Merhabalar
Buraya Yüklediğimiz e-kitaplar
Görme engellilerin okuyabileceği formatlarda hazırlanmıştır.
Buradaki E-Kitapları ve daha pek çok konudaki Kitapları bilhassa görme engelli arkadaşların istifadesine sunuyoruz.

Ekran okuyucu program konuşan Braille Not Speak cihazı kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlar
sayesinde bu kitapları okuyabiliyoruz. Bilginin paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.
Siteye yüklenen e-kitaplar aşağıda adı geçen kanuna istinaden tüm
kitap sever arkadaşlar için hazırlanmıştır.
Amacımız yayın evlerine zarar vermek ya da eserlerden menfaat temin etmek değildir elbette.
Bu e-kitaplar normal kitapların yerini tutmayacağından kitapları beğenipte engelli olmayan okurlar,
kitap hakkında fikir sahibi olduklarında indirdikleri kitapta adı geçen
yayınevi, sahaflar, kütüphane ve kitapçılardan ilgili kitabı temin edebilirler.
Bu site tamamen ücretsizdir ve sitenin içeriğinde sunulmuş olan kitaplar
hiçbir maddi çıkar gözetilmeksizin tüm kitap dostlarının istifadesine sunulmuştur.
Bu e-kitaplar kanunen hiç bir şekilde ticari amaçla kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Bilgi Paylaşmakla Çoğalır.

İlgili Kanun: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim
ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü
bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill
alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde
satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması
ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.
T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
ANKARA

Suzanne Collins

AÇLIK OYUNLARI

PEGASUS YAYINLARI 175 Bestseller Roman: 26
AÇLIK OYUNLARI
SUZANNE COLLINS
Özgün Adı: THE HUNGER GAMES
Yayın Yönetmeni: Ibrahim Şener Kitap Editörü: Yusuf Tan Yayınevi Editörü: Özkan Özdem
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke Film-Grafik: Mat Grafik
Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59
1. Baskı: Şubat 2009 ISBN: 978-605-5943-63-9

Yayıncı Sertifika No: 12177
PEGASUS YAYINLARI

Çeviren: SEVİNÇ TEZCAN YANAR

Sevgili okuyucu,

İnsanlar uzunca bir süredir, yeni genç yetişkin üçlememin ilk kitabı olan Açlık Oy unları'nı yazmaya nasıl başladığımı merak ediyorlar. Sanırım bunun en önemli nedeni, bu kitabın, orta öğretim seviyesindeki okuyucular için kaleme aldığım Gregor the Overlander serisinden çok farklı olması.

Açlık Oyunları'na ilham veren asıl öğeyi tayin etmek gerçekten çok güç. Sanırım ilk tohumlar, sekiz yaşında mitoloji saplantılı bir çocuk olarak, Theseus'un hikayesini okuduğum günlerde atılmıştı. Mitolojiye göre, Atina halkı, geçmiş eylemlerinin cezası olarak, belli aralıklarla, yedi genç kız ve yedi delikanlıyı, Labirent'e kapatılacakları ve canavar Minotor'a yem olacakları Girit'e göndermek zorundaydılar. Sadece bir üçüncü sınıf öğrencisi olmama rağmen, verilen mesajın merhametsizliğini takdir edebilmiş olmalıyım. "Bizimle uğraşırsanız, sizi öldürmekten beter eder; çocuklarınızı öldürürüz."

Bunun dışında, çokça seyrettiğim, Romalıların idamları sosyal bir eğlenceye dönüştürme kabiliyetlerini dramatize eden gladyatör filmleri; askeri uzman olan babamın bizi tatillerde götürdüğü savaş alanları ve lise yıllarımda bir kılıç dövüşü kumpanyasıyla birlikte çıktığım turne bende erken dönemde iz bırakmış birkaç olay olarak sıralanabilir. Ancak Katniss'in hikayesinin zihnimde canlanması, yakın zamanda reality TV programlarıyla gerçek savaş görüntüleri arasında, kanal kanal gezdiğim döneme rastlıyor.

Belki de birinci tekil şahısla yazdığım için, Katniss kalbime çok ama çok yakın bir karakter oldu. Onun sizin kalplerinize giden yolu da keşfedeceğini umuyorum.

En iyi dileklerimle,
Suzanne Collins.

KISIM I
'HARAÇLAR'

Uyandığımda yatağımın diğer tarafı buz gibiydi. Parmaklarımı uzatıp, Prim'in sıcaklığını arıyorum ama tek bulduğum, yatağın sert kumaşı oluyor. Kötü bir rüya görüp, annemizin yanına tırmanmış olmalı. Tabii ki öyle yapmış. Bu gün, toplama günü.

Dirseğimin üstünde doğruluyorum. Odada onları görmeme yetecek kadar ışık var. Küçük kardeşim Prim, yan yatmış, bacaklarını karnına çekmiş ve sırtını anneme dayamış. Yanaklarını birbirlerine yaslamışlar. Annem uykusunda, olduğundan daha genç görünüyor. Evet, yıpranmış bir görüntüsü var ama en azından üzerine basılıp geçilmiş gibi durmuyor. Prim'in yüzü, bir yağmur damlası kadar taze, adını aldığı çu-haçiçeği kadar hoş. Bir zamanlar annem de çok güzelmiş. Ya da en azından, öyle söylüyorlar.

Prim'in dizlerinin üstüne, dünyanın en çirkin kedisi tünemiş, ona bekçilik ediyor. Ezik bir burnu var; kulaklarından birinin yarısı yok. Gözleri çürümeye yüz tutmuş balkabağı renginde. Prim, çamuru andıran sarı tüylerinin o parlak çiçeğe benzediğinde ısrar ederek, kediye Düğün Çiçeği adını vermişti.

Kedi benden nefret ediyor ya da en azından bana hiç güvenmiyor. Aradan geçen senelere rağmen, Prim'in kediyi eve getirdiği ilk gün, onu bir kovanın içinde boğmaya çalıştığımı çok iyi hatırlıyorum. Kemikleri sayılabilecek kadar zayıf, karnı kurtçuklarla şiş, her yanında pireler kaynayan bir kedi yavrusuydu. İhtiyaç duyduğum son şey, doyurulması gereken fazladan bir canlıydı. Ama Prim o kadar çok yalvarmış, hatta o kadar çok ağlamıştı ki, kalmasına izin vermek zorunda kalmıştım. Neyse ki sonrası iyi olmuştu. Annem haşaratlarını temizlemişti, kedi doğuştan fare avcısıydı. Hatta arada sırada çıkan sıçanları bile yakalıyordu. Bazen yakaladığım bir hayvanı temizlerken, iç organlarını Düğün Çiçeği'ne veriyorum. Bir süredir bana tıslamaktan vazgeçti.

İç organlar. Tıslamaya son. Herhalde sevgimizin geldiği, geleceği en uç nokta bu olsa gerek.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp, ayağıma av çizmelerimi geçiriyorum. Yumuşak deri, tam ayaklarımın biçimini almış. Pantolonumu, tişörtümü giyip, uzun ve koyu renk örgümü şapkamın altına tıkıyor, yem çantamı kapıyorum. Masanın üstünde, aç sıçanlardan ve kedilerden korumak için ahşap bir kasenin altında saklanmış, fesleğen yapraklarına sarılı, küçük, mükemmel bir keçi peyniri parçası duruyor. Prim'in bana özel toplama günü armağanı. Dışarı çıkarken, peyniri özenle cebime yerleştiriyorum.

Bu saatte, 12. Mmtıka'nın bizim yaşadığımız Dikiş takma adlı bölümü, sabah vardiyasına gitmek üzere yola çıkmış kömür madencileriyle dolu olur. Kamburları çıkmış, parmaklarının boğumları şişmiş, kırık tırnaklarının ve mutsuz yüz çizgilerinin arasına biriken kömür tozlarını temizlemekten uzun zaman önce vazgeçmiş erkek ve kadınlarla dolu. Ancak bugün, kararmış sokaklar tamamen bomboş. Bodur, gri evlerin panjurları sımsıkı kapalı. Toplama işi saat ikiden önce başlamaz. İsterseniz evde kalıp, uyuyabilirsiniz. Tabii bunu başarabilirseniz.

Evimiz, Dikiş'in neredeyse kenarında kalıyor. Çayır olarak bilinen pejmürde araziye ulaşmak için sadece birkaç kapıdan geçmem gerek. Çayır'ı ormandan, yüksek, üst kenarları dikenli tellerle çevrili, tel örgüsü çitler ayırıyor. Aslında 12. Mıntıka'nm çevresi tamamen bu çitlerle çevrili. Teoride, ormanda yaşayan ve bir zamanlar sokaklarımızı tehdit eden yırtıcı hayvanları - vahşi köpek sürüleri, yalnız pumalar, ayılar- uzak tutmak için, bu çitlere günün yirmi dört saati boyunca elektrik veriliyor. Ancak, akşamları sadece iki ya da üç saat boyunca elektrik alma şansımız olduğu için, tellere dokunmak genelde tehlike yaratmıyor. Buna rağmen, çitlerin devrede olup olmadığına işaret eden homurtuyu duyabilmek için, her defasında dikkat kesiliyorum. Ve şu anda derin bir sessizlik var. Karnımı içime çekip, uzun senelerdir açık duran ve bir çalı öbeğinin arkasına gizlenmiş, iki adımlık bir aralıktan kayıp, geçiyorum. Çitin başka zayıf noktaları da var ama burası evimize en yakın geçiş olduğu için, ormana neredeyse her zaman bu delikten girerim.

Ağaçların arasına dalar dalmaz, içi boş bir kütüğe sakladığım yayımı ve ok kılıfımı çıkarıyorum. Elektrik verilsin ya da verilmesin, çit leş yiyicileri 12. Mmtıka'dan uzak tutmak

konusunda işe yarıyor. Bu hayvanlar ormanda özgürce dolaşıyorlar. Tabii ek olarak zehirli yılan ve kuduz hayvan tehlikelerini ve izlenecek gerçek patikaların olmadığını da unutmamak gerek. Diğer taraftan, bulmasını bilene yiyecek de var. Babam bu işi iyi bilirdi ve madendeki patlamayla paramparça olmadan önce bana da biraz öğretmişti. Babamdan geriye gömülecek bir şey bile kalmamıştı. Ben o zaman on bir yaşındaydım. Aradan beş sene geçti ve hâlâ, uykumdan, kaçması için çığlıklar atarak uyandığım oluyor.

Her ne kadar, gizlice ormana girmek yasadışı olsa da ve kaçak avcılık en büyük cezaları getirse de, insanların silahları olsa, pek çokları riski göze alırdı. Ancak çoğu, sadece bir bıçakla riske atılacak kadar cesur değiller. Benim yayım, babamın

kendi elleriyle yaptığı, zor bulunan silahlardan. Bu yüzden, diğerleriyle birlikte, su almayacak şekilde sarıp, ormana iyice saklıyorum. Babam hayatta olsa, yaptığı silahları satarak iyi para kazanırdı. Ancak yetkililerin durumu öğrenmeleri halinde, isyana sebebiyet vermekten, herkesin gözü önünde idam edilirdi. Barış Muhafızları'nın çoğu, benim gibi çok az sayıda insanın avlanmasını görmezden geliyorlar çünkü onlar da herkes gibi taze ete hasretler. Aslına bakarsanız, onlar bizim en iyi müşterilerimiz arasında yer alıyorlar. Yine de birilerinin Dikiş'i silahlandırması fikri hiçbir zaman hoş görülmemiştir.

Sonbaharda, az sayıda cesur ruh, elma toplamak için gizlice ormana süzülür. Ama Çayır'ı görüş alanlarından çıkarmamaya özen gösterirler. Her zaman, herhangi bir belayla karşılaşmaları halinde, koşarak, 12. Mmtıka'nm güvenli ortamına kaçacak kadar yakın mesafede kalırlar. "On İkinci Mıntıka. Güven içinde açlıktan ölebileceğiniz eviniz," diye mırıldanıyorum. Sonra, telaşla omzumun üstünden arkama bakıyorum. Burada, hiçliğin ortasında bile, birilerinin sizi duymasından korkarsınız.

Daha küçükken, 12. Mıntıka ve ülkemiz Panem'in çok uzak Capitol'ünde bizi yönetenler hakkında yumurtladıklarımla anneciğimin yüreğini ağzına getirirdim. Zamanla, bunun başımızı daha çok belaya sokacağını anladım. Dilimi tutmayı ve yüzümü, hiç kimsenin düşüncelerimi okuyamayacağı, ifadesiz bir maskeye dönüştürmeyi öğrendim. Okulda görevimi sessizce yapmam gerektiğini... Halka açık pazarlarda, sadece havadan sudan, kısa sohbetler etmeyi... Kazandığım paranın büyük kısmını borçlu olduğum karaborsa, Hob'da sadece takas konusunda konuşmakla yetinmeyi... Hatta, durumumun daha az can sıkıcı olduğu evimde bile, hassas konulara değinmekten kaçınırım. Toplama, yiyecek kıtlıkları ya da Açlık Oyunları gibi konulara girmem. Prim benim kelimelerimi tekrar etmeye başlarsa, o zaman sonumuz ne olur?

Ormanda beni, yanındayken kendim gibi davranabildi-ğim tek insan bekliyor: Gale. Yüzümdeki kasların gevşediğini; bizim yerimize, vadiye bakan kaya çıkıntısına ulaşmak için tepeye tırmanırken adımlarımın hızlandığını hissediyorum. Sık bir fundalık gizli yerimizi istenmeyen gözlerden koruyor. Beni beklediğini görünce, yüzümde güller açıyor. Gale, hep ormanda olmadığımız zamanlarda yüzümün hiç gülmediğini söyler.

"Hey Catnip," diyor beni görünce. Gerçek adım Katniss ama ismimi ona ilk söylediğimde, fısıldıyordum. Bu yüzden Gale, adımın Catnip olduğunu sanmış: Sonra deli vaşağın teki, ormanda bedava yiyecek bulmak için dolaşırken peşime takılınca, bu bana verdiği resmi lakap oluverdi. Sonunda vaşağı öldürmek zorunda kalmıştım çünkü av hayvanlarını ürkütüyordu. Hiç kötü bir can yoldaşı olmadığı için buna üzüldüm bile denebilir. Neyse ki postu için hatırı sayılır bir ücret almıştım.

"Bak ne vurdum." Gale, içinden ok geçen ekmek somununu havaya kaldırınca, gülüyorum. Bu, bizim tahıl istihkaklarımızla yaptığımız o sıkı somunlardan değil, gerçek bir fırın ekmeği. Somunu ellerimin arasına alıp, oku çıkarıyorum ve bıraktığı deliği burnuma tutuyorum. Aldığım koku, ağzımın sulanmasına neden oluyor. Böyle iyi ekmekleri ancak özel günlerde görebiliyoruz.

"Hımmm... Hâlâ sıcak," diyorum. Bu ekmeği başka bir şeyle değiş tokuş etmek için sabahın ilk ışıklarıyla birlikte fırına gitmiş olması gerek. "Sana neye patladı?"

"Sadece bir sincap. Sanırım yaşlı adam bu sabah biraz duygusaldı," diyor Gale. "Hatta bana şans bile diledi."

"Eee, bugün hepimiz birbirimize daha yakın hissediyoruz, öyle değil mi?" diye sorarken gözlerimi çevirme zahmetine bile girmiyorum. "Prim bize biraz peynir ayırmış," diyerek

cebimdeki küçük peynir paketini çıkarıyorum.

Bu ikramı görünce, Gale'in yüzü aydınlanıyor. "Teşekkürler, Prim," diyor. "Gerçek bir ziyafet çekeceğiz." Ve birden, senede bir defa, toplama günü, isimlerimizi okumak için gelen aşırı neşeli Effie Trinket'm Capitol aksanını taklit etmeye başlıyor. "Neredeyse unutuyordum. Açlık Oyunları kutlu olsun!" Çevremizdeki çalılıklardan birkaç böğürtlen koparıyor. "Ve dileyelim ki şans..." Böğürtlenlerden birini başımın üstüne kaldırıp, aşağı bırakıyor.

Onu ağzımla yakalayıp, narin kabuğunu dişlerimle eziyorum. Tatlı mayhoşluğu dilimin üstünde patlıyor. "... sonsuza dek sizinle olsun!" Gale'inkine denk bir coşkuyla, cümlesini tamamlıyorum. Bu konuda şakalaşmak zorundayız. Çünkü tek alternatifimiz korkudan altımıza etmek. Ayrıca, Capitol aksanı o kadar abartılı ki, o aksanla söylendiği zaman komik olmayacak hiçbir şey yok.

Gale'in bıçağını çıkarıp, ekmeği dilimlemesini izliyorum. Benim ağabeyim olabilirmiş. Düz siyah saçları, zeytuni bir teni var. Gri gözlerimiz birbirine çok benziyor. Ama akraba değiliz. En azından yakın akraba değiliz. Madenlerde çalışan ailelerin çoğu, böyle birbirlerine benziyor.

Annemle Prim'in, açık renk saçları ve mavi gözleriyle, buraya ait olmadıkları hissini uyandırmalarının nedeni de zaten bu. Onlar buraya ait değiller. Annemin ailesi, resmi görevlilere, yani Barış Muhafızlarına ve tek tük Dikiş müşterilerine yiyecek içecek tedarik eden küçük tüccar sınıfının üyele-riymiş. 12. Mıntıka'mn daha hoş kesimlerinde bir eczaneleri var. Hemen hemen hiç kimsenin doktora gücü yetmediği için, eczaneler bizim ana şifa kaynağımız. Babam annemle, av sırasında bazı şifalı bitkiler toplaması ve bunları ilaca dönüştürülmek üzere, eczanelerine satması sayesinde tanışmış. Annem evinden ayrılıp, Dikiş'e geldiğine göre, babamı gerçek-

ten çok sevmiş olmalı. O günleri hatırlamaya çalışıyorum ama tek görebildiğim, çocukları bir deri bir kemik kalmaya yüz tutmuşken, hiçbir şey yapmadan ifadesiz bir yüzle bir köşede oturup, kendini dünyaya kapatan bir kadın. Onu, babamın hatırına affetmeye çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, ben kolay affedebilen biri değilim.

Gale ekmek dilimlerinin üzerine yumuşak keçi peyniri sürüp, her dilimin üzerine, büyük özenle bir fesleğen yaprağı kondururken, ben de çalılıklarda ne kadar orman meyvesi varsa topluyorum. Kayaların arasında kuytu bir köşeye çekiliyoruz. Bulunduğumuz yer, dışarıdan görünmüyor ama toplanacak yeşillikleri, kazılacak kökleri ve güneşle renk değiştiren balıklarıyla, yazla bereketlenen vadiye tamamen hakimiz. Açık bir gökyüzü ve yumuşacık bir esintiyle, gerçekten muhteşem bir gün. Sıcak ekmeğin üzerinde eriyen peynirimiz, ağzımızda dağılan orman meyveleri, kısacası yemeğimiz harika. Bu gerçek bir tatil günü olsaydı, boş geçecek günün tamamını Gale ile birlikte dağlarda aylaklık ederek ve akşam yemeği için avlanarak geçirecek olsaydık, her şey mükemmel olabilirdi. Oysa saat ikide meydana dizilmemiz ve okunacak isimleri beklememiz gerekiyor.

Gale sakin bir sesle "Yapabiliriz, biliyorsun," diyor.

"Neyi?" diye soruyorum.

"Mıntıkayı terk edebiliriz. Kaçıp, ormanda yaşayabiliriz. Sen ve ben. Bunu başarabiliriz," diyor Gale.

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu o kadar budalaca bir fikir ki.

Hızla "O kadar çok çocuğumuz olmasaydı," diye ekliyor.

Tabii ki bizim çocuklarımızdan bahsetmiyor. Gerçi bizim de sayılabilirler. Gale'in iki erkek bir de kız kardeşi var. Ve Prim. Tabii bu hesaba annelerimizi de dahil edebilirsiniz; biz olmasak nasıl yaşayabilirler? Her zaman daha fazlasını isteyen o ağızları ne doldurabilir? İkimizin de her gün ava çıkmamıza rağmen, bazı akşamlar, av etlerini domuz yağı, ayakkabı bağcığı ya da yünle değiş tokuş etmemiz gerektiği için, yatağa guruldayan midelerle girdiğimiz oluyor.

"Ben hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemiyorum," diyorum.

"Ben isteyebilirdim," diyor Gale. "Tabii burada yaşıyor olmasaydım."

"Ama burada yaşıyorsun," diyorum tatsız bir sesle.
"Unut gitsin," diyor sertçe.

Bu konuşma bana baştan sona yanlış geliyor. Gitmek mi? Bu dünyada sevdiğimden emin olduğum tek insan olan Prim'i nasıl bırakabilirim? Hem Gale de kendini ailesine adamış bir insan. Gidemeyeceğimize göre, neden boşuna çenemizi yoruyoruz? Hem zaten, gidebilsek bile, şu çocuk sahibi olma konusu da nereden çıktı? Gale ile aramızda romantik bir şeyler olmadı ki. Tanıştığımızda ben on iki yaşında, sıska bir kızdım. O benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, adama benziyordu. Arkadaş olabilmemiz, her takasta pazarlık yapmaktan vazgeçmemiz ve birbirimize yardım etmeye başlamamız bile çok uzun zamanımızı almıştı.

Ayrıca, çocuk sahibi olmak istiyorsa, kendine bir eş bulmakta hiç zorlanmayacağından eminim. Yakışıklı, madendeki işlerin altından kalkacak kadar güçlü; üstelik avlanabiliyor da. Gale okulda dolaşırken kızların ona bakıp bakıp fısıldaş-malarmdan, onu ne kadar ve nasıl istedikleri belli oluyor. Kıskanıyorum elbette ama insanların sandıkları nedenlerden değil. İyi av ortağı bulmak çok zor.

"Ne yapmak istersin?" diye soruyorum. Avlanabilir, balık tutabilir ya da bir şeyler toplayabiliriz.

"Gölde balık tutalım," diyor. "Sırıklarımızı göle bırakıp, ormandan bir şeyler toplayabiliriz. Bu akşam için güzel bir şeyler bulalım."

Bu akşam. Toplamadan sonra, insanların kutlama yapmaları beklenir. Zaten pek çok insan, çocuklarının bir sene daha rahat bırakılmış olmalarından büyük bir rahatlama duyarak kutlamalara girişirler. Ama en az iki aile, panjurlarını indirip, kapılarını kilitler ve onları bekleyen acı dolu haftaları geçirmenin bir yolunu bulmaya çalışırlar.

O günü gayet iyi geçiriyoruz. Ortalıkta daha kolay ele geçecek ve daha lezzetli yemlerin olduğu günlerde, yırtıcı hayvanlar bize pek ilişmezler. Sabahın sonuna doğru, bir düzine balık, birkaç torba yeşillik ve en iyisi bir galon çilek toparlamış durumdayız. Çileklerin olduğu alanı birkaç sene önce ben keşfettim ama hayvanları uzak tutmak için çevresine telden ağ örme fikri, Gale'den çıktı.

Eve dönerken, bir zamanlar kömür saklanan, terk edilmiş bir depoda çalışan, karaborsaya, Hob'a uğruyoruz. Kömürleri madenden doğruca trenlere yükleme sistemi kurulduktan sonra, depo, zaman içinde Hob'a dönüştü. Toplama günlerinde, bu saatlerde, işlerin büyük kısmı kapanmış olur ama karaborsa hâlâ bir hayli kalabalık. Hiç zorlanmadan, balıklarımızın altı tanesini iyi ekmekle, iki tanesini de tuzla takas ediyoruz. Büyük bir tencereden, kase kase çorba satan, kemikleri çıkmış yaşlı bir kadın olan Yağlı Sae, yeşilliklerimizin yarısına karşılık, bize birkaç külçe parafin veriyor. Başka bir yerde daha iyi pazarlık yapabiliriz ama Yağlı Sae'yle aramızı iyi tutmak bizim için çok önemli. Ona vahşi köpek almak konusunda her zaman güvenebiliriz. Köpekleri bile bile yem etmiyoruz elbette ama saldırıya uğradığınız zaman, bir iki köpek salmanız işe yarayabiliyor. Ne de olsa et ettir. Yağlı Sae bize göz kırparak "Hele bir çorbaya katayım, o zaman sığır eti diye yutturabilirim," diyor. Dikiş'te yaşayan hiç kimse, iyi bir vahşi köpek buduna burun kıvırmaz ama Hob'a gelen Barış Muhahzlan'nm biraz daha seçici olma ayrıcalıkları var.

Pazarda işimizi bitirince, çileklerin yarısını satmak üzere belediye başkanının evinin arka kapısına gidiyoruz. Başkanın çileklere özel bir düşkünlüğü var ve bize istediğimiz fiyatı pekala verebilir. Kapıyı, kızı Madge açıyor. Okulda aynı sınıftayız. Başkanın kızı olduğu için bir züppe gibi davranmasını bekleyebilirsiniz ama gayet iyi bir kızdır. Nasıl davranması gerektiğini bilir. Tıpkı benim gibi. Hiçbirimizin gerçek bir arkadaş gurubu olmadığı için, okulda sık sık bir araya gelir gibi görünüyoruz. Öğle yemeğimizi yerken, toplantılarda yan yana otururken ve spor faaliyetlerinde birbirimize eşlik ederken. Çok fazla konuşmayız; böylesi ikimizin de daha çok işimize gelir.

Bugün, her zamanki açık kahverengi okul üniforması yerine, pahalı bir elbise giymiş. Saçlarını da bir kurdeleyle toplamış: Toplama günü kıyafetleri.
Gale "Güzel elbise," diyor."

Madge, bunun samimi bir iltifat mı yoksa bir ima mı olduğunu anlamak için Gale'e bir bakış atıyor. Elbisesi gerçekten güzel ama Madge bunu sıradan bir günde asla giymez. Dudaklarını önce birbirine bastırıyor ama sonra gülümsüyor. "Capitol'e gitmem gerekecekse, güzel görünmek isterim, değil mi?"

Şimdi de Gale'in kafası karışıyor. Ciddi mi? Yoksa onunla kafa mı buluyor? Ben tahminimi ikinci seçenekten yana kullanıyorum.

Gale serinkanlı bir tavırla "Capitol'e gitmeyeceksin," diyor. Gözleri, Madge'nin elbisesini süsleyen küçük, yuvarlak iğneye kayıyor. Gerçek altın. Başarılı bir el işçiliği. Bir ailenin birkaç aylık ekmek ihtiyacını karşılayabilir. "Kaç girişin var? Beş mi? On iki yaşındayken benim altı girişim vardı."

"Bu onun hatası değil," diyorum.

"Hayır, hiç kimsenin hatası değil," diyor Gale. "Olayın doğası bu."

Magde'nin yüzü kararıyor. Çileklerin parasını elime tutuşturuyor. "Bol şans, Katniss."

"Sana da," diyorum ve kapı kapanıyor.

Sessizce Dikiş'e doğru yürüyoruz. Gale'in Madge'ye laf sokmuş olması hoşuma gitmiyor ama haklı olduğunu biliyorum. Toplama sistemi adaletten uzak bir sistem. Fakirler her zaman en kötüyü yaşıyor. On iki yaşınızı doldurduğunuz zaman, toplama gününde seçilebilirler arasına giriyorsunuz. O sene, isminiz kuraya bir defa giriliyor. On üç yaşma geddiğinizde, iki defa. On sekiz yaşma, yani seçilebilirliğin üst sınırına varana kadar giriş sayınız gittikçe artıyor. Son senenizde isminiz kuraya tam yedi defa giriliyor. Bu durum, bütün Pa-nem ülkesinin on iki mıntıkasında yaşayan her vatandaş için geçerli.

Ama olayın bir de cilvesi var. Diyelim bizler gibi fakirsiniz ve açlık çekiyorsunuz. İsterseniz, mozaik taşlarıyla değiş tokuş etmek üzere isminizin daha çok girilmesini talep edebilirsiniz. Her bir mozaik taşı, bir kişinin yıllık tahıl ve yağ tedariğine denk geliyor. Bunu ailenizdeki bütün fertler için de yapabilirsiniz. Bu yüzden, on iki yaşındayken, benim adım dört defa girilmişti. İlki, buna mecbur olduğum için, diğer üç tanesi ise, kendim, Prim ve annem için birer mozaik taşına karşılık. Aslında bunu her sene yapmam gerekiyor. Girişleriniz artarak birikiyor. Yani şimdi, on altıncı yaşımda, ismim sisteme tam yirmi defa girilecek. On sekiz yaşında olan ve yedi senedir tek basma ailesine destek veren ya da daha doğ--rusu ailesinin karnını doyuran Gale'in ismi ise kırk iki defa girilecek.

Madge gibi, hiçbir zaman mozaik taşma ihtiyaç duymayan insanların, Gale'i neden bu kadar öfkelendirdiğini anlamışsınızdır sanırım. Başkan'm kızının isminin kurada çıkması olasılığı, biz Dikiş halkmınkine göre çok daha düşük. İmkan-

sız değil ama çok ufak bir ihtimal. Ve her ne kadar kurallar, mıntıkalar ve özellikle Madge'in ailesi tarafından değil, Capitol tarafından konulmuş olsa da, mozaik için ismini yazdırmak zorunda kalmayanlara sinir olmamak elde değil.

Aslında, Gale de Madge'nin öfkesinin asıl hedefi olmaması gerektiğini biliyor. Daha önce, ormanın derinliklerinde dolaştığımız bir gün, onun bu mozaik meselesinin mıntıkamızda daha fazla sefalet yaratmak için bir bahane olduğuna dair yakınmalarını dinlemiştim. Bu sayede Dikiş'in açlıktan nefesi kokan işçileriyle, akşam yemekleri cepte olanlar arasında daimi bir öfke körükleniyor ve bu sayede kimsenin kimseye güvenmemesi sağlanıyordu. Onu benden başka hiç kimsenin duymayacağmdân emin olsa, "Bizi kendi içimizde bölmek, Capitol'ün ekmeğine yağ sürüyor," bile diyebilirdi. Eğer toplama günü olmasaydı. Ve tabi, altın bir iğnesi olan ve mozaik taşma ihtiyaç duymayan bir kız, bana göre zararsız olduğunu sandığı bir yorum yapmamış olsaydı.

Yürümeye devam ederken, Gale'in yüzüne bakıyorum. O taş gibi ifadesinin altında hâlâ için için yanıyor. Bunu hiçbir zaman dile getirmesem de, öfkesinin anlamsız olduğunu düşünüyorum. Gerçi ona hak vermiyor da değilim. Hak veriyorum. Ama ormanın ortasında bile olsak, Capitol hakkında atıp tutmanın kime ne faydası var? Değişen hiçbir şey olmuyor ki. İşler düzelmiyor. Midelerimiz dolmuyor. Dahası, yakınlardaki av hayvanlarının ürküp kaçmasına

neden oluyor. Yine de haykırmasına izin veriyorum. Ne de olsa bunu mıntıka yerine, ormanda yapması, hiç yoktan iyidir.

Her ikimize de ikişer balık, birkaç somun iyi ekmek, biraz çilek, tuz, parafin ve biraz para kalacak şekilde, mallarımızı pay ediyoruz.

"Meydanda görüşürüz," diyorum.

Düz bir sesle "Güzel bir şeyler giy," diyor.

r

Eve vardığımda, annemle, kardeşimi çıkmaya hazır halde buluyorum. Annem, eczane günlerinden kalma hoş bir elbise giymiş. Prim ise benim ilk toplama günümde giydiğim, bir etek ve buruşuk bluzu. Üstüne biraz büyük gelmiş ama annem birkaç iğneyle durumu kurtarmış. Buna rağmen, bluzun arka kısmını eteğin içinde tutmakta güçlük çekiyor.

Beni bir leğen sıcak su bekliyor. Ormanın kirini pasını akıtıyorum. Hatta saçlarımı da yıkıyorum. Annem, yatağın üzerine en iyi elbiselerinden birini sermiş. Şaşırıyorum doğrusu. Aynı renkte ayakkabıları olan, açık mavi bir elbise.

"Emin misin?" diye soruyorum. Annemden gelecek yardım tekliflerini geri çevirmemek için kendimi çok zorlama-mam gerekiyor. Uzunca bir süre, içimde ona karşı o kadar büyük bir öfke büyüttüm ki ondan gelecek hiçbir şeyi kabul etmiyordum. Ama bu çok özel bir durum. Annemin geçmiş hayatından kalma elbiseleri, onun için çok kıymetlidirler.

"Tabii ki," diyor. "Haydi, saçlarını da toplayalım." Saçlarımı havluyla kurulayıp, örmesine ve tepemde toplamasına izin veriyorum. Duvara dayalı duran çatlak aynada, kendimi tanımakta güçlük çekiyorum.

Prim kısık bir sesle "Çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Kendimle hiç alakam yok," diyorum. Kardeşime sarılıyorum çünkü önümüzdeki birkaç saatin onun için korkunç olacağını biliyorum. Bu onun ilk toplama günü. İsmi sadece bir defa girildiği için, bu şartlar altında, daha güvende olamazdı. Onun mozaik taşma ismini yazdırmasına asla izin vermem. Ama o benim için endişeleniyor. Aklımıza getirmek dahi istemediğimiz şeyin gerçekleşmesinden korkuyor.

Prim'i elimden gelen her şekilde koruyorum ama toplama konusunda çaresizim. Kardeşimin acı duyduğu her anda olduğu gibi, göğsüme bir sıkıntı çöküyor. Sıkıntımın yüzüme yansıması an meselesi. Bluzunun arka taraftan çıktığını fark

ediyor ve kendimi sükunetimi korumaya zorluyorum. Bluzun ucunu eteğinin içine sokarken, "Kuyruğunu topla bakalım, küçük ördek," diyorum.

Prim kıkırdıyor ve küçük bir "Vak vak " sesi çıkarıyor.

"Vak vak sensin," diyorum gülerek. Prim'in şu anda benden koparabileceği tek gülüş bu. "Haydi bir şeyler yiyelim," diyerek kardeşimin alnına bir öpücük konduruyorum.

Balık ve yeşillikler ocağın üstündeki yerlerini almış durumdalar ama bu bizim akşam yemeğimiz. Çilekleri ve ekmeği de, özel olması için, akşam yemeğine saklamaya karar veriyoruz. Bu yüzden Prim'in keçisi Leydi'nin sütünden içip, her zamanki sert, tahıllı ekmeğimizden yiyoruz. Gerçi hiçbirimizin pek iştahı yok.

Saat birde meydana gitmek üzere evden çıkıyoruz. Ölüm döşeğinde değilseniz, toplama gününe katılmak zorundasınız. Aksi takdirde, akşam saatlerinde, resmi görevliler durumunuzu kontrol etmek üzere evinize gelirler. Ve eğer ölüm döşeğinde değilseniz, hapsi boylarsınız.

Toplama işini, 12. Mmtıka'mn tek hoş yeri sayılabilecek meydanda yapmaları gerçekten büyük talihsizlik. Meydanın çevresi dükkanlarla doludur ve halk pazarı günlerinde -özellikle hava güzelse- burada bir bayram coşkusu yaşanır. Ama bugün, binalardan sarkıtılan parlak renkli afişlere rağmen, havada müthiş bir ağırlık var. Çatılara şahinler misali tünemiş kameralar, etkiyi daha da arttırıyor.

İnsanlar sessizlik içinde meydâna gelip, kayıt yaptırıyorlar. Toplama günleri, Capitol'un nüfusu takip etmesine de yarıyor. On iki-on sekiz yaş arasındakiler, yaşlara göre ayrılmış,

halatlarla çevrili bölgede toplanıyor. En büyükler en önde, Prim gibi en küçükler de en arkadalar. Aile üyeleri, birbirlerinin ellerini sımsıkı tutarak, bu bölgenin çevresinde toplanıyorlar. Ama tabi, sevecek ya da riske atacak kimsesi

olmayanlar da var. Ya da artık hiçbir şeye aldırmayanlar. Onlar da kalabalığın arasına karışıp, hangi iki çocuğun isminin çekileceği konusunda tahminlerde bulunuyorlar. Bahisler, çocukların yaşları, Dikiş halkından mı yoksa tüccarların arasından mı çıkacakları, sinir krizi geçirip geçirmeyecekleri gibi konulara yoğunlaşıyor. Çoğu bu düzenbazlarla bir alışverişe girmeyi reddediyor. Ama çok dikkatliler. Aynı insanlar muhbir de olabilirler. Hem kim bir kez olsun kanunu çiğnememiş ki? Her gün av sırasında vurulma riskim var ama yetkililerin iştahları beni koruyor. Herkes aynı şeyi iddia edemez.

Neyse, Gale ve ben açlıktan ölmek ve kafamıza bir kurşun yiyerek ölmek konusunda bir seçim yapmak zorundayız. Kurşunla ölmenin daha kısa süreceğine şüphe yok.

Alan gittikçe kalabalıklaşıyor. Yeni insanlar geldikçe iyice klostrofobik bir hal alıyor. Meydan bir hayli geniş ama 12. Mmtıka'mn sekiz bin kişilik nüfusunu alacak kadar da değil. Geç gelenler, olayı, devletin yerleştirdiği dev ekranlarından izleyebilecekleri, yan sokaklara yönlendiriliyorlar.

Kendimi Dikiş'in on altı yaş gençliğinin arasında buluyorum. Birbirimizi soğuk tavırlarla selamlayıp, dikkatimizi, Adalet Binası'nın önüne kurulmuş geçici sahneye çeviriyoruz. Sahnede üç sandalye, bir kürsü, biri kızlar, diğeri erkekler için olmak üzere, iki büyük cam küre var. Gözlerimi kızların küre-sindeki kağıt parçalarına dikiyorum. Yirmi tanesinin üstünde, düzgün bir el yazısı ile Katniss Everdeen yazıyor.

Üç sandalyenin ikisinde, uzun boylu, kelleşme yolunda bir adam olan, Madge'nin babası, Belediye Başkanı Undersee ve ürkütücü beyaz sırıtışı, pembemsi saçları ve bahar yeşili takımıyla Capitol'un tazeliğini yansıtan, 12. Mmtıka'mn eskortu Bayan Effie Trinket oturuyor. Birbirlerine bir şeyler fısıldayıp, endişeli gözlerle boş kalan üçüncü sandalyeye bakıyorlar. Meydandaki saat ikiyi vururken, belediye başkanı kür-

süye çıkıp, okumaya başlıyor. Her sene aynı hikaye. Bir zamanlar Kuzey Amerika olarak bilinen ve küllerinden yeniden doğan Panem'in öyküsünü anlatıyor. Felaketleri, kuraklıkları, fırtınaları, yangınları, karanın büyük kısmını yutan, yükselen denizleri ve geriye kalan kısıtlı kaynaklar için verilen şiddetli savaşları sıralıyor. Sonuç, vatandaşlarına huzur ve refah getiren Panem ve on üç mıntıkanın çevrelediği ışıltılı Capitol. Arkasından Karanlık Günler, mıntıkaların Capitol'e karşı ayaklandıkları zamanlar, geliyor. On iki mıntıka yenilgiye uğratılmış, on üçüncüsü ise yok olup gitmiş. İhanet Anlaşması bize barışı güvence altına alacak yeni kanunlar ve Karanlık Günler'in yeniden yaşanmaması için, bir hatırlatma olarak Açlık Oyunları'nı vermiş.

Açlık Oyunları'ran çok basit kuralları var: Her mıntıka ayaklanmalara karşı bir ceza olarak, haraç olarak adlandırılan, birer kız ve erkek evladını vermek zorunda. Bu yirmi dört haraç, içinde alev alev yanan bir çölden, dondurucu bir çorak araziye kadar her şeyi kapsayan, geniş bir açık hava arenasına hapsediliyor. Birkaç haftalık bir süre boyunca, yarışmacıların ölümüne mücadele vermesi gerekiyor. Ayakta kalmayı başaran son mıntıka galip sayılıyor.

Çocukları mıntıkalarımızdan zorla alıp, bizler izlerken birbirlerini öldürmelerine mecbur etmek, Capitol'ün bize, insaflarına muhtaç olduğumuzu hatırlatma yöntemiydi. Yeni bir ayaklanmadan asla sağ çıkamayacağımızı göstermek istiyorlardı. Seçilen kelimeler her ne olursa olsun, asıl mesaj son derece açıktı. "Bakın, çocuklarınızı nasıl elinizden alıp, kurban edebiliyoruz. Ve sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Parmağınızı birazcık kıpırdatacak olursanız, hepinizi yok ederiz. Tıpkı 13. Mmtıka'yı yok ettiğimiz gibi..."

Durumun acı verici olduğu kadar aşağılayıcı bir hale de sokmak için, Capitol, Açlık Oyunları'nı bir şenlik, bütün mın-

tıkalarmı birbirine karşı dolduran bir spor aktivitesi olarak görmemizi talep ediyor. Hayatta kalmayı başaran son haraç, evine döndüğü zaman çok rahat bir hayat sürüyor ve yaşadığı mıntıka büyük kısmı yiyeceklerden oluşan ödüllere boğuluyor. Capitol, her sene, biz, diğerleri acılıkla mücadele ederken, galip gelen mıntıkanın tahıl, yağ ve hatta şeker gibi bazı lezzetlere boğulduğunu gösterip duruyor.

Belediye Başkanı, "Bu, hem tövbe, hem de şükran zamanıdır," diyor.

Sonra, 12. Mıntıkamın geçmiş fatihlerinin isimlerini okuyor. Yetmiş dört sene içinde, sadece iki galibimiz olmuş. Biri hâlâ hayatta. Haymitch Abernathy adında, kamburu çıkmış, orta yaşlı bir adam anlaşılmaz bir şeyler haykırarak ve sendeleyerek sahneye çıkıyor ve üçüncü sandalyeye adeta yıkılıyor. Sarhoş. Hem de nasıl. Kalabalık ona alkışla karşılık veriyor. Ama adam o kadar allak bullak bir halde ki, Effie Trinket'ı kucaklamaya çalışıyor. Kadın bozuntuya vermeden onu itip, kendini kurtarmak için çaba harcıyor.

Belediye Başkanı'nm biraz stresli bir hali var. Bütün bunlar televizyonda gösterildiği için, tam o anda 12. Mıntıka'nın bütün Panem'in kahkaha malzemesi olduğunu biliyor. Dikkati yeniden toplama gününe çekmek için, Effie Trinket'ı takdim ediyor.

Effie Trinket, her zamanki ışıltısı ve neşesiyle kürsüye yürüyor ve işaretini veriyor. "Açlık Oyunları Kutlu Olsun! Ve şans sonsuza dek sizinle olsun!" Pembemsi saçları peruk olsa gerek. Zira, Haymitch tarafından kucaklanmasının ardından, bukleleri hafifçe yana kaymış gibi görünüyor. Burada olmanın ne büyük bir onur olduğuna dair bir şeyler zırvalıyor. Oysa hepimiz, onun, insanı koca bir milletin önünde küçük düşüren ayyaşlar yerine, adam gibi fatihlerle bir arada olabileceği başka bir mıntıkada görevlendirilmek için can attığını biliyoruz.

Kalabalığın arasında, bana yüzünde buruk bir gülümsemeyle bakan Gale'i fark ediyorum. Neyse ki bugüne kadarki-ler arasında, ilk defa eğlenceli bir tarafı olan bir toplama günü yaşıyoruz. Fakat birden aklıma, Gale'in, o büyük cam kürenin içinde, tam kırk iki tane kağıdı olduğu geliyor. Ve seçilme şansının ne kadar yüksek olduğu. Çocukların büyük kısmı ondan çok daha iyi durumdalar. Belki de o da benim için aynı şeyi düşünüyor. Çünkü birden bakışları kararıyor ve başını çeviriyor. Keşke ona "Yine de o kürelerde binlerce kağıt var," diye fısıldayabilsem.

Ve kura zamanı. Effie Trinket her zamanki sözlerini tekrarlıyor: "Önce Bayanlar!" Ve içinde kızların adlarının olduğu küreye yöneliyor. Elini uzatıyor, kürenin dip tarafında doğru şöyle bir döndürüp, bir kağıt çekiyor. Kalabalık, hep birlikte nefesini tutuyor. Bu öyle bir sessizlik ki, yere iğne düşse, duyabilirsiniz. Midemin bulandığmı hissediyor ve ben olmayayım diye dua ediyorum. Ben olmayayım. Ben olmayayım.

Effie Trinket tekrar kürsünün başına dönüyor, kağıt parçasını açıyor ve ismi berrak bir sesle ilan ediyor. Ben değilim.

Primrose Everdeen.

^û©

Bir zamanlar, bir ağaçta pusuya yatmış, bir av hayvanının geçmesini beklerken, dengemi kaybedip, üç metre yükseklikten aşağı, sırtüstü düşmüştüm. Çarpmanın etkisiyle, ciğerlerimdeki bütün hava çekilmişti sanki; orada öylece yatıp, çaresizlik içinde, nefes almaya, nefes vermeye ya da herhangi bir şey yapmaya çalışmıştım.

Şimdi de öyle hissediyorum. Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Aynı isim kafatasımm içinde, bir o yana bir bu yana çarparken konuşma yetimi kaybetmiş gibiyim. Birisi, Dikiş'ten bir çocuk kolumu sımsıkı kavrıyor. Belki de düşüyordum da, beni son anda tuttu.

Bir hata olmalı. Bu mümkün olamaz! Prim, binlercesinin arasında tek bir kağıttı. İsminin kurada çıkması o kadar düşük bir ihtimaldi ki, onun için endişelenme gereği dahi duymamıştım. Gereken her şeyi yapmamış mıydm? Mozaik kayıtlarını kendi ismime yaptırıp, onun da aynı şeyi yapmasına karşı çıkmamış mıydım? Tek bir kağıt. Binlercesi içinde sadece bir kağıt. Olasılıklar ondan yanaydı. Ama işte, bir önemi olmamıştı.

Uzaktan uzağa, kalabalığın, on iki yaşındaki bir çocuğun isminin çıkmasından duydukları hoşnutsuzlukla homurdan-dığmı duyuyorum. Çünkü herkes bunun haksızlık olduğunu düşünüyor. Ve sonra onu görüyorum. Yüzündeki bütün kan

çekilmiş, yumruk yaptığı ellerini iki yanma sarkıtmış halde, gergin ve küçük adımlarla sahneye doğru yürüyor. Yanımdan geçerken, bluzunun ucunun eteğinin belinden dışarı sarkmış olduğunu görüyorum. Beni kendime getiren, bu küçük detay, bir ördek kuyruğu gibi, eteğinden sarkan bluzu oluyor.

"Prim!" Gırtlağımdan korkunç bir feryat yükseliyor ve kaslarım yeniden harekete geçiyor. Kalabalığı yarmama gerek kalmıyor, çünkü diğer çocuklar iki yana çekilip, bana yol açıyorlar. Kardeşime tam basamağa adımını atmak üzereyken yetişiyorum. Onu hızla kolundan yakalayıp, arkama saklıyorum.

"Gönüllü olmak istiyorum!" diye bağırıyorum. "Haraç olmaya gönüllüyüm."

Sahnede bir karışıklık yaşanıyor. Senelerdir, 12. Mmtıka'dan hiç gönüllü çıkmadığı için protokolün devreye girmesine hiç gerek duyulmamış. Kurala göre, küreden bir isim çıktığı zaman, çıkan isim bir kızsa, seçilme yaşındaki başka bir kız, erkekse, başka bir erkek öne çıkıp, onun yerini alabiliyor. Toplama olayında galip gelmenin bir onur olarak kabul edildiği başka mıntıkalarda, insanlar hayatlarını riske atmaya hevesli oldukları için, gönüllü olma durumu bir hayli karışık bir iş. Ama, haraç sözcüğünün, ceset sözcüğüyle hemen hemen denk olduğu 12. Mıntıka'da, gönüllü diye bir şeye hiç rastlanmamış.

"Çok hoş," diyor Effie Trinket. "Ama sanıyorum, önce toplama galibinin takdim edilmesi, daha sonra da gönüllü aranması ve eğer biri öne çıkarsa o zaman..." Kendinden çok emin olmadığı için susuyor.

Belediye Başkanı "Ne önemi var ki?" diyor. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Beni gerçekten tanımıyor ama bakışlarında bir aşinalık var. Ben çilek getiren kızım. Kızının zaman zaman da olsa konuşmuş olabileceği o kız. Beş sene

önce annesi ve kız kardeşiyle birlikte, karşısında duran, ailenin en büyük çocuğu olarak bir kahramanlık madalyası taktığı o kızım. Madende buharlaşan babasının anısına verilen madalyayı alan kız. Bunu hatırlıyor mu acaba? "Ne önemi var?" diyor bir kez daha. "Bırakın öne çıksın."

Prim arkamda isterik çığlıklar atıyor. Sıska kollarıyla beni sımsıkı sarıyor. "Hayır, Katniss! Gidemezsin!"

Ben sert bir sesle, "Prim, bırak beni," diyorum çünkü bu olay beni çok üzüyor ama ağlamak istemiyorum. Bu akşam, toplama görüntüleri televizyonda verildiği zaman, herkes gözyaşlarımı fark edecek ve kolay lokma olarak görüneceğim. Zayıf bir kız olarak. Kimseye bu zevki veremem. "Bırak beni dedim!"

Birinin onu sırtımdan çektiğini hissediyorum ve dönüp bakınca, Prim'i kucaklamış olan Gale'i görüyorum. Titrememesi için büyük özen gösterdiği bir sesle, "Haydi, sahneye çık, Catnip," diyor ve sonra Prim'i anneme götürmek üzere dönüp, gidiyor. Ben sırtımı dikleştirip, merdivenleri tırmanıyorum.

"Bravo!" diyor Effie Trinket. "İşte Oyun ruhu bu!" Nihayet biraz aksiyon sergilemeye başlayan bir mıntıkada bulunmaktan hoşnut görünüyor. "Adın ne?"

Güçlükle yutkunarak "Katniss Everdeen," diyorum.

"Tahminimde yanılmıyorsam, kurada çıkan kız, kardeşindi," diyor. "Bu işin şerefini onun tek başına üstlenmesini istemiyorsun galiba, öyle değil mi? Haydi, millet! En yeni haracımıza kocaman bir alkış lütfen!"

Tam bir saygınlık örneği sergileyen koca mıntıkadan tek bir alkış yükselmiyor. Bahis işine girenler, bir şeyleri önem-semeyi çok uzun zaman önce bırakanlar bile alkışlamıyorlar. Büyük olasılıkla beni Hob'dan tanıdıkları, babamı bildikleri ya da hiç kimsenin kendini sevmekten alamayacağı Prim'le

daha önce karşılaştıkları için. Alkış almak yerine, hayal edebilecekleri en cesur muhalefet gösterisini gerçekleştiren bu insanların önünde duruyorum. Sessizlik. Bu, biz hemfikir değiliz, anlamına geliyor. Bu işi görmezden gelmiyoruz. Bütün bunlar, baştan aşağı yanlış.

Sonra hiç beklenmedik bir şey oluyor. En azından ben böyle bir şey olmasını beklemiyorum çünkü 12. Mıntıka'yı beni önemseyen bir yer olarak görmüyorum. Prim'in yerini almak için öne çıktığım zaman, bir kıpırtı olmuştu. Ve şimdi öyle görünüyor ki, onların gözünde değer kazanıyorum. Önce biri, sonra bir diğeri ve nihayet kalabalığın neredeyse tamamı sol ellerin üç orta parmağını dudaklarına götürüp benim için havaya uzatıyorlar. Bu, mıntıkamızın çok eski ama nadir rastlanan bir hareketidir. Zaman zaman, cenazelerde yapılır. Teşekkürler, demektir. Hayranlık ifade eder ve sevdiğiniz birine veda etmek anlamına gelir.

Şimdi, gerçekten ağlamak üzereyim. Neyse ki Haymitch, sahnede sendeleyerek ilerlemek ve beni tebrik etmek için en doğru anı seçiyor. "Şuna bakın! Şu kıza bir bakın," diye bağırarak, elini omzuma atıyor. Onun gibi bir enkaz için şaşırtıcı derecede güçlü. "Bu kızı seviyorum," diyor. Nefesi alkol kokuyor; uzun zamandır banyo yapmamış olsa gerek. "Çok, hem de çok..." Bir süre aklına söyleyecek bir şey gelmiyor. Sonra zafer kazanmış gibi, "Cesur," diye haykırıyor. "Senden daha cesur!" diyor ve beni bırakarak -ve sendeleyerek- sahnenin ön tarafına yürüyor. Eliyle kamerayı işaret ediyor. "Senden daha cesur!"

Seyircileri mi kastediyor yoksa gerçekten Capitol'e sataşacak kadar sarhoş olabilir mi? Bunu asla öğrenemeyeceğim, çünkü devamını getirmek için ağzını açtığı anda dengesini kaybediyor ve sahneden aşağı düşüp, bilincini kaybediyor.

İğrenç biri ama ona minnettarım. Bütün kameralar ona

yönelmişken, ben gırtlağıma oturan yumrudan kurtulmayı ve kendimi toplamayı başarıyorum. Ellerimi arkamdan birleştirip, gözlerimi uzaklara dikiyorum. Bu sabah, Gale ile birlikte tırmandığım tepeleri görebiliyorum. Bir an için, bir şeyin özlemini çekiyorum... Onunla birlikte mıntıkayı terk edişimizin... Ormanın içinde kayboluşumuzun. Ama kaçmamakla iyi ettiğimi biliyorum. Yoksa kim Prim'in yerini alırdı ki?

Haymitch bir sedyeye yatırılıp, uzaklaştırılıyor. Effie Trinket kalabalığı coşturmak isteğiyle, ciddi derecede sağa yatmış olan peruğunu düzeltmeye çalışırken, "Ne heyecan verici bir gün!" diye haykırıyor. "Ama hepsi bu değil! Şimdi erkek haracımızı seçme zamanı geldi." Her an kafasını terk etmeye hazır duran saçlarını yerinde tutmak için, elini başının tepesine yerleştirerek erkek isimlerinin durduğu küreye yürüyor ve eline ilk geçen kağıdı alıyor. Sonra hızla kürsüye dönüyor ve daha ben Gale'nin güvenliği için dua etme fırsatını bulamadan ismi okuyor: "Peeta Mellark."

Peeta Mellark!

Ah, hayır, diye düşünüyorum. Olamaz. İsmin sahibiyle doğrudan konuşmamış olsam da, bu ismi çok iyi tanıyorum. Peeta Mellark.

Hayır, bugün şans kesinlikle benden yana değil.

Sahneye doğru yürürken, onu seyrediyorum. Orta boylu, tıknaz yapılı, küllü sarı saçları dalgalar halinde alnına dökülen bir çocuk. Yaşadığı şokun etkisi yüzüne yansımış durumda; duygusuz kalmak için çaba harcadığını görebiliyorsunuz. Ama mavi gözleri daha önce avladığım hayvanlarda gördüğüm korkuyu yansıtıyor. Yine de, hiç duraksamadan yürüyüp, yerini alıyor.

Effie Trinket gönüllü kimsenin olup olmadığını soruyor ama öne çıkan kimse olmuyor. İki ağabeyi olduğunu biliyorum; onları daha önce fırında görmüştüm. Birisi artık aday

olamayacak kadar büyük olmalı, diğeri de gönüllü olmuyor. Standart bir durum. Pek çok insan için aileye bağlılık, ancak toplama gününe kadar geçerli oluyor. Benim yaptığım radikal bir hareket.

Belediye Başkam, her yıl olduğu gibi -ve ondan beklendiği üzere- şimdi de uzun ve sıkıcı İhanet Anlaşmasını okumaya başlıyor ama ben tek kelimesini dahi dinlemiyorum.

Neden o? diye düşünüyorum. Sonra kendimi bunun hiçbir öneminin olmadığına ikna ediyorum. Peeta Mellark'la arkadaş değiliz. Hatta komşu bile değiliz. Birbirimizle konuşmayız. Tek iletişimizin seneler öncesinde kaldı. Büyük olasılıkla çoktan unutmuştur. Ama ben unutmadım ve asla da unutmayacağımı çok iyi biliyorum.

En kötü zamanlardı. Babam, üç ay kadar önce, hafızalar-daki en buruk Ocak ayında, bir maden kazasında ölmüştü. Onu kaybetmenin uyuşukluğu yeni yeni çözülmeye başlamıştı ve acı, hiç beklemediğim anlarda ortaya çıkıp, beni yerle bir ediyor, hıçkırıklarla sarsılmama neden oluyordu. İçimden, Neredesin ? diye haykırıp, duruyordum. Nereye gittin ? Tabii ki sorularıma hiçbir zaman cevap alamıyordum.

Mıntıka, babamın ölümüne karşılık tazminat olarak bize çok az bir para vermişti. Bu, sonunda annemin kendine bir iş bulmasının beklendiği, bir aylık yas sürecinde ancak idare edebileceğimiz bir paraydı. Ama annem bir iş bulmadı. Bir koltukta öylece oturmaktan, hatta daha çok yatağında battaniyelere sarınıp yatmaktan ve gözlerini uzak bir noktaya sa-bitlemekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Arada sırada, harekete geçiyor, sanki yapması gereken acil bir işi varmış gibi kalkıyor ama hemen sonra hareketsizliğine geri dönüyordu. Prim'im yalvarmaları bile onu etkilemiyor gibiydi.

Müthiş bir korkuya kapılmıştım. Şimdi, annemin o zaman çok karanlık bir hüzün dünyasına hapsolmuş olduğunu artlı-

yorum ama o zaman için tek düşünebildiğim sadece babamı değil, annemi de kaybettiğimdi. Prim sadece yedi yaşındaydı ve ben on bir yaşında, aile reisliği görevini üstlendim. Başka seçeneğim yoktu. Pazardan yiyeceklerimizi alıyor ve be-cerebildiğim kadarıyla yemek pişiriyordum. Prim'le ikimizin olabildiğince derli toplu görünmemiz için çaba harcıyordum. Çünkü annemin bize bakamadığmın anlaşılması halinde, mıntıka bizi onun elinden alıp bir halkevme yerleştirirdi. Okulda o çocukları görerek büyümüştüm. Hüzünlerini, yüzlerindeki öfkeli avuç izlerini, omuzlarının öne doğru bükülmesine neden olan umutsuzluklarını... Böyle bir şeyin Prim'in başına da gelmesine asla izin veremezdim. Ben ağladığım zaman, daha nedenini anlamadan ağlamaya başlayan, sabahları biz okula gitmeden önce annemizin saçlarını fırçalayıp, ören; her gece, Dikiş'teki her şeyin üstünü örten kömür tozundan nefret eden babamızın tıraş aynasını parlatmaya devam eden tatlı, küçük Prim'im. Halkevi onu böcek gibi ezerdi. Bu yüzden kötü halimizi bir sır olarak sakladım.

Ama para suyunu çekince, ağır ağır açlıktan ölme yoluna girdik. Daha iyi bir ifade şekli düşünemiyorum. Kendi kendime sürekli May ıs'a kadar dayanabilsek, diyordum. Sadece sekiz Mayıs'a kadar. O zaman on iki yaşımı dolduracak ve mozaik taşı için adımı yazdırabilecek ve karnımızı doyuracak kıymetli tahıl ve yağa kavuşabilecektim. Ancak önümüzde haftalar vardı. O zamana kadar ölmüş bile olabilirdik.

Açlıktan ölmek, 12. Mmtıka'da nadir rastlanan bir kader değildi. Açlık kurbanlarından birkaçını görmeyen kaç kişi vardır acaba? Çalışamayacak durumdaki yaşlılar... Doyurulması gereken çok fazla ferdi olan ailelerin çocukları. Madenlerde sakat kalanlar... Sokaklarda sürünürler. Sonra günün birinde, onları, bir duvara yaslanmış halde ya da. Çayır'da hareketsiz, boylu boyunca yatarlarken görürsünüz. Ya da bir evden yükselen feryatları duyarsınız. Barış muhafızları cesetleri almak

için çıkagelirler. Ama açlık hiçbir zaman resmi ölüm nedeni olarak belgelenmez. Ölüm nedeni her zaman grip, salgın bir hastalık ya da zatürreedir. Ama kimseyi kandıramazlar.

Peeta Mellark'la karşılaştığımız günün öğleden sonrasında, sicim gibi yağmur yağıyordu. Şehre, Prim'in bebeklik kıyafetlerinden bazılarını halk pazarında başka şeylerle değiş tokuş etmeye gitmiştim ama alıcı çıkmamıştı. Daha önce birkaç defa babamla birlikte gitmiş olmama rağmen, Hob'un ürkütücü karmaşasına tek başıma girmeye çekmiyordum. Yağmur, babamdan kalma av ceketimi sırılsıklam etmiş, iliğime kemiğime işlemişti. Son üç günü, dolabın dip köşelerinde bulduğum ve kaynamış suya attığım birkaç nane yaprağıyla geçirmiştik. Pazar kapandığında, o kadar kötü titriyordum ki, elimdeki bebek kıyafetleriyle dolu bohçayı bir çamur

birikintisinin içine düşürdüm. Eğilirsem, tekrar ayağa kalkacak gücü bulamam korkusuyla, bohçayı alamadım. Hem zaten o kıyafetleri isteyen kimse yoktu.

Eve gidemezdim. Çünkü evde ölü bakışlı annem ve avurtları çökmüş, dudakları çatlamış kız kardeşim beni bekliyorlardı. Kömürümüz tükenince, ormanın kıyısından topladığım ıslak ağaç parçalarıyla beslediğim ateşten yükselen dumanın kapladığı o odaya elim boş dönemezdim. Kendimi, şehrin en varlıklı insanlarına hizmet veren dükkanların arkasındaki çamurlu ara sokakta, neredeyse sürünürken buldum. Tüccarlar, işyerlerinin üst katlarında yaşarlar. Yani kelimenin tam anlamıyla, arka bahçelerindeydim. Henüz bahar için ekilmemiş bahçelerinin çerçevelerini, ağıllardaki bir ya da iki tane keçiyi, bir diğere bağlanmış, çamurların arasında yenilgiyi kabul etmiş gibi boynu bükük duran, suyu çıkmış köpeği görüyordum.

12. Mmtıka'da her tür hırsızlık yasaktır ve cezası ölüm olabilir. Fakat benim aklımdan çöp kutularında bir şeyler ola-

bileceği geçiyordu. Çöp kutularından bir şey almak yasak değildi. Bir kasabın kemik artıkları, bir manavın çürümüş sebze kalıntıları... Sadece benim ailemin yemek isteyebileceği cinste bir şeyler işte. Ne yazık ki çöp kutuları daha yeni boşaltılmıştı.

Fırının önünden geçerken aldığım taze ekmek kokusu o kadar baştan çıkarıcıydı ki, bir an başımın döndüğünü hissettim. Fırınlar arka taraftaydı ve açık mutfak kapısından dışarı altmımsı bir parıltı yayılıyordu. Yağmur araya girip, buz gibi parmaklarımı sırtımda dolaştırıp, beni hayata dönmeye mecbur edene kadar, ağız sulandıran kokunun ve sıcağın etkisiyle bir süre öylece kalakaldım. Fırıncının çöp kutusunun kapağını kaldırınca, acımasızca temiz ve boş olduğunu gördüm.

Birden birisi bana bağırmaya başladı. Kafamı kaldırdım ve fırıncının karısını gördüm. Bana basıp gitmemi söylüyordu. Barış Muhafızları'nı çağırmasını mı istiyordum? Dikiş'in sürüngenlerini çöplerinin başında görmekten tiksinmişti. Kelimeleri o kadar çirkindi ki... Benimse kendimi savunacak bir şeyim yoktu. Çöp kutusunun kapağını dikkatle kapatıp, geri geri uzaklaşırken onu gördüm. Sarı saçlarıyla annesinin arkasından bana bakan o çocuğu. Onu okulda da görmüştüm. Aynı yaştaydık ama adını bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? O şehirli çocuklarla takılırdı. Annesi homurdanarak firma döndü. Sanırım ben domuzlarının barındığı ahırın arkasında kalan elma ağacına yaslanırken, çocuk beni izliyordu. Eve götürecek hiçbir şey bulamayacağım gerçeği, içime ağır bir külçe gibi çökmüştü. Dizlerimin bağı çözüldü ve kayarak, ağacın dibine yığıldım. Artık dayanamıyordum. Hasta, zayıf ve bitkindim. Barış Muhafızlarım arasınlar, bizi halkevine götürsünler, diye düşünecek hale gelmiştim. Ya da daha iyisi, şuracıkta, yağmurun altında ölüvereyim...

Fırıncının kapısında bir tıkırtı oldu. Sonra kadının tekrar haykırmaya başladığını duydum. Arkasından bir çarpma sesi geldi. Ne olduğunu merak edecek takatim bile kalmamıştı.

Çamurun içinde bana doğru yaklaşan ayaklar vardı. Bu o olmalı, diye düşündüm. Kadın beni sopayla kovalamaya geliyor. Ama o değildi. Çocuktu. Kucağında, ateşin içine düştüğünü tahmin ettiğim somunlar vardı. Ekmeklerin üst tarafları kapkaraydı.

Annesi "Ekmekleri domuza ver, seni aptal yaratık!" diye sesleniyordu. "Neden olmasın? Doğru dürüst kimse o ekmekleri almaz."

Çocuk somunların yanık yerlerini koparıp, tellerin arasından ağıla atmaya başladı. Fırının ön kapısındaki çanın sesini duydum. Kadın, müşteriyle ilgilenmek üzere içeri girmişti.

Çocuk benden tarafa bakmıyordu ama ben onu izliyordum. Ekmek yüzünden. Elmacık kemiğinin üstündeki kırmızı iz yüzünden... Annesi ona neyle vurmuştu acaba? Annemle babam bizi hiç dövmezlerdi. Nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordum. Çocuk, firma doğru kaçamak bir bakış attı ve ortalıkta kimsenin olmadığından emin olunca, gözlerini domuzdan ayırmadan, ekmek somununun tekini bana fırlattı. Hemen arkasından, hızlı adımlarla firma döndü ve kapıyı arkasından sımsıkı kapattı.

Somuna gözlerime inanamayarak bakıyordum. Yanık kısımları dışında, kusursuzdular. Çocuk onları gerçekten de benim almamı istemiş olabilir miydi? Öyle olsa gerekti, çünkü tam ayağımın dibindeydiler. Birileri olaya şahit olmadan, somunu tişörtümün altına sokup, avcı

ceketime sımsıkı sarındım ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Ekmeğin ısısı tenimi yakıyordu ama ben o somuna, hayata tutunur gibi, sımsıkı tünmüyordum.

Eve vardığımda, somunlar bayağı soğumuştu ama içleri hâlâ ılıktı. Masaya bıraktığım anda, Prim bir parça koparmak için uzandı ama ben onu masaya oturtup, annemi de bize katılmaya mecbur ettim. Sonra çay ısıttım. Ekmeğin siyah kı-

sımlarını temizleyip, dilimlemeye başladım. Koca bir somunu dilim dilim yedik. İçi kuru üzüm ve yemişlerle dolu, çok iyi bir ekmekti.

Kıyafetlerimi ateşin yanında kurumaya bırakıp, yatağıma kıvrıldım ve rüya bile görmeyeceğim kadar derin bir uykuya daldım. Çocuğun ekmekleri bilerek yakmış olabileceği ihtimali ancak ertesi sabah aklıma düştü. Somunları, cezalandırılacağını bile bile, ateşe düşürmüş, sonra da bana getirmişti. Sonra bu düşünceyi aklımdan attım. Bir kaza olmalıydı. Neden böyle bir şey yapsın ki? Beni tanımıyordu bile. Yine de, yakalanması halinde, dayak yiyeceğini bile bile ekmeği bana atması bile büyük bir şeydi. Bu hareketine bir açıklama bulmakta zorlanıyordum.

Sabah kahvaltısında yine ekmek yiyip, okula gittik. Sanki bir gecede bahar gelmişti. Ilık, tatlı bir hava vardı. Bembeyaz, kabarık bulutlar. Okulun koridorunda çocuğun yanından geçtim. Yanağı şişmiş, gözü iyice morarmıştı. Arkadaşlarıyla birlikteydi ve beni fark etmedi bile. Ancak o öğleden sonra, Prim'i de alıp, eve dönerken, okul bahçesinin karşı köşesinden bana baktığını gördüm. Gözlerimiz birbirine sadece bir saniye boyunca değdi. O kafasını hemen çevirdi. Ben, utanç içinde başımı önüme eğdim. Ve onu o zaman gördüm. Senenin ilk hindibası... Ve bir anda kafamın içinde ziller çalmaya başladı. Babamla birlikte, ormanda geçirdiğimiz uzun saatleri düşündüm ve hayatta kalmayı nasıl başarabileceğimizi anladım.

Bugüne kadar, bu çocuk, yani Peeta Mellark ve bana umut veren o ekmekle, bana ölüme mahkum olmadığımı anımsatan o hindibayı hep bir bütün olarak düşündüm. Ve defalarca, okulun koridorunda bakışlarının bana değip, geçtiğini hissettim. Kendimi ona borçlu hissediyorum ve borçlu olmaktan nefret ederim. Belki de bir noktada ona teşekkür etmiş olsaydım, şu anda böyle bir çelişki yaşıyor olmayacak-

tım. Gerçi ona teşekkür etmeyi çok düşündüm ama bir türlü doğru anı yakalayamadım. Ve bundan sonra öyle bir fırsatım hiç olmayacak. Çünkü ölümüne savaşacağımız bir arenaya atılacağız. Öyle bir yerde nasıl teşekkür edebilirim ki? Etsem bile, gırtlağını kesmeye çalışırken pek samimi görünmeyeceğimden eminim. ,

Belediye Başkanı sıkıcı İhanet Anlaşması'nun sonuna geliyor ve Peeta'yla beni el sıkışmaya davet ediyor. Peeta'nm elleri, en az o ekmek somunu kadar sert ve ılık. Peeta gözlerimin içine bakıyor ve elimi, bana güç vermek ister gibi sıkıyor. Ya da belki de hissettiğim, gergin bir spazmdan başka bir şey değil.

Panem'in marşı çalarken, yüzlerimizi kalabalığa çeviriyoruz.

Her neyse, diye düşünüyorum. Toplam yirmi dört kişi olacağız. Şansım yaver giderse, birisi onu benden önce öldürmüş olur.

Fakat son zamanlarda şansm benden yana olmadığını tecrübeyle biliyorum.

Marş sona erdiği anda, gözaltına almıyoruz. Kelepçelen-diğimizi falan söylemeye çalışmıyorum. Sadece bir grup Barış Muhafızı bizi Adalet Binası'mn ön kapısından içeri sokuyor. Belki de geçmişte kaçmaya çalışan haraçlar olmuştur, kimbi-lir? Gerçi ben böyle bir şeye hiç şahit olmadım.

İçeri girince, bir odaya sokulup, orada tek başıma bırakılıyorum. Burası, kaim halıları, kadife kaplı kanepesi ve kol-tuklarıyla, bugüne dek gördüğüm en zengin yer. Kadifeyi tanıyorum çünkü annemin yakası o zımbırtıdan yapılma bir elbisesi var. Kanepeye oturunca, parmağımı

kumaşın üstünde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Kendimi bir sonraki saate hazırlamaya çalışırken, sakinleşmeme yardım ediyor. Haraçların aileleriyle vedalaşmaları için ayrılmış saate. Üzülüp süzülmek, bu odadan kırmızı gözler ve şişmiş bir burunla çıkmak gibi bir lüksüm yok. Ağlamak gibi bir şansım, hele hiç... Tren istasyonunda da kameralar olacak.

Önce annem ve kardeşim geliyorlar. Prim'e uzanıyorum. Kucağıma tırmanıp, kollarını boynuma sarıyor ve başım omzuma yaslıyor. Küçüklüğünde de sık sık yaptığı gibi. Annem de yanımda oturuyor ve ikimize birden sarılıyor. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden oturuyoruz. Sonra onlara yapmayı unutmamaları gereken şeyleri saymaya başlıyorum. Ne de olsa ben artık o işleri halletmek için orada olamayacağım.

Prim kesinlikle mozaik taşı almayacak. Dikkatli davranırlarsa, Prim'in keçisinin sütünü ve peynirim satarak ve annemin yakın zamanda giriştiği, Dikiş'teki insanlara yönelik ecza işinden kazanacaklarıyla pekala idare edebilirler. Gale annemin kendisinin yetiştiremediği otları ormandan bulup getirebilir ama otlan benim kadar iyi tanımadığı için, annemin ona çok ayrıntılı tarifler vermesi gerekecek. Ayrıca onlara av eti de getirecek ve büyük olasılıkla karşılığında herhangi bir şey istemeyecek (Bir sene kadar önce bu konuda bir anlaşma yapmıştık). Ama bizimkiler ona süt ya da ilaç gibi bir şeyler vererek teşekkür etmeliler.

Prim'in avlanmayı öğrenmesini önermiyorum. Birkaç defa ona bir şeyler öğretmeye çalıştım ama sonuç felaket oldu. Ormandan çok korkuyor ve ben bir şey vurduğum zaman, hemen ağlamaya ve eğer zamanında eve yetişebilirsek, yaralı hayvanı iyileştirebileceğimize dair bir şeyler saçmalamaya başlıyor. Buna karşılık keçisi konusunda çok başarılı, bu yüzden o konuya odaklanması daha doğru olur.

Yakıt, takaslar ve okulda kalmakla ilgili talimatlarımın sonuna gelince, anneme dönüyorum ve koluna sımsıkı yapışıp, "Dinle beni," diyorum. "Beni dinliyor musun?" Sesim-deki yoğunluk onu biraz ürkütüyor. Başını sallıyor. Ne diyeceğimi tahmin ediyor olmalı. "Tekrar köşene'çekilemezsin," diyorum.

Annem gözlerini yere dikiyor. "Biliyorum. Çekilmeyeceğim. Olanlar elimde..."

"Pekala, bu defa elinde olmak zorunda," diyorum. "Dünyaya küsüp, Prim'i tek basma bırakma lüksün yok. Ben artık ikinizi de hayatta tutmak üzere orada olamayacağım. Bana ne olduğunun hiçbir önemi yok. Ekranda ne görürseniz görün, bu işin üstesinden geleceğinize dair bana söz vermelisiniz." Adeta bağırır gibi konuşuyorum. Annemin bizi dışladığı zamanların bütün korkusu ve öfkesi sesime yansıyor sanki.

Annem kolunu çekip, kurtarıyor. Öfkelenme sırası ona geçiyor. "Hastaydım," diyor. "Şimdi elimde olan ilaçlara o zaman da sahip olsaydım, kendimi iyileştirebilirdim."

Hasta olmasıyla ilgili bölüm doğru olabilir. Bir süredir, ilaçlarıyla, insanları hareketsiz kılan hüzünlerinden arındırdığını görüyorum. Belki de bu da bir hastalıktır ama bizim böyle bir hastalığa yakalanmak gibi bir lüksümüz de yok.

"O zaman ilacını al," diyorum. "Ve ona iyi bak."

Prim "Ben iyi olacağım, Katniss," diyor yüzümü ellerinin arasına alarak. "Ama sen de kendine iyi bakmak zorundasın. Çok hızlı ve cesursun. Belki kazanabilirsin."

Kazanamam. Prim de için için bunu biliyor olmalı. Oradaki rekabet benim yeteneklerimi aşıyor. Daha zengin, kazanmanın şeref sayıldığı, çocukların bütün hayatları boyunca bu mücadeleye hazırlandıkları mıntıkalardan gelen insanlarla yarışacağım. Benim neredeyse iki üç katım erkeklerle. Bıçağa gerek duymadan insan öldürmenin yirmi farklı yolunu bilen kızlarla. Tabi benim gibiler de olacak. Gerçek eğlence başlamadan, ayrıkotları gibi temizlenecek olan diğerleri.

"Belki de," diyorum. Çünkü eğer ben kendimden vazgeçersem, anneme güçlü olmasını tembihleyemem. Ayrıca, işler içinden çıkılmaz gibi göründüğü zamanlarda bile, mücadele etmeden teslim olmak benim doğama aykırı. "O zaman Hay-mitch kadar zengin oluruz."

"Zengin olmamız umurumda değil. Ben sadece eve dönmeni istiyorum," diyor Prim. "Deneyeceksin, değil mi? Gerçekten, gerçekten deneyeceksin?"

"Gerçekten, gerçekten deneyeceğim," diyorum. "Yemin ederim." Ve biliyorum ki, Prim yüzünden denemek zorundayım.

Ve sonra kapıda bir Barış Muhafızı beliriyor \ e- gitme zamanlarının geldiğini işaret ediyor. BiıDirimize o l-.-dar sıkı
ti

sarılıyoruz ki neredeyse canım yanıyor. Tek söyleyebildiğim, "Sizi seviyorum," oluyor. "İkinizi de çok seviyorum." Onlar da beni sevdiklerini söylüyorlar. Muhafız çıkmalarını söylüyor ve kapılar kapanıyor. Sanki böyle yaparsam olayın tamamını dışlayabilecekmişim gibi, yüzümü kadife yastıklara gömüyorum.

Odaya birisi giriyor. Başımı kaldırınca gelenin, fırıncı, yani Peeta Mellark'm babası olduğunu görüyorum. Beni ziyarete geldiğine inanamıyorum. Ne de olsa, kısa süre sonra oğlunu öldürmeye çalışıyor olacağım. Ama birbirimizi biraz olsun tanıyoruz. Prim'i benden de iyi tanıyor. Prim, Hob'da pe} nirlerini satarken, iki dilimi onun için saklıyor. Adam da peynirlere karşılık cömert miktarlarda ekmek veriyor. Onunla alışveriş yapmak için, her zaman, o cadı karısının ortadan kaybolmasını bekleriz çünkü fırıncı çok daha iyi bir adamdır. Onun, oğlunu, kansı gibi dövmediğinden eminim. Ama neden beni görmeye geldi acaba?

Fırıncı, ürkek tavırlarla kabarık koltuklardan birinin ucuna ilişiyor. Fırın karşısında geçen uzun senelerden kalma yanık izleri taşıyan, iri yapılı, geniş omuzlu bir adam. Biraz önce oğluyla vedalaşmış olmalı.

Ceketinin cebinden beyaz bir kağıda sarılmış bir paket çıkarıyor ve bana uzatıyor. Kağıdı açınca, içindeki kurabiyeleri görüyorum. Bu bizim paramızın hiçbir, zaman yetmediği bir lüks.

"Teşekkürler," diyorum. Fırıncı en iyi zamanlarda bile pek konuşkan bir adam değildir. Bugün hiç konuşacak halde değil. "Bu sabah sizin ekmeklerinizden yedim," diyorum. "Gale size bir sincap getirmiş." Sincabı hatırladığını göstermek istercesine başım sallıyor. "Çok başarılı bir takas olmamış," diyorum. Hiçbir önemi yok der gibi, omuz silkiyor.
Ben konuşacak başka bir şey bulamayınca, bir Muhafız

onu dışarı çıkarmak için gelene kadar sessizce oturuyoruz. Ayağa kalkarken, öksürüp, gırtlağını temizliyor. "Küçük kıza gözkulak olurum," diyor. "Bir şeyler yediğinden emin olurum."

Bu sözleriyle, göğsümün üstüne oturan ağırlığın biraz da olsa hafiflediğini hissediyorum. İnsanlar benimle alışveriş yaparlar ama Prim'i gönülden severler. Belki de, bu şefkat hayatta kalmasını sağlayabilir.

Bir sonraki ziyaretçim de hiç beklemediğim bir isim. Madge doğruca yanıma geliyor. Ağlamaklı ya da ne diyeceğini bilemez bir hali yok. Hatta sesinde beni şaşırtan bir telaş var. "Arena'ya gittiğin zaman, üstünde kendi mıntıkandan bir şey bulundurmana izin veriyorlar," diyor. "Sana evini anımsatacak bir şey. Bunu takar mısın?" Daha önce elbisesini süsleyen altın iğneyi uzatıyor. Daha önce çok dikkat etmemiştim ama şimdi iğnenin üzerinde uçan bir kuş figürü olduğunu görüyorum."

"İğneni mi?" diye soruyorum. Üzerimde, kendi mıntıkamdan bir hatıra taşımak, aklımdan geçen en son şey olsa gerek.

"Dur da elbisene tutturayım, olur mu?" diye soruyor ve cevap beklemeden kuşu elbiseme takıyor. "Bunu arenada hiç çıkarmayacağına söz verir misin, Katniss? Söz mü?"

"Evet," diyorum. Kurabiyeler. Bir iğne. Bugün ne çok hediye alıyorum böyle. Madge bana bir hediye daha veriyor. Yanağıma bir öpücük konduruyor. O gittikten sonra, tek başıma kalınca, Belki de Madge başından beri arkadaşımdı diye düşünüyorum.
Ve nihayet Gale geliyor. Belki aramızda romantik bir şey-ler yok ama kollarını açtığı zaman, aralarına girmek konusunda en ufak bir tereddüt yaşamıyorum. Vücudu bana hiç Yabancı değil. Hareket ediş şeklini, tenine sinmiş, isli orman okusunu çok iyi bilirim. Hatta av sırasındaki sessiz anları-

mızda kalp atışlarını duyduğum bile olmuştur. Ama sert ve kaslı vücuduna, ilk defa yaslanıyorum.

"Dinle," diyor. "Bıçak bulmak zor olmasa gerek ama bir şekilde bir yay ele geçirmelisin. Bu senin en iyi şansın."

"Her zaman yay olmuyor ki," derken insanların birbirlerini öldürmeleri için sadece iğneli gürzlerin verildiği seneyi hatırlıyorum.

"O zaman kendine bir yay yap," diyor. "Zayıf bir yay bile hiç yoktan iyidir."

Babamın yaylarını taklit etme girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu o kadar kolay bir iş değil. Bazen babamın bile kendi elinden çıkma işleri kırıp atmak zorunda kaldığını hatırlıyorum.

"Ağaç olacak mı, onu bile bilmiyorum ki," diyorum. Bir defasında herkesi, kayalıklar, kumlar ve birkaç pejmürde çalılıktan başka hiçbir şeyin olmadığı bir araziye kapatmışlardı. O seneden özellikle nefret etmiştim. Çoğu yarışmacıyı zehirli yılanlar sokmuştu ya da susuzluktan akıllarını yitirmişlerdi.

"Her zaman biraz odun parçası bulunur," dedi Gale. "O sene yarısı soğuktan ölmüştü. Hiç eğlenceli değildi."

Bu doğruydu. O Açlık Oyunları boyunca yarışmacıların geceleri soğuktan donarak ölmelerini izlemiştik. Çocukları görmek bile imkansız gibi bir şeydi çünkü top gibi büzüşmüş oluyorlardı ve ateş ya da meşale yakacak ağaçları yoktu. O yarışma, sessiz ve kansız ölümler, Capitol için de hayal kırıklığı olmuştu. O zamandan beri, ateş yakacak odun olmasına özen gösteriyorlardı.
"Evet, genelde biraz odun oluyor," dedim.

"Katniss. Bu sadece av," dedi Gale. "Sen tanıdığım en iyi avcısın."

"Sadece av değil," diye karşı çıktım. "Silahlılar ve düşünüyorlar."

"Sen de öyle. Ayrıca çok pratik yaptın/' diyor Gale. "Gerçek pratik. Nasıl öldüreceğini biliyorsun."
"İnsanları değil," diyorum.
"Sence ne kadar farklı olabilirler ki?"

İşin berbat tarafı, insan olduklarını unutmayı başarırsam, arada bir fark kalmayacak.

Barış Muhafızları kısa sürede geri geliyorlar. Gale biraz daha zaman vermelerini istiyor ama onu zorla dışarı çıkarıyorlar. Paniğe kapılıyorum. Eline yapışıp, "Açlıktan ölmelerine sakın izin verme," diye haykırıyorum.

"Vermeyeceğim. Vermeyeceğimi biliyorsun, Katniss. Sakın unutma, ben..." diyor ama onu benden zorla koparıp, dışarı çıkarıyorlar. Kapı çarparak kapanıyor. Neyi unutmamamı tembihlemek üzere olduğunu asla öğrenemeyeceğim.

Adalet Binası'ndan tren istasyonuna kısa sürede gidiyoruz. Daha önce hiç arabaya binmemiştim. Vagonlarda da çok az seyahat etmişimdir. Dikiş'te her yere yaya gideriz.

Ağlamamakla doğru olanı yapmışım. İstasyonun her tarafı, muhabirlerin, doğruca yüzüme tuttukları böcekleri andıran kameralarıyla dolu. Ama duygularımın yüzüme yansımaması konusunda yeterince pratik yaptım. Şimdi de aynı şeyi yapıyorum. Duvardaki bir ekranda, istasyona varışımın canlı olarak yayınlandığını görüyorum. Yüzümde neredeyse sıkkın bir ifade olduğu için minnet duyuyorum.

Diğer taraftan, Peeta Mellark'm ağladığı her halinden belli oluyor. Zaten bunu saklamak için de çaba harcamıyor. Birden aklıma bunun onun oyunlardaki stratejisi olabileceği ihtimali geliyor. Zayıf ve korkmuş gibi görünmek, diğer yarışmacıları ondan adam gibi bir rakip olmayacağına ikna ettikten sonra mücadeleye girişmek. Bu numara, birkaç sene önce, ? Mmtıka'dan Johanna Mason'da çok işe yaramıştı. Sürekli ağlayıp sızlayan, korkak bir aptal gibi göründüğü için, geriye

sadece bir avuç yarışmacı kalana kadar, kimse onu önemse-memişti. Ve sonunda onun da gözünü kırpmadan adam öldü-rebildiği anlaşılmıştı. Gerçekten akıllıca bir yöntem seçmişti. Ama bu Peeta Mellark için tuhaf bir strateji olur çünkü o bir fırıncının oğlu. Seneler boyunca, yeterince beslenmek imkanı bulduğu ve ağır ekmek tepsilerini taşıdığı için güçlü bir vücudu ve

geniş omuzları var. İnsanların onu hafife almalarını sağlamak için, ağlamaktan çok daha fazlasını yapması gerekecek.

Kameralar görüntülerimizi alırken, birkaç dakika boyunca, trenin kapısında bekletiliyoruz. Sonra trene bindiriliyoruz ve kapılar yüzümüze kapanıyor. Ve tren hemen harekete geçiyor.

Trenin sürati başlangıçta nefesimi kesiyor. Tabii ki daha önce trene hiç binmedim. Resmi görevler dışında, mıntıkalar arasında seyahat yasak. Bizim için bu ihtimal kömür taşımacılığıyla sınırlı. Fakat içinde olduğumuz tren, basit bir kömür treni değil. Saatte ortalama 250 mil hızla giden, hızlı Capitol modellerinden birindeyiz. Capitol yolculuğumuz bir günden az süreceğe benziyor.

Okulda bize, Capitol'ün Rockies adı verilen bir yerde inşa edildiğini anlatmışlardı. 12. Mıntıka ise Appallachia diye bilinen bir bölgede kalıyor. Bundan yüzyıllar önce de, aynı bölgeden kömür çıkarılıyormuş. Zaten bizim madencilerimizin o kadar derinlere inmesinin bir nedeni de bu.

Her nasılsa, okulda konu dönüp dolaşıp kömüre bağlanıyor. Temel okuma ve matematik dışında, eğitimimizin büyük kısmı kömürle bağlantılı. Tabi her hafta tekrarlanan Pamen tarihi söylevleri dışında... Genelde Capitol'e ne çok şey borçlu olduğumuz konusunda lakırdılar dinliyoruz. Bana, anlattıklarından çok daha fazlası olmalı gibi geliyor; ayaklanma sırasında yaşananların gerçek tarihinin bir kaydı mutlaka olmalı.

Ama bu konuya kafa yormaya pek fazla zaman ayırmıyorum. Gerçek her neyse, soframa yemek getirmeye yarayacağını hiç sanmıyorum.

Haraç treni Adalet Binası'ndaki odadan bile daha süslü püslü. İkimize de içinde bir yatak odası, giyinme bölümü, sıcak ve soğuk suyu akan özel banyosu olan birer daire veriyorlar. Evde, kaynatmadığımız sürece, sıcak suyumuz olmuyor.

Çekmeceler şık kıyafetlerle dolu. Effie Trinket canım ne istiyorsa yapabileceğimi söylüyor. İstediğimi giyebilirim; her şey emrime amade. Sadece bir saat sonraki yemeğe zamanında hazır olmam gerek. Annemin mavi elbisesini çıkarıp, sıcak bir duş yapıyorum. Daha önce hiç duş yapmamıştım. Bu, yaz güneşinin altında olmak gibi bir şey; sadece su daha ılık. Koyu yeşil bir tişört ve bir pantolon giyiyorum.

Madge'nin altın iğnesini son anda hatırlıyorum. Ve iğneye ilk defa dikkatle bakıyorum. Sanki birisi, altından küçük bir kuş modeli yapıp, çevresine bir halka yerleştirmiş gibi duruyor. Kuş, halkaya sadece kanatlarının uçlarından tutturulmuş. Birden kuşu tanıyorum. Bu bir alaycı kuş yavrusu.

Bu kuşlar gerçekten çok komik bir tür ve Capitol için bir tür hakaret sayılırlar. Ayaklanma süresince, Capitol, silah olarak bir dizi değişime uğratılmış hayvan üretmiş. Bu hayvanların genel ismi muttasyonlar, zaman zaman da kısaca mutta-larmış... Bunlardan biri insanlar arasında geçen konuşmaların tamamını ezberleyip tekrar edebilen zevzek kuşlarmış. Bu kuşlar kendi yuvalarına geri dönebilen, erkek kuşlarmış ve Capitol düşmanlarının saklandığının varsayıldığı yerlere salmıyorlarmış. Kelimeleri topladıktan sonra, kayıt altına alınacakları yerlere geri uçuyorlarmış. İnsanların mıntıkalarda neler olduğunu ve özel konuşmaların bir yerlere iletildiğini anlaması biraz zaman almış. Tabii ki bir zaman sonra, isyancılar Capitol'u sonu gelmeyen yalanlara boğmuşlar ve iş

Capitol'ün aleyhine dönmüş. Bu yüzden merkezler kapatılmış ve kuşlar doğada ölüme terk edilmiş.

Ama ölmemişler. Zevzek kuşlar, dişi alaycı kuşlarla çiftle-şip; hem kuş ıslıklarını hem de insan melodilerini tekrar edebilen yepyeni bir tür yaratmışlar. Kelimeleri taşıma yetilerini kaybetmişler ama bir çocuğun yüksek perdeden ağlayışından, bir erkeğin boğuk ses tonuna kadar bir dizi insan sesini tekrar etmeye devam etmişler. Ve şarkıları yeniden canlandıra-biliyorlarmış. Sadece birkaç notayla da sınırlı kalmıyorlarmış ama birden fazla dizesi olan şarkıları bile ezberleyebiliyorlar-mış. Tabi eğer sizin o şarkıları söyleyecek sabrınız varsa ve kuşlar sizin sesinizden hoşlanırlarsa.

Babam özellikle alaycı kuşlara bayılırdı. Ava çıktığımız zaman, onlara şarkıların tamammı söyler ya da ıslıkla çalardı. Kibar bir moladan sonra, kuşlar her zaman karşılık verirlerdi. Ama

herkes aynı saygıyı göremiyordu. Yine de babam ne zaman şarkı söylese, bölgedeki bütün kuşlar susup dinlerlerdi. Sesi o kadar güzel, gür, net ve hayat doluydu ki, insanda aynı anda hem gülme hem ağlama isteği uyandırırdı. O öldükten sonra, aynı alışkanlığı sürdürecek gücü bir türlü bulamadım. Buna rağmen, bu küçük kuşta bana iyi gelen bir şey var. Sanki babamdan bir parça yanımda ve beni koruyor. İğneyi tişörtüme tutturuyorum. Fondaki yeşil kumaşın üstünde, alaycı kuş yavrusu, ağaçların arasında uçuyor gibi görünüyor.

Effie Trinket beni akşam yemeğine götürmeye geliyor. Onu, dar ve sarsıntılı koridor boyunca takip edip, duvarları cilalı ahşap panellerle kaplı bir yemek odasına giriyorum. Bütün tabakların yüksek kırılma riski taşıdığı bir masa var. Peeta Mellark oturmuş, bizi bekliyor. Hemen yanındaki sandalye boş.

Effie Trinket neşeli bir sesle, "Haymitch nerede?" diye soruyor.

"Onu son gördüğümde biraz kestirmeye gidiyordu," diyor Peeta.

"Çok yorucu bir gündü," diyor Effie Trinket. Bana kalırsa Haymitch'in yokluğu onu rahatlatıyor. Onu kim suçlayabilir
ki?

Yemek servisler halinde geliyor. Koyu kıvamlı bir havuç çorbası, yeşil salata, kuzu pirzola ve patates püresi, peynir ve meyve ve çikolatalı bir pasta. Yemek boyunca Effie Trinket bize diğer yemeklere de yer ayırmamızı hatırlatıp duruyor. Ama ben karnımı tıka basa dolduruyorum çünkü daha önce hiç bu kadar çok ve bu kadar iyi yemek yemedim. Ve belki de oyunlar başlayana kadar yapabileceğim en iyi şeylerden biri, birkaç kilo almak olacak.

"Neyse ki siz ikiniz nasıl davranacağınızı biliyorsunuz," diyor Effie Trinket ana yemeğin ardından. "Geçen seneki çift, her şeyi, mağara adamları gibi elleriyle tıkıştırmışlardı. Bütün iştahım kaçmıştı."

Önceki senenin çifti Dikiş'ten çıkma, hayatları boyunca bir gün bile yeterince yemek görmemiş iki çocuktu. Ve önlerine yemek konduğu zaman, düşünebilecekleri en son şeyin sofra kuralları olması çok doğaldı. Peeta bir fırıncının oğlu. Annem de, bana ve Prim'e yemeğimizi düzgün bir biçimde yemeyi öğretti. Yani evet, çatal bıçak kullanabiliyorum. Ama Effie Trinket'in yorumu beni o kadar rahatsız ediyor ki, yemeğimin geri kalan kısmını kasıtlı olarak ellerimle yiyorum. Sonra da ellerimi masa örtüsüne siliyorum. Bu halim, kadının dudaklarını sıkmasına neden oluyor.

Yemek bitince, yediklerimi midemde tutmakta büyük güçlük çekiyorum. Peeta'nm da renginin kaçtığını görebiliyorum. İkimizin midesi de bu kadar sağlam ikramlara alışık değil. Ancak, eğer Yağlı Sae'nin fare eti, domuz iç organları Ve ağaç kabuklarından oluşan karışımını, kış spesiyalitesini

midemde tutmayı başarabiliyorsam, bu yemeği tutmak için her şeyi yaparım.

Panem çapındaki diğer toplama günü törenlerinin bant yayınlarını izlemek üzere başka bir kompartımana geçiyoruz. Herkesin olayın tamamını canlı olarak görebilmesi için, törenler birbirleriyle çakışmayacakları saatlere ayarlanıyor. Ancak tabii ki, bu sadece Capitol'de yaşayanların faydalandığı bir imkan, zira hiçbirinin katılmak zorunda oldukları bir tören yok.

Tek tek bütün törenleri izliyoruz. İsimler okunuyor, gönüllüler öne çıkıyor ya da genelde öne çıkan olmuyor. Rakibimiz olacak çocukların yüzlerini inceliyoruz. Sadece birkaç tanesi zihnimde yer ediniyor. 2. Mırihka'da gönüllü olan bir erkek çocuk. 5. Mmtıka'dan, Tilki Surat, dümdüz kızıl saçlı bir kız. 10. Mmtıka'dan ayağı sakat bir çocuk. En kötüsü ise, 11. Mıntıka'daki on iki yaşındaki kız. Koyu renk teni ve gözleri var ama beden ve duruş olarak Prim'e çok benziyor. Sahneye çıktığı ve onun yerine geçmek isteyecek birinin olup olmadığı sorulduğunda, duyabildiğimiz tek ses, çevresindeki köhne binaların arasında ıslık çalan rüzgarın sesi oluyor. Yerini almak isteyecek tek bir kişi çıkmıyor.

Ve en son, 12. Mıntıka'run törenini yayınlıyorlar. Prim'in ismi okunuyor, ben koşarak öne çıkıyorum. Prim'i arkama saklarken, yüzüme müthiş bir umutsuzluk yansıyor. Sanki, sesimin duyulmayacağından, Prim'i zorla ahp, götüreceklerinden korkar gibiyim. Ama tabii ki beni duyuyorlar. Gale'in kardeşimi kucaklayıp benden ayırışıru görüyorum. Sonra merdivenleri

tırmanışımı... Yorumcular kalabalığın alkışlamayı reddetmesi konusunda ne diyeceklerini kestiremiyorlar. Sessiz selam. Biri, 12. Mıntıka'nm her zaman biraz zamanın gerisinde kaldığını ama bazı âdetlerinin çok hoş olabildiğini söylüyor. Haymitch birilerinden sufle almış gibi sahneden

düşünce, komik bir tavırla inliyorlar. Peeta'nm ismi çekiliyor ve o da sessizce yerini alıyor. El sıkışıyoruz. Sonra yeniden marş duyuluyor ve program sona eriyor.

Effie Trinket peruğunun duruşundan hiç hoşnut değil. "Akıl hocanızın sunum nasıl yapılır, öğrenmesi gerek," diyor. "Ve televizyon karşısında nasıl hareket edilir."

Peeta beklenmedik şekilde gülüyor. "Sarhoştu," diyor. "Her sene sarhoş oluyor zaten."

"Her gün," diye ekliyorum. Kendimi sırıtmaktan alamıyorum. Effie Trinket sanki Haymitch'in kaba saba tavırları onun vereceği birkaç ipucuyla düzelebilirmiş gibi bir hava takmıyor.

"Evet," diye tıslıyor. "İkinizin bunu eğlenceli bulması çok tuhaf. Akıl hocanızın oyunlardaki can simidiniz olduğunu biliyorsunuz. Size akıl verecek, sponsorlarınızı sıraya dizecek ve size verilecek armağanları belirleyecek olan o. Haymitch hayatla ölüm arasındaki ince çizginiz olabilir."

îşte tam o anda, Haymitch yalpalayarak içeri giriyor. "Yemeği kaçırdım mı?"diye sorarken dili dolanıyor. Sonra midesinde ne var ne yok, hepsini pahalı halının üstüne kusuyor ve yere yuvarlanıyor.

"Gülün bakalım," diyor Effie Trinket. Sivri burunlu ayak-kabılanyla kusmuk birikintisinin çevresinden dolaşıp, kompartımandan çıkıyor.

Birkaç dakika boyunca Peeta'yla birlikte, akıl hocamızın midesinden boşalan kaygan ve iğrenç maddenin üstünden doğrulmaya çalışmasını izliyoruz. Kusmuğunun ve içkinin pis kokusu neredeyse benim de yediklerimi çıkarmama neden olacaktı. Birbirimize baktık. Görünüşe bakılırsa Haymit-ch ayaklarının üstünde bile duramıyor ve Effie Trinket arenadaki tek kozumuzun o olduğu konusunda çok haklı. Sözsüz bir ortak kararla ikimiz de yerlerimizden kalkıp, Haymitch'in iki koluna girip, doğrulmasına yardım ediyoruz.

"Ayağım mı kaydı?" diye soruyor Haymitch. "Berbat kokuyor." Elini burnuna sürtüyor ve bütün yüzü kusmukla kaplanıyor.

"Seni odana götürelim," diyor Peeta. "Ve biraz temizleyelim."

Haymitch'i yarı taşıyıp, yarı sürükleyerek kompartımanına götürüyoruz. Onu işlemeli yatak örtüsünün üstüne yatırmamız söz konusu olamayacağı için, doğruca banyo küvetine sokup, suyu açıyoruz. Ama o farkında bile olmuyor.

"Sorun değil," diyor Peeta. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Ona minnet duymaktan kendimi alamıyorum çünkü şu anda yapmayı en son isteyeceğim şey Haymitch'i soyup, göğüs kıllarındaki kusmukları temizlemek ve onu yatağına yatırmak. Peeta büyük olasılıkla, adamın üstünde iyi bir izlenim

007874

bırakmaya, oyunlar başladığında gözdesi olmaya uğraşıyor. Ama durumuna bakılırsa, Haymitch, yarın sabah uyandığında, neler olup bittiğini hatırlamayacak bile.

"Pekala," diyorum. "Capitol insanlarından birini yardıma gönderebilirim." Trende onlardan çokça var. Bizim için yemek pişirenler, bize gözkulak olanlar, bizi koruyanlar. Bize bakmak onların işi.

"Hayır, onları istemem/'diyor Peeta.

Başıma selam verip, kendi odama yöneliyorum. Peeta'nın ne hissettiğini anlıyorum. Benim de Capitol insanlarını görmeye tahammülüm yok doğrusu. Ama onları Haymitch'le uğraşmaya mecbur bırakmak bir tür intikam olabilir aslında. Bu yüzden, neden Haymitch'le tek başına ilgilenmek konusunda ısrar ettiğini anlamaya çalışıyorum ve birden kafama dank ediyor: Sadece kibarlık ediyor. Tıpkı bana ekmeği verdiği zamanda olduğu gibi.

Bu düşünce beni allak bullak ediyor. Kibar bir Peeta Mel-lark benim için kibar olmayan bir Peeta'dan çok daha tehlikeli. Kibar insanların içime işlemeleri ve orada kök salmaları o kadar kolay ki. Peeta'nın bunu yapmasına izin veremem. Hele gittiğimiz yeri düşününce. Bu nedenle, o andan itibaren fırıncının oğluyla olabildiğince az diyalog kurmaya karar veriyorum.

Odama döndüğümde, tren yakıt ikmali için bir istasyonda duruyor. Pencerenin camım açıp, Peeta'nm babasının bana verdiği kurabiyeleri dışarı atıyorum. Bende kalmasın. İkisinden de hiçbir şey istemiyorum.

Ne yazık ki, kurabiye paketi yere çarpıyor ve rayların hemen yanındaki bir hindiba öbeğinin yanında açılıyor. Tren yeniden harekete geçtiği için bu sahneyi sadece birkaç saniye görüyorum ama bu kadarı da bana yetiyor. Seneler önce okul bahçesinde gördüğüm diğer hindibayı anımsıyorum.

O hindibayı gördüğümde, gözlerimi Peeta Mellark'm yara bere içindeki yüzünden ayıralı sadece birkaç saniye olmuştu. Umudun tükenmediğini anlamıştım. Çiçeği koparıp, hızla evin yolunu tutmuştum. Hemen bir kova kapmıştım ve Prim'i elinden tutup, doğruca Çayır'a götürmüştüm. Ve evet... Her taraf altın başlı otlarla kaplanmıştı. O otlardan topladıktan sonra, tellerin altından geçip, yaklaşık bir mil kadar içerilere girip, hindibalar, yeşillikler, bitki saplan ve çiçekler topladık. O gece, kendimize müthiş bir hindiba salatası ziyafeti çekip, kalan ekmeğimizle karnımızı doyurduk.

Prim "Başka?" diye sordu. "Başka hangi yiyecekleri bulabiliriz."

"Her şeyi," diye söz verdim. "Sadece neler olduklarını hatırlamam gerekecek."

Annemin, eczaneden getirdiği bir kitabı vardı. Sayfaları eski parşömen kağıdından yapılmıştı ve bitki resimleri de vardı. İsimleri, nerelerden toplanabilecekleri, hangi zamanlarda açtıkları ve tıbbi kullanım alanları yazıyordu. Babam da kitaba bir takım eklemeler yapmıştı. Hangi bitkilerin şifa vermediğini ama yenebildiğini not etmişti. Hindibalar, şeker-ciboyası, yabani soğanlar, çamlar... Prim'le birlikte gecenin kalan kısmını, kitabın sayfalarını inceleyerek geçirdik.

Ertesi sabah okulumuz yoktu. Bir süre Çayır'm çevresinde oyalandıktan sonra, nihayet tellerin altında geçecek cesareti topladım. Oraya ilk defa tek başıma, babam ve beni koruyacak silahları olmadan gidiyordum. Boş bir kovuğun içine bıraktığı yay ve okları bulup, çıkardım. O gün büyük olasılıkla ormanın sadece yirmi metre kadar içine girmişimdir. Zamanımın büyük kısmını bir meşe ağacının tepesine tüneyip, bir av "ayvanının geçmesi için dua ederek geçirdim. Birkaç saatin sonunda, şansım yaver gitmiş ve bir tavşan öldürmeyi başarmıştım. Daha önce, babamın rehberliğinde, bir iki tavşan öl-

durduğum olmuştu. Ama bunu, kendi başıma halletmiştim.

Aylardır et yememiştik. Tavşanın görüntüsü annemi harekete geçirir gibi oldu. Yerinden kalkıp, tavşanın derisini yüzdü. Etiyle ve Prim'in topladığı yeşilliklerle güveç pişirdi. Sonra yeniden tuhaflaştı ve yatağına döndü. Ama güveç pi-şince, onu kaldırıp bir kase yemeye zorladık.

Orman kurtarıcımız olmuştu. Her gün biraz daha ilerler oldum. İş, başlangıçta biraz ağır gidiyordu ama karnımızı doyurmayı kafaya koymuştum bir kere. Yuvalardan yumurta çalıyor, ağlarla balık tutuyor, İaman zaman güveç için bir sincap ya da tavşan vurmayı başarıyordum. Ayağımın dibindeki otları topluyordum. Bitkiler gerçekten incelik ister. Çoğunu yiyebilirsiniz ama yanlış bir ottan yiyeceğiniz bir yudum, hayatınıza mal olabilir. Topladığım bitkileri, babamın resimleriy-le sürekli karşılaştırıyordum. Bizi hayatta tutmayı başardım.

Başlangıçta her tür tehlike işareti, uzaktan gelen bir uluma sesi, bir dalın nedensiz yere kırılması kendimi çite. atmam için yeterli oluyordu. Sonra kolayca sıkılıp, oradan uzaklaşan vahşi köpeklerden kaçabilmek için ağaçlara tırmanmaya başladım. Ayılar ve kediler daha iç kesimlerde yaşıyorlardı. Belki de bizim mıntıkanın kurum kokusu onları rahatsız ediyordu, kimbilir?

Mayıs ayının sekizinde, Adalet Binası'na gidip, mozaik taşı için ismimi yazdırdım. Ve Prim'in oyuncak kamyonuna doldurduğum ilk tahıl ve yağ istihkakımızı çeke çeke eve getirdim. Aynı şeyi her ayın sekizinde yineleme hakkım vardı. Tabii ki avdan ve ot toplamaktan vazgeçemezdim. Tahıl, hayatımızı idame ettirmemize yeterli değildi. Dahası sabun, süt, ip gibi alınması gereken başka şeyler de oluyordu. Yemeye kesinkes ihtiyaç duymadığımız şeyleri Hob'da değiş tokuş ediyordum. Oraya yanımda babamla girmek ürkütücü geliyordu gelmesine ama insanlar ona saygı duyuyorlardı ve beni

Je kabullenmişlerdi. Av eti, av etiydi sonuçta. Kimin vurduğu fark etmiyordu. Ayrıca şehrin en varlıklı ailelerin arka kapılarında da satış yaptığım oluyordu. Babamın bana öğrettiği incelikleri unutmamaya çalışıyor, bir taraftan da yeni bir şeyler öğreniyordum. Kasap tavşanlarımı alıyordu ama sincap istemiyordu. Fırıncı sincap seviyordu ama ancak karısı yakınında olmadığı zaman takasa cesaret ediyordu. Baş Barış Muhafızı yaban hindisine bayılıyordu. Belediye Başkanı'nın da çileğe tutkusu vardı.

Yazın sonuna doğru, bir gölde yıkanırken, çevremde bitkilerin büyümekte olduğunu fark ettim. Uzun ve yaprakları okların uç kısmına benzeyen bitkîlerdi. Çiçeklerinin üçer beyaz taç yaprağı vardı. Suyun içinde dizlerimin üstüne çöküp, parmaklarımı yumuşak çamurun içine daldırdım ve bir avuç dolusu kök çıkardım. Küçük mavimsi kök yumruları pek fazla sevmezdim ama kaynatıldıkları ya da fırında pişirildikleri zaman, en az patates kadar lezzetli oluyorlardı. Yüksek sesle "Katniss," dedim. Bu ismini bana verdikleri bitkiydi. Babamın şakacı sesini duyar gibi oldum. "Kendim bulabildiğin sürece, asla açlıktan ölmezsin." Saatler boyunca, ayağım ve bir sopayla göl yatağını kurcaladım ve yüzeye çıkardığım yumru kökleri topladım. O gece, kendimize üçümüz de uzun zaman sonra ilk defa tıka basa doyana kadar, balık ve katniss kökü ziyafeti çektik.

Annem yavaş yavaş bize geri dönüyordu. Temizlik yapmaya, yemek pişirmeye ve getirdiğim yiyeceklerin bir kısmını kış için saklanabilir hale getirmeye başlamıştı. İnsanlar, annemin şifalı ilaçlarına karşılık bizimle bir şeyler takas eder ya da para verir olmuşlardı. Hatta bir gün, annemin şarkı söylediğini duydum.

Prim annemin geri dönmesine çok seviniyordu ama ben ten\kinliydim. Tekrar kendi dünyasına çekilmesinden korkuyordum; gözüm hep üstündeydi. Ona güvenmiyordum.

Ve kalbimin kuytu bir köşesi, zayıflığı ve ihmali yüzünden ondan nefret ediyordu. Prim, annemi çoktan atfetmişti ama ben bir adım geri çekilmiştim. Kendimi ona ihtiyaç duymaktan korumak için araya bir duvar örmüştüm. Aramız bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Ve şimdi, bu meseleyi halletmeden öleceğim. Ona, bugün Adalet Binası'nda nasıl bağırdığımı hatırlıyorum. Gerçi onu sevdiğimi de söyledim. Belki de bu bir şeyleri dengelemiştir.

Bir süre öylece durup, trenin penceresinden dışarı bakıyorum ve camı tekrar açabilmeyi istiyorum. Ama bu kadar yüksek bir hızda nasıl bir etki yaratacağından emin değilim.

Uzakta başka bir mıntıkanın ışıklarını görüyorum. Yedi mi? On mu? Bilmiyorum. Evlerdeki insanları düşünüyorum. Yatmaya hazırlanıyor olmalılar. Kendi evimi gözümün önünde canlandırıyorum. Panjurları sımsıkı kapalıdır herhalde. Annem ve Prim tam şu anda ne yapıyorlardır acaba? Yemek yiyebilmişler midir acaba? Balık yahnisi ve çilekleri? Yoksa tabaklarına ellerini bile sürmemişler midir? Duvara dayalı bir masanm üstünde duran eski televizyondan, o günün bant görüntülerini seyretmişler midir? Kesin, ağlamışlardır. Acaba annem güçlü görünmeyi, Prim için ayakta kalmayı başarabiliyor mudur? Ya da daha şimdiden kabuğuna çekilmeye, dünyanın ağır yükünü, kız kardeşimin narin omuzlarına yıkmaya başlamış mıdır?

Prim'in bu gece annemle uyuyacağından adım gibi eminim. Yaşlı ve pejmürde Düğün Çiçeği'nin, Prim'e göz kulak olmak için yatağa uzanmış olması fikri içimi rahatlatıyor. Olur da ağlayacak olursa, kedi bir şekilde kollarının arasına kıvrılıp, Prim sakinleşene ve uykuya dalana kadar orada kalacaktır. Onu boğmadığıma çok seviniyorum.
Evimi düşünmek yalnızlığımı kamçılıyor. Ne kadar uzun bir gündü. Gale ve ben daha bu sabah mı böğürtlen yiyorduk?

Aradan bir asır geçmiş gibi geliyor. Kabusa dönüşen uzun bir rüya gibi. Belki uyumayı başarabilirsem, 12. Mıntıka'da, ait olduğum yerde, uyanabilirim.
Büyük olasılıkla çekmeceler bir yığın gecelikle doludur. Ama bakmaya bile gerek görmeden, pantolon ve tişörtümü çıkarıp, iç çamaşırlarımla yatağa giriyorum. Çarşaflar ipekli, yumuşacık bir kumaştan yapılmış. Kalın ve kabarık yorganım, hemen ısınmamı sağlıyor.
Ağlayacaksam, şimdi tam zamanı. Sabaha kadar göz-yaşlarımm yüzümde bırakacağı izlerden kurtulmuş olurum. Ama gözyaşlarını akmıyor. Ağlamak için fazla uyuşmuş haldeyim ya da belki de fazla yorgunum. Tek hissettiğim, başka bir yerde olma arzusu. Bu yüzden, trenin sarsılarak, uykuya dalmamı kolaylaştırmasına izin veriyorum.
Kapının vurulma sesiyle uyandığımda, perdelerin arasında gri bir ışığın süzüldüğünü görüyorum. Effie Trinket sesleniyor: "Kalkın bakalıml Büyük, çok büyük bir gün olacak." Bir an için o kadının kafasının içinin nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Uyanık olduğu saatlerde, aklından neler geçiyor acaba? Geceleri ne tür rüyalar görüyor? Hiçbir fikrim yok doğrusu.
Çok kirlenmedikleri için, biraz kırışmış olsalar da, önceki günkü yeşil kıyafetlerimi giyiyorum. Parmaklarım, iğnedeki küçük kuşu çevreleyen halkamn üstünde dolaşıyor. Ormanı düşünüyorum, babamı... Annemle Prim'in kalktıklarını ve yapmak zorunda oldukları işlere koyulduklarını... Önceki gece annemin yaptığı örgülü topuzu açmadan uyumuştum, fena görünmediğine karar verip, saçlarıma dokunmuyorum, ?^aten bir önemi de yok. Artık Capitol'e çok yolumuz kalma-mıŞür diye tahmin ediyorum. Şehre vardığımız zaman, stilis-ürn bu geceki açılış törenlerinde nasıl bir görüntüye bürün-fttem gerektiğini söyleyecektir. Çıplaklığın son moda olmadı-

ğma inanan bir stiliste denk düşeceğimi umuyorum.
Yemek vagonuna girerken, Effie Trinket elinde bir fincan kahveyle yanımdan geçiyor. Kendi kendine birkaç küfür mırıldanıyor. Haymitch, önceki geceden kalma şiş ve kırmızı suratıyla kıkırdıyor. Peeta'nın elinde bir çörek var ve nedense biraz utanmış görünüyor.
Haymitch bana eliyle işaret ederek, "Otursana," diyor. Sandalyeme yerleştiğim anda, önüme koca bir tabak kahvaltı bırakılıyor. Yumurtalar, jambonlar ve tepeleme kızarmış patates. Serinliğini kaybetmemesi için bir buz kovasının içine yerleştirilmiş bir kase meyve var. Önüme bıraktıkları çörek ve ekmek sepeti, bütün ailemin karnını bir hafta doyurmaya yetecek kadar dolu. Çok zarif bir bardağa portakal suyu doldurulmuş. Ya da en azından ben portakal suyu olduğunu tahmin ediyorum. Hayatımda sadece bir defa portakal yedim: Babamın bir yılbaşı günü, özel bir ikram olarak portakal aldığı o gün. Bir fincan kahve... Annem kahveye bayılır ama genelde kahve almaya imkanımız olmaz. Benim için kahve sadece acı ve cılız bir lezzet demek. Bir de daha önce hiç görmediğim, koyu kıvamlı, kahverengi bir şey var.
Peeta "Sıcak çikolata diyorlar," diyor. "Çok güzel."
Sıcak, tatlı ve kremamsı sıvıdan bir yudum alıyorum ve bir anda içimde bir şeyler kıpırdıyor. Yemeğin geri kalan kısmının beni beklediğini bilmeme rağmen, sıcak çikolatam bitene kadar başka hiçbir şeye el sürmüyorum. Sonra, yiyebildiğim kadar yiyorum. Annem bir defasında, bir daha hiç yemek göremeyecekmişim gibi yemek yediğimi söylemişti. Ben de ona demiştim ki: "Eve yemek getiremezsem, göremem tabi." Bu sözler çenesini kapatmıştı.

Midem çatlayacakmış gibi hissetmeye başlayınca, arkama yaslanıp, kahvaltı arkadaşlarıma bir göz atıyorum. Peeta yemeğe devam ediyor. Çöreğinden minik parçalar koparıp,

sıcak çikolatasına batırıyor. Haymitch tabağıyla pek ilgilenmemişti. Ama bir şişeden renksiz bir sıvıyla takviye ettiği içi kırmızı bir sıvıyla dolu bardağını elinden bir an olsun bırakmıyordu. Tahminim, eklediği sıvının alkollü bir içki olduğu yönünde. Haymitch'i tanımam ama onu Hob'da sık sık, beyaz likör satan bir kadına avuç dolusu para savururken görürüm. Capitol'e vardığımızda, kafayı bulmuş olacak.

Haymitch'ten nefret ettiğimi fark ediyorum. 12. Mıntıka haraçlarının hiç şansının olmamasına şaşmamak gerekir. Sorun sadece yetersiz beslenmemiz ve eğitim eksiğimiz olması değil. Bazı haraçlarımız bütün bunlara rağmen, dayanacak güce sahiptiler. Ama sponsor bulmakta zorlanıyoruz ve bu durum büyük ölçüde Haymitch'ten kaynaklanıyor. Haraçlara destek veren -ya bahis oynadıkları için ya da bir şampiyonu tutma hakkına sahip olmakla övündükleri için- zengin insanlar, Haymitch'ten daha klas birileriyle muhatap olmayı tercih ediyorlar.

Haymitch'e "Yani," diyorum. "Senin bize akıl vermen gerekiyor, değil mi?"

"Alın size akıl," diyor Haymitch. "Ölmemeye bakın." Ve sonra bir kahkaha patlatıyor. Ondan olabildiğince uzak durma kararımı çok geç anımsayarak, Peeta'ya bir bakış atıyorum. Bakışlarındaki sertlik beni şaşırtıyor. Genelde çok yumuşak görünür.

"Çok komik," diyor Peeta. Ve beklenmedik bir anda, Haymitch'in elindeki kadehe elinin tersiyle vuruyor. Kadeh yere düşüp, paramparça oluyor. İçindeki kan kırmızı sıvı yerlere saçılıyor. "Ama bize öyle gelmiyor," diyor.

Haymitch kısa bir an düşündükten sonra, Peeta'nm çenesine bir yumruk indiriyor. Peeta sandalyesiyle birlikte yere devriliyor. Haymitch tekrar içki şişesine uzanınca, bıçağımı parmaklarının arasına, masaya saplıyorum. Ve bana da vur-

masını bekliyorum ama beklediğim gibi olmuyor. Haymitch arkasına yaslanıp, gözlerini kısarak bizi süzüyor.

"Bu da nesi?" diye soruyor. "Bu sene gerçekten mücadeleci bir çiftim mi var yoksa?"

Peeta yerden kalkıyor ve meyve kasesinin altından bir avuç buz alıp, çenesindeki kırmızılığın üstüne koyuyor.

Haymitch onu durduruyor ve "Hayır," diyor. "Bırak moralsin. Seyirciler, daha arenaya çıkmadan başka bir haraçla kapıştığını düşünsünler."

"Bu kurallara aykırı," diyor Peeta.

"Sadece yakalanırsan. O morluk senin kavga ettiğini ve yakalanmadığını gösterecek. Daha iyi ya işte." Haymitch bunu söyledikten sonra bana dönüyor. "O bıçağı masadan başka bir şeye saplayabilir misin?"

Benim asıl silahım yay ve ok. Ama bıçaklarla da haşır neşir olmuşluğum var. Bazen, bir hayvanı okla yaraladıktan sonra, yanma girmeden önce bıçağımı da saplamam faydalı olabiliyor. Haymitch'in dikkatini çekmek istiyorsam, bu fırsatı iyi değerlendirmem gerektiğini fark ediyorum. Bıçağı masadan çıkarıp, keskin kısmıyla tutuyorum ve odanın karşı tarafındaki duvara fırlatıyorum. Aslında niyetim duvar paneline saplanmasını sağlamakken, bıçak iki panelin birbirine tutturan sert kısma saplanıyor. Ve ben olduğumdan da iyi görünüyorum.

Haymitch başıyla kompartımanın orta kısmını işaret ederek, "Şuraya geçin," diyor. İkimiz de söylediği şeyi yapıyoruz. Haymitch çevremizde dönüp, pazar yerindeki hayvanları inceler gibi, kaslarımızı kontrol edip, dikkatle yüzlerimize bakıyor. "Umutsuz vaka değilsiniz," diyor. "Formda görünüyorsunuz. Stilistler icabınıza bakınca, çekici bile görünebilirsiniz."

Ne Peeta, ne ben bu yorumunu sorgulamıyoruz. Açlık

Oyunları bir güzellik yarışması değil elbette ama en iyi görünen haracın, daha çok sponsorun ilgisini çektiği de gerçek.

"Pekala, sizinle bir anlaşma yapalım. Siz benim içkime karışmayın, ben de size yardım edecek kadar ayık kalmaya çalışayım. Ama ne dersem onu yapacaksınız."

Bu çok kârlı bir anlaşma sayılmaz ama en azından on dakika önceki, rehbersiz halimize göre, daha iyi durumdayız.
"Uyar," diyor Peeta.
"Bize yardım et," diyorum. "Arenada, bir insanın Cornucopia'da..."
"Her şey sırayla," diyor Haymitch. "Birkaç dakikaya kadar istasyona girmiş olacağız. Stilistlerinize teslim edileceksiniz. Size yapacakları şeylerden hoşlanmayacaksınız. Ama ne yaparlarsa, yapsınlar, direnmeye kalkmayın."
"Ama..." diyecek oluyorum.
"Ama diye bir şey yok. Direnmeyin işte," diyor Haymitch. Masadaki içki şişesini alıp, vagondan çıkıyor. Kapıyı arkasından kapattığı anda, içerisi kararıveriyor. Birkaç lamba yanıyor ama dışarısı zifiri karanlık. Capitol yakınındaki dağlardan geçtiğimizi anlıyorum. Dağlar, Capitol'le doğu mıntıkalar arasında doğal bir bariyer oluşturuyor. Capitol'e, dağları aşan tünellerden başka bir yoldan ulaşmak imkansız gibi bir şey. Bu coğrafi üstünlük, mıntıkaların ayaklanmadan, bugün benim de bir haraç olmama yol açacak şekilde, mağlup çıkmalarının en önemli nedeni. İsyancılar, dağları tırmanarak aşmak zorunda kaldıkları için Capitol'un hava güçlerine kolayca yem olmuşlar.
Tren hızla yol alırken, Peeta ve ben sessizce duruyoruz. Tünel bir türlü bitmek bilmiyor ve ben, bizi gökyüzünden ayıran tonlarca kayanın ağırlığını göğsümde hissediyorum. Bu Şekilde taşların arasında, kapalı kalmaktan nefret ediyorum. °ana madenleri ve babamın, gün ışığına ulaşamadan mahsur

kalıp, sonsuza dek karanlığa gömüldüğünü hatırlatıyor.
Tren nihayet yavaşlamaya başlıyor ve kompartımanın içi aniden, parlak gün ışığıyla dolu veriyor. Elimizde değil. Peeta da, ben de hemen pencereye koşuyor ve o güne kadar sadece televizyon ekranlarında gördüğümüz Capitol'ü, Panem'in başkentini görmeye çalışıyoruz. Kameralar şehrin ihtişamı konusunda yalan söylememişler. Hatta göğe kadar uzanan ve gökkuşağı etkisi yaratan gösterişli binaları, geniş, parke taşlarıyla kaplı yollarda cirit atan parlak arabaları ve hayatlarında tek bir öğünü dahi atlamak zorunda kalmamış, tuhaf giyimli, acayip saçlı ve yüzleri boyalı insanları yeterince yansılamamışlar gibi geliyor. Bütün renkler yapay görünüyor: Pembeler fazla pembe, yeşiller fazla parlak, sarılar insanın gözlerini yakıyor. Tıpkı, 12. Mmtıka'daki şekerci dükkanının vitrininde gördüğümüz ama alım gücümüzün asla yetmediği o yuvar lak şekerler gibi.
Şehre bir haraç treninin girdiğini fark eden insanlar, birbirlerine bizi işaret etmeye başlıyorlar. Heyecanlan midemi bulandırıyor. Ölmemiz için sabırsızlandıklarını düşünerek, içgüdüsel olarak pencereden uzaklaşıyorum. Ama Peeta pencerede kalıyor ve aval aval bakan kalabalığa gülümseyerek el sallıyor. Ancak tren istasyona girip, insanları göremez olunca el sallamayı bırakıyor.
Ona şaşkın gözlerle baktığımı fark edip omuz silkiyor. "Kimbilir?" diyor. "İçlerinde zengin birileri olabilir."
Onu yanlış değerlendirmişim. Toplama töreninden itibaren sergilediği tavırları düşünüyorum. Elimi dostça sıkışı, babasının kurabiyelerle bana gelip, Prim'in karnını doyuracağına dair söz verişi. Acaba bunları yapmasını Peeta mı istedi? İstasyondaki gözyaşları. Haymitch'i yıkamaya gönüllü olması ve sonra bu sabah iyi çocuk tavrının bir işe yaramadığını görünce ona kafa tutması. Ve şimdi pencereden el sallayıp/

daha şimdiden kalabalığın gönlünü kazanmaya çalışması.
Bütün parçalar birbirine uyuyor ama kafasında bir plan kurduğunu hissediyorum. Ölümünü kabul etmediği kesin. Hayatta kalmak için direniyor. Ve bu, bana ekmek veren o tatlı çocuğun, Peeta Mellark'ın beni öldürmek için de savaşacağı anlamına geliyor.

R-i-i-i-p! Cam göbeği mavi renkli saçları ve kaşlarının üstünde altın rengi dövmeleri olan Venia adlı kadın, altındaki tüyleri almak üzere, bacağıma yapıştırdığı kumaş parçasını çekerken, dişlerimi sıkıyorum. Aptal Capitol aksanıyla "Parr-don," diyor. "O kadar tüylüsün ki!"

Neden bu insanlar bu kadar yüksek sesle konuşuyorlar acaba? Ya da konuştukları zaman neden çenelerini zar zor açıyorlar? Neden, bütün cümlelerin sonu, sanki soru soruyorlarmış gibi bir tonlamayla bitiyor? Tuhaf sesler, kısacık kelimeler. "S" harfini söylerken illa ki tıslıyorlar. Herkesin onların taklidini yapma eğiliminde olmasına hiç şaşmamak gerek.

Venia sözümona sempatik bir ifade takmıyor. "Yine de iyi haberlerim var. Bu sonuncu. Hazır mısın?" Üstünde oturduğum masanın kenarlarına tutunup, başımı sallıyorum. Bacak tüylerimin son parçası da, acı verici bir çekişle, beni terk ediyor.

Yeniden Yaratılma Merkezi'ne geleli neredeyse üç saat oldu ama henüz stilistimle tanışmadım. Görünüşe bakılırsa, Venia ve hazırlık ekibimin diğer üyeleri bazı bariz problemleri gidermeden benimle tanışmaya niyeti yok. Ekibin soyunduğu görevler arasında, bütün vücudumu hafifçe pütürlü bir köpükle ovup, sadece kirlerimi değil, derimin en azından üç katını soymak, tırnaklarımı tek tip hale getirmek ve en önemesi vücudumdaki bütün tüyleri yok etmek var. Bacaklarım,

kollarım, gövdem, kol altlarım ve kısmen kaşlarım alındı ve geriye kızartılmaya hazır, tüyleri yolunmuş bir kuş kaldı. Bundan hiç hoşlanmadım. Tenim acıyor ve sızlıyor ve kendimi savunmasız hissediyorum. Ama Haymitch'le yaptığımız anlaşmaya uymak zorunda olduğum için, dudaklarımdan tek bir itiraz dökülmedi.

Flavius adında bir adam "Gayet iyi gidiyorsun," diyor. Turuncu renkli buklelerini şöyle bir sallıyor ve dudaklarmda-ki mor ruju tazeliyor. "Dayanamadığımız bir şey varsa o da mızmız tiplerdir. Haydi, yağlayın onu."

Venia ve Octavia -bütün vücudu açık bezelye tonuna boyanmış, etine buduna dolgun bir kadın- beni, önce biraz yakan ama sonra tenime çok iyi gelen bir losyonla ovuyorlar. Sonra beni masadan kaldırıp, üstüme giymeme izin verdikleri ince sabahlığı çıkarıyorlar. Orada öylece, tamamen çıplak halde duruyorum ve bu üçlünün çevremde dolanmasına ve cımbızlarla son tüy kalıntılarını toplamalarına izin veriyorum. Utanmam gerektiğini biliyorum ama o kadar sıradışı tipler ki, kendimi daha çok, üç tuhaf renkli kuş tarafından gagalanıyor-muşum gibi hissediyorum.

Üçü de biraz geriye çekilip, eserlerini hayranlıkla süzüyorlar. "Mükemmel! İşte şimdi insana benzedin," diyor Flavi-ous. Hepsi birden gülüyorlar.

Ne kadar minnettar olduğumu göstermek için zorla gülümsüyorum. "Teşekkürler," diyorum tatlı bir sesle. "12. Mıntıkada hoş görünmemiz için pek bir nedenimiz yok."

Bu sözlerim kalplerini fethediyor. "Tabii ki yok, zavallı bir tanemiz," diyor Octavia, benim adıma duyduğu sıkıntıyla ellerini göğsünde kavuştururken.

"Ama endişelenme," diyor Venia. "Cinna'nm seninle işi bittiği zaman, kelimenin tam anlamıyla muhteşem olacaksın."

"Söz veriyoruz! Bütün tüylerden ve kirden arındığın için artık hiç korkunç değilsin," diyor Flavius cesaret veren bir sesle. "Haydi Cinna'yı çağıralım."

Odadan dışarı fırlıyorlar. Hazırlık ekibimden nefret etmem çok zor. Hepsi de o kadar aptal ki. Ayrıca, tuhaf bir biçimde, bana gerçekten yardım etmeye çalıştıklarını hissediyorum.

Soğuk beyaz duvarlara, yerlere bakıyor, içimde yükselen sabahlığımı geri giyme isteğini, güçlükle de olsa, bastırıyorum. Çünkü bu Cinna denen kişi, yani stilistim, yanıma geldiği zaman beni yeniden soyacak. Elimi saçlarıma götürüyorum. Hazırlık ekibimin dokunmamaya tembihli oldukları tek yer saçlarım. Parmaklarım annemin özenle ördüğü tutamların üstünde dolaşıyor. Annem. Mavi elbisesini ve ayakkabılarını tren kompartımanında yerde bıraktım. Yanıma almak ve ondan anı saklamak aklıma bile gelmedi. Şimdi, keşke alsaydım, diye düşünüyorum.

Kapı açılıyor ve Cinna olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam içeri giriyor. Normal görüntüsü beni afallatıyor. Televizyonda röportaj yapılan stilistlerin çoğu o kadar boyalı, aynı şablondan çıkmış gibi ve estetik cerrahiyle biçim değiştirmiş haldeler ki, çok gülünç görünüyorlar. Ama Cinna'nm kısacık kesimli saçları, doğal kahve tonlarında. Üstünde sade siyah bir gömlekle, pantolon var. Ondaki tek farklılık, hafifçe uygulanmış metalik altın renkli göz kalemi. Kalem, yeşil gözlerindeki altın hareleri iyice belirginleştirmiş. Capitol'den ve gülünesi modalarından tiksinsem de, Cinna'nm ne kadar hoş göründüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Merhaba, Katniss. Adım Cinna. Stilistinim." Sakin ve her nasılsa, Capitol'e özgü abartılardan arınmış bir sesle konuşuyor.

Temkinli bir tavırla "Merhaba," diyorum.

"Bana birkaç dakika vermeni istiyorum. Tamam mı?" Çıplak bedenimin çevresinde dolaşıyor. Bana elini bile sürmeden, vücudumu inceliyor. Kollarımı göğsümün üstünde birleştir-memek için kendimi zor tutuyorum. "Saçlarını kim yaptı?"

"Annem," diyorum.

"Çok güzel," diyor. "Gerçekten klasik. Ayrıca profilinle müthiş bir denge yakalamış. Annenin çok akıllı parmaklan olsa gerek."

Abartılı bir süse püse sahip, genç görünmek için kendini paralayan yaşlıca birini bekliyordum. Beni tabakta sunulacak bir et parçası olarak görecek birini. Cinna bu beklentilerimin hiçbirine uymuyor.

"Yenisin, değil mi? Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum," diyorum. Sürekli yerine yenileri gelen haraçlarla uğraşan daimi stilistlerin çoğunu biliyorum. Çoğu, bütün hayatım boyunca oradaydılar.

"Evet," diyor Cinna. "Bu benim oyunlardaki ilk yılım."

"Bu yüzden sana 12. Mmtıka'yı verdiler," diyorum. Genelde bizler -yani en az sevilen mıntıkanın haraçları- ekibe en son katılanlara veriliriz.

"12. Mıntıka'yı kendim istedim," diyor daha fazla açıklama yapma zahmetine girmeden. "Neden sabahlığını giymiyorsun? Seninle biraz sohbet edelim."

Sabahlığımı üstüme geçirip, Cinna'nın peşinden, oturma odası gibi bir mekana geçiyorum. Alçak bir sehpanın iki tarafına, birbirlerine karşılıklı duran iki kırmızı kanepe yerleştirilmiş. Duvarların üç tanesi bomboş. Üçüncü duvar ise, yerden tavana kadar, şehre bakan bir pencereyle kaplı. Işığa bakarak, öğle saatlerinde olduğumuzu tahmin ediyorum. Gerçi güneşli gökyüzü bulutlanmaya başlamış. Cinna bana kanepelerden birini işaret ettikten sonra, karşıma oturuyor. Sehpanın yan tarafındaki bir düğmeye basıyor. Sehpanın üst kaplaması iki'

ye ayrılıyor ve içinden, öğle yemeğimizi barındıran ikinci bir sehpa çıkıyor. Kremalı bir sosta pişirilmiş tavuk ve portakal dilimleri, incimsi renkte beyaz bir tahılın üstünde servis edilmiş. Yanında minicik yeşil bezelyeler ve soğanlar var. Çiçek şekli verilmiş ekmekler ve tatlı olarak bal renkli bir puding.

Evde bu yemeği kendi imkanlarımla bir araya getirmeye çalıştığımı hayal ediyorum. Tavuk çok pahalı ama tavuk yerine yaban hindisi kullanabilirim. Bir portakalla değiş tokuş etmek üzere ikinci bir hindi vurmam gerekir. Krema yerine keçi sütü kullanırım. Bezelyeleri bahçemizde yetiştirebiliriz. Ormandan yabani soğan bulmak gerekir. Beyaz tahılı tanımıyorum çünkü mozaik taşlarına karşılık olarak aldığımız tahılı pişirdiğimiz zaman ancak çirkin, kahverengi bir lapa elde edebiliyoruz. Süslü ekmekler için fırıncıyla bir değiş tokuş daha yapmam gerekir; mesela iki ya da üç sincap. Pudinge gelince, içinde ne olduğunu tahmin bile edemiyorum. Bu tek öğün için, günlerce avlanmam ve bir şeyler toplamam gerekir. Ve ortaya çıkacak sonuç, Capitol versiyonunun cılız bir kopyasından öteye geçemez.

Yemeğin bir düğmeye bastığınız anda karşınızda bitiver-diği bir dünyada yaşamak nasıl bir şeydir acaba? Bu kadar kolay bir iş olsa, ormanı yiyecek bir şeyler bulmak için taradığım uzun saatleri nasıl geçirirdim acaba? Capitol'deki bütün bu insanlar, vücutlarını süslemek ve onları

eğlendirmek için akın akın gelen ve canlarını veren yeni haraç sevkiyatım beklemekten başka neler yaparlar acaba?
Kafamı kaldırınca, Cinna'mn gözlerinin üzerime sabitlen-diğini görüyorum. "Kimbilir sana ne kadar aşağılık görünü-yoruzdur," diyor.
Bunu yüzümden mi anladı, yoksa aklımdan geçenleri mi °kudu bilmiyorum ama haklı. Bu kokuşmuş toplumun tama-mı aşağılık.

"Önemi yok," diyor Cinna. "Şimdi, Katniss, açılış törenleri için ne giyeceğin konusuna gelince... Ortağım Portia, seninle aynı mıntıkadan gelen diğer haracın yani Peeta'nm stilisti. Ve ikinize birbirini tamamlayan kostümler giydirmeyi düşünüyoruz. Bildiğin gibi, geleneksel olarak mıntıkanın havasım yansıtan bir şeyler giymek gerekiyor."
Açılış törenlerinde, mıntıkanızın başlıca endüstrisini yansıtan bir şeyler giymeniz beklenir. 11. Mıntıka için tarım. 4. Mıntıka için balıkçılık. 3. Mıntıka, fabrikalar. Bu da demek oluyor ki, 12. Mıntıka'dan geldiğimiz için, Peeta ve benim kömür madencisi kılığına bürünmemiz gerekecek. Madencilerin üstlerinden dökülen iş tulumları pek yakışık almadığı için, bizim haraçlarımız genelde sade kostümler giyip, ön taraflarında lambaları olan şapkalar takarlar. Bir sene, haraçlarımız törene tamamen çıplak ve bütün bedenleri, kömürü temsil edecek şekilde siyah pudrayla kaplanmış halde katılmışlardı. Kostümlerimiz her zaman korkunç olur ve izleyicilerin sempatisini kazanmamıza hiçbir katkıda bulunmaz. Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.
"Yani madenci kostümü mü giyeceğim?" diye sorarken, çok uygunsuz bir şey olmaması için dua ediyorum.
"Tam olarak değil. Portia'yla birlikte, maden işçisi kostümünün çok fazla kullanıldığını düşünüyoruz. O kostümler içinde kimsenin aklında kalmazsınız. Ve 12. Mıntıka haraçlarının unutulmaz olmasını görevimiz olarak görüyoruz," diyor Cinna.
İçimden, Kesin çıplak olacağım, diye geçiriyorum.
"Bu yüzden, madenciliğe odaklanmaktansa, kömürün kendisine odaklanacağız/'diyor Cinna.
İçimden, Çıplak ve siyah toza bulanmış halde olacağım, diye geçiriyorum.
"Kömürü ne yaparız? Yakarız," diyor Cinna. "Ateşti

Itorkmuyorsun ya Katniss?" Yüz ifademi görünce sırıtıyor. <
Birkaç saat sonra, açılış törenlerinin gelmiş geçmiş en sansasyonel ya da en öldürücü kostümünün içindeyim. Ayak bileklerimden, boynuma kadar siyah renkli, dümdüz, üzerime yapışan bir tulumla kaplıyım. Dizlerime kadar çıkan, önden bağcıklı, parlak siyah çizmelerim var. Bu kostümün en can alıcı yanı turuncu, sarı ve kırmızı parçalardan oluşan pelerini ve aynı renklerdeki başlığı... Cirma, arabamız sokağa çıkarken, pelerin ve başlıklarımızı tutuşturmayı planlıyor.
"Tabi gerçek alevler olmayacak, diyor. Sadece, Portia'yla birlikte uydurduğumuz sentetik bir yangından bahsediyoruz. Tamamen güvende olacaksınız," diyor. Fakat ben, şehir merkezine vardığımızda tamamen közlenmiş olmayacağımdan o kadar emin değilim.
Yüzümde hemen hemen hiç makyaj yok. Sadece bazı yer lere biraz vurgu uygulanıyor. Saçlarım fırçalanıp, sırtımdan aşağı, her zamanki gibi örülüyor. "Arenaya çıktığın zaman, izleyicilerin seni tanımasını istiyorum," diyor Cinna rüyada gibi. "Katniss. Alevler içindeki kız." î
Cirpa'nın sakin ve normal görünümünün altında, deli bir *
adamın yattığını düşünmeye başlıyorum. \
Bu sabah, kişiliğiyle ilgili edindiğim son ipuçlarına rağ- \
men, Peeta'yı tamamen benimkinin aynısı olan kostümü içinde görünce büyük bir rahatlama duyuyorum. Bir fırıncının °ğlu olarak, ateş konusunda bilgi sahibi olmalı. Stilisti Portia ve onun ekibi yanındalar. Kimse yerinde duramıyor. Hepsi yaratacağımız etkiyi sabırsızlıkla bekliyorlar. Cinna dışında... Tebrikleri kabul ederken biraz bitkin bir hali var.
Yeniden Yaratılma Merkezi'nin, aynı zamanda devasa bir

anır olan en alt katma iniyoruz. Açılış törenlerinin başlaması-
na sayılı dakikalar var. Haraç çiftleri dörder atın çektiği ara-
alara bindiriliyor. Bizim atlarımızın dördü de kömür karası.

Hayvanlar o kadar iyi eğitilmişler ki, kimsenin yularlarını tutmasına gerek bile yok. Cinna ve Portia bize arabamıza kadar eşlik edip, büyük bir dikkatle nasıl durmamız gerekeceğini anlatıyorlar. Pelerinlerimizi düzeltip, kendi aralarında görüş alışverişinden bulunmak üzere yanımızdan uzaklaşıyorlar.

Peeta'ya, "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum. "Yani ateş konusunda."

Sıkıh dişlerinin arasından "Sen benimkini çıkarırsan, ben de seninkini çıkarırım," diyor.

"Anlaştık," diyorum. Belki pelerinlerimizden zamanında kurtulmayı başarabilirsek, çok kötü yanıklarımız da olmaz. Gerçi durum bu haliyle de yeterince kötü. Durumumuza aldırmadan, bizi mutlaka, arenaya salacaklar. "Haymitch'e sözlerinden çıkmayacağımıza dair söz verdiğimizi biliyorum ama bence böyle olacağını o da tahmin etmemiştir."

"Sahi, Haymitch nerelerde? Bizi bu tür şeylerden koruyor olması gerekmiyor muydu?"

"Bence tükettiği alkol miktarını düşünürsek, alevlere yakın durması pek doğru olmayabilir," diyorum.

Birden ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Bence, oyunlar ve özellikle birer insan meşalesine dönüşme ihtimalimiz yüzünden o kadar gerginiz ki, mantıklı hareket edemiyoruz.

Açılış müziği başlıyor. Duymak hiç zor değil, zira Capitol'ün dört bir yanından aynı müzik yükseliyor. Devasa kapılar, kayarak açılınca, sokakları dolduran kalabalıkla karşı karşıya geliyoruz. Yolculuğumuz yaklaşık yirmi dakika sürecek ve Şehir Meydanı'nda son bulacak. Burada hoş geldiniz konuşmasının ardından, milli marş çalınacak ve oyunlar başlayana kadar hapsedileceğimiz, Eğitim Merkezi'ne götürüleceğiz.

Birinci Mmtıka'nın haraçları, kar beyazı atların çektiği bir arabadalar. Spreyle griye boyanmış vücutları ve mücevherlerle süslü zevkli tunikleri içinde çok ama çok güzel görünü-

yorlar. 1. Mıntıka, Capitol için lüks malzemeler üretir. Kalabalığın coşkusunu duymamak mümkün değil. 1. Mmtıka'nm Saraçları her zaman en sevilenler olurlar.

2. Mıntıka hemen arkalarından yola koyuluyor. Daha ne olduğunu anlamadan biz de kapıdaki yerimizi alıyoruz. Havanın kararmaya yüz tuttuğunu, gökyüzünün grileştiğini görüyorum. Cinna elinde bir meşaleyle yanımıza yaklaşırken, 11. Mıntıka kapıdan çıkıyor. "İşte başlıyoruz," diyor ve biz herhangi bir tepki verme fırsatını bulamadan pelerinlerimizi ateşe veriyor. Sıcağın yakıcılığını duymayı bekleyerek iç geçiriyorum ancak tek hissettiğim hafif bir gıdıklanma oluyor. Cinna arabaya tırmanıp, başlıklarımızı da tutuşturuyor. Sonra bir oh çekiyor ve "Oldu bu iş," diyor. Sonra elini, sevecen bir tavırla çenemin altına yerleştirip, "Sakın unutmayın," diyor. "Başınızı dik tutacaksınız. Gülümseyeceksiniz. Size bayılacaklar..."

Arabadan aşağı atlarken, Cinna'nm aklına son bir fikir daha geliyor. Bize sesleniyor ama müzik sesini bastırıyor. Tekrar bağırıyor ve el kol işaretleri yapıyor.

Peeta'ya "Ne diyor?" diye soruyorum. Ona ilk defa bakıyorum ve sahte alevlerin aydınlığında göz kamaştırdığını görüyorum. Ben de göz kamaştırıyor olmalıyım.

"Sanırım el ele tutuşmamızı söylüyor," diyor Peeta. Sol eliyle sağ elimi tutuyor. Onay almak için Cinna'ya bakıyoruz. Başını sallayıp, başparmağını havaya kaldırıyor. Bu, şehre girmemizden önce gördüğüm en son şey oluyor.

Kalabalığın ilk an şaşkınlığı kısa sürede yerini alkış ve tezahüratlara terk ediyor. "On İkinci Mıntıka!" Bütün başlar bize doğru çevriliyor. Önümüzdeki üç arabadan itibaren, en Çok ilgi çeken biz oluyoruz. İlk başta donakalıyorum ama buyük televizyon ekranında kendimizi görünce, nefes kesici "alimiz karşısında küçük dilimi yutacak gibi oluyorum. Ala-

cakaranlıkta, alevlerin saçtığı ışık yüzlerimizi aydınlatıyor. Uçuşan pelerinlerimizle, ardımızda ateşten bir iz bırakır gibiyiz. Cinna olabildiğince az makyaj uygulamamızı isterken çok haklıymış. İkimiz de olabildiğince çekici ancak bir o kadar da kendimiz gibiyiz.
Cinna'nm sesi kulaklarımda yankılanıyor: "Sakın unutmayın. Başınızı dik tutacaksınız. Gülümseyeceksiniz. Size bayılacaklar..." Çenemizi biraz dikleştirip, en güzel gülümsememi takmıyorum ve boşta kalan elimle, çevredekilere el sallıyorum. Yanımda, dengemi korumama yardım edecek biri olduğu için minnettarım çünkü o olabildiğince dik ve düzgün duruyor. Capitol halkı deliriyor. Bizi çiçek yağmuruna tutup, ellerindeki programda bulma zahmetine girdikleri isimlerimizi haykı-rıyorlar.
Kulakları sağır eden müzik, tezahüratlar ve hayranlık nidaları bir şekilde içime işliyor; heyecanımı bir türlü bastıra-mıyorum. Cinna bana büyük bir avantaj kazandırdı. Beni hiç kimse unutmayacak. Ne görüntümü, ne de ismimi. Katniss. Alevler içindeki kız.
İlk defa, içimde küçük bir umut ışığının yandığını hissediyorum. Beni desteklemek isteyecek bir sponsor mutlaka çıkacaktır, değil mi? Ve biraz destekle -biraz yiyecek ve doğru silahlarla- Oyunlar'dan galip ayrılmamam için bir neden var mı?
Biri bana kırmızı bir gül atıyor. Gülü havada yakalayıp, kokluyorüm ve gülün atıldığı yöne bir öpücük gönderiyorum. Yüzlerce el öpücüğü kapmak için havaya kalkıyor. Sanki elle tutulur bir şey atmışım gibi...
"Katniss! Katniss!" Dört bir yandan kendi adımı duyuyorum. Herkes benden öpücük istiyor.
Şehir Meydanı'na varana kadar, turu Peeta'nm elini tutarak tamamladığımı fark etmiyorum. Kimbilir ne kadar sıkı

tutmuşum! Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyorum ve elimi gevşetiyorum. Ama o elimi bırakmıyor. "Hayır, beni bırakma," diyor. Alevlerin ışığı mavi gözlerine yansıyor. "Lütfen. Her an aşağı düşebilirim."
"Pekala," diyorum. Onu tutmaya devam ediyorum ama Cinna'nm bizi bu şekilde birbirimize bağlamış olmasını yadırgıyorum. Bizi bir takım gibi sunup, sonra birbirimizi öldürmek üzere bir arenaya kapatmak büyük haksızlık doğrusu.
On iki araba, Şehir Meydanı'nı dolduruyor. Meydana bakan binaların pencerelerinden, Capitol'ün en prestijli vatandaşları bizi izliyor. Atlarımız, arabamızı Başkan Snow'un malikanesinin önüne kadar getiriyor ve duruyoruz. Müzik, gösterişli bir finalle son buluyor.
Ufak tefek, zayıf ve bembeyaz saçlı bir adam olan Başkan, bize göre yukarıda kalan balkonundan, resmi "Hoş geldiniz," konuşmasını yapıyor. Geleneklere göre, konuşma sırasında tek tek bütün haraçların yüzlerinin ekrana yansıtılması gerekiyor. Ancak görebildiğim kadarıyla biz ekranı biraz daha fazla işgal ediyoruz. Alevlerimiz, hava karardıkça daha göz alıcı bir hal alıyor. Milli marş çalarken, seri bir biçimde hepimizin yüzlerini çekmeye çalışıyorlar ama arabalarımız meydanı son bir kez daha dolaşıp, Eğitim Merkezi'nin girişinde gözden kaybolurken, kamera 12. Mıntıka'tun haraçlarına daha uzun süre takılıyor.
Kapılar arkamızdan kapanırken, hazırlık ekiplerimiz arabalarımızın çevresini sarıyor ve art arda övgüler yağdırıyorlar. Çevreme bakınırken, diğer haraçların bize pis bakışlar attıklarını görüyorum. Bu, tahmin ettiğim gibi, hepsini gölgede bıraktığımızı doğruluyor. Sonra Cinna ve Portia yanımıza geliyor ve arabadan inmemize yardım ediyorlar. Büyük bir özenle yanan pelerinlerimizi ve başlıklarımızı çıkarıyorlar, "ortia alevleri özel bir spreyle söndürüyor.

Hâlâ Peeta'ya yapışık halde olduğumu fark edip, hemen elimi çekiyorum. İkimiz de ellerimizi ovuyoruz.
Peeta "Elimi bırakmadığın için teşekkürler," diyor. "Bacaklarım titremeye başlamıştı."
"Ama hiç belli etmedin," diyorum. "Kimsenin fark etmediğinden eminim."
"Ben de senin dışında hiçbir şeyi fark etmediklerinden eminim," diyor. "Daha sık alevli kıyafetler giymelisin. Sana çok yakışıyor." Sonra bana son derece samimi görünen bir gülümsemeyle bakıyor. Etkilenmekten kendimi alamıyorum.
Ve hemen sonra beynimin içinde uyarı zilleri çalmaya başlıyor. Aptal olma, diyorum kendi kendime. Peeta seni nasıl öldürebileceğinin planlarını yapıyor. Seni kolay lokmaya

dönüştürmek için etkilemeye çalışıyor. Ne kadar sempati uyandırırsa, o kadar öldürücü olduğunu unutmamalısın.

Pekala, bu oyunu iki kişi de oynayabilir. Parmak uçlarımda yükselip, yanağına bir öpücük konduruyorum. Hem de tam morluğun olduğu yere...

Eğitim Merkezi'nin sadece haraçlar ve ekipleri için tasarlanmış bir kulesi var. Gerçek oyunlar başlayana kadar, burası bizim evimiz olacak. Her mıntıkaya bir kat ayrılmış. Asansöre binip, mıntıkanızın numarasına basmanız yeterli. Hatırlamak hiç zor değil.

12. Mıntıka'da, Adalet Binası'nın asansörüne birkaç defa binmiştim. İlki babamın ölümünden sonra verilen madalyayı almak içindi. Sonuncusu da dün, dostlarıma ve aileme veda etmek üzere binaya girdiğimde. O asansör, bir sümüklü böcek gibi hareket eden ve ekşimiş süt gibi kokan, karanlık ve gıcırtılı bir şeydi. Fakat bu kulenin asansörünün duvarları kristalden yapılma; siz yukarı doğru yükselirken, zemin kattaki insanların birer karıncaya dönüştüğünü görebiliyorsunuz. Gerçekten heyecan verici. Bir an, içimden asansöre tekrar binip binemeyeceğimizi Effie'ye sormak geçiyor ama sonra bunun Çocukça bir davranış olacağını düşünüp, vazgeçiyorum.

Görünüşe bakılırsa, Effie Trinket'm görevi, istasyonda bitlemiş. O ve Haymitch bize, arenaya girene kadar göz kulak olacaklar. Bir anlamda bunu artı olarak görebiliriz çünkü bize yardımı dokunabilir. Haymitch'i ise trende bize yardım etmeye söz verdiği zamandan beri hiç görmedik. Büyük olasılıkla bir yerlerde sızıp, kalmıştır. Diğer taraftan Effie Trinket'm da yükseklerden uçar gibi bir hali var. Bugüne kadar eşlik etti-S1 ekipler arasında, açılış törenlerinde bizim yarattığımız et-

kiyi yaratan kimse olmamıştı. Sadece kostümlerimiz değil, duruşumuzla da ondan övgü alıyoruz. Söylediğine bakılırsa, Capitol'deki bütün önemli şahsiyetleri çok iyi tanıyor ve bütün günü, bizim hakkımızda konuşup, sponsor ayarlamakla geçirmiş.

"Gerçi çok gizemli davranmaya da özen gösterdim," diyor gözlerini kısarak. "Çünkü ve tabii ki, Haymitch denen o adam bana stratejilerinizden bahsetme zahmetine girmedi. Ama elimdeki malzemeyle yapabileceğimin en iyisini yaptım. Katniss'in kız kardeşi için kendini feda ettiğini, ikinizin de mıntıkanızın barbar ortamında ayakta kalmak için nasıl mücadele verdiğinizi anlattım."

Barbar mı? Bu kelimeyi bize katliam hazırlığında yardım eden bir kadından duymak çok komik doğrusu. Başarımızı neye dayandırıyor acaba? Sofra adabımıza mı?

"Doğal olarak herkesin bazı çekinceleri var. Kömür mıntıkasından geliyor olmanız mesela. Ama onlara dedim ki, ki bence bunu söylemem çok akıllıcaydı, "Kömüre yeterince basınç uygularsanız, inciye dönüşmesini sağlayabilirsiniz." Ef-fie bize öyle parlak bir gülümsemeyle bakıyor ki, her ne kadar yanlış olsa da, zekice ikna çabalarına hevesli tepkiler vermekten başka çaremiz kalmıyor.

Kömür, inciye dönüşmez. înciler, istiridye kabuklarının içinde büyürler. Büyük olasılıkla, kömürün elmasa dönüştüğünü söylemeye çalışmış ama bu da doğru değil. 1. Mıntıka'da, grafiti elmasa dönüştüren bir tür makinelerinin olduğunu duymuştum. Ama bizler, 12. Mıntıka'da grafit çıkarmıyoruz. Yerle bir edilmeden önce 13. Mıntıka'da başka şeylerin yanında, grafit madenciliği de yapılıyordu.

Gün boyunca bizim için dil döktüğü insanların bundan haberi var mı acaba? Ya da umurlarında mı?

"Ne yazık ki sizin için sponsor bağlayamıyorum," diyor.

"Bunu sadece Haymitch yapabilir. Ama endişelenmeyin, onu gerekirse silah zoruyla masaya getireceğim."

Pek çok yönden eksikleri olsa da, Effie Trinket hayranlık uyandıracak kadar tuttuğunu koparan bir kadın.

Dairem, geride bıraktığım evimizden çok daha büyük. Tıpkı trendeki kompartımanım gibi son derece konforlu olmakla birlikte, her tarafta, düğmelerinin hepsine basmaya vakit yetiştiremeyeceğimden emin olduğum otomatik aygıtlar var. Duşun bile, üzerinde yüz kadar ayar düğmesi olan bir kontrol paneli var: Suyun ısısını, basıncını, sabunları, şampuanları, vücut yağlarını, kokuları, yağlan ve masaj süngerlerini gönlünüze göre seçebiliyorsunuz. Küvetin önündeki paspasa adım attığınız anda, ısıtıcılar, vücudunuza sıcak hava üflemeye başlıyor. Islak saçlarımdaki karmaşık düğümlerle uğraşmak yerine, elimi, kafa derime bir akım yayan ve saçlarımdaki düğümleri açıp, tutamlara ayırmaya ve neredeyse birkaç dakika içinde kurutmaya yarayan bir kutunun üstüne koyuyorum. Saçlanm omuzlarımdan aşağı ışıltılı bir perde gibi iniyor.

Giysi dolabını, zevkime göre bir kıyafet bulacak şekilde programlıyorum. Pencereler, komutum doğrultusunda, şehrin farklı bölgelerine yaklaşıp, uzaklaşıyor. Önünüzdeki zengin mönüden seçtiğiniz bir yemeği bir ağızlığın içine fısıldamanız yeterli; bir dakikaya kalmadan, sıcak, dumanı tüten bir tabak önünüze geliyor. Odanın içinde dolaşarak kaz ciğeri ve yumuşacık ekmek yerken, kapının vurulduğunu duyuyorum. Effie, beni yemeğe çağınyor. Harika. Açlıktan ölüyorum.

Yemek odasına girdiğimizde, Peeta, Cinna ve Portia'yı Capitol'e tepeden bakan bir balkonda ayakta beklerken buluyoruz. Özellikle Haymitch'in de bize katılacağım duyunca, stilistleri görmek beni daha da mutlu ediyor. Sadece Haymit-

ch ve Effie eşliğinde yenecek bir yemek felaketle sonuçlanmaya mahkum. Ayrıca, bu akşam yemeğinin tek amacı karnımızı doyurmak değil; stratejilerimizi planlayacağız. Cinna ve Portia ne kadar değerli olduklarını ispatladılar.

Beyaz bir tunik giymiş, sessiz, genç bir adam, hepimize birer şarap kadehi sunuyor. Bir an geri çevirmeyi düşünüyorum ama annemin öksürüğü iyileştirmek için evde yaptığı zımbırtı dışında, hayatımda hiç şarap içmedim. Bir daha ne zaman deneme şansı bulurum, kimbilir? Mayhoş ve sek sıvıdan bir yudum alıyorum ve çaktırmadan, içine bir kaşık bal katılsa daha lezzetli olacağını düşünüyorum.

Haymitch tam yemek servisi başlarken çıkageliyor. Görünüşe bakılırsa, o da kendi stilistiyle buluşmuş. Pırıl pırıl görünüyor; hiç olmadığı kadar ayık bir hali var. Şarap ikramını geri çevirmiyor ama çorbasını içmeye başladığı zaman onu ilk kez bir şeyler yerken gördüğümü fark ediyorum. Belki de, gerçekten de, bize yardımcı olmasına yetecek kadar bir süre ayık kalabilir.

Cinna ve Portia, Haymitch ve Effie üzerinde medenileşti-rici bir etki bırakıyorlar. En azından birbirlerine gerektiği gibi hitap etmeye başlıyorlar. Her ikisi de, stilistlerimizin açılış töreninde sergiledikleri hünerlerini övgü yağmuruna tutuyorlar. Onlar havadan sudan sohbet ederken, ben dikkatimi yemeğime yoğunlaştırıyorum. Mantar çorbası, bezelye büyüklüğünde domateslerle süslenmiş hafif acımsı yeşillikler, kağıt gibi incecik dilimlenmiş, az pişmiş dana bifteği, yeşil soslu Çin eriştesi, tatlı, mor üzümlerle birlikte servis edilen, ağızda eriyen peynir. Her biri, biraz önce şarap servisi yapan garson gibi bembeyaz tunikler giymiş, genç garsonlar, tek bir kelime dahi etmeden masanın çevresinde dönüp duruyor; tabaklarımızın ve kadehlerimizin hiç boş kalmaması için ne gerekiyorsa yapıyorlar.

Şarabımın neredeyse yarısına yaklaşırken, zihnim bulanmaya başlıyor. Hemen suya geçiş yapıyorum. Bu duygu hiç hoşuma gitmiyor ve en kısa zamanda geçmesi için dua ediyorum. Haymitch'in bütün zamanını bu kafayla geçirebilmesini arılamam mümkün değil.

Sohbete konsantre olmaya çalışıyorum. Konu, röportajlarımız sırasında giyeceğimiz kostümlere kayarken, kızın teki masaya, muhteşem görünüşlü bir pasta bırakıyor. Ve hemen sonra hünerli elleriyle pastayı ateşe veriyor. Pasta bir anda tutuşuyor ancak birkaç saniye içinde alevler etkisini kaybedip, sonunda tamamen kayboluyorlar. Kısa bir tereddüt yaşıyorum. "Yanmasını sağlayan neydi? Alkol mü?" Bunu sorarken, başımı kaldırıp, kıza bakıyorum. "Bu görmeyi en son... Ah! Seni tanıyorum!"

Kızın yüzünü bir isim ya da zamanla bağdaştıramıyorum ama onu tanıdığımdan eminim. Koyu kızıl saçları, dikkat çekici yüz hatları ve porselen gibi bembeyaz bir teni var. Ama daha onu tanıdığımı söylerken bile, içimin müthiş bir sıkıntı ve suçluluk hissiyle dolduğunu hissediyorum ama neden böyle hissettiğimi anlayamıyorum. Tek bildiğim bu kızın kötü bir anıyla bağlantılı olduğu. Yüzünü kaplayan korku, kafamı iyice karıştırıyor. Huzursuzluğum daha da derinleşiyor. Hızla kafasını sallıyor ve telaşlı adımlarla masadan uzaklaşıyor.

Yüzümü masaya çevirdiğim zaman, dört yetişkinin atmaca gibi gözlerle, beni izlemekte olduklarını fark ediyorum.

"Saçmalama, Katniss. Bir Avox'u nasıl tanıyabilirsin ki?" diyor Effie. "Düşüncesi bile saçma." Salak bir ifadeyle "Avox ne demek?" diye soruyorum.

"Suç işlemiş birisi," diyor Haymitch. "İşlediği suçtan, dolayı dilini kestikleri için konuşamıyor. Bir tür hain falan olma-h- Onu tanıyor olman mümkün değil."

"Tanıyor bile olsan," diyor Effie, "Emir vermek dışında,

hiçbiriyle konuşmamalısın. Tabii ki onu tanımıyorsun."

Ama ben onu tanıyorum. Haymitch "hain" kelimesini kullanınca, nereden tanıdığımı da hatırlıyorum. Bunu kimsenin onaylamayacağını bildiğim için açıklamaya niyetim yok. "Hayır, sanırım tanımıyorum. Ben sadece..." diye geveliyorum. Şarabın işimi kolaylaştırdığını söyleyemem.

Peeta parmaklarını şaklatıyor. "Deela Cartwright. Kızın adı bu. Bana da tanıdık gelmişti. Sonra birden Delly'nin ölü zangocu olduğunu hatırladım."

Delly Cartwright yüzü hamura benzeyen, topluca ve sarışın bir kız ve garsonumuzla benzerliği, bir böceğin, kelebeğe benzerliğinden öteye geçmez. Ayrıca gezegendeki en dost canlısı insan olduğunu da söyleyebiliriz. Zira okuldaki herkese, hatta bana bile sürekli gülümser. Oysa bu kızıl saçlı kızı bir an bile gülümserken görmedim. Ama Peeta'nm tahmininin'üstüne balıklama atlıyorum. "Tabii ki," diyorum. "Bence de o. Sanırım saçları yüzünden."

"Ve tabi gözleri," diyor Peeta.

Masadaki gerginlik bir anda dağılıyor. "Ah, pekala. Hepsi o kadarsa, iyi," diyor Cinna. "Ve evet, pastada ispirto vardı ama alkolün tamamı yanıp tükendi. Ateşli girişinizin şerefine özellikle sipariş ettim."

Pastalarımızı yedikten sonra, oturma salonuna geçip, o günkü açılış töreninin görüntüleriniz izliyoruz. Birkaç çift daha iyi bir izlenim bırakıyorlar ama hiçbiri bizim tırnağımız olamaz. Eğitim Merkezi'nden çıkışımızı gösterirlerken, kendi ekibimiz bile Ah! çekiyor.

Haymitch "El ele tutuşmanız kimin fikriydi?" diye soruyor.

"Cinna'run/' diyor Portia.

"Asilere yakışacak bir detay," diyor Haymitch.

Asiler mi? Ne demek istediğini anlamak için biraz düşünmem gerekiyor. Ancak, Oyunlar çoktan başlamışçasma

birbirlerinden olabildiğince uzak duran, birbirlerine hiç dokunmayan ve hatta birbirlerini görmezden gelen diğer çiftleri anımsayınca, Haymitch'in sözlerinin ne anlama geldiğini algılıyorum. Ateşli kostümlerimiz kadar, kendimizi iki rakip değil iki dost gibi sunmamızın da aradan sıyrılmamızda payı var.

"Yarın sabah ilk eğitim toplantısı yapılacak. Kahvaltıda buluşalım; size tam olarak nasıl oynamanızı istediğimi anlatayım," diyor Haymitch, Peeta ve bana. "Şimdi, biz yetişkinler sohbet ederken, gidin, biraz uyuyun."

Peeta'yla birlikte, koridor boyunca, odalarımıza doğru ilerliyoruz. Benim kapıma ulaşınca, Peeta pervaza yaslanıyor. İçeri girmeme engel oluşturmuyor ama dikkatimi çekmeyi başarıyor. "Delly Cartwright," diyor. "Bir benzerini burada bulmamız çok tuhaf."

Bir açıklama beklediği her halinden belli. Aslında ben de ona açıklama yapmak istiyorum. İkimiz de beni kurtardığını biliyoruz. Bir kez daha ona borçluyum. Ona kızla ilgili gerçeği söylersem, bir şekilde ödeşebiliriz. Bunun nasıl bir zararı olabilir ki? Hem zaten, hikayemi birilerine tekrar edecek olsa bile, bana bir şey olmaz. Ortada sadece şahit olduğum bir olay var. Ayrıca, o da Delly Cartwright konusunda yalan söyleyerek, kendini tehlikeye atmadı mı?

Birisiyle o kız hakkında konuşmak istediğimi fark ediyo-rum. Hikayesini çözmeme yardım edebilecek birisiyle. İlk tercihim elbette ki Gale olurdu ama Gale'i bir daha görebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu bilgiyi onunla paylaşamamamm, Peeta'ya avantaj sağlayıp, sağlamayacağını çözmeye çalışıyorum ama bunun için bir neden göremiyorum. Belki de böyle bir sırrı paylaşarak onu dost gibi gördüğüme ikna edebilirim.

Ayrıca o kız ve kesik dilini bir arada düşünmek beni ür-utüyor. Bana neden burada olduğumu hatırlatıyor. Buraya,

gösterişli kostümlere mankenlik yapıp, süslü püslü yiyecekler tüketmek için gelmedim. İzleyiciler katilime baskı yaparken, kanlı bir ölümle dünyaya veda etmek için buradayım.

Anlatmak ya da anlatmamak. Şarabın etkisiyle, beynim hâlâ biraz yavaş işliyor. Sanki aradığım cevap orada uzanı-yormuş gibi, boş koridora bakıyorum.

Peeta tedirginliğimi anlıyor. "Çatıya çıktın mı?" Kafamı sallıyorum. "Cinna bana gösterdi. Oradan şehrin neredeyse tamamını görebil'yorsun. Gerçi biraz sert bir rüzgar var ama."

Bu sözlerini beynimde "Orada kimse konuştuklarımızı duyamaz," diye tercüme ediyorum. İnsan, binanın içinde, her yerde izlenebileceği hissini taşıyor. "Öylece çıkabiliyor muyuz?"

"Tabii ki. Haydi," diyor Peeta. Onu, çatıya çıkan merdivenlere doğru takip ediyorum. Dışarıya açılan bir kapısı olan küçük, kubbe gibi odadayız. Serin ve rüzgarlı akşam havasına adım atarken, manzara nefesimi kesiyor. Capitol, ayaklarımızın altında, ateş böcekleriyle kaplı geniş bir arazi gibi parıldı-yor. 12. Mıntıka'da elektrik kesilip, durur. Sadece günün belli saatlerinde elektriğimiz olur. Akşamları genelde mum ışığında geçiririz. Elektriğin verileceğinden kesinkes emin olabileceğiniz tek saat, televizyonda, Oyunlar'ı ya da önemli bir hükümet mesajını yayınlayacakları saatlerdir. Her ikisini de seyretmek mecburidir. Ama bu şehirde, kesinti olmaz. Asla.

Peeta'yla birlikte, çatının uç kısmında kalan parmaklıklı bölüme yürüyoruz. Doğruca, aşağıya, insanlarla dolu sokağa bakıyorum. Arabaların sesleri, zaman zaman birbirlerine seslenen insanlar ve tuhaf metalik bir çıngırtı duyuluyor. 12-Mıntıka'da bu saatlerde, hepimiz çoktan yataklarımıza girmiş olurduk.

"Cinna'ya nasıl olup yukarı çıkmamıza izin verdiklerim sordum. İçimizden birinin aşağı atlayıvermemizden korkmU' yorlar mı acaba?" diyor Peeta.

"Ne dedi peki?"

"Atlayamıyormuşuz," diyor Peeta. Elini boşluğa uzatıyor. fCeskin bir vız sesiyle geri çekiyor. "Bir tür elektrik perdesi, insanı geri, çatıya fırlatıyormuş."

"Güvenliğimiz konusunda ne kadar endişeliler," diyorum. Her ne kadar Peeta'ya çatıyı gösteren Cinna olsa da, bu saate, tek başımıza burada olmamızın doğru olduğundan emin değilim. Daha önce haraçların Eğitim Merkezi'nin çatısına çıktıklarını görmemiştim. Tabi bu bizim kameralarca görüntülenmediğimiz anlamına gelmiyor. "Sence şu anda bizi izliyorlar mıdır?" diye soruyorum.

"Belki de," diyor. "Haydi, gel, bahçeyi gör."

Kubbenin diğer tarafında, çiçek tarhları ve saksılara ekilmiş ağaçlarla dolu bir bahçe yaratılmış. Dallardan yüzlerce rüzgar çanı sarkıyor. Biraz önce duyduğum metalik çıngırtının nereden kaynaklandığını böylece anlıyorum. Bu bahçede, böyle rüzgarlı bir akşamda, duyulmamak için özel çaba harcayan iki insanın konuşmalarının dağılıp gitmesi çok kolay. Peeta sabırsız gözlerle bana bakıyor.

Çiçeklerden birini inceliyormuş gibi yapıyorum. "Bir gün ormanda avlanıyorduk. Saklanmıştık, avlayacak bir hayvanın gelmesini bekliyorduk," diye fısıldıyorum.

"Babanla birlikte mi?" diye soruyor.

"Hayır, arkadaşım Gale'le. Birden bütün kuşlar sustu. Bir tanesi dışında. Sanki diğerlerini uyarmaya çalışıyor gibiydi. Sonra onu gördüm. Aynı kız olduğundan eminim. Yanında bir Çocuk vardı. Kıyafetleri yırtık pırtıktı. Gözlerinin çevresi uykusuzluktan mosmor olmuştu. Can havliyle koşuyorlardı."
12. Mıntıka'ya ait olmadıkları her hallerinden belli olan
bu garip çifti gördüğümüz anda nasıl donakaldığımızı anım-
Say!p, susuyorum. Bu olaydan bir süre sonra, Gale'le belki de
aÇmalarma yardım edebileceğimizi düşünmüştük. Belki de

etmeliydik de. Onları gizlemeliydik. Elimizi çabuk tutsaydık, gizleyebilirdik de. Gale de, ben de çok şaşırmıştık evet. Ama ikimiz de avcıyız. Hayvanların yakalanma korkusu taşıdıkları zaman nasıl göründüklerini çok iyi biliriz. O çifti gördüğümüz anda, başlarının belada olduğunu hissetmiştik. Ama durup, seyretmekle yetinmiştik.

Peeta'ya anlatmaya devam ediyorum. "Birden bir araç çıkageldi. Yani demek istediğim, gökyüzü bir an bomboştu, sonra o araç beliriverdi. Hiç ses çıkarmamıştı ama kızla çocuk onu hemen görmüşlerdi. Kızın üstüne bir ağ atıldı. Ağ kızı sardı ve asansör gibi hızla yukarı çekti. Çocuğa mızrak gibi bir şey attılar. Ucunda bir kablo vardı. Onu da yukarı çektiler. Ama öldüğünden eminim. Kızın bir çığlık attığını duyduk. Sanırım çocuğun adını haykırmıştı. Ve sonra, araç gözden kayboldu. Gökyüzünde kaybolup, gitti. Kuşlar yeniden şakımaya başladılar... Hiçbir şey olmamış gibi."

"Sizi gördüler mi acaba?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Biz bir kaya parçasının altına saklanmıştık." Ama aslında biliyorum. Kuşun tek başına şakımaya başlamasının hemen ardından, araç ortaya çıkmadan önce, kız bizi görmüştü. Gözlerini gözlerime kilitleyip, yardım istemişti. Ama ne ben, ne Gale tepki vermemiştik.

"Titriyorsun," diyor Peeta.

Rüzgar ve bu tatsız hikaye vücudumun sıcaklığını alıp, götürdü. Kızın çığlığı kulaklarımda yankılanıyor. Acaba attığı son çığlık mıydı?

Peeta ceketini çıkarıp, omuzlarıma sarıyor. Geri çekilmeyi düşünüyorum ama neden sonra, hem ceketini, hem kibarlığını kabul etmeye karar veriyorum. Gerçek bir arkadaş böyle yapar, değil mi?

Peeta, ceketinin düğmesini iliklerken, "Buralılar mıymış?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Kızda da çocukta da Capitol havası vardı.

"Sence nereye gidiyorlardı?"

"Bunu bilemem." 12. Mıntıka yolun sonu sayılır. Bizden sonrasında, sadece vahşi bir hayat var. Tabi eğer zehir saçan bombaların dumanlarının hâlâ tüttüğü 13. Mıntıka kalıntılarını saymazsak. Zaman zaman, bize o günleri hatırlatmak için, televizyonda o görüntüleri yayınlarlar. "Ya da neden buradan ayrılmak isteyebileceklerini..." Haymitch Avox'larm hain olduklarını söylemişti, Neye ihanet etmişlerdi ki? Tek bir şey olabilirdi: Capitol. Ama burada her şeyleri vardı. Ayaklanmak için neden yoktu ki.

Peeta "Ben de buradan ayrılmak isterdim," diyor. Sonra gergin bir tavırla çevresine bakmıyor. Bunu, rüzgar çanlarına rağmen duyulabilecek kadar yüksek sesle söyledi. Gülüyor. "Şu anda izin verseler, hemen eve dönerdim," diyor. "Ama yemeğin birinci sınıf olduğunu kabul etmek zorundayım."

Yine kendini sağlama aldı. Sözlerinin sadece bu kısmını duyan birisi, onun Capitol'un tartışılmaz iyiliğini yargılayan biri değil, korkmuş bir haraç olduğunu düşünürdü.

"Hava soğuyor. İçeri girsek iyi olur." Kubbenin içi, ılık ve aydınlıktı. "Arkadaşın Gale. Toplama günü, kardeşini senden ayıran çocuk muydu?"

"Evet," dedim. "Onu tanıyor musun?"

"Tam olarak tanıdığım söylenemez. Kızlarından ondan bahsettiklerini çok duyuyorum. Kuzenin falan sanmıştım. Birbirinizi çok kolluyorsunuz."

"Hayır, akraba değiliz," diyorum.

Peeta başını sallıyor. Aklından neler geçtiğini anlamak Süç. "Sana veda etmeye geldi mi?"
"Evet." Onu dikkatle süzüyorum. "Baban da geldi. Bana Wabiye getirmiş."

Peeta bunu ilk defa duyuyormuş gibi, kaşlarını kaldırıyor. Ama ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini gördüğüm için, bu halini pek ciddiye almıyorum. "Öyle mi? Seni ve kardeşini sever. Sanırım bir ev dolusu erkek çocuk yerine, bir kızı olsun isterdi."

Yemek masalarının başında ya da fırındaki ocağın önünde adımın geçmiş olması ihtimali beni şaşırtıyor. Büyük olasılıkla, anne odada yokken olmuştur.

"Babam, anneni çocukluk günlerinden tanıyor," diyor Peeta.

Şaşırtıcı bir haber daha. Ama doğru olması mümkün. "Ah, evet. Annem de şehirde büyümüş," diyorum. Annemin, ekmeğine iltifat etmek dışında fırıncıdan hiç bahsetmediğini söylemem ayıp olur gibi geliyor.

Kapıma geliyoruz. Ceketini geri veriyorum. "Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor ve koridor boyunca uzaklaşıyor.

Kapımı açtığım zaman, kızıl saçlı kızı, duşa girerken ortalığa bıraktığım eşyalarımı toplarken buluyorum. Biraz önce başını neredeyse belaya soktuğum için özür dilemek istiyorum. Ama sonra, emir vermek dışında, onunla konuşmamam gerektiğini hatırlıyorum.

"Ah, özür dilerim," diyorum. "Kıyafetleri Cinna'ya geri verecektim. Özür dilerim. Onları Cinna'ya götürebilir misiniz?"

Gözlerini kaçırarak, başım hafifçe eğiyor ve hızla odadan çıkıyor.

Niyetim ona akşam yemeğinde olanlar konusunda üzgün olduğumu ifade etmekti. Ancak özrümün çok daha derinlere dayandığını biliyorum. Ona ormanda yardım etmediğim için utandığımı da. Capitol'ün arkadaşını öldürmesi ve onu dilsiz bırakması konusunda parmağımı bile oynatmadığım için...

Tıpkı Oyunlar'ı seyrediyormuşum gibi...

Ayakkabılarımı çıkarıp, üstümdeki kıyafetlerle yatağa giriyorum. Titremem bir türlü geçmiyor. Belki de kız beni hatırlamıyor bile. Ama hatırladığından eminim. Son çareniz olan bir insanın yüzünü kolay unutmazsınız. Kendimi o kızıl saçlı dilsiz kızdan korumak ister gibi, yorganı başıma kadar çekiyorum. Ancak gözlerini üstümde hissetmeye devam ediyorum. Sanki bakışları duvarları, kapıları ve yorganı delip, geçiyor.

Ölümümü izlemekten keyif alıp almayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

i

„1 iLılıbliıhJİ

v.';,» i)n;..i',:ı
:öi'vl;,:"fc,«^;

Uykum, kabuslarla bölünüyor. Kızıl saçlı kızın yüzü, daha önce seyrettiğim Açlık Oyunları'ndan sahnelerle, bir köşeye çekilip, içine kapanan annemle ve bir deri bir kemik kalmış, ürkek Prim'le iç içe geçiyor. Maden patlayıp, milyonlarca ışık zerresine dönüşürken, babama kaçması için yalvaran sesimle, yerimden sıçrıyorum.

Gün ağarmak üzere. Capitol'ün üstüne sisli, uğursuz bir hava çökmüş. Başım ağrıyor; gece uykumda, yanağımm iç tarafını ısırmış olmalıyım. Dilimi hafifçe kabarmış ete değdirin-ce, kan tadı alıyorum.

Ağır hareketlerle yataktan kalkıp, duşa giriyorum. Kafama göre, kontrol panelinin üstündeki düğmelere basıyorum ve önce buz gibi, sonra kaynar suyun saldırısına uğrarken, bir o yana,

bir bu yana sıçrıyorum. Ardından, sert kıllı bir fırçayla üzerimden kazımak zorunda kalacağım limonlu bir köpüğe boğuluyorum. Ah, neyse... En azından kan dolaşımım hızlanıyor.

Kendimi kurulayıp, vücudumu nemlendiricili bir losyonla kapladıktan sonra, dolabın önüne benim için bırakılmış bir kıyafet görüyorum. Daracık siyah bir pantolon, uzun kollu Şarap renginde bir tunik ve deri çizmeler. Saçımı arkadan örüyorum. Toplama günü sabahından beri ilk defa kendime ben-2ıyorum. Süslü saçlar ya da kıyafetler yok. Ya da alevler saçan Pelerinler... Sadece ben varım işte. Ormana gitmeye hazır gibi §°rünüyorum. Bu halim beni rahatlatıyor.

Haymitch kahvaltı için kaçta buluşacağımızı söylememişti. Bu sabah da beni arayan olmadı. Ama karnım acıktığı için, yiyecek bir şeyler olduğunu umarak, yemek odasına gitmek üzere odamdan çıkıyorum. Hayal kırıklığına uğramıyorum. Yemek masası boş ama yan taraftaki uzun bir masanın üstüne en az yirmi çeşit yiyecek sıralanmış. Genç bir adam, bir Avox, açık büfenin yanında hazır bekliyor. Bir şeyler alıp alamayacağımı sorunca, başını hafifçe sallıyor. Tabağıma biraz yumurta, sosis, üzerleri portakal marmelatı ile kaplanmış kekler ve birkaç dilim açık mor renkli kavun alıyorum. Aldıklarımı büyük bir iştahla mideye indirirken, güneşin Capitol'ün üstünde yükselmesini izliyorum. Sonra ikinci bir tabağa, üzeri etle kaplanmış halde pişirilmiş, dumanı tüten tahıl lapasından alıyorum. Nihayet tabağımı çeşit çeşit çörekle dolduru-yorum ve Peeta'nm trende yaptığı gibi, küçük lokmaları sıcak çikolataya batırıp, ağzıma atıyorum.

Aklım, anneme ve Prim'e gidiyor. Kalkmışlardır. Annem kahvaltıda yiyecekleri, lapayı hazırlamıştır. Prim okula gitmeden keçisini sağıyordur. Daha iki sabah önce, ben de evdeydim. Bu doğru olabilir mi? Evet, sadece iki gün oldu. Ve şimdi, uzakta bile olsam, evin onlara ne kadar boş geldiğini hissedebiliyorum. Acaba dün gece, Oyunlar'a alevler içinde giriş yapmam konusunda neler düşündüler? Acaba beni öyle görmek onları umutlandırdı mı, yoksa yirmi dört haracı bir arada görünce, içimizden sadece birinin hayatta kalacağını düşünerek, daha da mı telaşlandılar?

Haymitch ve Peeta yemek salonuna giriyorlar. Bana günaydın dedikten sonra, tabaklarını dolduruyorlar. Peeta'nm benimle tamamen aynı şeyleri giymiş olması, sinirime dokunuyor. Bu ikiz numarası, Oyunlar başladığı zaman fena patlayacak. Bunu biliyor olmalılar. Sonra, Haytmitch'in stilistleri harfiyen dinlememiz gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Söz konusu olan, Cinna değil de başka bir stilist olsaydı, duy-

mazdan gelmek konusunda güçlük çekmezdim. Ama önceki geceki zaferin ardından, seçimlerini eleştirecek durumda değilim.

Eğitim meselesi beni geriyor. Üç gün boyunca, bütün haraçlar bir arada eğitim alacağız. Son öğleden sonra, hepimizin, Oyun Kurucularının önünde tek tek pratik yapma şansımız olacak. Diğer haraçlarla yüz yüze gelme fikri beni huzursuz ediyor. Sepetten aldığım çöreği evirip çeviriyorum ama bir anda iştahım kaçıveriyor.

Haymitch tabaklar dolusu yahniyi mideye indirdikten sonra, derin bir iç çekerek tabağım itiyor. Cebinden bir içki matarası çıkarıp, büyük bir yudum çekiyor ve dirseklerini masaya yaslıyor. "İşe koyulma zamanı. Eğitim meselesi. Öncelikle, eğer isterseniz ikinize ayrı ayrı koçluk edebilirim. Şimdi karar verin."

"Neden bize ayrı ayrı koçluk edesin ki?" diye soruyorum.

"Belki birbirinize göstermek istemediğiniz gizli yetenekleriniz vardır," diyor Haymitch.

Peeta'yla göz göze geliyoruz. O "Benim gizli yeteneğim falan yok," diyor. "Seninkini de zaten biliyorum, değil mi? Yani demek istediğim az sincabını yemedim."

Peeta'nın vurduğum sincapları yiyebileceğini hiç düşünmemiştim. Nedense fırıncıyı hep gizlice bir köşeye çekilip, pişirdiği sincapları tek başına yerken düşünmüşümdür. Açgözlülüğünden değil elbette. Şehirli aileler genelde, kasaptan aldıkları pahalı etleri yerler. Sığır eti, at eti ve tavuk eti.

Haymitch'e "İkimize bir arada koçluk edebilirsin," diyorum. Peeta da başıyla onaylıyor.

"Pekala. O zaman bana neler yapabileceğiniz konusunda biraz fikir verin," diyor.

Peeta "Ben hiçbir şey yapamam," diyor. "Ekmek pişirmeyi saymazsan."

"Üzgünüm, saymıyorum. Katniss. Bıçaklarla aranın iyi olduğunu biliyorum," diyor Haymitch.
"Tam olarak değil," diyorum. "Ama avlanabiliyorum. Ok ve yayla."
"Peki iyi misindir?"
Düşünmem gerek. Dört senedir, soframıza et getirebiliyo-rum. Bu küçümsenecek bir iş değil. Babam kadar iyi değilim elbette ama onun pratiği daha fazlaydı. Hedefi vurmak konusunda Gale'den daha iyiyim ama benim pratiğim de ondan çok. Gale tuzaklar ve kapanlar konusunda gerçek bir dahidir. "Fena değilimdir," diyorum.
"Harikadır," diyor Peeta. "Babam ondan sincap alırdı. Oklarının hiçbir zaman hayvanın vücuduna denk gelmediğini söylerdi. Onları her zaman gözünden vurur. Kasaba sattığı tavşanlar için de aynı şey geçerli. Dahası bir geyiği bile yere serebilir."
Peeta'nm yeteneklerimi böyle takdir etmesi beni şaşırtıyor. Öncelikle fark etmiş olmasına şaşırıyorum. Beni övmesi de cabası. Şüpheci bir tavırla "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum.
Peeta "Ya sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diyor. "Sana yardım edecekse, neler yapabildiğini bilmeli. Kendini hafife almaktan vazgeç."
Neden bilmiyorum ama bu sözleri bende ters etki yaratıyor. "Ya sen?" diyorum. "Seni pazar yerinde gördüm. Elli kiloluk un çuvallarını kolayca kaldırıyorsun," diyorum. "Bunu ona söylesene. Hiçbir şey yapamıyor sayılmazsın."
"Evet. Eminim arenanın her tarafı, insanların üstüne fırlatabileceğim un çuvallarıyla dolu olacak. Silah kullanmakla aym şey mi? Olmadığını biliyorsun."
Haymitch'e "Güreşebilir," diyorum. "Geçen sene okul yarışmalarında ikinci olmuştu. Birinci de ağabeyiydi."

Peeta bu defa da "Ne faydası var?" diye soruyor. "Birinin ölümüne güreştiğini ne zaman gördün?"
"Her zaman teke tek dövüşler oluyor," diyorum. "Tek yapman gereken bir yerlerden bir bıçak çıkarmak. O zaman şansın olur. Bense, üzerime sıçrayan biri olursa öleceğimi biliyorum." Sesimin öfkeyle yükseldiğini fark ediyorum.
"Ama ölmeyeceksin. Bir ağacın tepesinde çiğ sincaplar yiyerek ve insanları oklarınla avlayarak yaşamaya devam edeceksin. Vedalaşmaya geldiği zaman annem bana ne dedi biliyor musun? Güya beni neşelendirecek ya, 'Nihayet 12. Mıntıka'dan da bir şampiyon çıkacak galiba' dedi. Sonradan fark ettim ki, kastettiği ben değildim! Sendin!"
"Ah, annen seni kastetmiş," diyorum elimi boş versene der gibi havada sallayarak.
"Dedi ki, 'O kız, tam bir savaşçı.' O kız!" diyor Peeta.
Bu sözler beni şaşırtıyor. Annesi gerçekten de benim hakkımda böyle bir şey söylemiş, beni oğlundan üstün tutmuş olabilir mi? Peeta'mn gözlerindeki acıyı görünce, yalan söylemediğini anlıyorum.
Birden kendimi fırının arka sokağında buluyorum. Buz gibi yağmur ensemden aşağı, bel boşluğuma sızıyor. Konuştuğum zaman sesim on bir yaşındaki bir kız çocuğu gibi çıkıyor. "Ama, birisi bana yardım ettiği için," diyorum.
Peeta'mn gözleri elimdeki çöreğe kayıyor. Ve o anda, onun da o günü anımsadığından emin oluyorum. Fakat o omuz silkmekle yetiniyor. "İnsanlar sana arenada da yardım edeceklerdir," diyor. "Sana sponsor olmak için birbirlerini çiğneyeceklerinden eminim."
"Senden daha fazla değil," diyorum.
Peeta gözlerini çevirerek Haymitch'e dönüyor. "Bu kızm dünyadan haberi yok. İnsanların üstünde nasıl bir etki bırak-

tığının farkında bile değil." Parmağının ucuyla masadaki bir kırıntıyla oynarken, benden tarafa bakmıyor.

Bu da ne demek şimdi? İnsanlar bana yardım mı edecek? Ailece açlıktan ölmek üzereyken yardım eden hiç kimse olmadı ama! Peeta dışında, hiç kimse! Ne zaman ki değiş tokuş edecek bir şeylerim oldu, işler o zaman değişiverdi. Zorlu bir takasçıyımdır. Ya da gerçekten öyle miyim? Nasıl bir etki bırakıyorum? Zayıf ve muhtaç mı görünüyorum? Yoksa Peeta insanların bana acıdıkları için iyi takaslara razı geldiklerini mi söylemeye çalışıyor? Bunun doğru olup olmadığım kestirmeye çalışıyorum. Tamam, belki tüccarların bir kısmı alışveriş sırasında cömert davranmış olabilir ama ben bunu hep babamla uzun soluklu ilişkilerine bağlardım. Ayrıca benim avladığım hayvanlar birinci sınıftır. Kimsenin bana acıdığı falan yok!

Elimdeki çöreğe dik dik bakarken, bana hakaret etmeye çalıştığından o kadar eminim ki.

Bir dakika kadar sonra, Haymitch "Pekala, o zaman," diyor. "Katniss, arenada ok ve yay olacak diye bir garanti yok ama Oyun Kurucularla baş başa görüşürken onlara neler yapabildiğini göstermelisin. O zamana kadar okla ilgili her şeyden uzak dur. Tuzak kurmak konusunda nasılsın?"

"Birkaç basit tuzak biliyorum," diyorum.

"Yiyecek açısından önemli olabilir," diyor Haymitch. "Ve Peeta. Katniss haklı. Arenada fiziksel gücü hafife almamalısın. Fiziksel gücün, durumu oyuncunun lehine çevirmesi sık rastlanan bir durumdur. Eğitim Merkezi'nde ağırlıklar var. Ama kaç kilo kaldırabildiğini diğer haraçlara sakın belli etme. Planımız ikiniz için de geçerli. Grup eğitimine gidiyorsunuz. Zamanınızı bilmediğiniz bir şeyleri öğrenmeye çalışarak değerlendirin. Mızrak atın. Gürz savurun. Adam gibi düğüm atmayı öğrenin. Ama en iyi olduğunuz konuları, özel görüşmenize saklayın. Anlaştık mı?"

Peeta da, ben de başımızı sallıyoruz. "Son bir şey daha var. Halkın önündeyken, ikinizi sürekli bir arada görmek istiyorum/' diyor Haymitch. İkimiz de itiraz etmeye yelteniyoruz ama Haymitch elini masaya vurup, bizi susturuyor. "Her saniye dedim! Bu tartışmaya açık bir konu değil. Her söylediğimi yapmayı kabul etmiştiniz. Bir arada olacak, birbirinize yakın görüneceksiniz. Şimdi çıkın! Saat onda eğitime gitmek üzere asansörde Effie'yle buluşun." Dudağımı ısırıyor ve hışımla odama girip, kapımı Peeta'nm duyacağı şekilde çarpıyorum. Yatağıma otururken, Haymitch'ten, Peeta'dan, uzun zaman öncesinde kalan o yağmurlu günden bahsettiğim için kendimden nefret ediyorum. Şaka gibi! Peeta'yla dostmuşuz gibi görünecekmişiz. Birbirimizin güçlü yanlarını övüp, yetenekleri sayesinde övgü almasını sağlayacakmışız. Bir noktada, bu işi bir kenara bırakıp, aslında rakip olduğumuzu kabullenmemiz gerekecek. Haymitch eğitim boyunca bir arada hareket etmemiz konusunda aptalca bir talimat vermese, ben bu işe hemen şu anda soyunurdum. Sanırım, ona ikimize ayrı ayrı koçluk yapması gerekmediğini söylediğim için hata bende. Ama bu benim her şeyi Peeta'yla birlikte yapmak isteyeceğim anlamına gelmez ki. Bu arada, onun da benimle ortak hareket etme konusunda istekli olduğunu hiç sanmıyorum.

Peeta'nm sesi beynimde yankılanıyor. "Bu kızın dünyadan haberi yok. İnsanların üstünde nasıl bir etki bıraktığının farkında bile değil." Bunu beni küçümsemek için söylediği o kadar belli ki. Öyle değil mi? Ama içimden bir ses, bunun bir iltifat olabileceğini söylüyor. Benim bir anlamda çekici olduğumu ima ettiğini... Bana bu kadar dikkat etmiş olması bile garip. Ya da avlanma şeklime. Ayrıca, görünüşe bakılırsa, ben de ona sandığım kadar ilgisiz değilmişim. Un çuvalları. Güreş yarışmaları. Ekmekçi çocuğun basbayağı kaydını tutmuşum.

Saat neredeyse ona geliyor. Dişlerimi temizleyip, saçlarımı düzeltiyorum. Öfkem, geçici bir süre için de olsa, diğer haraçlarla bir araya gelme gerginliğimi bastırmıştı. Ama şimdi sıkıntımın yeniden su yüzüne çıktığını hissediyorum. Peeta ve Effie'yle asansörde buluşurken, tırnaklarımı kemirdiğimi fark ediyorum. Ve hemen duruyorum.

Esas eğitim odaları, binamızın bodrum katında yer alıyor. Bu asansörle yolumuz bir dakikadan az sürüyor. Kapılar, bin bir çeşit silah ve engel pistleriyle dolu devasa bir spor salonuna açılıyor. Saat henüz on bile olmadı ama görünüşe bakılırsa, en sona biz kalmışız. Diğer haraçlar bir çember oluşturmuşlar. Hepsinin tişörtlerine üzerilerinde geldikleri mıntıkaların numaralarının yazılı olduğu birer bez parçası iğnelenmiş. Birisi sırtıma 12 sayısını

tuttururken, kafamda hızlı bir değerlendirme yapıyorum. Peeta ve ben bir örnek giyinen tek çiftiz.

Biz çembere katılır katılmaz, uzun boylu ve atletik yapılı bir kadın olan baş eğitmenimiz Atala bir basamağın üstüne çıkıp, eğitim programını anlatmaya başlıyor. Her alandaki uzmanlar kendi istasyonlarında bekleyecekler. Bizler, akıl hocalarımızın talimatlarına göre, kendi istediğimiz şekilde, bir alandan diğerine geçmekte özgürüz. Bazı istasyonlarda hayatta kalma teknikleri, diğerlerindeyse dövüş yöntemleri öğretilecek. Başka bir haraçla dövüş egzersizi yapmamız kesinlikle yasak. Eşli çalışma yapmak istememiz halinde bize yardımcı olacak asistanlar var.

Atala beceri istasyonlarının isimlerini okurken, bakışlarımın diğer haraçlara kaymasına engel olamıyorum. İlk defa aynı seviyede ve basit kıyafetler içinde bir aradayız. Kalbim sıkışıyor. Erkeklerin hemen hepsi ve kızların neredeyse yarısı benden daha iri yarılar. Yine de kemiklerinden, ciltlerinden ve gözlerindeki boş bakışlardan yetersiz beslendiklerini anlamak mümkün. Doğal olarak ufak tefek olabilirim ama genel olarak, ailemden gelen yetenekler bana bu arenada üstünlük

sağlıyor. Dik durabiliyorum; zayıf olmakla birlikte, güçlüyüm. Ormandan sağladığımız et ve otlar, bu yiyecekleri bulmak için sarf ettiğim çabayla birleşince, çevremdeki bu insanların çoğundan daha sağlıklı bir vücudum olduğundan eminim.

Daha varlıklı mıntıkaların çocukları, gönüllüler ve bütün hayatları boyunca bu deneyim için eğitilip, beslenen haraçlar istisna oluşturuyorlar. 1, 2 ve 4. mıntıkaların haraçları, geleneksel olarak bu duruşa sahipler. Teknik olarak, haraçları Capitol'e gelmeden önce eğitmek yasak ama her sene böyle şeyler oluyor. 12. Mmtıka'da bu tarz haraçlara Kariyer Haraçları diyoruz. Ve hemen her sene, kazanan, içlerinden biri oluyor.

Eğitim Merkezi'ne girerken sağladığım o küçük avantaj ve önceki geceki ateşli girişim, rakiplerimin arasına karıştığım anda yok olup gidiyor. Diğer haraçların bizi kıskanmalarının nedeni bizim değil solistlerimizin müthiş olmalarıydı. Şimdiyse, Kariyer Haraçları'nın gözlerinde küçümsemeden başka bir şey göremiyorum. Hepsinin benden yirmi beş ila kırk beş kilo fazlası var gibi görünüyor. Çevrelerine küstahlık ve acımasızlık saçıyorlar. Atala bizi bırakınca, her biri spor salonundaki en öldürücü görünüşlü silahlara yöneliyor ve silahları büyük bir ustalıkla evirip, çeviriyorlar.

Peeta kolumu dürtüp beni yerimden zıplattığında, hızlı bir koşucu olduğum için şanslı olduğumu düşünmekle meşgulüm. Haymitch'in talimatları gereği, yanımdan ayrılmıyor. Yüzünde düşünceli bir ifade var. "Nereden başlamak istersin?"

Gösteriş yapmaya ve aleni bir şekilde sahadaki herkesin moralini bozmaya çalışan Kariyer Haraçlarına şöyle bir bakıyorum. Sonra bakışlarım diğerlerine, yetersiz beslenmiş, beceriksiz ve titrek olanlara kayıyor. Hayatlarında ilk defa bir bıçak ya da baltayla haşır neşir oluyorlar.

"Sanırım biraz düğüm atsak iyi olacak," diyorum.

"Haklısın," diyor Peeta. Bizi öğrenci bulduğu için sevindiği her halinden belli olan bir eğitmenin karşıladığı boş bir istasyona gidiyoruz. Düğüm dersinin Açlık Oyunları'nın en gözde dersi olmadığını hissediyorsunuz. Benim kapanlar konusunda bir şeyler bildiğimi fark edince, bize basit ama kusursuz bir tuzak yöntemi gösteriyor. Bu yöntemle rakibimizi ayağından yakalayıp, bir ağaçtan aşağı, tepetaklak sallandıra-biliriz. Bir saat kadar boyunca, ikimiz de uzmanlaşana kadar bu konu üzerinde çalışıyoruz. Sonra kamuflaj istasyonuna geçiyoruz. Peeta bu istasyondan, çamur, kil ve orman meyvelerinin sularından elde ettiği karışımları açık renkli tenine sürmekten, asmalardan ve yapraklardan kamuflaj malzemeleri örmekten gerçek anlamda keyif alıyor gibi görünüyor. İstasyondan sorumlu olan eğitmen işini büyük bir hevesle yapıyor.

Peeta bana "Pastaları ben yapıyorum," diyor.

"Hangi pastaları?" diye soruyorum. Dikkatim, bir süredir, mızrağını on beş metrelik bir mesafeden cansız bir mankenin kalbine isabet ettirmeyi başaran 2. Mıntıka haracına odaklı.

"Evde," diyor. "Pastanedeki kremalı pastaları ben yapı-vorum."

Vitrinde sergilenen pastalardan bahsediyor. Üstleri çiçek ve başka renkli süslemelerle kaplanan şeker kremalı, şık pastalardan. Doğum günleri ve yılbaşında alınanlardan. Meydana indiğimizde, her ne kadar almaya gücümüz yetmese de, Prim pastalara bakmak için, beni fırının vitrinine mutlaka sürükler. 12. Mmtıka'da güzel bir şeylere sık rastlamadığımız için, ben de hiç sesim çıkarmam.

Peeta'nm kolundaki desene alıcı gözle bakıyorum. Işığın geliş yönü ve karanlık, ormanda yaprakların arasından süzülen güneş ışığını çağrıştırıyor. Bunu nereden bildiğini çok

merak ediyorum çünkü onun tellerin diğer tarafına geçtiğinden bile şüpheliyim. Böyle bir görüntüyü arka bahçelerindeki o yaşlı ve eğri büğrü elma ağacından yakalamış olabilir mi? Birden olayın tamamı -yetenekleri, kolay kolay elde edilemeyen pastaları ve kamuflaj uzmanından aldığı övgüler- beni rahatsız ediyor.

"Çok hoş," diyorum. "Keşke şeker kremasıyla birini öldürmek mümkün olsaydı."

"Üstünlük taslamaktan vazgeç," diyor. "Arenada neyle karşılaşacağını asla bilemezsin. Diyelim ki devasa bir pas-ta...

"Bence yolumuza devam edelim," diyorum.

Böylece üç günümüz Peeta'yla birlikte, sessiz ve sakin bir biçimde, bir istasyondan diğerine ilerlememizle geçiyor. Ateş yakmak, bıçak atmak ve barınak kurmak gibi bir takım kıymetli yetenekler de ediniyoruz. Haymitch'in vasat görünmemiz konusundaki tembihlerine rağmen, Peeta birebir dövüşte sivriliyor. Bense yenilebilir bitkiler testini gözümü bile kırpmadan geçiyorum. Yine de, okçuluk istasyonundan ve ağırlık kaldırma bölümünden uzak duruyoruz. O yeteneklerimizi özel oturumlara saklıyoruz.

Oyun Kurucular ilk gün erkenden geliyorlar. Koyu mor cüppeler giymiş, yirmi kadar kadın ve erkek, spor salonunun çevresindeki yükseltilmiş stantlara yerleşiyorlar. Zaman zaman ortalıkta dolaşıp, bizi izliyor, notlar alıyorlar. Zaman zaman da bizleri yok sayarak, kendileri için hazırlanan uçsuz bucaksız açık büfenin keyfini çıkarıyorlar. Ancak bana, gözlerini 12. Mıntıka Haraçlarından ayırmıyorlarmış gibi geliyor. Kimbilir kaç defa, başımı kaldırdığım zaman, içlerinden bir tanesinin bakışlarını üstümde yakalıyorum. Bizim yemek yediğimiz saatlerde eğitmenlerimizle fikir alışverişinde bulunuyorlar. Yemekten döndüğümüz zaman onları hep bir araya toplanmış halde buluyoruz.

Kahvaltı ve akşam yemeğini kendi katımızda yiyoruz ama öğle yemeklerini, yirmi dört haraç bir arada yiyebileceğimiz şekilde, spor salonunun hemen yanındaki bir yemek odasına hazırlıyorlar. Yemekler odanın dört bir yanma yerleştirilmiş tekerlekli servis arabalarında sunuluyor. Kendi yemeğimizi kendimiz alıyoruz. Kariyer Haraçları, üstünlüklerini ve başka kimseden korkmadıklarını ve bizi -yani diğerlerini- dikkate değer görmediklerini ispatlamak istercesine aynı masanın çevresine toplanma eğilimi sergiliyorlar. Diğer haraçların büyük çoğunluğu, yolunu kaybetmiş koyunlar gibi, tek başlarına oturuyor. Kimse bize tek kelime etmiyor. Peeta ve ben yemeğimizi birlikte yiyoruz. Haymitch bize bu konuda rahat vermediği için, yemekler sırasında, sohbet etmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Konu bulmak hiç kolay değil. Evden bahsetmek acı veriyor. Şimdiki zamandan bahsetmek tahammül edilecek gibi değil. Bir gün, Peeta ekmek sepetimizi boşaltıyor ve farklı mıntıkaların ekmekleriyle, Capitol'ün kaliteli ekmeğini bir arada sunmaya nasıl özen gösterdiklerine işaret ediyor. İçindeki yosun sayesinde yeşil bir renk alan, balık şeklindeki somunlar 4. Mıntıka'ya özgü. Hilal biçiminde, üstü çekirdeklerle kaplı olanlar 11. Mmtıka'ya. Her nasılsa, aynı malzemelerden yapılmış olsalar da, evde standart olan o çirkisı, ezik bisküvilerden çok daha lezzetli görünüyorlar.

"İşte böyle," diyor Peeta, ekmekleri yeniden sepete doldururken.

"Çok şey bildiğin kesin," diyorum.

"Sadece ekmek konusunda," diyor. "Haydi, komik bir şey söylemişim gibi gül bakalım."

İkimiz de bir şekilde ikna edici kahkahalar atıyor ve odanın farklı köşelerinden üstümüze çevrilen bakışları görmezden geliyoruz.

"Pekala, ben keyifli bir şekilde gülümsemeye devam ederken, sen bir şeyler anlat," diyor Peeta. Haymitch'in samimi görünmemiz yönündeki talimatı ikimizi de yıpratıyor. Çünkü kapımı çarptığım andan beri aramızda bir soğukluk var. Ama emir büyük yerden.
"Ayının tekinin peşime düştüğü günü anlatmış mıydım?" diye soruyorum.
"Hayır ama kulağa çok ilginç geliyor," diyor Peeta.
Ben yaşadığım gerçek hikayeyi anlatırken, yüzümü eğip bükmeye başlıyorum. Aptalca bir cesaretle, siyah bir ayıyla bir bal kovam için kapıştığım günü ballandıra ballandıra anlatıyorum. Peeta doğru anlarda gülüp, sorular soruyor. Bu konuda benden çok daha iyi.
İkinci gün, mızrak atma antrenmanı yaparken, kulağıma "Sanırım bir gölgemiz var," diye fısıldıyor.
Mızrağı atıyorum. Çok uzağa atmam gerekmediği zamanlarda, pek fena sayılmam doğrusu. Hafifçe dönüp bakınca, 11. Mmtıka'dan gelen kızın, biraz geriden bizi izlediğini görüyorum. Bu, bana Prim'i hatırlatan on iki yaşındaki kız. Yakından bakıldığında en çok on yaşında duruyor. Parlak, koyu renk gözleri, saten gibi, kahverengimsi bir teni var. Kollarını iki yana uzatmış, parmaklarının ucunda duruyor. En ufak bir sesle, kaçmaya hazır gibi bir hali var. Ona bakarken, kuşları düşünmemek mümkün değil.
Peeta atışını yaparken, bir mızrak daha alıyorum. "Sanırım adı Rue," diyor yumuşak bir sesle.
Dudağımı ısırıyorum. Rue, Çayır'da yetişen, küçük, sarı bir çiçeğin adı. Rue. Primrose. İkisi de, sırılsıklam halleriyle "ile, otuz kilodan fazla gelmezler.
Niyet ettiğimden çok daha sert bir sesle, "Bu konuda ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

"Yapacak bir şey yok," diyor Peeta. "Ben sohbet olsun diye söyledim."
Orada olduğunu bile bile, çocuğu görmezden gelmem o kadar zor ki. Bir hata yapıyor ve bizim olduğumuz istasyonlara gelmeye başlıyor. Benim gibi, o da bitkiler konusunda çok başarılı, çok hızlı tırmanabiliyor ve eli çok isabetli. Sapanla her atışı isabet buluyor. Ama tabi kılıcını kuşanmış, yüz kiloluk bir erkek karşısında sapanın lafı bile olmaz.
Her kahvaltı ve akşam yemeğinde, 12. Mıntıka'ya ayrılan katta bir araya geldiğimizde, Haymitch ve Effie, o gün yaşananlar konusunda bizi sıkı bir sorguya çekiyorlar. Neler yaptığımızı, kimlerin bizi seyrettiğini, diğer haraçların bizimle boy ölçüşüp ölçüşemeyeceklerini bilmek istiyorlar. Cinna ve Portia ortalıkta olmadıkları için, yemeklerimize sağduyu katabilecek kimse yok. Gerçi Haymitch ve Effie kavga etmeyi bıraktılar. Hatta şimdi artık bizi şekle sokmaya kararlı, tek bir beyin gibi hareket ediyorlar. Eğitim sırasında yapmamız ve yapmamamız gereken şeyler konusunda yağdırdıkları talimatların haddi hesabı yok. Peeta benden daha sabırlı. Ben kolayca bunalıp, surat asabiliyorum.
İkinci gece, nihayet yataklarımıza kaçarken, Peeta "Birisi Haymitch'e bir içki verse fena olmayacak," diye mırıldanıyor.
Gülmek ve homurdanmak arası bir ses çıkarıyorum. Sonra hemen toparlanıyorum. Ne zaman arkadaşça davranmamız gerektiği, ne zaman buna mecbur olmadığımız konusunda kafam o kadar karışık ki, artık ne yapacağımı bilemiyorum. En azından arenaya çıktığımız zaman, durumumuzu net olarak bileceğim. "Yapma," diyorum. "Ortalıkta birileri olmadığı zaman rol yapmamız gerekmiyor."
"Pekala, Katniss," diyor yorgun bir sesle. Ve o andan itibaren sadece diğer insanların önünde konuşuyoruz.

Eğitimin üçüncü gününde, öğle yemeğinden sonra, hepimizi Oyun Kurucularla özel oturumlara çağırmaya başlıyorlar. Tek tek bütün mıntıkalar, önce erkekler, sonra kızlar görüşmeye giriyoruz. Her zamanki gibi 12. Mıntıka sona kalıyor. Başka nereye gidebileceğimizi bilmediğimiz için, yemek odasında pinekliyoruz. Görüşmeye gidenler, bir daha ortalarda görünmüyor. Oda boşaldıkça, üzerimizdeki arkadaş gibi görünme baskısı da hafifliyor. Rue'yu

da çağırmalarıyla, baş başa kalıyoruz. Peeta çağrılana kadar sessizce oturuyoruz.^ Nihayet ayağa kalkıyor.

"Haymitch'in ağırlıklar konusunda söylediklerini aklından çıkarma." Bu sözcükler dudaklarımdan kontrolüm dışı dökülüyor.

"Teşekkürler, çıkarmam," diyor. "Sen de... Düzgün atış yap."

Başımı sallıyorum. Neden bir şeyler söyleme ihtiyacı duyduğumu bile bilmiyorum. Gerçi, eğer kaybedeceksem, kazananın Peeta olmasını tercih ederim. Bu bizim mıntıkamız için, annem ve Prim için çok daha iyi olur.

On beş dakika kadar sonra benim adım okunuyor. Saçlarımı düzeltiyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve spor salonuna giriyorum. Ve daha içeri adımımı atar atmaz başımın belada olduğunu anlıyorum. Oyun Kurucuları, çok uzun saatlerden beri buradalar. Diğer yirmi üç görüşme boyunca, hep aynı yerde oturdular. Çoğu, şarabı fazla kaçırmış. Ve evlerine gitmekten başka bir istekleri yok.

Plana bağlı kalmaktan başka şansım yok. Doğruca okçuluk istasyonuna gidiyorum. Ah, silahlar! Günlerdir, onlara elimi sürebilmek için can atıyorum. Ahşap, plastik, metal ve adını dahi bilmediğim malzemelerden yapılma yaylar. En ufak bir kusuru olmayan, tüylerle süslenmiş oklar. Bir yay se-ÇİP/ geriyorum ve o yaya uygun okların durduğu kılıfı om-

zuma asıyorum. Bir atış alam var ama bana göre fazla kısıtlı. Standart boğa gözleri ve insan siluetleri. Salonun ortasına yürüyüp, ilk hedefimi seçiyorum: Bıçak egzersizleri için kullanılan cansız manken. Daha yayı çekerken bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyorum. Evde kullandıklarımdan çok daha sıkı bir yay. Oklar da fazla sert. Birkaç santim farkla, mankeni ıskalıyorum ve içeri girdiğim anda üzerime toplanan ilgiyi büyük ölçüde kaybediyorum. Bir an kendimi çok kötü hissediyorum. Ama hemen boğa gözüne yöneliyorum. Bu yeni silahlara uyum sağlayana kadar atış yapmaya devam ediyorum.

Spor salonunun merkezine geri dönüp, ilk konumumu yeniden alıyorum. Ve mankeni tam kalbinden şişliyorum. Sonra boks antrenmanı için asılmış olan kum torbasının halatını parçalıyorum. Kum torbası hızla yere çarparken, dikişleri açılıyor. Hiç durmadan, ileri doğru omzumun üstünde yuvarlanıp, dizimin üstünde doğruluyor ve spor salonunun aydınlatan lambalardan birine hedef alıyorum. Patlayan lambadan kıvılcımlar saçılıyor.

Mükemmel bir vuruş. Oyun Kuruculara dönüyorum. Birkaç tanesi beğeniyle kafalarını sallıyor ama büyük kısmının bakışları tam o anda açık büfeye dahil olan kızarmış domuza kilitli.

Birden, hayatımın pamuk ipliğine bağlı olduğu bu ortamda bana dikkat etme inceliğini bile göstermedikleri için sinirleniyorum. Ölü bir domuzun, benden rol çalıyor olması kanıma dokunuyor. Kalbim deli gibi çarpmaya, yüzüm alev alev yanmaya başlıyor. Hiç düşünmeden, sırtımdaki kılıftan bir ok çekip, doğruca Oyun Kurucuların masasına nişan alıyorum-İnsanlar geriye doğru kaçarlarken, birkaç kişinin korku içinde çığlık attığını duyuyorum. Ok, domuzun ağzına yerleştiril-

triiş olan elmayı da önüne katıp, arkadaki duvara saplanıyor, gayret dolu gözler bana çevriliyor.

"Dikkate aldığınız için teşekkürler," diyorum. Sonra hafifçe eğiliyorum ve çekilme iznimi beklemeden salondan çıkıyorum.

Asansöre doğru yürürken, yayımı bir tarafa, ok kılıfını bir tarafa atıyorum. Görevi asansöre gözkulak olmak olan, ağzı hayretten açık kalmış Avoxlarm yanından geçip, kabine giriyorum ve yumruğumla on iki düğmesine basıyorum; Kapılar kapanıyor ve yukarı doğru yola çıkıyorum. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülmeye başlamadan önce, bizim kata ulaşıyorum. Oturma

odasmdakiler bana sesleniyorlar ama ben onlara bakmadan, uçarcasına odama gidiyorum. Kapıyı sür-güleyip, kendimi yatağın üstüne atıyorum. Ve sonra kelimenin tam anlamıyla hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

İşte becerdim! Her şeyi mahvettim. Birazcık şansım varsa bile, o oku Oyun Kuruculara doğru fırlattığım anda yok oldu. Şimdi bana ne yapacaklar? Tutuklayacaklar mı? İdam mı edecekler? Dilimi kesip, Panem'in gelecekteki haraçlarına garsonluk etmek üzere bir Avox'a mı dönüştürecekler? Okumu Oyun Kuruculara çevirirken, ne yaptığımı sanıyordum acaba? Aslında okumu onlara değil, elmaya yöneltmiştim. Çünkü görmezden gelindiğim için çok sinirlenmiştim. İçlerinden birini öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Öyle bir niyetim olsaydı, çoktan ölmüş olurlardı.

Ah, ne önemi var ki? Zaten Oyunlar'ı kazanma ihtimalim yoktu. Bana ne yapacakları kimin umurunda? Beni asıl korkutan anneme ve Prim'e neler yapabilecekleri. Ailemin be-nim düşünmeden yaptığım bir hareket yüzünden cezalandı-
. m .

rılması... Ellerindeki birkaç parça eşyayı alırlar mı acaba? Ya da annemi hapse, Prim'i halk evine gönderirler mi? Ya onları öldürürlerse? Yok canım, öldürmezler, değil mi? Ama neden olmasın? Umurlarında olur mu sanki?

Kalıp, özür dilemem gerekirdi. Ya da şaka yapmışım gibi kahkahayla gülmem. Belki o zaman biraz hoşgörüye hak kazanabilirdim. Oysa, ben ne yaptım? Olabilecek en saygısız tavırla, arkama bile bakmadan mekanı terk ettim.

Haymitch ve Effie kapımı çalıyorlar. Bağırarak gitmelerini söylüyorum. Biraz sonra gidiyorlar. Gözyaşlarımm dinmesi nereden baksanız bir saat sürüyor. Sonra bir süre dizlerimi karnıma çekip, ipekli çarşafları okşayarak yatmaya devam ediyorum. Güneşin, yapay bir şekere benzeyen Capitol'ün üstünde batışını seyrediyorum.

Önce, muhafızların beni almaya gelmelerini bekliyorum. Ama zaman geçtikçe, bu ihtimal daha da uzaklaşıyor. Sakin-leşiyorum. Ne de olsa hâlâ 12. Mmtıka'dan gelme bir kız haraca ihtiyaçları var, değil mi? Oyun Kurucuları beni cezalandırmak istiyorlarsa, bunu göz önünde de yapabilirler. Arenaya gitmemi bekleyip, açlıktan ölmek üzere olan, vahşi hayvanları üstüme salabilirler. Kendimi koruyacak yay ve oklarımın olmasına izin vermeyeceklerine bahse girebilirsiniz.

Gerçi o zamana kalmadan, bana öyle düşük bir not verirler ki, aklı başında kimse sponsorum olmak istemez. Bu akşam olacak olan bu. Eğitim süreci halka açık gerçekleşmediği için, Oyun Kurucular her oyuncuya bir not verirler. Bu notlar, izleyicilere, Oyunlar boyunca devam edecek bahislere giriş yaparken, biraz olsun fikir verir. Notlar birle, on iki arasında değişir. Bir iflah olmayacak derecede kötüyü, on iki ise ulaşılamaz derecede iyiyi ifade eder ve söz konusu haracın umut vaat ettiğini simgeler. Bu notlar, kimin kazanacağını garantilemez. Sadece, bir haracın eğitim sırasında sergilediği potan-

siyelin bir göstergesidir. Genelde, asıl arenadaki değişkenler nedeniyle, en yüksek notlan olan haraçlar kısa sürede alaşağı olurlar. Birkaç sene önce, oyunun galibi olan çocuk, eğitim döneminde sadece üç puan almıştı. Yine de söz konusu notlar, haraçlara sponsorluk konusunda bireysel fayda ya da zarar sağlayabilir. Özellikle güçlü olmasam bile, atıcılık yeteneklerimin bana altı ya da yedi puan getireceğini umuyordum. Şimdiyse, yirmi dört kişi arasında en düşük notu benim alacağımdan eminim. Ve bana sponsorluk yapan kimse olmazsa, hayatta kalma şansım neredeyse sıfıra iner.

Effie beni yemeğe çağırmak için kapıma gelince, girmemin doğru olacağına karar veriyorum. Notlar bu gece televizyondan açıklanacak. Olanları sonsuza dek saklayacak değilim. Banyoya girip, yüzümü yıkıyorum ama kırmızılığı ve benekleri bir türlü geçmiyor.

Cinna ve Portia da dahil herkes masada bekliyor. Stilistle-rin herhangi bir nedenden gelememiş olmalarını tercih ederdim; onları hayal kırıklığına uğratmak hiç hoşuma gitmiyor. Açılış töreninde harcadıkları onca çabayı, düşüncesizliğimle bir çırpıda çöpe atmış gibi

hissediyorum. Balık çorbasından küçük yudumlar alırken, kimseyle göz göze gelmemeye özen gösteriyorum. Çorbanın tuzu bana gözyaşlarımı anımsatıyor.

Yetişkinler hava durumuyla ilgili sohbete başlayınca, Peeta'ya bakıyorum. Kaşlarını kaldırıyor. Bir soru sormaya çalıştığı belli. Ne oldu? Başımı hafifçe sallıyorum. Ana yemek servisi başlarken, Haymitch'in sesini duyuyorum: "Eee, anlatın bakalım. Bugün ne kadar kötüydünüz?"

Peeta hemen lafa giriyor. "Önemli olduğunu sanmıyorum," diyor. "Ben içeri girdiğimde, kimse benden tarafa bakmadı bile. Eski bir sarhoş şarkısı söylüyorlardı sanırım. Bana gidebileceğim söylenene kadar bulduğum, ağır parçalan oradan oraya fırlatıp, durdum."

Peeta'nm anlattıkları kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Oyun Kuruculara saldırmak Peeta'dan beklenecek bir hareket değil ama en azından o da provoke olmuş.

Haymitch "Ya sen, tatlım?" diye soruyor.

Haymitch'in bana tatlım diye seslenmesi beni biraz sinirlendiriyor ve konuşacak gücü bulabiliyorum. "Oyun Kurucuların üstüne bir ok attım," diyorum.

Herkes yemeyi bırakıyor. "Ne yaptım dedin?" Effie'nin sesine yansıyan dehşet, en kötü şüphelerimi doğruluyor.

"Üstlerine bir ok attım," diye tekrar ediyorum. "Yani tam olarak üstlerine değil. Onların olduğu tarafa. Peeta'nm dediği gibi, ben ok atarken, kimse beni izlemiyordu ve ben de... Bir anda gözüm döndü. Bu yüzden aptal domuzlarının ağzında duran elmayı vurdum."

C'nna dikkatle "Ne dediler peki?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Ya da bilmiyorum demek daha doğru. Hemen salondan çıktım."

"Çıkmana izin verilmeden önce mi?" Effie'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor.

"Kendi kendime izin verdim," diyorum. Prim'e kazanacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorum. Sanki kafamdan aşağı tonlarca kömür boca ediliyor.

"Buraya kadar," diyor Haymitch ve çöreğini yağlamaya başlıyor.

"Sizce beni tutuklarlar mı?" diye soruyorum.

"Sanmam," diyor Haymitch. "Bu aşamada yerine birini koymak zahmetli bir iş olur."

"Ya ailem?" diyorum. "Onları cezalandırırlar mı?"

"Hiç sanmıyorum. Hiçbir anlamı olmaz ki. Nüfusun üzerinde kayda değer bir etki bırakabilmek için, Eğitim Merkezi'nde olanları açıklamaları gerekir. Ama bütün bunlar bir sır olduğu için böyle bir açıklama yapamazlar. Yani boşa

çaba harcamış olurlar/' diyor Haymitch. "Arenadaki hayatını cehenneme çevirmeleri daha olası görünüyor."

Peeta "Zaten çevirmeyecekler miydi?" diye soruyor.

"Çok doğru," diyor Haymitch. Ve o anda imkansızın gerçekleştiğini anlıyorum. Gerçekten de neşelenmemi sağladılar. Haymitch, Effie'nin kaşlarını çatmasına neden olacak bir hareketle, eline bir domuz pirzolası alıp, şarabının içine batırıyor. Sonra pirzolasından koca bir lokma ısırıp, kıkırdayarak "Yüzleri nasıldı?" diye soruyor.

Dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum. "Şaşkın. Dehşe- te düşmüş. Bazılarının yüzünde aptal bir ifade vardı." Gözümün önünde bir görüntü beliriyor. "Hatta içlerinden birisi az kalsın panç kasesinin içine düşüyordu."

Haymitch gürültülü bir kahkaha koyuveriyor. Effie dışında hepimiz gülüyoruz. Hatta o bile gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Oh olsun onlara. Onların işi size dikkat etmek. On İkinci Mıntıka'dan geliyor olmamz, görmezden gelinmenizi mazur göstermez." Sonra, korkunç cüretkar bir şey söylemiş gibi, gözleriyle çevreyi tarıyor. "Üzgünüm ama böyle düşünüyorum," diyor ortaya.

"Kötü bir not alacağım," diyorum.

"Not denen şey ancak yüksek olursa önem taşır. Kimse kötülere ve vasatlara dikkat etmez. Hatta bilerek düşük bir not almak için özelliklerini saklayabileceğini düşünenler bile çıkacaktır. Bu stratejiyi kullananlar yok değil," diyor Portia.

"Umarım insanlar alacağım dört puanı böyle yorumlarlar/' diyor Peeta. "Tabi dört alabilirsem. Ciddiyim, bir inşam ağır bir topu kucaklayıp, birkaç metre öteye fırlatırken izlemekten daha sıkıcı ne olabilir? Hatta ağırlıklardan birini neredeyse ayağıma düşürüyordum."

Sırıtıyorum ve o anda karnımın çok acıktığını fark ediyo-; mm. Bir parça domuz eti kesip, patates püresine buluyorum

ve yemeğe başlıyorum. Durum gayet iyi. Ailem güvende. Onlar güvende olduğu sürece, hiçbir şey çok kötü sayılmaz.

Yemekten sonra, notların açıklanmasını izlemek üzere oturma odasına geçiyoruz. Önce ilgili haracın fotoğrafını gösterip, arkasından notunu ilan ediyorlar. Kariyer Haraçları doğal olarak sekizle on arasında değişen notlar alıyorlar. Diğer haraçların büyük kısmı beş civarında kalıyor. Rue şaşırtıcı bir performansla yedi alıyor. Jüriye ne gösterdi bilmiyorum ama o kadar ufak tefek ki, gerçekten çok etkileyici bir şey yapmış olmalı.

Her zamanki gibi 12. Mıntıka en sona kalıyor. Peeta sekiz alıyor; demek ki Oyun Kurucuların eıi azından birkaç tanesi onu izlemişler. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp, ekranda kendi yüzümü görmeyi ve en kötü sonucu bekliyorum. Ve o anda ekranda on bir sayısı beliriyor.

On bir!

Effie Trinket bir çığlık koyuveriyor. Herkes sırtımı sıvazlamaya, tezahüratlar eşliğinde beni tebrik etmeye başlıyor. Ama bunun doğru olduğuna inanamıyorum.

"Bir hata olmalı. Böyle bir şey... Nasıl olabilir ki?"

Haymitch "Sanırım öfken hoşlarına gitmiş," diyor. "Yayınlamakla yükümlü oldukları bir şov ve tabi hararetli oyunculara ihtiyaçları var."

Cinna "Katniss. Alevler içindeki kız," diyor ve beni kucaklıyor. "Ah... Mülakat kostümünü bir görsen!"

"Yine mi alev?" diye soruyorum.

Gizemli bir tavırla "Bir çeşit," diyor.

Peeta'yla birbirimizi tebrik ediyoruz. Yine tuhaf bir an yaşıyoruz. İkimiz de iyi iş çıkardık ama bunun bir diğerimiz için anlamı ne? Olabildiğince çabuk odama kaçıyor ve yorganın altına saklanıyorum. Günün stresi, özellikle o kadar çok gözyaşı dökmek bütün enerjimi tüketti. Büyük bir rahatlamayla

uykuya dalarken, gözümün önünde hâlâ on bir sayısı yanıp sönüyor.

Şafak sökerken uyanıyor ve bir süre yatağımdan çıkmadan, güzel bir sabahın doğmasını seyrediyorum. Bugün Pazar. Evde tatil günü. Acaba Gale ormana çıkmış mıdır diye merak ediyorum. Genelde bütün pazar gününü haftalık stok yaparak geçiririz. Sabah erken kalkar, avlanır, bir şeyler toplarız. Sonra da takas için Hobs'a gideriz. Gale'i bensiz düşünüyorum. İkimiz de tek başımıza avlanabiliriz ama çift olarak daha iyiyiz. Özellikle de daha büyük av hayvanlarını hedeflediğimiz zamanlarda. Hatta küçük avlarda bile, yanında bir ortağın olması yükü hafifletiyor ve ailemin sofrasına yiyecek bir şeyler getirebilmek gibi güç bir görevi, keyifli hale getiriyor.

Ormanda Gale'e ilk rastladığımda, tam altı aydır tek başıma mücadele vermekteydim. Ekim ayında bir pazar günüydü, hava serindi. Ölmeye yüz tutmuş şeyler yüzünden keskin bir koku duyuluyordu. Bütün sabahımı, sincaplarla yemiş yarışı yaparak, havanın nispeten daha ılındığı öğleden sonrayı da gölde, katniss toplayarak geçirmiştim. Elime geçen tek et, meşe palamudu peşinde koşarken ayağımın üstünden geçen bir sincap olmuştu. Kar diğer yiyecek kaynaklarımı kapladığı zamana geriye yine hayvanlar kalacaktı. Her zamankinden daha uzağa gittiğim için, hızlı adımlarla, çuval bezinden yapılma çantamı sürükleyerek eve dönüyordum ki, ölü bir tavşana denk geldim. Baş hizamın biraz üstünde, boynundan ince bir tele dolanmış halde, havada sallanıyordu. On beş metre kadar ötede bir tane daha gördüm. Hızlı çekişli tuzağı görür görmez tanımıştım çünkü babam da onlardan kullanırdı. Yem yakalandığı zaman, diğer aç hayvanların ulaşamayacakları kadar yukarı çekilir. Bütün bir yazı tuzak kurmaya çalışarak ama

bir türlü başarılı sonuç alamayarak geçirmiştim. Bu yüzden çantamı bir kenara bırakıp, tuzağı yakından incelemek

için tavşana sokuldum. Tam elimi, tavşanı havada tutan tele uzatıyordum ki güçlü bir sesle irkildim. "Çok tehlikeli bir şey yapıyorsun."

Gale bir ağacın arkasından çıkarken, birkaç adım geri kaçtım. Bir süredir beni izliyor olmalıydı. Sadece on dört yaşındaydı ama bir seksenlik boyuyla bana bir yetişkinden farksız görünmüştü. Onu daha önce Dikiş'te ve okulda görmüştüm. Ve bir yerde daha. Babamın öldüğü patlama, onun babasının da sonu olmuştu. Ocak ayında, Adalet Binası'nda, babasız kalmış bir başka ailenin en büyük çocuğu olarak şeref madalyasını alırken ben de oradaydım. İki erkek kardeşinin, şişkin karnına bakılırsa birkaç güne kalmaz yeniden doğum yapacak olan annelerine yapışık durduklarını anımsıyorum.

"Adın ne?" diye stırarak yanıma yaklaştı ve telde asılı duran tavşanı çıkardı. Kemerinden üç tavşan daha sarkıyordu.

Zor duyulur bir sesle "Katniss," dedim.

"Pekala, Catnip, hırsızlığın cezası ölümdür. Yoksa hiç duymadın mı?"

Daha yüksek sesle "Katniss," dedim. "Ve o tavşanı çalmak gibi bir niyetim yoktu. Ben sadece tuzağa bakmak istemiştim. Benim tuzaklarım bir şey yakalamaya yaramıyor."

îkna olmadığı her halinden belliydi. Yüzünü buruşturarak "O zaman sincabı nereden buldun?" diye sordu.

"Vurdum." Yayımı omzumdan çektim. Hâlâ babamın benim içim yaptığı küçük yayı kullanmaya devam ediyordum ama fırsat buldukça gerçek ölçülerdeki yaylarla da pratik yapıyordum. Bahara doğru daha büyük avlar yakalayacak duruma gelmeyi umuyordum.

Gale'in bakışları yaya sabitlenmişti. "Bir bakabilir miyim?"

Yayı ona uzattım. "Unutma, hırsızlığın cezası ölümdür."

Ve onu ilk defa gülümserken gördüm. Gülümsemesi

Gale'i insanın içine korku salan birinden, mutlaka tanımak isteyeceği birine dönüştürmüştü. Ama benim o gülümsemeye karşılık vermem için aradan aylar geçecekti. *

Sonra av üzerine koyu bir sohbete girdik. Ona takas edebilecek bir şeyi varsa, bir yay bulabileceğimi söyledim. Yiyecek değil, bilgi istiyordum. Bir günde bir kemer dolusu tavşan yakalayacak tuzaklar kurabilmeliydim. Bir şeyler yapabileceğini söyledi. Mevsim ilerlerken, istemeye istemeye de olsa, bilgilerimizi, silahlarımızı ve hatta yaban eriği ve hindi açısından zengin, gizli bölgelerimizi paylaşmaya başladık. Bana tuzak kurmayı ve balık tutmayı öğretti. Ben de ona hangi bitkilerin yenebileceğini anlattım ve bir süre sonra da en kıymetli yaylarımızdan birini verdim. Ve günün birinde, ikimizin de bir şeyler söylememize gerek kalmadan, bir takım olduk. İşleri ve ganimetleri paylaşıyor, ikimizin ailesinin de yeterince yiyeceğinin olmasını sağlıyorduk.

Gale bana, babamın ölümünden beri yokluğunu çektiğim güven duygusunu aşıladı. Ormanda geçirdiğim uzun ve yalnız saatler, yerini onun yoldaşlığında çıkılan keyifli av maceralarına bırakmıştı. Arkamı kollayacak birisi olduğu ve omzumun üstünden sürekli çevreyi kollamak zorunda olmadığım için daha iyi bir avcıya dönüşmüştüm. Gale benim için iyi bir av ortağından çok daha fazlasıydı. Çitin diğer tarafmdayken asla dile getiremeyeceğim düşüncelerimi paylaşabileceğim çok iyi bir sırdaştı. Karşılığında o da bana kendi düşüncelerini açıyordu. Gale'le ormana çıktığım zamanlarda, bazen kendimi gerçek anlamda mutlu hissediyordum.

Ona dostum diyorum ama son bir senedir bu kelimenin fazla sıradan kaldığını düşünmeye başladım. Birden göğsümde derin bir sızı hissediyorum. Keşke yanımda olsaydı. Ama aslında bunu istemiyorum. Birkaç gün içinde can vereceği bir arenaya çıkmasını nasıl isteyebilirim ki? Ben sadece... Onu

119

AÇLIK OYUNLARI
çok özlüyorum. Ve bu kadar yalnız olmaktan nefret ediyorum. Acaba o da beni özlüyor mudur? Özlüyor olmalı...
Dün gece adımın altında yanıp sönen on bir sayısını düşünüyorum. Bana tam olarak ne diyeceğini çok iyi biliyorum. "Kendini daha da iyileştirebilirsin." Sonra bana gülümserdi ve ben de hiç tereddütsüz karşılık verirdim.
Gale'leyken sahip olduğum şeyleri, şimdi Peeta'yla s'a-hipmişiz gibi yaptığımız şeylerle karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Gale'in neyi neden yaptığını asla sorgulamaz-ken, Peeta'nm her hareketini kuşkuyla karşılıyorum. Bunun adaletli bir karşılaştırma olmadığını biliyorum aslında. Gale ve ben, ortak bir hayatta kalma dürtüsüyle birbirimize yakınlaşmıştık. Peeta'yla ise, ikimizden birinin hayatta kalmasının, diğerinin ölümü anlamına geldiğini biliyoruz. Böyle bir şeyi nasıl yok sayabilirsiniz ki?
Effie'nin kapıyı tıklatması, bana önümüzde yepyeni bir "büyük, büyük günün!" uzandığını hatırlatıyor. Yarın akşam, mülakatlarımız televizyonda yayınlanacak. Sanırım bizi hazırlamak ekibin bütün zamanını alacak.
Yatağımdan kalkıp, hızlı bir duş alıyorum. Bu defa basacağım düğmeleri dikkatle seçiyorum. Yemek odasına gittiğimde Peeta, Effie ve Haymitch'i alçak sesle bir şeyler konuşurken buluyorum. Size tuhaf gelebilir ama açlığım, merakımdan baskın çıkıyor ve onlara katılmadan önce tabağımı tepeleme doldurmayı seçiyorum.
Bugünkü yahni kuzu eti ve kuru eriklerle süslenmiş. Yaban pirinçlerinin üstünde mükemmel bir görüntü sergiliyor. Ancak tabağımın yarısını mideye indirdikten sonra, masadaki hiç kimsenin konuşmadığını fark ediyorum. Portakal suyum-dan büyük bir yudum alıp, ağzımı kuruladıktan sonra "Neler oluyor?" diye soruyorum. "Bugünkü mülakatlarda bize koç-luk yapacaksın, değil mi?"
120

HARAÇLAR
"Yapacağım," diyor Haymitch.
"Kahvaltımı bitirmemi beklemene gerek yok. Bir taraftan yemeğimi yiyip, bir taraftan da seni dinleyebilirim," diyorum.
"Planlarda bir değişiklik oldu," diyor Haymitch. "Yaklaşımımızı değiştirmemiz gerekiyor."
"Ne gibi?" diye soruyorum. Zaten mevcut yaklaşımımızın ne olduğundan da emin değilim. Hatırladığım tek strateji, diğer haraçların önünde vasat görünmekti.
Haymitch omuz silkiyor. "Peeta size ayrı ayrı koçluk etmemi istiyor."
121

.0:â^*-J1
' .%r»

İhanet... Aklıma ilk gelen şeyin bu olması gerçekten komik. İhanetten bahsedilmesi için, önce ortada güven duygusu olması gerekir. Peeta'yla benim aramda. Ve güven duygusunun bu anlaşmada hiç yeri olmadı. Biz haracız. Bana ekmek vermek için dayak yemeyi göze alan, atların çektiği arabada ayakta kalmama yardım eden, kızıl saçlı Avox kızı konusunda açığımı kapatan, Haymitch'in av konusundaki yeteneklerimi öğrenmesi konusunda ısrar eden o çocuk... Yoksa içten içe ona güveniyor muydum?
Diğer taraftan arkadaş rolü yapmaktan kurtulduğumuz için seviniyorum. Bir şekilde, aptalca bir biçimde kurduğumuz o zayıf bağ, kopup gitti. Ayrıca kaybedecek zamanımız da yok. Oyunlar iki gün içinde başlayacak ve birine güvenmek zayıflıktan başka bir şey getirmeyecek. Peeta'nm kararını tetikleyen şey her neyse -ki bunun eğitimde onu gölgede bırakmam olduğunu sanıyorum- minnetle karşılamalıyım. Belki de aslında düşman olduğumuzu ne kadar çabuk kabullenirsek, o kadar iyi olacağını anlamıştır.
"İyi," diyorum. "Program nedir?"
"İkinizin de sunum konusunda görüşmek üzere, Effie'yle dörder saatlik zamanınız olacak. İçerik konusunda da, benimle dört saatiniz olacak," diyor Haymitch. "Katniss, sen Effie'yle başlıyorsun."

Effie'nin bana dört saat boyunca ne öğretebileceğim me~

rak ediyorum doğrusu ama beni son dakikaya kadar çalıştırıyor. Daireme gidiyoruz. Üzerime yerlere kadar inen bir tuvalet, ayaklarıma da yüksek topuklu pabuçlar giydiriyor. Bunlar gerçek röportajlar sırasında giyeceğim kıyafetler değil; amacı, bana nasıl yürümem gerektiğini öğretebilmek. Ayakkabılar işin en kötü kısmı. Daha önce hiç topuklu ayakkabı giymedim ve ayak tabanlarımın ön kısmı üstünde sallanarak dolaşmak hiç bana göre değil. Effie topuklu ayakkabılarla sürekli, oradan oraya koşturuyor. O yapabilirse, ben de yapabilirim diye düşünüyorum. Elbise başka bir sorun. Ayaklarıma dolanıp duruyor ve tabii ki eteklerimi yukarı toplama ihtiyacı duyuyorum. O zaman da, Effie bir şahin gibi üstüme atlayıp, ellerime vuruyor ve "Bileklerin üstüne çıkmayacak!" diye haykırıyor. Nihayet yürüme işinin üstesinden geldiğim zaman, bu defa da oturma ve duruş egzersizleri başlıyor. Görünüşe bakılırsa, başımı öne doğru uzatmak gibi bir sorunum var. Göz teması, el hareketleri ve gülümsemek de çok önemli. Gülümsemekten kasıt, daha çok gülümsemek. Effie bana gülümsemeyle başlayan, gülümsemeyle devam eden ve gülümsemeyle biten yüzlerce sıradan cümle söylettiriyor. Öğle yemeği saati geldiğinde, yanak kaslarım fazla kullanılmaktan acıyor.

Effie iç geçirerek "Benim elimden bu kadarı geliyor," diyor. "Sakın unutma Katniss, izleyicilerin seni sevmelerini istiyorsun."

"Yoksa sevmeyeceklerini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Onlara dik dik bakarsan, hayır," diyor. "Neden o bakışlarını arenaya saklamıyorsun? Kendini arkadaşlarının arasın-daymış gibi düşünmeye ne dersin?"

"Bu insanlar kaç gün yaşayacağım konusunda bahse giriyorlar," diye hay kırıyorum. "Onlar benim arkadaşım falan değil!"

"Rol yapmayı denesen," diyor Effie. Sonra toparlanıyor ve gülümseyerek "İşte böyle," diyor. "Beni sinir etmene rağmen sana gülümseyebiliyorum."

"Çok ikna edici gerçekten," diyorum. "Bir şeyler yiyeceğim." Ayakkabılarımı çıkardığım gibi, eteklerimi neredeyse dizlerime kadar kaldırarak yemek odasına gidiyorum.

Peeta ve Haymitch'in keyifleri gayet yerinde. İçerik dersinin, sabah saatlerine göre daha iyi geçeceğini tahmin ediyorum. Fakat daha fazla yamlamam. Yemekten sonra Haymitch beni oturma odasına götürüp, kanepeye oturtuyor. Bir süre çatık kaşlarının altından beni süzüyor.
"Ne?" diye soruyorum.

"Seninle ne yapacağımı kestirmeye çalışıyorum," diyor. "Seni nasıl sunacağımızı. Büyüleyici mi olmalısın? Kayıtsız mı? Ateşli mi? Şu ana kadar bir yıldız gibi parladm. Kardeşin için kendini feda ettin. Cinna sana unutulmaz bir görüntü kazandırmayı başardı. Eğitimden en yüksek notu sen aldın. İnsanların ilgisi uyandı ama kimse senin gerçekten nasıl biri olduğunu bilmiyor. Yarın yaratacağın izlenim, seni tercih edecek sponsorlar açısından hayati önem taşıyor."

Hayatım boyunca, sayısız haraç mülakatı izlemiş biri olarak, sözlerinde haklılık payı olduğunu biliyorum. Komik, vahşi ya da ilginç görünerek izleyicilerin ilgisini çekmeyi başarabilirseniz, durum lehinize dönüyor.

"Peeta'nm imajı nasıl olacak? Yoksa bunu sormamam mı gerekiyor?"

"Sevilebilecek biri," diyor. "Kendi kendini küçümseme üzerine kurulu, doğasından gelen bir mizah yeteneği var. Bununla birlikte, sen ağzını açtığın anda aksi ve güven uyandırmayan birine dönüşüyorsun."
"Dönüşmüyorum!" diyorum.
"Lütfen. Atlı arabadaki o neşeli ve sağa sola el sallayan

kızı nereden bulup çıkardın hiç bilmiyorum ama o günden beri o kızı bir daha hiç görmedim."

"Tabi ya, bana neşelenmem için o kadar çok neden sundunuz ki..." diyorum. .

"Ama benim hoşuma gitmen gerekmiyor. Ben sana sponsor olmayacağım. Var sayalım ki ben izleyiciyim/' diyor Hay-mitch. "Haydi beni neşelendir!"

"Pekala," diye homurdanıyorum. Haymitch sunucu rolüne bürünüyor; ben de sorularına dostça tavırlarla cevap vermeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Söylediği şeyler yüzünden ve sorularına cevap vermek zorunda olduğum için Haymitch'e o kadar kızgınım ki... Tek düşünebildiğim olayın tamamının büyük bir haksızlık olduğu. Neden eğitimli bir köpek gibi oradan oraya zıplayıp, insanları neşelendirmek zorunda olayım? Mülakat sürdükçe, öfkem iyice su yüzüne çıkıyor. Ta ki cevapları, kelimenin tam anlamıyla tükürür gibi söylemeye başlayana kadar.

"Pekala. Yeter," diyor Haymitch. "Başka bir bakış açısı yakalamak zorundayız. Sadece düşmanca davranmakla kalmadın. Hakkında hiçbir şey öğrenmiş değilim. Sana tam elli tane soru sordum ama hayata bakışın, ailen ve neleri önemsediğin konusunda hiçbir fikrim yok. O insanlar seninle ilgili bir şeyler duymak istiyorlar, Katniss."

"Ama ben duymalarını istemiyorum," diyorum. "Geleceğimi elimden almak üzereler. Geçmişte önem verdiğim şeyleri de elimden alamazlar."

"O zaman yalan söyle. Uydur bir şeyler."

"Yalan söylemek konusunda hiç iyi değilimdir."

"Çabuk öğrensen iyi olur. Cazibenin ölü bir sümüklü bö-ceğinkinden daha çok olmadığını söylemek zorundayım."

Ah... İşte bu canımı fena yakıyor. Haymitch de fazla sert konuştuğunu fark etmiş olmalı ki, birden sesi yumuşuyor.

"Bak bir fikrim var. Neden mütevazı biri gibi davranmıyor-sun?

"Mütevazı," diye tekrar ediyorum.

"Mesela On İkinci Mıntıka'dan çıkmış bir kızın bu kadar iyi sonuçlar elde etmesine inanamadığmı söyleyebilirsin. Olup bitenlerin, hayal ettiğinden çok daha iyi olduğunu... Cinna'nm kıyafetlerinden bahsedebilirsin. İnsanların ne kadar hoş ve iyi olduklarından. Şehrin seni büyülediğini anlat. Kendinle ilgili bir şeyler anlatmayacaksın madem, bari izleyicilerin ruhunu okşa. Lafı çevir dur işte. Sevgi gösterilerinde bulun."

Bunu izleyen birkaç saat gerçekten büyük bir işkence oluyor. Öncelikle, sevgi gösterisinde bulunmak konusunda pek başarılı olmadığımı anlıyoruz. Sonra beni kendim beğenmiş biri gibi göstermeye çalışıyoruz ama bunun için gerekli olan küstahlık bende yok. Görünüşe bakılırsa gaddar görünmek için fazla savunmasızım. Espritüel biri değilim. Ya da eğlenceli. Ya da seksi. Ya da gizemli.

Oturumun sonunda, hiç kimse olmadığıma karar veriyoruz. Haymitch, espritüel olmadığımı fark ettiğimiz noktada içmeye başlıyor ve sesi tuhaflaşıyor. "Benden bu kadar, tatlım," diyor. "Sorulara cevap ver ve izleyicilere onlardan ne kadar nefret ettiğini göstermemeye çalış."

O akşam yemeğimi odamda yiyorum. O kadar çok ve gereksiz yiyecek ısmarlıyorum ki, bir süre sonra yediklerimden midem bulanmaya başlıyor. Sonra tabakları sağa sola atıp, kırarak, Haymitch'e, Oyunlar'a ve Capitol'de yaşayan bütün canlılara olan öfkemi çıkarmaya çalışıyorum. Kızıl saçlı kız yatağımı açmaya geldiğinde, odanın halini görüyor. Dehşet içinde donakalıyor. "Bırakın!" diyorum. "Bırakın! Beni rahat bırakın!"

O çok şey bilen, sitemkar gözleriyle beni korkaklıkla, canavarlıkla ve Capitol'ün kuklası olmakla itham ettiği için

ondan da nefret ediyorum. Belki de ona göre adalet nihayet yerini buluyor. En azından ölümümle, ormanda hayatını kaybeden o çocuğun intikamı alınmış olacak.

Ancak kız odayı hemen terk etmek yerine, kapıyı kapatıp, banyoya gidiyor. Islak bir havluyla geri geliyor ve önce yüzümü, sonra da kırık bir tabağın kestiği elimdeki kanı siliyor. Bunu neden yapıyor? Ve ben bvmu yapmasına neden izin veriyorum?

"Sizi kurtarmayı denemeliydim," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. Bu, kenara çekilmekle doğru olanı yaptığımız anlamına mı geliyor? Beni affetmiş mi yani?

"Hayır," diyorum. "Yanlıştı."

Parmaklarını dudaklarına götürüyor, sonra göğsümü işaret ediyor. Sanırım, onları kurtarmaya kalkmış olsam, benim de kendimi bir Avox olarak bulacağımı söylemeye çalışıyor. Büyük olasılıkla öyle olurdu zaten. Ya bir Avox olurdum ya da ölürdüm.

Bunu izleyen bir saat boyunca, kızıl saçlı kızın odayı toparlamasına yardım ediyorum. Çöpler bir çöp kovasına doldurulup, yemekler temizlendikten sonra, yatağımı açıyor. Beş yaşındaki bir çocuk gibi, örtünün altına giriyorum ve üstümü örtmesine izin veriyorum. Sonra gidiyor. Uyuyana kadar yanımda kalmasını, uyandığım zaman orada olmasını istiyorum. Ben onu koruyamamış olsam da, bu kızın koruyuculuğuna ihtiyacım var.

Sabahleyin gözümü açtığımda, kızıl saçlı kızı değil, hazırlık ekibimi karşımda buluyorum. Effie ve Haymitch'le derslerimiz sona erdi. Bugün Cinna'nm günü. O benim son umudum. Belki o kadar muhteşem görünmemi sağlar ki, hiç kimse sarf edeceğim sözcüklere aldırmaz.

Ekip, akşamüstüne kadar harıl harıl çalışıyor. Tenimi ışıl ışıl bir satene dönüştürüp, kollarıma desenler çiziyorlar. Yir-

mi kusursuz tırnağıma alev desenleri boyuyorlar. Sonra Venia saçlarımla uğraşmaya başlıyor. Saçlarımın arasından sol kulağımdan başlayıp, başımın çevresini saran kızıl tutamlar geçirip, sağ omzuma doğru inen kaim bir örgü yaratıyor. Yüzüme tenimin renginde bir fondöten sürüp, hatlanmı belirginleşti-recek bir makyaj uyguluyorlar. İri, koyu renk gözler, dolgun kırmızı dudaklar, gözlerimi kırpıştırdığım zaman ışıklar saçan kirpikler. Son olarak bütün vücudumu altın ışıltıları barındıran bir pudrayla kaplıyorlar.

Cinna benim elbisem olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle içeri giriyor. Elbisem olduğunu sadece tahmin edebiliyorum çünkü üstünde bir kılıf var. "Gözlerini kapat," diyor.

Elbiseyi çıplak vücuduma giydirirlerken önce ipeksi yumuşaklığını, sonra da ağırlığını hissediyorum. Herhalde yirmi kilo kadar çekiyordur. Kapalı gözlerle ayakkabılarımı giyerken, Olivia'dan destek alıyorum. Neyse ki bu ayakkabılar Effie'nin beni çalıştırdıklarından biraz daha alçak topuklular. Son ayarlamaları yapıyorlar. Ve sonra birkaç saniyelik bir sessizlik oluyor.
"Artık gözlerimi açabilir miyim?" diye soruyorum.
"Evet," diyor Cinna. "Aç bakalım."

Karşımdaki boy aynasında, farklı bir gezegenden gelmiş gibi görünen bir yaratık duruyor. Tenlerin ve gözlerin ışık saçtığı, elbiselerin mücevherlerden yapıldığı bir gezegen. Çünkü elbisem... Elbisemin tamamı ışığı yansıtan, kırmızı ve sarı renkli, kıymetli taşlarla ve aralara serpiştirilmiş, alev etkisini daha da belirginleştiren, küçük mavi zerreciklerle kaplı. En ufak bir hareketim, alevler arasında kaldığım hissini yaratıyor.

Hoş değilim. Güzel hiç değilim. Ama en az güneş kadar parlağım.

Bir süre, herkes bana bakıyor. Nihayet "Ah, Cinna," diye fısıldıyorum. "Teşekkürler."

"Benim için şöyle bir döner misin?" diyor. Kollarımı iki yana açıp, kendi etrafımda dönüyorum. Hazırlık ekibimden hayranlık dolu çığlıklar yükseliyor.

Cinna ekibi gönderdikten sonra bana elbisenin içinde nasıl hareket edeceğimi gösteriyor. Neyse ki bu elbiseyi idare etmek, Effie'ninkinden daha kolay. Elbisenin modeli yüzünden, yürürken eteklerimi kaldırmam gerekmiyor. Böylece endişelerimden biri kendiliğinden yok oluyor.

"Mülakat için her şey hazır, desene," diyor Cinna. Yüz ifadesinden, Haymitch'le konuştuklarını anlıyorum. Ve benim ne berbat bir performans sergilediğimden haberdar olduğunu.

"Korkuncum," diyorum. "Haymitch ölü bir sümüklü böcekten farkım olmadığını söyledi. Denediğimiz hiçbir şeyi beceremedim. Olmamı istediği insan gibi davranamıyorum."
Cinna biraz düşünüyor. "Neden kendin olmuyorsun?"

"Kendim mi? Bu da işe yaramaz. Haymitch benim aksi ve düşman tavırlı olduğumu söyledi."

"Evet, öylesin," diyor Cinna. "Ama sadece Haymitch'in yanında." Sırıtıyor. "Ben senin öyle biri olduğunu düşünmüyorum. Hazırlık ekibi sana tapıyor. Hatta Oyun Kurucuların bile kalbini kazandın. Capitol halkına gelince, sürekli senden bahsediyorlar. Ruhundan etkilenmeyen tek bir insan yok."

Ruhum... İşte bunu hiç düşünmemiştim. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama savaşçı yönümden bahsediyor olsa gerek. Cesur bir savaşçı. Ayrıca hiçbir zaman dostça davranmıyor da değilim. Tamam, belki karşılaştığım herkese bayılmıyorum ve belki sık sık gülümsemiyorum ama bazı insanları önemsiyorum.

Cinna buz gibi ellerimi, sıcacık ellerinin arasına alıyor. "Soruları cevaplarken, geride bıraktığın dostlarından biriyle konuştuğunu varsay. En iyi arkadaşın kim?"

Hiç düşünmeden "Gale," diyorum. "Ama bence bu hiç jrıantıkh değil, Cinna. Gale'e böyle şeyleri anlatmama gerek yok, çünkü o her şeyi zaten biliyor."

"Ya ben? Beni dostun olarak düşünebilir misin?" Evden ayrıldıktan sonra tanıştığım insanlar arasında, Cinna kesinlikle bir numara. Onu daha ilk gördüğüm anda sevdim ve henüz beni hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapmadı. "Sanırım, ama..."

"Diğer stilistlerle birlikte ana platformda oturuyor olacağım. Doğruca bana bakabileceksin. Sana bir soru sorulduğu zaman, gözlerinle beni bul ve olabildiğince dürüstçe cevap ver," diyor Cinna.

"Düşündüğüm şey korkunç olsa bile mi?" Çünkü gerçekten de korkunç şeyler düşünebilirim.

"Özellikle düşündüğün şey korkunçsa... Deneyecek misin?"

Başımı evet der gibi sallıyorum. İyi bir plan. Ya da en azından tutunacak ince bir dal.

Gitme zamanı geliyor. Mülakatlar, Eğitim Merkezi'nin önüne kurulan bir sahnede gerçekleşecek. Odamdan çıkıp, kalabalığın, kameraların ve bütün Panem'in karşısına geçmem sadece birkaç dakikamı alacak.

Cinna, kapının tokmağına uzanırken, onu durduruyorum. "Cinna..." Sahne korkusu her yanımı sarmış durumda.

Yumuşacık bir sesle "Seni zaten sevdiklerini aklından çıkarma," diyor. "Kendin ol, yeter."

12. Mmtıka'mn diğer fertleriyle asansörün önünde bir araya geliyoruz. Portia ve ekibi de çok çalışmışlar. Peeta, alev izleri taşıyan siyah takım elbisesi içinde çok hoş görünüyor. Bir arada iyi görüntü versek de, aynı şeyleri giymemiş olmamız ikimizi de rahatlatıyor. Haymitch ve Effie de giyinip, süslenmişler. Haymitch'le konuşmamaya özen gösterirken,

Effie'nin iltifatlarını keyifle kabul ediyorum. Effie zaman zaman bunaltıcı ve budala biri olabiliyor ama en azından Hay-mitch kadar yıkıcı bir insan değil.

Asansörden indiğimiz zaman, diğer haraçların sahneye çıkmak üzere sıra olduklarını görüyoruz. Mülakatlar boyun- : ca, yirmi dördümüz birden büyük bir kemerin altında otura- \ cağız. Ben sonuncu, daha doğrusu sondan bir önceki haraç olacağım. Çünkü röportajlar sırasında kız haraçlara öncelik j veriliyor. İlk haraç olmak ve bu işi üstümden bir an önce at- ı mak için neler vermezdim! Şimdi, sıra bana gelmeden önce, 1 herkesin ne kadar esprili, eğlenceli, mütevazı, ateşli ve büyüleyici olduğunu izlemek zorundayım. Ayrıca, tıpkı Oyun ? Kurucular gibi, zaman içinde seyirciler de sıkılmaya başlayacaklar. Dikkatleri çekmek için izleyicilerin üstüne bir ok fırla-tamayacağıma göre...

Tam sahneye çıkmadan önce, Haymitch, Peeta'yla benim arkamıza geliyor ve "Hâlâ mutlu bir çift olduğunuzu sakın unutmayın," diyor. "Ona göre davranın."

Ne? Oysa, Peeta ayrı ayrı eğitilmemizi talep ettiği anda, bu oyundan vazgeçtiğimizi sanıyordum. Ama sanırım bu kural, yalnız olduğumuz zamanlar için geçerli, halkın gözünün önüne çıktığımız zamanlar için değil. Her neyse, zaten çok fazla iletişim kurma imkanımız da yok. Tek sıra halinde sahneye çıkıp, yerlerimizi alıyoruz.

Sahneye çıkmak bile, nefesimin hızlanmasına yetiyor Nabzımın şakaklarımda attığını hissedebiliyorum. Sandalyeme oturmak bana iyi geliyor çünkü yüksek topuklar ve titreyen dizlerimle düşmem an meselesi. Akşamın çökmesine rağmen, Şehir Meydanı bir yaz günü kadar aydınlık. En prestijli misafirleri için özel bir tribün kurulmuş. Stilistler en ön sırada oturuyorlar. Meydana toplanan kalabalık, eserlerine tepki verirken, kameralar, üzerlerine çevrilecek. Sağ tarafta-

ki bir binanın geniş balkonu Oyun Kuruculara ayrılmış. Televizyon ekipleri diğer balkonları geniş ölçüde kaplamışlar. Hem Şehir Meydanı, hem de meydana çıkan ara sokaklar tıklım tıklım dolu. Ülkenin dört bir yanındaki bütün evlerde ve kamu binalarındaki bütün televizyonlar açık. Panem'in bütün vatandaşları televizyon karşısındalar. Bu gece elektrik kesintisi olmayacak.

Kırk seneyi aşkın bir süredir, mülakatlara sunuculuk yapan Caeser Flickerman sahneye fırlıyor. Aslında, biraz korkutucu bir hali var çünkü görüntüsü bunca zaman içinde hiç değişmedi. Beyaz, duru bir makyaj tabakasıyla kaplı yüzü hep aynı. Her Açlık Oyunları için farklı bir renge boyadığı saçlarını, her zaman aynı tarzda taratıyor. Üstünde, yıldızlar gibi parlayan, binlerce küçük ampulle donatılmış, gece mavisi bir tören kıyafeti var. Capitol'de insanları daha genç ve zayıf göstermek için bir takım ameliyatlar yapılıyor. Oysa, 12. Mmtıka'da pek çok insan hayata erken yaşta veda ettiği için, yaşlı görünmek başarı sayılıyor. Yaşlı bir insan görünce, uzun ömrü için tebrik etmek ve işin sırrını sormak istiyorsunuz. Etine buduna dolgun insanlara hepimiz imreniyoruz çünkü bu, o insanların bizim gibi sıkıntı çekmedikleri anlamına geliyor. Ama burada durum çok farklı. Kırışıklıklar istenmiyor. Şişkin bir göbek başarı göstergesi sayılmıyor.

Caesar bu yıl saçlarını uçuk maviye boyamış, göz kapakları ve dudakları da aynı renkle kaplanmış. Ürkütücü görünse de geçen senekinden daha az korkunç olduğunu söyleyebilirim. Geçen sene koyu kırmızı bir renge bürünmüştü ve kan kaybediyor gibi görünüyordu. Caesar kalabalığın ısınmasını sağlamak için birkaç espri yaptıktan sonra işe koyuluyor.

1. Mıntıka'nm kız haracı, içini olduğu gibi gösteren, tahrik edici, altın renkli tuvaletiyle sahnenin ön tarafına, Caesar'm yanına çıkıyor. Akıl hocasının ona bir imaj yaratırken çok zor-

lanmadığı belli oluyor. Sarı, dalgalı saçları, zümrüt yeşili gözleri, uzun ve kıvrımlı vücuduyla, baştan ayağa çok seksi bir kız.

Her görüşme sadece üç dakika sürüyor. Sonra bir zil çalıyor ve sıradaki haraç yerini alıyor. Caesar'm hakkını vermek lazım; haraçların her birinin parlaması için elinden geleni yapıyor doğrusu. Dost canlısı konuşmalarıyla, gergin olanları rahatlatmaya çalışıyor, berbat esprilere bile gülüyor ve tavırlarıyla en zayıf cevaplan bile akılda kalacak hale dönüştürüyor.

Mıntıkalar tek tek geçip giderken, Effie'nin bana gösterdiği biçimde, bir hanımefendi gibi oturuyorum. İki, üç, dört. Herkes önceden kararlaştırılan imajına göre hareket ediyor. 2. Mmtıka'nın insan azmanı erkek yarışmacısı acımasız bir ölüm makinesi gibi. 5. Mmtıka'nın Tilki Surat kız yarışmacısı ise kurnaz ve kaçamak cevaplar veriyor. Cinna'yı daha yerini aldığı anda gözüme kestirmiştim ama onun varlığı bile beni rahatlatmaya yetmiyor. Sekiz, dokuz, on. 10. Mmtıka'nın topal yarışmacısı çok sessiz. Avuçlarım deli gibi terliyor ama üzeri taşlarla kaplı elbisem teri çekecek cinsten olmadığı için kurulayacak yer bulamıyorum. On bir.

Rue, büyük kanatların tamamladığı incecik kumaştan yapılma tuvaleti içinde, Caesar'a doğru, adeta uçarcasına gidiyor. Kalabalık, bu ufak tefek haracın narin görüntüsü karşısında, derin bir sessizliğe gömülüyor. Caesar kıza çok tatlı davranıyor. Eğitimde aldığı ve bu kadar ufak tefek bir cüsse için çok iyi bir not sayılabilecek yedi puan için onu tebrik ediyor. Kız titrek bir sesle "Beni yakalamak çok zordur," diyor. "Beni yakalayamazlarsa, öldüremezler değil mi? Bu yüzden beni hafife almayın."

Caesar cesaret verici bir sesle, "Bir milyon yıl düşünsem de böyle bir şey aklımdan geçmez," diyor.

11. Mmtıka'nın erkek haracı, Thresh'in tıpkı Rue'nunki

gibi koyu renk bir teni var ama benzerlikleri bunun ötesine geçmiyor. Çocuğun dev gibi bir cüssesi var; büyük olasılıkla bir seksen beş santim boyunda ve bir öküz gibi yapılı bir vücuda sahip. Fakat birkaç gün önce Kariyer Haraçları'nm onlara katılma teklifini geri çevirdiğini fark

ettim. Tek başına takılmayı, kimseyle konuşmamayı tercih etmiş, eğitime ilgi göstermemişti. Buna rağmen tam on puan aldı. Oyun Kurucularım nasıl etkilediğini hayal etmek güç değil. Caesar'm şakalaşma girişimlerini duymazdan geliyor ve bütün soruları evet ya da hayır diyerek cevaplıyor. Hatta bazı sorulara cevap dahi vermiyor.

Onun cüssesinin yarısına sahip olsaydım, düşmanca ve aksi bir görüntü sergilemem hiç yadırganmazdı. Sponsorların yansının ona destek vermeyi düşündüklerinden eminim. Doğrusu, param olsaydı, ben de ona yatırırdım.

Ve işte Katniss Everdeen'i anons ediyorlar. Ayağa kalkıp, sahnenin ön tarafına doğru yürürken rüyada gibiyim. Caesar'm bana uzattığı eli sıkıyorum. Adam elini hemen takım elbisesine kurulamayarak büyük bir nezaket gösteriyor.

"Pekala, Katniss. 12. Mıntıka'dan sonra Capitol, sana çok farklı gelmiş olmalı. Buraya geldiğin günden beri, seni en çok etkileyen ne oldu?"

Ne? Ne dedi? Sanki ağzından çıkan kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor.
Ağzımın içi talaş tozuyla kaplanmış gibi kupkuru. Kalabalığın arasında Cinna'yı buluyor ve gözlerimi, çaresizlik içinde gözlerine kilitliyorum. Kelimelerin onun dudaklarından döküldüğünü hayal ediyorum. "Buraya geldiğin günden beri, seni en çok etkileyen ne oldu?" Beni burada en çok mutlu eden şeyin ne olduğunu düşünüyorum. İçimden bir ses "Dürüst ol," diyor. "Dürüst ol." "Kuzu yahnisi," diyorum.

Caesar bir kahkaha atıyor. Seyircilerin bir kısmının da onunla birlikte güldüklerini hayal meyal fark ediyorum.

"Hani şu kuru erikle yapılan mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Ah, ben de bayılırım," diyor. Hafifçe izleyicilere doğru dönüyor ve elini karnına koyup, dehşete düşmüş gibi bir ifadeyle, "Belli olmuyor, değil mi?" diye soruyor. Seyirciler "Hayır!" diye bağırıp, alkışlıyorlar. Caesar konusunda söylemek istediğim tam olarak buydu işte. İnsanı zor durumlardan kurtarmakta üstüne yok.

"Şimdi, Katniss," diyor gizli bir şeyden bahsetmek üze-reymiş gibi bir tavırla. "Açılış törenlerinde ortaya çıktığın zaman kalbim duracak sandım. Kostümün hakkında sen ne düşündün?"

Cinna tek kaşını kaldırıyor. Dürüst ol. "Yanma korkumu atlattıktan sonra mı demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Yine gülüyor. Seyircilerden bu defa daha güçlü bir kahkaha sesi yükseliyor.
"Evet," diyor Caesar, "O zamandan başlayalım."

Cinna, dostum. Ondan mutlaka bahsetmeliyim. "Cinna'nın çok zeki biri olduğunu düşündüm. Kostümüm, bugüne dek gördüğüm en muhteşem kostümdü ve benim giydiğime inanmakta güçlük çekiyordum. Bu kostümü giydiğime de inanamıyorum zaten." Eteklerimi hafifçe kaldırıyorum. "Şuna bir bakar mısınız, lütfen?"

Seyircilerden yükselen ahlar ve ohlar arasında, Cinna'nın parmağını şöyle bir çevirdiğini görüyorum. Ne demeye çalıştığını hemen anlıyorum. "Benim için döner misin?"

Kendi çevremde dönüyorum; yarattığım etki muazzam oluvor.

Caesar "Şunu bir daha yapsana," diyor. Kollarımı kaldırıp, bir kez daha dönüyorum. Eteklerim uçuşurken, alevlerin arasında kalmışım gibi bir yanılsama oluşuyor. Kalabalıktan

alkışlar ve tezahüratlar yükseliyor. Dururıc%; 4^&$şmi^6a&}a* mak için Caesar'm koluna yapışıyorum. Vf.::/;'- -; ' ;
"Durma!" diyor.

"Durmak zorundayım/' diyorum. "Başım dönüyor." Ve hayatımda ilk defa kıkırdıyorum. Gerilen sinirlerin vedönü-şün etkisi olsa gerek.

Caesar beni koluyla sarıyor. "Endişelenme/' diyor. "Ben seni tutarım. Akıl hocanın akıbetine uğramana izin veremem."

Kameralar, toplama günündeki görkemli dalışıyla meşhur olan Haymitch'e yönelirken herkes yuhalamaya başlıyor. Haymitch iyi huylu bir adam gibi el salladıktan sonra, beni işaret ediyor.
Caesar kalabalığa "Her şey yolunda," diyor. "Katniss benim yanımda güvende. Pekala. Eğitim notuna ne diyorsun? ON BİR! Bize orada neler olduğu konusunda ipucu verebilir misin?"
Balkondaki Oyun Kuruculara bakarken dudağımı ısırı-yorum. "Şey... Tek diyebileceğim, bir ilk yarattığımı sanıyorum."
Kameralar, gülerek başlarını sallayan Oyun Kuruculara yöneliyor.
Caesar gerçekten de acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle, "Bizi öldürüyorsun," diyor. "Detay isteriz."
Balkona bakarak "Bu konuda konuşmamam gerekiyor, değil mi?" diye soruyorum.
Panç kasesine düşmekten son anda kurtulan Oyun Kurucu "Evet, öyle!" diye sesleniyor.
"Teşekkürler," diyorum. "Üzgünüm, dudaklarım mühürlü."
"Pekala. O zaman, toplama gününe, kız kardeşinin adı-' nm okunduğu ana dönelim." Ciddi bir havaya bürünüyor.

"Yerine gönüllü oldun. Bize ondan bahseder misin?"
Hayır. Hayır. Hepinize birden olmaz. Belki Cinna'ya. Yüzündeki hüznün hayal gücümün eseri olmadığından eminim. "Adı Prim," diyorum. "Henüz on iki yaşında ve ben onu her şeyden çok seviyorum."
Şehir Meydanı, iğne atsanız duyulacak bir sessizliğe gömülüyor.
"Toplamadan sonra, sana ne söyledi?"
Dürüst ol. Dürüst ol. Güçlükle yutkunuyorum. "Kazanmak için elimden geleni yapmamı," diyorum. İzleyiciler donup kalıyor sanki. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyorlar.
Caesar yumuşacık bir sesle "Ya sen ne dedin?" diye soruyor.
Bütün vücudumun buz kestiğini hissediyorum. Bütün kaslarım, tıpkı bir canlıyı öldürmeden önce olduğu gibi geriliyor. "Kazanacağıma yemin ettim."
"Bundan eminim," diyor Caesar kolumu sıkarak. Ve zil sesi duyuluyor. "Üzgünüm, zamanımız doldu. On İkinci Mmtıka'nın haraçlarından Katniss Everdeen'a bol şans diliyoruz."
Alkışlar ben yerimi aldıktan sonra da devam ediyor. Emin olmak için Cinna'ya bakıyorum. Başparmağını havaya kaldırarak, "Her şey yolunda," işareti veriyor.
Peeta'nm görüşmesinin ilk dakikaları boyunca, sersemliğimi üstümden atamıyorum. Yine de, seyircileri etkilemeyi başardığım anlıyorum. Kahkahalar atıyor, Peeta'yı alkışlıyorlar. Fırıncının oğlu rolünü oynuyor ve haraçları, geldikleri mıntıkanın ekmekleriyle karşılaştırıyor. Sonra Capitol duşlarının tehlikeleriyle ilgili bir anekdot anlatmaya başlıyor. Caesar'a "Söylesene," diyor. "Hâlâ gül kokuyor muyum?" Sonra sırayla birbirlerini koklamaya başlıyor ve izleyicileri kırıp geçiri-

yorlar. Caesar, Peeta'ya geride bıraktığı bir kız arkadaşı olup olmadığını sorunca yeniden kulak kesiliyorum.
Peeta kısa bir tereddütten sonra, hiç de ikna edici olmayan bir ifadeyle başını sallıyor.
"Senin gibi yakışıklı bir delikanlı. Mutlaka özel bir kız vardır. Haydi, bize ismini söyle," diyor Caesar.
Peeta iç geçiriyor. "Bir kız var elbette. Onu gördüğüm ilk andan beri aşığım. Ancak, toplama gününe kadar varlığımdan bile habersiz olduğundan eminim."
Kalabalıktan sempati sesleri yükseliyor. Karşılıksız aşk konusu büyük rağbet görüyor.
"Yoksa başka bir sevgilisi mi var?"
"Bilmiyorum ama ondan hoşlanan çok erkek var," diyor Peeta.
"O zaman, yapman gerekeni söyleyeyim. Kazanıp, eve dönüyorsun. Herhalde o zaman sana hayır diyemez, değil mi?"
"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," diyor Peeta. "Yani kazanmak, benim durumumda bir şey ifade etmiyor."
Caesar kafası karışmış bir halde, "Ama neden?" diye soruyor.

"Çünkü," diyor Peeta kıpkırmızı bir suratla adeta kekeleyerek. "Çünkü... Benimle birlikte, o da buraya geldi."

»fmm^rw mmm nwmymmam * m^wmm

H|

£5

O

A

**>

ârTR

Kameralar birkaç saniye boyunca Peeta'nm önüne eğdiği bakışlarına sabitlenirken, ağzından çıkan sözlerin ne anlama geldiği yavaş yavaş kafama dank ediyor. Sonra, şaşkınlık ve itiraz karışımı bir ifadeyle araladığım dudaklarımı ve kendimi ekranda görüyorum. Ben! Benden bahsediyorl Dudaklarımı sıkıp, yere bakıyorum. İçimde kaynamaya başlayan duyguları, bu şekilde gizleyebileceğimi umuyorum.

Caesar "Büyük talihsizlik," diyor; sesinde samimi bir hüzün var. Kalabalıktan onunla hemfikir olduklarını gösteren mırıltılar yükseliyor. Hatta acı dolu çığlıklar atan birkaç kişi bile oluyor.

"Hiç iyi değil," diyor Peeta.

"Hiçbirimizin seni suçlayabileceğimizi sanmıyorum," diyor Caesar. "O genç bayana aşık olmamak çok güç. Haberi yok muydu?"

Peeta başını sallıyor. "Şu ana kadar, hayır."

Ekrana kaçamak bir bakış atıyor ve yanaklarımın beni ele verecek kadar kızarmış olduğunu görüyorum.

"Onu tekrar buraya çağırıp, bir cevap almak istemez miyiz?" Ceasar bunu seyircilere soruyor. Kalabalıktan onaylayıcı sesler yükseliyor. "Ne yazık ki, kurallara uymak zorundayız. Katniss Everdeen'e ayrılan vakit doldu. Sana bol şans diliyoruz, Peeta Mellark. Bunu bütün Panem halkı adına söylüyorum; kalplerimiz seninle çarpacak."

Kulakları sağır eden tezahüratlarla beslenen bir alkış ko-

puyor. Peeta bana olan aşkını ilan ederek, hepimizi haritadan siliverdi. İzleyiciler nihayet biraz durulunca, zor duyulur bir sesle teşekkür edip, yerine dönüyor. Marş için ayağa kalkıyoruz. Kurallar gereği, marş okunurken başımı dik tutmak zorundayım. Bütün ekranlara, Peeta'yla benim yan yana görüntümüz düşüyor. Aramızda fiziki olarak sadece birkaç karış var ama seyircilerin gözünde bu, asla kapanmayacak bir mesafe. Zavallı, trajik bizler.

Ama benim de kafam çalışıyor.
Marştan sonra haraçlar, önce Eğitim Merkezi'nin lobisine, oradan da asansörlere götürülüyorlar. Peeta'nın olmadığı bir kabine girmeye özen gösteriyorum. Stilistlerimiz, akı! hocalarımız ve refakatçilerimiz kalabalık yüzünden yanımıza ulaşamadıkları için, tek başınayız. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Asansördeki dört haraç benim katıma ulaşmadan indikleri için, tek başıma kalıyorum. On ikinci katta kapılar açılıyor. Peeta'nın da diğer kabinden indiğini görünce, ellerimi göğsüne dayayıp, onu itekliyorum. Dengesini kaybediyor ve yapma çiçeklerle dolu, ayaklı, çirkin bir vazonun üstüne düşüyor. Vazo devriliyor ve binlerce küçük parçaya ayrılıyor. Peeta da kırıkların üstüne oturuyor ve o anda elleri kanamaya başlıyor.
"Bu da neyin nesiydi?" diyor dehşet içinde.
"Buna hakkın yoktu!" diye haykırıyorum. "Benimle ilgili öyle şeyler söylemeye hiç hakkın yoktu."
Asansörün kapıları açılıyor ve ekibin tamamı karşımızda bitiyor: Effie, Haymitch, Cinna ve Portia.
Effie isterik bir sesle "Neler oluyor burada?" diye soruyor. "Düştün mü yoksa?"
Effie ve Cinna kalkmasına yardım ederken, "Katniss beni itince," diyor.
Haymitch bana dönüyor. "Onu ittin mi?"

"Bu fikir senden çıktı, değil mi? Beni bütün ülkenin önünde aptal yerine koydunuz!"
Peeta ellerindeki porselen kırıklarını ayıklarken, yüzünü buruşturarak "Benim fikrimdi," diyor. "Haymitch sadece yardım etti, o kadar."
"Evet ya! Haymitch çok yardımsever biri ama sadece sana karşı..." diyorum.
Haymitch tiksintiyle "Sen aptalın tekisin," diyor. "Sana zarar verdiğini mi sanıyorsun? Bu çocuk sana tek başına asla sağlayamayacağın bir şey verdi."
"Beni zayıf gösterdi," diyorum.
"Seni istenebilir biri gibi gösterdi. Gerçekle yüzleşelim. Bu konuda ne kadar yardım alırsan, o kadar iyi. O seni istediğini söyleyene kadar ancak bir pislik kadar romantiktin. Şimdi ise hepsi seni istiyor. Sadece sizden bahsediyorlar. On İkinci Mmtıka'nın talihsiz aşıkları!"
"Ama biz talihsiz aşıklar falan değiliz," diyorum.
Haymitch beni kolumdan tutup, duvara çiviliyor. "Kimin umurunda? Bu büyük bir gösteri. Ve önemli olan tek şey nasıl algılandığın. Mülakatından sonra senin hakkında söyleyebileceğim tek şey, yeterince iyi görünebildiğin olurdu. Gerçi bu da başlı başına bir mucize ya, neyse! Ama şimdi senin bir kalp hırsızı olduğunu söyleyebilirim. Ah, ah, ah... Geldiğin yerde, senin için yerlerde sürünen bütün o delikanlılar... Sence hangi imaj sana daha çok sponsor kazandırır?"
Nefesindeki şarap kokusu midemi bulandırıyor. Ellerini omuzlarımdan itiyorum ve kafamı toplayabilmek için birkaç adım uzaklaşıyorum.
Cinna yanıma geliyor ve elini omzuma atıyor. "Haklı, Katniss."
Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. "Daha önceden laberim olsaydı o kadar aptal görünmezdim."

"Hayır. Tepkin mükemmeldi. Buseydin, bu kadar sahici gelmezdi," diyor Portia.
Peeta elinden çıkardığı bir porselen kırıntısını yere atarken "Tek derdi erkek arkadaşı," diye homurdanıyor .
Gale'i düşününce yanaklarım yanmaya başlıyor. "Benim erkek arkadaşım yok."
"Her neyse," diyor Peeta. "Her iddiasına girerim ki blöfle karşı karşıya olduğunu anlayacak kadar zeki biridir. Ayrıca sen beni sevdiğini söylemedin ki. Bu durumda, benim ne söylediğimin ne önemi olabilir?"
Kelimeler aklımda yer ettikçe, öfkem hafifliyor. Kullanılmış olmakla, önüme bir fırsat serilmiş olması arasında gidip geliyorum. Haymitch haklı belki de. Mülakatımdan başarıyla çıktım ama gerçekten nasıldım? Işıltılı bir elbise içinde, dönüp duran salak bir kız... Kıkırdayıp duran... Adam gibi bir varlık sergilediğim tek an, Prim'den bahsettiğim andı. Thresh'in sessiz ve öldürücü gücüyle karşılaştırdığın zaman, beni unutmak çok kolay. Salak, ışıltılı ve kolayca

unutulabilir. Hayır, hayır, kolayca unutulma kısmı o kadar da doğru değil. Ne de olsa eğitimden aldığım on bir puanım var.

Oysa Peeta beni sevilecek bir nesneye dönüştürdü. Hem de sadece kendi sevgisinin hedefi olarak göstermedi. Pek çok hayranım olduğundan bahsetti. Ve eğer izleyiciler gerçekten birbirimize aşık olduğumuza inandılarsa... İtirafının ne yoğun bir tepki aldığını hatırlıyorum da... Talihsiz aşıklar. Haymitch haklı. Capitol'dekiler böyle numaraları yiyorlar. Birden gerektiği gibi tepki verememiş olmaktan korkuyorum.

"Aranızda, Peeta bana aşık olduğunu söyledikten sonra, benim de ona aşık olabileceğimi düşünen oldu mu?" diye soruyorum.

"Ben düşündüm," diyor Portia. "Yanaklarının kızarması, kameraya bakmaktan kaçınman..."

Diğerleri de hemfikir olduklarını gösterecek şeyler söylüyorlar.

"Altın gibisin, tatlım," diyor Haymitch. "Sponsorlar senin için sokağın diğer ucuna kadar sıra olacak."

Verdiğim tepkiden çok utanıyorum. Kendimi Peeta'nm hakkını vermeye zorluyorum. "Seni ittiğim için özür dilerim."

"Önemi yok," diye omuz silkiyor. "Gerçi teknik anlamda kurallara aykırı bir şeydi."

"Ellerin iyi mi bari?" diye soruyorum.

"İyileşirler," diyor.

Sessizlik oluyor. Yemek odasından mis gibi kokular yükseliyor. "Haydi, bir şeyler yiyelim," diyor Haymitch. Hepimiz peşine düşüp, yemek odasına giriyor ve masadaki yerlerimizi alıyoruz. Ancak Peeta'nm elleri kanamaya devam ettiği için Portia onu pansumana götürüyor. Kremalı ve gül yapraklı çorbamıza onlarsız başlıyoruz. Biz çorbalarımızı bitirirken geri geliyorlar. Peeta'nm elleri sargılı. Kendimi suçlu hissetmemem mümkün değil. Yarın arenaya çıkacağız. O bana iyilik yaptı; bense karşılık olarak yaralanmasına neden oldum. Ona borçlu kalmaktan ne zaman kurtulacağım?

Yemekten sonra, oturma odasında, banttan yayını izliyoruz. Her ne kadar diğerleri büyüleyici olduğumu söyleyip dursalar da, elbisemin içinde kıkırdayarak dönerken, süslü püslü ama sığ bir kız görüntüsü verdiğimi düşünüyorum. Pe-eta ise gerçekten çok etkileyici. Aşık çocuk rolünün hakkını veriyor. Ve işte ben... Kızarmış yanaklarım, allak bullak olmuş yüzümle, Cinna'nın hünerli ellerinden çıkma elbisemin içinde çok güzel, Peeta'nm itirafıyla arzu duyulabilir bir kızım. Şartlar bana hüzünlü bir hava veriyor. Ve hepsi bir araya geldiğinde, ortaya kimsenin kolay kolay unutamayacağı bir şahsiyet çıkıyor.

Marş sona erip, ekran kararınca, odaya derin bir sessizlik iniyor. Yarın, şafakla birlikte yataklarımızdan çıkarılıp, arena için hazırlanacağız. Capitol sakinlerinin büyük kısmı geç saatlere kadar uyuduğu için, Oyunlar saat ondan sonra başlayacak. Ama Peeta ve benim erkenden işbaşı yapmamız gerekiyor. Bu senenin Oyunları için hazırlanan arenaya ulaşmak için ne kadar yol almamız gerekeceğini, kimse bilmiyor.

Haymitch ve Effie'nin bizimle gelmeyeceklerini biliyorum. Buradan ayrılır ayrılmaz, Oyunlar Genel Merkezi'ne gidip, bizim için -umarım!- sponsorlarla anlaşma masasına oturacaklar. Daha sonra da gelen hediyeleri bize nasıl ve ne zaman ulaştıracakları konusunda strateji belirleyecekler. Cin-na ve Portia arenaya gireceğimiz noktaya kadar bizimle olacaklar. Yine de son vedalarımızı burada etmemiz gerekiyor.

Effie her ikimizin de elini tutuyor. Gözlerinde yaşlarla, bize bol şans diliyor. Bize bugüne kadar sponsorluk etme ayrıcalığına sahip olduğu en iyi haraçlar olduğumuz için teşekkür ediyor. Ve sonra, nihayetinde Effie olduğu ve görünüşe bakılırsa, yasalar gereği korkunç şeyler söylemeye mecbur olduğu için "Önümüzdeki sene, nihayet, daha iyi bir mıntıkaya terfi ettirilirsem hiç şaşırmayacağım," diyor.

Sonra ikimizi de yanaklarımızdan öpüp, hızlı adımlarla odadan çıkıyor. Bu halinin iki nedeni olabilir: Ya yaşanan anın duygusallığı onu fazlasıyla etkiliyor ya da talihinin nihayet dönmesinin yarattığı coşkuyla yerinde duramıyor.

Haymitch kollarını göğsünde kavuşturup, bize bakıyor.

Peeta "Bize verecek son birkaç tavsiyen olacak mı?" diye soruyor.
"Göng sesini duyduğunuz zaman, hemen harekete geçiniz. İkiniz de Comucopia'daki kan banyosuna uygun değilsiniz. Hemen koşun ve diğerleriyle aranıza olabildiğince mesafe koyun. Ve kendinize bir su kaynağı bulun. Anladınız mı?"

"Ve sonra?" diye soruyorum.
"Hayatta kalmaya bakm," diyor Haymitch. Trende de aynı şeyi söylemişti ancak bu defa sarhoş değil ve gülmüyor. Bizler, başlarımızı sallamakla yetiniyoruz. Söylenecek çıe var ki?
Ben odama giderken, Peeta geride kalıp, Portia ile bir şeyler konuşuyor. Buna memnun oluyorum. Vedalaşırken birbirimize söyleyeceğimiz tuhaf sözler yarını bekleyebilir. Yatağım açılmış ama kızıl saçlı Avox kızı ortalarda görünmüyor. Keşke adını bilseydim. Belki de sorup, öğrenmeliydim. Benim için bir kağıda yazabilirdi. Ya da el kol hareketleriyle anlatabilirdi. Ya da belki de soruma cevap verdiği için ceza alırdı.
Duş alıp, tenimi kaplayan altın renkli boyadan, makyajımdan ve vücuduma sinen güzellik kokusundan arınıyorum. Tasarım ekibinin onca çabasından geriye, sadece tımaklarım-daki alev resimleri kalıyor. Onları, seyirciye kim olduğumu hatırlatmak için silmiyorum. Katniss. Alevler içindeki kız. Belki de o alevler sayesinde, beni bekleyen zorlu günlere katlanmayı başarabilirim.
Kaim ve yumuşacık bir gecelik giyip, yatağıma giriyorum. Asla uyuyamayacağımı anlamam sadece birkaç saniyemi alıyor. Fakat uyumam gerek. Arenada yorgunluğa teslim olacağım her dakika, ölüme davetiye olacak.
Hiçbir faydası yok. Bir saat geçiyor. Sonra iki... Üç. Göz kapaklarım ağırlaşmamakta direniyor. Yarın nasıl bir araziye atılacağımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir çöl mü olacak? Bataklık mı? Dondurucu, çorak bir arazi mi? Bana kendimi gizleme, barınma ve yiyecek bir şeyler bulma şansını verecek ağaçların olmasını her şeyden çok diliyorum. Çorak araziler sıkıcı olduğu ve ağaç yokluğunda Oyunlar çabucak nihayetlendiği için genelde ağaç olmasına özen gösteriliyor. Peki ya iklim nasıl olacak? Oyun Kurucular ağırlaşan anları

canlandırmak üzere nasıl tuzaklar kurdular, kimbilir? Ve tabi diğer haraçları da unutmamalı.
Kendimi zorladıkça uyku benden biraz daha uzaklaşıyor. Sonunda, yatakta kalamayacak kadar geriliyorum. Kalkıp, odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor, nefesim hızlanıyor. Odamın duvarları bir hapishane hücresi gibi üstüme kapanıyor. Eğer hemen hava alamazsam, yine bir şeyler fırlatmaya başlayacağım. Koridora çıkıp, çatıya koşuyorum. Kapı kilitli olmadığı gibi, yarı açık duruyor. Belki de birisi kapatmayı unuttu ama önemli değil. Çatıyı çevreleyen elektrik perdesi, her tür kaçma girişimini engelleyecek şekilde düşünülmüş. Zaten benim niyetim de kaçmak değil. Sadece ciğerlerime biraz temiz hava çekmek istiyorum, o kadar. Kimsenin beni avlamaya çalışmayacağı bu son gecede, gökyüzünü ve Ay'ı görmek istiyorum.
Çatıda hiç ışık yok ama daha çıplak ayaklarım seramik zemine temas ettiği anda Capitol'ün renkli ışıklarının önünde siyah bir gölge gibi duran siluetini görüyorum. Aşağıda, sokaklarda tam bir şenlik havası var. Odamdaki kaim pencereler yüzünden hiç duymadığım müzik ve şarkı sesleri, arabaların klaksonlarıyla karışıyor. O beni fark etmeden dönüp gidebilirim; bu gürültüde beni duyamaz. Ama hava o kadar güzel ki, odamın o kasvetli havasına dönmeyi canım hiç istemiyor. Hem zaten konuşup, konuşmamamız neyi değiştirir?
Ayaklarım seramik taşların üstünde sessizce ilerliyor. Aramızda sadece bir metre kalınca, "Biraz uyumaksın," diyorum.
Kıpırdanıyor ama arkasına dönmüyor. Başını hafifçe salladığını görebiliyorum. "Partiyi kaçırmak istemedim," diyor. "Ne de olsa bizim şerefimize verilmiş bir parti."
Yanma gidip, korkuluktan aşağı bakıyorum. Geniş sokaklar dans eden insanlarla dolu. Küçük figürleri daha net göre-

bilmek için gözlerimi kısıyorum. "Kostüm mü giymişler?"
"Bilmem ki. Burada giydikleri o delice kıyafetleri düşürtünce... Sen de mi uyuyamadm?"
"Kafamı bir türlü boşaltamadım," diyorum.
"Aileni mi düşünüyordun?"
Biraz suçlu hissederek, "Hayır," diyorum. "Yarından başka bir şey düşünemiyorum. Gerçi bunun da bir anlamı yok ya." Aşağıdan vuran ışıkta yüzünü görebiliyorum ve bandajlı ellerini tuhaf bir biçimde havada tutuşunu... "Ellerin için gerçekten çok üzgünüm."
"Önemi yok, Katniss," diyor. "Başından beri iddialı değildim zaten."
"Böyle düşünmemelisin," diyorum.
"Neden? Gerçek bu. Tek dileğim, kendimi küçük düşürmemek ve..." Tereddüt edip, susuyor.
"Ve ne?"
"Bunu tam olarak nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Sadece... Kendim gibi ölmek istiyorum. Sence mantıklı mı?" Başımı sallıyorum. İnsan, nasıl kendinden başka biri gibi ölebilir ki? "Orada beni değiştirmelerini istemiyorum. Aslında olmadığım bir canavara dönüştürmelerini."
Alt dudağımı ısırıyorum. Ben ağaçlar olsun diye dua ederken, Peeta kimliğini nasıl koruyacağına kafa yoruyormuş meğer. Katıksız benliğini. "Hiç kimseyi öldürmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum.
"Hayır. Zamanı geldiğinde, başkaları gibi benim de birilerini öldüreceğimden eminim. Mücadele etmeden teslim olamam. Ben sadece, Capitol'e bana sahip olamayacaklarını göstermenin bir yolu olmasını çok isterdim. Yani sadece Oyunları'ndaki bir piyon olmadığımı."
"Ama öylesin," diyorum. "Hepimiz öyleyiz. Oyunlar böyle işliyor."

"Pekala ama o ana çerçevenin içindekiler hâlâ benim, sensin. Anlıyor musun?"
"Biraz," diyorum. "Sadece... Alınma ama Peeta, kimin umurunda?"
"Benim," diyor Peeta. "Yani şu anda başka neyi umursamama izin var?" Sesi öfkeli. Mavi gözlerini bana dikip, cevap vermemi bekliyor.
Arkaya doğru bir adım atıyorum. "Haymitch'in söylediklerini umursayabilirsin," diyorum. "Yani hayatta kalma meselesini."
Peeta'nm yüzünde hüzünlü ve alaycı bir gülümseme beliriyor. "Pekala. Püf noktası için teşekkürler, tatlım."
Yüzüme okkalı bir tokatyemiş gibi oluyorum. Haymitch'in kelimelerini kullanması beni sarsıyor. "Bak, hayatının son saatlerini kendine arenada soylu bir ölüm tasarlayarak geçirmek istiyorsan, bu sana kalmış. Ben son saatlerimi 12. Mıntıka'da yaşamak istiyorum."
"Bunu başarabilmen beni şaşırtmaz," diyor Peeta. "Döndüğün zaman anneme sevgilerimi ilet, olur mu?"
"Söz," diyorum. Ve sonra dönüp, çatıdan ayrılıyorum.
Gecenin kalan kısmını yarı uyur, yarı uyanık halde, ertesi sabah Peeta Mellark'a söyleyeceğim keskin sözleri tasarlayarak geçiriyorum. Peeta Mellark. Hayatla ve ölüm arasında kaldığı zaman ne kadar onurlu ve kudretli davranacağını göreceğiz bakalım. Büyük olasılıkla, ateş püsküren, canavar haraçlardan birine dönüşecek. Hani şu öldürdükleri rakiplerinin kalbini çıkarıp, yiyenlerden birine. Birkaç sene önce, 6. Mmtıka'dan gelme, Titus adında bir haraç vardı. Tamamen vahşileşmişti. O kadar ki, Oyun Kurucular öldürdüğü haraçları yemesine mani olmak için onu elektrikli silahlarla geçici bir süre etkisiz hale getirmek zorunda kalmışlardı. Arenada kural yok ama yamyamlık, Capitol halkının hoşuna giden bir şey değil. Bu yüzden, onu durdurmak için ne gerekiyorsa

yapmışlardı. Hatta sonunda Titus'un hayatına mal olan büyük çığm, delinin tekinin şampiyon olmasına engel olmak için özellikle yaratıldığına dair söylentiler çıkmıştı.

Ama sabah Peeta'yı görmüyorum. Cinna, şafak sökmeden odama geliyor ve bana giymem için çok basit bir kıyafet veriyor. Asıl kıyafetimi, arenanın altındaki katakomb içinde giyinecek, orada hazırlanacağım. Çatıya çıkıyoruz. Nereden çıktığını anlayamadığım ve kızıl saçlı Avox kızını ormandan alıp götüren araca benzeyen bir araç çıka geliyor. Bir merdiven sarkıtıyorlar. Ellerimi ve ayaklarımı en alttaki basamaklara koyuyorum. Ve o anda donup kalıyorum. Bir tür hava akımı beni merdivene yapıştırıyor ve güvenli biçimde aracın içine çekiliyorum.

Merdivenin beni bırakmasını beklerken, beyaz önlüklü bir kadın, elinde bir şırıngayla yanıma yaklaşıyor. "Bu sadece izlenmen için bir çip," diyor. "Ne kadar hareketsiz durursan, cipi yerleştirmem o kadar başarılı olur."

Hareketsiz mi? Adeta heykele dönüyorum. Ama bu bile, metal takip cipi kolumun alt kısmında derimin altına yerleştirilirken, iğnenin keskin acısını duymama engel olmuyor. Şimdi artık, arenada her nereye gidersem gideyim, Oyun Kurucular beni izleyebilecekler. Ne de olsa haraçlarından birini kaybetmek istemezler.

Çip yerleştirildiği anda, merdiven beni serbest bırakıyor. Kadın ortadan kayboluyor ve bu defa Cinna yukarı çekiliyor. Bir Avox gelip bizi kahvaltının hazır beklediği bir odaya götürüyor. Midemdeki gerilime rağmen ve her ne kadar yemeklerin hiçbiri bana cazip gelmese de, yiyebildiğimce yiyorum. O kadar gerginim ki, kömür tozu yiyor olsam bile fark etmeye-Cek. Dikkatimi biraz olsun dağıtan tek şey, şehrin üzerinde sürürken pencereden gördüğüm manzara ve ötesinde uzanan Vahşi hayat. Kuşlar da aynı şeyi görüyor. Ama onlar, özgür ve

güvendeler. Ve ben değilim.

Yolculuğumuz yarım saat kadar sürüyor. Sonra pencereler kararıyor. Arenaya yaklaşmış olmalıyız. Araç yere inince, Cinna ve ben merdivenlere gidiyoruz. Merdivenler bu defa yeraltındaki bir tünele, arenanın altındaki katakomb ile birleşen uzun bir koridora uzanıyor. Gideceğimiz yeri oklar sayesinde buluyoruz ve hazırlanmam için ayrılan odaya varıyoruz. Capitol'de bu odalara Giriş Odası diyorlar. Mıntıkalarda ise Ağıl olarak anılıyor. Başka bir deyişle, hayvanların katledilmeden önce bekletildikleri yer.

Her şey yepyeni. Ben bu odayı kullanan ilk ve son haraç olacağım. Arenalar, Oyunlar'dan sonra oldukları gibi korunan tarihi alanlar. Capitol'halkmın, tatil yapmak ya da ziyaret etmek için tercih ettikleri popüler adresler. Bir aylığına buraya gelip, oyunları yeniden izleyebiliyor, katakombları gezebiliyor ya da ölümlerin gerçekleştiği alanları ziyaret edebiliyorlar. Hatta isterlerse, canlandırmalara bile katılabiliyorlar.
Buradaki yemeklerinin kusursuz olduğu söylenir.

Duş alıp, dişlerimi fırçalarken, midemdekileri çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Cinna, saçlarımı, artık imajımın ayrılmaz bir parçasına dönüşen örgüyle topluyor. Sonra kıyafetlerim geliyor. Bütün haraçlar tek tip giyinecek. Cinna'nm kıyafetim konusunda hiçbir söz hakkı yok; dahası paketin içinden ne çıkacağını o bile bilmiyor. Yine de iç çamaşırlarımı, sade kahverengi pantolonu, açık yeşil bluzu, dayanıklı görünen kahverengi kemeri ve kalçalarımın altına kadar inen ince ve kapüşonlu deri ceketi giymeme yardım ediyor. "Ceketin içinde vücut sıcaklığını yansıtan bir malzeme var," diyor. "Serin geceler bekleyebilirsin."

Tene yapışan çorapların üstüne giyilen çizmeler umduğumdan da iyiler. Evdeki çizmelerimle hiç alakası olmayan yumuşacık bir derileri ve ince, esnek ve tırtıklı bir kauçuktan

yapılma tabanları var. Koşmak için ideal.
Artık hazır olduğumu düşünürken Cinna cebinden küçük alaycı kuş iğnesini çıkarıyor. Aklımdan tamamen çıkmıştı. "Nereden buldun?" diye soruyorum. "Trendeyken giydiğin yeşil kıyafetlerin üstünden aldım." O bunu söylerken iğneyi annemin elbisesinden çıkarıp, tişörtüme taktığım anı hatırlıyorum. "Mıntıka'nın amblemi değil 0ii?" Cinna iğneyi tişörtüme tuttururken başımla onaylıyorum. "Gözden geçirme komitesini ikiye böldü. Bir kısmı iğneyi silah olarak kullanabileceğini, bunun sana haksız avantaj sağlayacağını söyledi. Ama sonunda sende kalmasına izin verdiler. Bununla birlikte 1. Mmtıka'dan bir kızın yüzüğünü elimine ettiler. Taşı çevirdiğin zaman içinden bir iğne çıkıyordu. Zehirli bir iğne. Kız yüzüğünün iğneye dönüştüğünden haberinin olmadığını iddia etti. Elbette aksini ispatlamak mümkün değildi. Ama

sonuçta kız yüzüğünden oldu. İşte, bu kadar. Hazırsın. Dön bakalım. Seni rahatsız eden bir şey olmadığından emin olalım."

Şöyle bir yürüyüp, kollarımı sallıyor, kendi etrafımda dönüyorum. "Gayet iyi. Tam üstüme göre," diyorum.

"Bu durumda çağrıyı beklemekten başka işimiz kalmadı," diyor Cinna. "Tabi eğer bir şeyler daha yiyebilecek gibi hissetmiyorsan."

Yiyecek kısmına yokum ama bir bardak su alıyorum. Kanepede yan yana oturup beklerken, suyumdan küçük yudumlar alıyorum. Tırnaklarımı ya da dudaklarımı kemirmek itemiyorum. Biraz sonra kendimi yanağımın içini kemirirken buluyorum. Zaten birkaç gün önce açtığım yara tam olarak geçmiş değil. Bir kez daha kan tadı almam fazla uzun sürmüyor.

Olacakları beklerken, bütün vücudum geriliyor. Bir saat 'Cinde bir seksen yere yığılıp, ölebilirim. Hatta o kadar bile

sürmeyebilir. Parmaklarımı, kadının takip cipini enjekte ettiği kolumun üstüne dolaştırıyor, oluşan şişlikle oynuyorum. Şişliğin üstüne o kadar çok bastırıyorum ki canım acıyor. Hatta yavaş yavaş bir bere oluşmaya başlıyor.

"Katniss, konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ama hemen sonra elimi ona uzatıyorum. Ciuna elimi, avuçlarının arasına alıyor. Hoş bir kadın sesi, girişe hazırlanma zamanı geldiğini anons edene kadar bu şekilde oturuyoruz.

Cinna'nm elini bir an bile bırakmadan yürüyorum ve yuvarlak, metal plakanın üstünde duruyorum. "Haymitch'in söylediklerini sakın unutma. Koş ve su bul. Sonrası gelir," diyor. Başımı sallıyorum. "Ve şuna sakın aklından çıkarma. Benim bahis oynamama izin yok. Ama olsaydı, bütün paramı sana yatırırdım."

"Gerçekten mi?" diye fısıldıyorum.

"Gerçekten," diyor Cinna. Eğilip, alnıma bir öpücük konduruyor. "İyi şanslar, alevler içindeki kız." Hemen sonra, cam bir silindir üzerime kapanırken, ellerimizi ayırıyoruz. Parmaklarını çenesinin altına vuruyor. Başını dik tut, demeye çalışıyor olmalı.

Çenemi havaya kaldırırken, olabildiğince dik durmaya çalışıyorum. Silindir yükselmeye başlıyor. Belki on beş saniye boyunca karanlıkta kaldıktan sonra, metal plakanın beni silindirin içinden yukarı doğru, açık havaya ittiğini hissediyorum. Bir an, ışıktan gözlerim kamaşıyor. Sadece güçlü bir rüzgar ve çamların umut vaat eden kokusunu duyuyorum.

Ve hemen sonra, efsane sunucu Claudius Templesmith'in sesiyle irkiliyorum.

"Bayanlar, baylar. Yetmiş dördüncü Açlık Oyunları başlıyor."

«©©

Altmış saniye. Bir gong sesiyle serbest bırakılmadan önce altmış saniye boyunca metal halkalarımızın içinde durmamız bekleniyor. Bir dakikalık süre dolmadan halkadan çıkarsanız, arazi mayınları bacaklarınızı uçurabilir. Haraçlar, altmış saniye boyunca, bir çember oluşturarak, her biri Cornucopia'ya eşit mesafede olan yerlerinde bekliyorlar. Cornucopia, konik biçiminde, üst kısmı hafifçe bükülen, devasa bir boynuz. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki ağzından bize arenada hayat verecek şeyler taşıyor: Yiyecek maddeleri, su kapları, silahlar, ilaçlar, kıyafetler ve ateş yakmaya yarayacak malzemeler. Cornucopia'nm çevresine, boynuzdan uzaklaştıkça değeri düşen başka eşyalar da serpiştirilmiş. Mesela ayağımdan sadece birkaç adım uzakta, yaklaşık otuz santimetre kare ölçülerinde plastik bir parça duruyor. Sağanak yağmurda faydalı olacağı kesin. Ancak, boynuzun tam ağız kısmında insanı her tür hava durumunda koruyabilecek bir çadır görebiliyorum. Keşke o çadırı kapmak için diğer yirmi üç haraçla kapışacak cesaretim olsaydı. Bana bunu yapmamam tembihlendi.

Dümdüz ve açık bir alandayız. Sımsıkı bir toprakla kaplı bir düzlükte. Karşımdaki haraçların arkasında, dik bir yamacı, yokuşu ya da bir kayalığı çağrıştıracak hiçbir şey göremiyorum. Sağ tarafımda bir göl kalıyor. Sol tarafımda ve arkamda, geniş, çamlık bir orman var. Haymitch'in derhal gitmemi isteyeceği yer işte orası.

Beynimde Haymitch'in talimatları yankılanıyor: Hemen koşun ve diğerleriyle aranıza olabildiğince mesafe koyun. Ve kendinize bir su kaynağı bulun.
Ancak gözümün önünde duran hediyeler de son derece davetkartar. Ve biliyorum ki, o malzemeleri ben almazsam, başkaları alacak. Bu kan gölünden sağsalim çıkabilecek olan Kariyer Haraçları hayat kurtarmaya yarayacak bu eşyaları aralarında paylaşacaklar. Gözüme bir şey ilişiyor. Battaniye rulolarının hemen üstünde, kullanıma hazır halde gümüş renkli bir ok kılıfı ve bir yay duruyor. Bu benim olmalı, diye düşünüyorum. Benim için konmuş]
Hızlıyımdır. Birkaç tanesi uzun mesafe koşularında beni arkada bırakmayı başarabilse de, okuldaki kısa mesafe koşularına bütün kızları alt edebiliyorum. Bu kırk metrelik mesafe, tam bana göre. Oraya herkesten önce ulaşabileceğimi biliyorum ama asıl soru şu: Oradan ne kadar çabuk uzaklaşabilirim? Alacaklarımı toparlayıp, silahları kaptığımda, diğerleri de boynuza ulaşmış olurlar. Bir ya da iki tanesini haklayabilirim ama diyelim ki bir düzinesi üstüme çullansa, ellerindeki mızrak ve sopalarla beni bir çırpıda yere sererler... Hatta bu iş için çıplak yumrukları bile yeterli olabilir.
Bununla birlikte, tek hedef ben olmayacağım. Diğer haraçların birkaç tanesinin, her ne kadar eğitimden on bir puanla çıkmış olsam da, benim gibi ufak tefek bir kız yerine, daha yapılı birilerini esas rakipleri olarak benimseyeceklerinden eminim.
Haymitch beni koşarken görmedi. Belki de görmüş olsa, mutlaka boynuza saldırmamı tavsiye ederdi. Ve silahı kapmamı. Çünkü bu silah benim kurtuluşum olabilir. Koca yığının içinde tek bir yay görebiliyorum. Bir dakikalık süre dolmak üzere ve stratejimin ne olacağına karar vermem gerek. Kendimi koşu pozisyonu alırken buluyorum. Ancak ormana de-

ğil, eşya yığının olduğu tarafa, yaya doğru koşacağım. Birden Peeta'yı görüyorum. Sağ tarafımda, beş haraç ötede duruyor. Aramızda azımsanmayacak bir mesafe var ama bana baktığını görebiliyorum. Hatta belki de kafasını sallıyor. Ancak güneş gözümü alıyor ve ben tam olarak ne yaptığını çözmeye çalışırken gong sesi duyuluyor.
Ve işte kaçırdım! Tek şansımı kaybettim. Çünkü hazırlanmamakla kaybettiğim o birkaç saniye, fikrimi değiştirmeye yetti. Ayaklarım, birkaç saniye boyunca, beynimin onları yönlendirdiği hedef konusunda şaşkınlık yaşadıkları için birbirlerine dolanıyorlar. Sonra ileri doğru hamle yapıp, yerden bir somun ekmek ve plastik parçasını kapıyorum. Aldığım şeyler çok küçük şeyler; bu yüzden dikkatimi dağıttığı için Peeta'ya öfke doluyum. Yirmi metrelik mesafeyi hızla koşup, içinde çok şey barındırabilecek turuncu renkli sırt çantasını kapmak niyetindeyim. Çünkü, buradan gerçek anlamda eli boş ayrılmak istemiyorum.
9. Mıntıka'dan olduğunu sandığım başka bir çocuk daha aynı çantaya yöneliyor. Birkaç saniye boyunca çekişiyoruz. Sonra çocuk suratıma doğru öksürüyor ve yüzümü kan içinde bırakıyor. Ben bu ılık ve yapış yapış spreyin yarattığı sersemlikle sendeleyerek geri çekilirken, çocuk yere düşüyor. İşte o zaman sırtındaki bıçağı fark ediyorum. Diğer haraçlar çoktan Comucopia'ya ulaşmış durumdalar. Saldırıya geçmek üzere yayılıyorlar. Evet, 2. Mıntıka'dan gelen kız, on metre kadar uzaktan bana doğru koşuyor. Bir elinde neredeyse yarım düzine bıçak var. Eğitim sırasında bıçak attığını görmüştüm. Hedefi asla ıskalamıyor. Ve şimdiki hedefi benim...
Hissettiğim genel korkunun tamamı, bu kıza, yani birkaç dakika içinde canıma kastedebilecek bu yırtıcı hayvanın uyandırdığı keskin bir korkuda birleşiyor. Bütün damarlarıma adrenalin pompalanıyor ve çantayı tek omzuma asıp, var gücümle ormana doğru koşuyorum. Bıçağın vızlayarak bana

doğru geldiğini duyuyor ve refleks olarak, başımı korumak için çantayı kaldırıyorum. Bıçak çantaya saplanıyor. Çantanın iki askısını da omuzlarıma geçirerek ağaçlara yöneliyorum. Bir şekilde, kızın peşimden gelmeyeceğim hissediyorum. Bütün iyi malzemeler kapışılmadan, Cornucopia'ya dönmek isteyeceğini. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. İçimden, Bıçak için teşekkürler, diye geçiriyorum.

Ormanın kıyısına gelince, sadece bir an için, açık alanı gözden geçirmek üzere arkama dönüyorum. Boynuzun çevresinde yaklaşık bir düzine haraç birbirlerinin üstüne çullanmış haldeler. Daha şimdiden birkaç tanesinin cansız bedenleri yerlere yayılmış. Kaçmayı başarabilenler, ağaçların arasında yâ da benim tam karşımda kalan boşluğun içinde kayboluyorlar. Diğer haraçlardan saklandığıma ikna olana kadar ormanın derinliklerine doğru hızla koştuktan sonra, bir süre koruyabileceğime inandığım bir tempoya yavaşlıyorum. Bunu izleyen birkaç saat boyunca, kah koşarak, kah yürüyerek, rakiplerimle aramdaki mesafeyi olabildiğince açmaya gayret ediyorum. 9. Mıntıka'daki çocukla boğuşurken ekmeğimi kaybettim fakat plastik parçasını kolumun içine saklamayı başardım. Yürürken, plastiği düzgünce katlayıp, cebime tıkıyorum. Bıçağı -bu, uzun ve keskin bir ağız kısmı olan kaliteli bir bıçak; gerektiği zaman bir şeyleri doğramaya yarayacağından hiç şüphe yok- çantadan çıkarıp, kemerime takıyorum. Henüz durup, çantanın içindekilere göz atacak cesaretim yok. Zaman zaman peşimden gelen kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için durduğum sayılı saniyeler dışında, sürekli hareket halindeyim.

Uzunca bir süre yürümeye devam edebilirim. Bunu, ormandaki günlerimden biliyorum. Ancak suya ihtiyacım olacak. Bu, Haymitch'in ikinci talimatıydı. İlk talimatını bir anlamda yüzüme gözüme bulaştırdığımı düşünerek, suya dair

bir iz bulabilmek umuduyla gözümü dört açıyorum. Fakat, nafile. Şans benden yana değil.

Orman iyiden iyice derinleşiyor. Şimdi artık çam ağaçlarının yanı sıra farklı ağaç tipleri de görebiliyorum. Ağaçların bir kısmına aşinayım ama diğerleri bana tamamen yabancı. Bir noktada, bir ses duyuyorum ve kendimi savunmamın gerekebileceğini düşünerek bıçağımı çekiyorum. Ancak görünüşe bakılırsa, sadece bir tavşanı ürkütmüşüm. "Seni gördüğüme sevindim," diye fısıldıyorum. Eğer bir tavşan varsa, çevrede tuzağa düşürülmeyi bekleyen başka yüzlercesi de var demektir.

Zemin yokuş aşağı inmeye başlıyor. Bundan çok hoşlandığımı söyleyemem. Vadiler bende kapana kısılmışım gibi bir his uyandırır. Tıpkı, 12. Mmtıka'yı çevreleyen tepelerde olduğu gibi, yaklaşan düşmanlarımı izleyebildiğim yükseklerde olmayı tercih ederim. Ancak yola devam etmekten başka şansım yok.

Komik gelecek belki ama kendimi çok da kötü hissetmiyorum. Günlerce tıka basa beslenmenin faydasını görüyor olmalıyım. Uykusuz olmama rağmen, yola devam edecek gücüm var. Ormanda olmak beni tazeliyor. Her ne kadar, sadece bir illüzyondan ibaret olsa da -çünkü şu anda büyük olasılıkla ekrandayım- yalnızlığımdan hoşnudum. Sürekli ekranda olduğumu sanmıyorum; ama bir belirip, bir kaybo-luyorum tahminimce. İlk gün gösterecek o kadar çok ölüm var ki, ormandaki sıkıcı bir yürüyüşü pek fazla ilgi çekmez. Ancak, hayatta ve tek parça olduğumu ve hareket ettiğimi insanlara zaman zaman göstermeleri gerekiyor. Bahislerin en yoğun günlerinden biri ilk gün, yani ilk ölümlerin yaşandığı gündür. Yine de ilk günün olaylarının hararetini, geriye sadece bir avuç oyuncunun kaldığı zamanlarla karşılaştırmak söz konusu bile olamaz.

Akşam üstüne doğru, top atışlarım duyuyorum. Her atış, ölen bir haracı simgeliyor. Cornucopia'daki kavga nihayet sona ermiş olmalı. Katiller dağılana kadar kan gölünün içinde yatan cansız bedenleri toplamazlar. Hatta açılış gününde, ölümlerin hesabını tutmak çok zor olduğu için, ilk mücadele sona erene kadar top atılmaz. Nefes nefese durup, atışları sayıyorum. Bir... İki... Üç... Sayı on bire ulaşana kadar, atış devam ediyor. Toplamda on bir ölü var demek. Geriye oynayacak on üç kişi kalıyor. Tırnaklarımın içinde, yüzüme öksüren, 9. Mıntıka haracının kurumuş kanı duruyor. Çocuğun öldüğünden eminim. Peeta'yı merak ediyorum. İlk günü atlatabildi mi acaba? Birkaç saat içinde, hepimizin görebilmemiz için ölenlerin görüntülerini gökyüzüne yansıttıkları zaman, nasılsa öğreneceğim.

Ansızın, Peeta'nm çoktan ölmüş, kan kaybından bembeyaz kesilmiş cansız gövdesinin alınıp, temizlenmek, giydirilmek ve basit tahta bir kutu içinde 12. Mmtıka'ya iade edilmek üzere, Capitol'e doğru yola çıkmış olabileceği ihtimaliyle sarsılıyorum. Artık burada olmayabilir. Hareketlilik başladıktan sonra onu görüp görmediğimi anımsamak için hafızamı yokluyorum.

Ancak gözümün önünde canlanan son görüntü, Peeta'nm tam gong çaldığı anda bana bakarak, kafasını salla-yışı oluyor.
Belki de, çoktan ölmüş olması daha iyidir. Zaten kazanabileceğine hiç ihtimal vermiyordu. Ve ben de onu öldürmek gibi zevksiz bir görevi üstlenmek istemiyorum. Belki de sonsuza dek bu oyundan ayrılmış olması, daha iyidir.
Bitkin halde, çantamın yanına, yere çöküyorum. Zaten karanlık çökmeden çantanın içindekileri elden geçirmem şart. Neyle idare edeceğimi görmeliyim. Tokalarını çözerken, çantanın çok talihsiz bir renginin olduğunu düşünüyorum-Büyük olasılıkla gece karanlıkta da parlayacaktır. Yarın sabah

ilk İŞ/ çantaya kamuflaj uygulamak gerekeceğini zihnime not ediyorum.
Kapağı kaldırıyorum. Şu anda en çok istediğim şey, su. Haymitch'in ilk iş olarak su kaynağı bulmamız yönündeki talimatı, keyfi değildi. Su olmadan çok uzun süre dayanamam. Birkaç gün boyunca, susuzluğun keyifsiz semptomlarına maruz kaldıktan sonra, çaresizlik içinde ölüme teslim olmam, en çok bir hafta sürer. Çantanın içindeki malzemeleri büyük bir dikkatle çıkarıyorum. Vücut ısısını yansıtan, siyah, incecik bir uyku tulumu. Bir paket kraker. Bir paket kurutulmuş biftek dilimi. Bir şişe iyodin. Bir kutu kibrit. Küçük bir tel makarası. Bir güneş gözlüğü. Su taşımak için, kapaklı, plastik bir şişe. Ancak içi tamtakır.
Su yok. Acaba şişeyi doldurmaları bu kadar zor bir şey miydi? Gırtlağımın ve ağzımın kuruduğunu, dudaklarımın çatlamaya başladığını hissediyorum. Bütün gün hareket halindeydim. Hava çok sıcak; bir hayli terledim. Bunu evde de yapıyorum, evet ama orada istifade edebileceğim su kaynakları ve mecbur kalırsam eritebileceğim karlar oluyor.
Malzemeleri çantama toplarken, aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor. Göl. Gong sesini beklerken gördüğüm göl. Ya arenanın tek su kaynağı o gölse? Bu sayede hepimizi bir mücadelenin içine çekmeleri garantilenmiş olur. Göl, benim şu anda oturduğum yerden neredeyse bir günlük yürüyüş mesafesinde. O kadar yolu, bir şey içmeden almam, neredeyse imkansız. Ayrıca, göle ulaşmayı basarsam bile, Kariyer Haraçlarının orayı göz hapsinde tuttuklarından adım gibi eminim. Paniğe kapılmak üzereyken, birkaç saat önce ürküttüğüm tavşanı anımsıyorum. Onun da suya ihtiyacı var. Tek yapmam gereken, suyu nereden bulduğunu keşfetmek.
Alacakaranlık çöküyor ve ben müthiş huzursuzum. Ağaçlar, saklanmaya elverişli olmayacak kadar inceler. Ayak

seslerimi yutan çam iğneleri, su bulmak için hayvanların izini sürmemi de güçleştiriyor. Ve hâlâ yokuş aşağı, sonsuz görünen vadinin derinliklerine doğru yürüyorum.
Karnım da acıktı fakat henüz kraker ve kuru et zulama dalma cesaretini gösteremiyorum. Bunun yerine bıçağımı alıp, bir çam ağacının dış kabuğunu soyduktan sonra, daha altta kalan yumuşak kabuktan bir parça yontuyorum. Yürümeye devam ederken, bu zımbırtıyı dişliyorum. Bir hafta boyunca, dünyanın en güzel yemeklerini yedikten sonra, ağaç kabuğunu yutmak biraz zor geliyor. Ancak hayatım boyunca az çam yemedim. Kısa sürede uyum sağlayacağımdan eminim.
Bir saat kadar sonra, kamp kuracak bir yer bulma ihtiyacım ayyuka çıkıyor. Gece yaratıkları yüzlerini göstermeye başladılar bile. Ara sıra bir baykuş uğultusu ya da uluma sesi duyuyorum. Bu sesler, tavşanlar için yırtıcı hayvanlarla da rekabet etmem gerekeceğinin göstergesi. Yiyecek kaynağı olarak görülüp, görülmeyeceğim konusuna gelince, bunu söylemek için çok erken. Şu anda bile sinsi sinsi beni takip eden hayvanlar olabilir.
Şimdilik, önceliği, haraç arkadaşlarıma vermeyi uygun buluyorum. Gece boyunca, pek çoğunun ava çıkacağından eminim. Gerçi Cornucopia'da mücadele verenlerin yiyecekleri, göl sayesinde suları, meşaleleri ya da el fenerleri ve kullanmak için sabırsızlandıkları silahlan mutlaka vardır. Tek umudum, yetişemeyecekleri bir süratle, ulaşamayacakları kadar uzağa kaçabilmiş olmak.

Yerleşmeden önce, teli çıkarıp, çalıların arasına bir tuzak kuruyorum. Tuzak kurmanın riskli olacağının farkındayım elbette ama burada yemek çok hızlı tükenecek. Ayrıca kaçarken tuzak kuramam. Yine de kamp kurmadan önce beş dakika daha yürümem gerek.

Ağacımı büyük bir dikkatle seçiyorum. Uzun ve sarkık dallarıyla saklanmayı kolaylaştıracak bir söğüt kümesinin

arasında, çok yüksek sayılmayacak bir söğütte karar kılıyorum. Gövdeye yakın ve güçlü dallardan ayrılmamaya özen göstererek, yukarı tırmanıyorum ve kendime yatak edinmek üzere dayanıklı bir çatal buluyorum. Biraz uğraşmam gerekiyor elbette ama uyku tulumum sayesinde rahat bir pozisyon yakalıyorum. Sırt çantamı, tulumun ayak kısmına yerleştirdikten sonra, ben de içine giriyorum. Önlem olarak kemerimi çözüp, dalı ve uyku tulumumu çevreleyecek şekilde dolayıp, bel kısmımda bağlıyorum. Bu sayede, olur da uykumda dönecek olursam, kendimi yerde bulmayacağım. Tulumun üst kısmını kafama geçirecek kadar ufak tefeğim; yine de kapüşonumu da çekmeyi ihmal etmiyorum. Gece inerken, hava hızla soğuyor. Çantayı alırken göze aldığım riske rağmen, doğru bir şey yapmış olduğumu anlıyorum. Vücut ısımı yansıtan ve muhafaza eden bu uyku tulumu paha biçilmez bir parça. Diğer haraçların bazıları geceyi geçirecek ılık bir ortam bulma kaygısıyla debelenirken, ben en azından birkaç saat uyuyabileceğim. Ah bir de bu kadar susamış olmasaydım...

Gecenin çökmesinin hemen ardından, ölenlerin açıklanacağı yayının başlamak üzere olduğunu ilan eden marşı duyuyorum. Dalların arasından, gökyüzünde süzülür gibi görünen Capitol mührünü görebiliyorum. Aslında gördüğüm, Capitol'e ait o özel araçlardan biri aracılığıyla oluşturulan bir ekran. Marş sona ererken/gökyüzü kısa bir süre için kararıyor. Evde olsam, tek tek bütün ölümlerin görüntülerini izliyor olurduk ama burada, bu görüntülerin hayatta kalan haraçlara haksız avantaj sağlayacağı düşünülüyor. Mesela, ben yayı ele geçirip, birini vurmuş olsaydım, herkes bu sırrımdan haberdar olacaktı. Hayır, burada arenada görüp göreceğimiz tek şey, eğitim skorlarımızı ilan ederken gösterdikleri fotoğraflarımız olacak. Portreler. Ancak bu defa skorlar yerine mmtıkt. numaralarını verecekler. On bir haracın yüzü, tek tek gökyü-

züne yansırken, nefesimi tutuyor ve parmaklarımla hesap ediyorum.

Önce 3. Mmtıka'daki kızın yüzü beliriyor. Bu, 1. ve 2. Mıntıka'dan gelme Kariyer Haraçlarının hepsinin hayatta kaldıkları anlamına geliyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Sonra 4. Mmtıka'daki çocuğu görüyorum. Bunu beklemiyordum doğrusu, çünkü genelde bütün Kariyer Haraçları ilk günü sapasağlam atlatırlar. 5. Mmtıka'daki çocuk. Galiba, Tilki suratlı kız da hayatta kalmayı başarmış. 6. ve 7. Mıntıkaların her iki haracı. 8. Mmtıka'daki oğlan. 9. Mmtıka'nın iki yarışmacısı. Evet, işte sırt çantası için kapıştığım çocuk. Parmaklarımı kontrol ediyorum. Geriye tek bir haraç kalmış olmalı. Peeta mı yoksa? Hayır. 10. Mmtıka'daki kız çıkıyor. Hepsi bu kadar. Kapanış müziği eşliğinde, Capitol mührünü görüyorum. Ve sonra karanlık ve ormanın sessizliği yeniden çöküyor.

Peeta'run hayatta olmasına sevindim. Kendi kendine benim ölmem halinde, anneme ve Prim'e en çok faydayı onun kazanmasının sağlayacağını hatırlatıyorum. Peeta'yı düşündüğüm zaman içimde uyanan o çetrefilli duyguları izah etmek için bulduğum en basit yöntem bu. Mülakat sırasında bana olan aşkını ilan ederek sağladığı destek için duyduğum minnet. Çatıdaki üstün duruşu karşısında hissettiğim öfke. Ve her an, bu arenanın bir yerinde burun buruna gelebilme ihtimalimizin yarattığı korku.

On bir ölü var ama hiçbiri 12. Mmtıka'dan değil. Geriye kimlerin kaldığını hesap etmeye çalışıyorum. Beş Kariyer Haracı. Tilki suratlı kız. Thresh ve Rue. Rue... Demek o da ilk günü sağsalim atlatmış. Sevinmemek elimde değil. Toplam on kişi sayabildim. Diğer üç kişiyi de yarın hatırlamaya çalışacağım. Şimdi hava bu kadar karanlıkken ve bunca yolu kat edip, bu ağaca yuva kurmuşken, biraz dinlenmeye çalışmalıyım.

İki gündür hemen hiç uyuyamadım. Ve tabi, arenaya ulaşmak için yaptığımız yolculuğu da yabana atmamalı. Ağır, ağır kaslarım gevşemeye başlıyor. Gözlerimi yumuyorum. Düşündüğüm son şey, horlamadığım için ne kadar şanslı olduğum...

Çat! Kırılan bir dalın çıkardığı sesle uyanıyorum. Kaç saattir uyuyorum acaba? Dört? Beş? Burnumun ucu buz kesmiş. Çat! Çat! Neler oluyor? Bu, birinin ayaklan altında ezilen dallardan gelen bir çatırtı değil. Ağaçlardan birinden gelen keskin bir kırılma sesi. Çat! Çat! Sesin, sağ taraftan, yaklaşık yüz metre uzaklıktan geldiğini tahmin ediyorum. Yavaşça ve en ufak bir ses çıkarmadan, o tarafa dönüyorum. Birkaç dakika boyunca karanlıktan başka bir şey görmüyor, dal seslerinden başka bir şey duymuyorum. Sonra bir kıvılcım görüyorum ve hemen arkasından bir ateş parlıyor. Bir çift el, ateşin üstünde ısınmaya çalışıyor ama daha fazlasını çıkartamıyorum.

Yangını başlatan kişiye bildiğim bütün küfürleri hay-kırmamak için dudaklarımı ısınyorum. Ne sanıyorlar ki? Akşam çökerken yakılan ateş başka bir şey... O saatlerde, Cornucopia'da dövüşenlerin hiçbiri, ihtiyaçlarını karşılayacak kadar tedarikli oldukları için, alevleri fark edecek kadar yakına gelmiş olmazlardı. Ama şimdi, kendilerine kurban bulmak için ormanı arşınladıklarından hiç şüphem yok. Ateş yakmanın, kocaman bir bayrağı havada sallayıp, "Gelin, beni yakalayın," diye seslenmekten bir farkı yok.

Ve ben bu oyunun en aptal haracına sadece bir taş atımlık mesafede, bir ağacın dalına kemerle bağlanmış haldeyim. Kaçmaya cesaretim yok, çünkü bulunduğum alan, bu işi benimsemiş herhangi bir katile ilan edilmiş durumda. Tamam, havanın çok soğuk olduğunu ve herkesin bir uyku tulumunun olmadığını ben de biliyorum. Ama böyle bir durumda yapılacak tek şey, dişini sıkıp, gün ağarana kadar dayanmak olmalı!

Birkaç saat boyunca hiç kıpırdamadan yatmaya devam ediyorum. Bu ağaçtan inmeyi başardığım zaman, yeni komşumu alt etmekte güçlük çekmeyeceğimi düşünüyorum. İç üdülerim savaşmak değil, kaçmak üstüne kurulu. Ancak görünüşe bakılırsa, bu kişi tehlike arz ediyor. Aptal insanlar her zaman tehlikelidir. Ve bu aptal insanın silahlı olduğunu sanmıyorum. Benimse kusursuz bir bıçağım var.

Gökyüzü hâlâ karanlık ama şafağın ilk ışıklarını algılayabiliyorum. Birbirimizle -beni ve ölümünü ön gördüğüm şahsı kastediyorum- yüz yüze gelmeden ayrı yönlere gitmemiz de mümkün olabilir. Ama sonra sesi duyuyorum. Birkaç çift ayak koşmaya başlıyor. Ateşi yakan her kimse, uyuyup kalmış olmalı. Kız kaçmayı başaramadan üstüne çullanıyorlar. Kız olduğunu artık biliyorum, çünkü yalvarışlarını ve can sıkıcı çığlığını duyuyorum. Sonra kahkahalar ve birbirini tebrik eden insanların sesleri geliyor. İçlerinden birisi "On ikisi tamam. Geriye on bir kaldı," diyor ve diğerlerinden takdir dolu alkışlar alıyor.

Demek grup halinde savaşıyorlar. Aslında buna hiç şa-şırmıyorum. Genelde Oyunlar'in ilk safhalarında bu tarz ittifaklar kurulur. Güçlüler bir araya gelip, en zayıfları avlar; sonra iş ciddiye bindikçe, bu defa birbirlerini hedef almaya başlarlar. Bu ittifakı kimlerin kurduğunu anlamak için çok kafa yormam gerekmiyor. 1., 2. ve 4. Mıntıkaların sağ kalan Kariyer Haraçları olsa gerek. İki erkek, üç kız. Öğle yemeklerini birlikte yiyen grup.

Bir süre öldürdükleri kızın beraberindeki eşyaları elden geçirmelerini dinliyorum. Yorumlarına bakılırsa, işe yarar bir şey bulamıyorlar. Kurbanın Rue olup olmadığını merak ediyorum ama bu düşünceyi hemen bertaraf ediyorum. Rue fütursuzca bir ateş yakamayacak kadar zeki bir kız.

"Buradan hemen uzaklaşsak iyi olur. Böylece kokuşmadan cesedi bulabilirler." Sesin sahibinin 2. Mıntıka'daki gad-

dar çocuk olduğundan neredeyse eminim. Aralarında bir şeyler mırıldandıkları duyuyorum. Ve sonra, hep birlikte benim olduğum yere doğru harekete geçiyorlar. Burada olduğumu bilmiyorlar. Nasıl bilebilirler ki? Ağaç dallarının arasında çok iyi gizlenmiş durumdayım. En

azından güneş doğana kadar. Güneş doğunca, siyah uyku tulumum bir kamuflaj malzemesi olmaktan çıkıp, belaya dönüşecek. Hareket etmeye devam ederlerse, yanımdan geçip gidebilirler.

Ancak Kariyer Haraçları, benim ağacımın on metre kadar ilerisindeki açık alanda duruyorlar. Ellerinde meşaleler ve fenerler var. Dalların arasındaki açıklıklardan kollarını, çizmelerini görebiliyorum. Nefes almaya bile cüret edemeyerek, adeta taş kesiliyorum. Beni fark etmiş olabilirler mi? Hayır, daha değil. Sözcüklerinden, akıllarının başka bir yerde olduğunu anlıyorum.

"Şimdiye kadar bir top sesi duymuş olmamız gerekmez miydi?"

"Bence, evet. Hemen gelmelerini engelleyecek bir şey yok ki."

"Tabi eğer kız ölmediyse..."

"Öldü. Ellerimle vurdum."

"Birimiz geri dönüp, işin tamam olduğundan emin olmalıyız."

"Evet. Yeniden iz sürmek zorunda kalmayalım."

"Öldü diyorum ya!"

İçlerinden bir tanesi diğerlerini susturana kadar tartışma devam ediyor. "Boşa zaman kaybediyoruz! Ben gidip, işini bitireceğim. Sonra da yolumuza devam ederiz."

Neredeyse ağaçtan düşeceğim! Çünkü bu, Peeta'nm sesi...

Tanrıya şükür ki kendimi dala bağlamayı akıl edebilmişim. Çataldan aşağı doğru kayıyorum; yüzüm şimdi yere bakıyor. Düşmeme sadece kemerim ve var gücüyle dala tutunmaya çalışan elim engel oluyor. Ayaklarımla, sırt çantasının aşağıya sarkmasına engel olmaya çalışıyorum. Ben böyle te-petaklak olurken illa ki bir hışırtı çıkmıştır ama haraçlar kendi aralarında tartışmaya daldıkları için beni duymuyorlar.

"Git bak, o zaman, Aşk Çocuğu," diyor 2. Mmtıka'nın erkek haracı. "Kendi gözlerinle gör."

Bir an için, elinde meşalesiyle ateşin yanındaki kıza doğru yürüyen Peeta'yı görüyorum. Yüzü, yara bere içinde. Bir kolunda kanlı bir sargı bezi sarılı ve" çıkardığı seslere bakılırsa, tek ayağı aksıyor. Başını sallayıp, malzeme savaşma girmemem için beni uyardığı halini anımsıyorum. Meğer kendisi başından beri, o mücadeleye atılmayı planlıyormuş. Hem de Haymitch'in aksini telkin etmesine rağmen.

Pekala... Bunu anlayabilirim. Bütün o malzemeleri görmenin insanı baştan çıkardığı doğru. Ama bu... Bu başka bir Şey. Biz diğerlerini avlamak için Kariyer Haraçlarıyla birlikte hareket etmesi... 12. Mmtıka'dan hiç kimse böyle bir şeyi düşünemez! Kariyer Haraçları fazlasıyla hain, küstah ve sırf Capitol'un kucak köpekleri oldukları için bizden daha iyi "eslenmiş tiplerdir. Kendi mıntıkalarından başka herkes on-

lardan nefret eder. Evde, Peeta hakkında neler söylendiğini hayal edebiliyorum. Bana, utançtan, onursuzluktan bahsetme cüretini gösteren aynı Peeta mıydı?

Görünüşe bakılırsa, damdaki çocuk benimle son bir oyun oynuyordu. Ama bu, gerçekten son oyunu olacak. Onu kendi ellerimle öldürmeyi başaramazsam, her akşam, ölüm haberini almak için heyecanla gökyüzünü seyrediyor olacağım.

Peeta, onları duyamamaycak kadar uzaklaşınca, Kariyer Haraçlarından bir tanesi adeta fısıldayarak "Onu neden hemen şimdi öldürmüyoruz?" diye soruyor. "Böylece bu işi de aradan çıkarmış oluruz."

"Bırakalım bizimle takılsın. Kime ne zararı var? Ayrıca bıçağı çok iyi kullanıyor."

Öyle mi? İşte yeni bir haber daha. Bugün, sevgili dostum Peeta hakkında ne çok şey öğreniyorum.

"Ayrıca, bizi kıza ulaştıracak en güçlü silah o."

"Kız," derken benden bahsettiklerini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

"Neden? Sence kız da o aptal aşk hikayesini yutmuş mudur?"

"Olabilir. Bana biraz sığ beyinli biri gibi geldi. O elbisenin içinde dönerkenki halini düşündüğüm zaman, içimden kusmak geliyor."
"On bir puan almayı nasıl becerdiğini öğrenebilseydik..."
"Her iddiasına girerim, Aşk Çocuğu biliyordur."
Peeta'nın geri döndüğünü duyunca susuyorlar.
2. Mıntıka'dan gelen çocuk "Ölmüş mü?" diye soruyor.
"Hayır, ama şimdi öldü," diyor Peeta. Ve aynı anda top atışı duyuluyor. "Devam etmeye hazır mısınız?"
Şafak sökmeye yüz tutarken, Kariyer grubu koşarak uzaklaşıyorlar. Her tarafı, cıvıl cıvıl kuş sesleri kaplıyor. Bir süre daha -bütün kaslarım titreyerek- o tuhaf pozisyonda ası-

lı kaldıktan sonra, bütün gücümü kullanıp, dalın üstündeki ilk pozisyonumu alıyorum. Aşağı inmem ve yola koyulmam gerek ama bir süre daha öylece durup, işittiklerimi sindirmeye çalışıyorum. Peeta sadece Kariyer Haraçlarıyla birlikte hareket etmekle kalmıyor, aynı zamanda beni bulmalarına da yardım ediyor demek. Aldığı on bir puan yüzünden ciddiye alınması gereken sığ beyinli kızı. Çünkü aynı kız, ok ve yay kullanabiliyor ve Peeta bunu herkesten daha iyi biliyor.
Ama henüz onlara söylememiş. Bu bilgiyi, hayatta kalmasını buna borçlu olduğu için mi saklıyor acaba? Yoksa, seyircileri elinde tutmak için bana aşıkmış gibi rol yapmaya devam mı ediyor? Aklından neler geçiyor?
Birden kuşların sesi kesiliyor. Bir tanesi yüksek perdeden ötmeye başlıyor. Bu bir uyarı ötüşü. Tıpkı kızıl saçlı Avox kızını görmeden önce, Gale'le birlikte duyduğumuz kuş sesine benziyor. Sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin hemen üstünde bir araç beliriyor. Metal dişler aşağı iniyor. Ağır ağır ve nazik bir biçimde, ölü haracı yukarı çekiyor ve hemen ortadan kayboluyor. Kuşlar yeniden ötmeye başlıyorlar.
Kendi kendime "Haydi, kıpırda," diye fısıldıyorum. Uyku tulumumdan sıyrılıp, hızla rulo yapıyorum ve çantanın içine tıkıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Karanlık, uyku tulumu ve ağaç dalları arasında kameraların düzgün bir görüntümü yakalayamamış olması mümkün ama yine de izimi sürdüklerinden eminim. Tıpkı, yere indiğim anda, yakın plan çekileceğimden emin olduğum gibi.
Ağaçta olduğumu, Kariyerlerin konuşmalarını duyduğumu ve Peeta'nın onlarla birlikte olduğunu keşfettiğimi bilen seyirciler, kendilerinden geçmişlerdir. Nasıl oynayacağıma karar verene kadar, en azından her şey kontrolüm altmday-ftuş gibi bir görüntü sergilemeliyim. Şaşkın görünmemeliyim. Hele hele kafası karışmış ve korkmuş gibi, asla...

Hayır, oyunda bir sonraki adımı hesaplamak zorundayım.
Bu yüzden, yeşilliklerin arasından, gün ışığına çıkınca, birkaç saniye boyunca kıpırdamadan durup, kameralara bana kilitlenmeleri için zaman tanıyorum. Sonra başımı hafifçe yana eğip, insanların aklını başından alacak bir gülümsemeyle bakıyorum. Haydi bakalım... Ne anlama geldiğine onlar karar versin...
Tam yola çıkmaya hazırlanırken, aklıma kurduğum tuzak geliyor. Diğerleri bu kadar yakındayken, tuzağı kontrol etmem temkinsizlik olabilir ama buna mecburum. Sanırım bu, çok uzun zamandır avlanmanın getirdiği bir alışkanlık. Ve ete ulaşma ihtimalinin dayanılmaz cazibesi. İyi durumdaki bir tavşanla ödüllendiriliyorum. Hayvanı temizleyip, derisini yüzmem fazla zamanımı almıyor. Kafasını, kuyruğunu, kürkünü ve iç organlarını bir yaprak yığınının altına saklıyorum. Tam keşke ateş olsaydı diye düşünürken -çiğ tavşan eti, ateşinizin çıkmasına neden olabilir; zamanında dersimi en kötü yoldan almıştım- aklıma biraz önce ölen haraç kız geliyor. Aceleyle kamp yerine gidiyorum. Tabii ki ölmeye yüz tutmuş ateşin közleri hâlâ sıcak. Tavşanı parçalara ayırıp, dallardan edindiğim bir şişe geçiriyor ve közlerin üstüne tutuyorum.
Kameraların olmasına seviniyorum. Sponsorların av-lanabildiğimi, benim, üzerine bahis oynanabilecek bir aday olduğumu görmelerini istiyorum. Çünkü ben diğerleri gibi açlıktan gözü dönüp, tuzağa düşürülecek bir haraç değilim. Tavşan pişerken, yanıp kararmış bir dal parçasını

elime alıp, turuncu sırt çantamı kamufle etmeye girişiyorum. Siyah, rengin parlaklığını büyük ölçüde alıyor ama bana öyle geliyor ki bir kar çamur daha iyi olacak. Tabii ki, çamur olması için, önce suya ihtiyacım var.

Eşyalarımı toplayıp, tavşan şişimi alıyorum. Közlerin üstüne biraz çer çöp attıktan sonra, Kariyerlerin gittiği yönün aksine doğru yürümeye başlıyorum. Yürürken, tavşanın ya-

rısını yiyorum. Sonra kalanları, daha sonra yemek üzere plastiğin içine sarıyorum. Et, midemim gurultusunu bastırıyor bastırmasına ama susuzluğumu gidermeye pek yaramıyor. Şu anda birinci önceliğim, su bulmak.

Ormanın içinde yol alırken, Capitol ekranını meşgul ettiğimden neredeyse eminim. Bu yüzden duygularımı saklamaya özen gösteriyorum. Ancak Claudiues Templesmith'in misafir yorumcularıyla birlike çok iyi vakit geçirdiğini düşünmemek elde değil. Peeta'nın davranışları, benim tepkim onlara bol bol malzeme vermiştir. Bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorlardır acaba? Peeta'nın gerçek rengini belli ettiğini düşünüyorlar mıdır? Bu durum bahisleri nasıl etkilemiştir? Sponsor kaybetmiş miyizdir? Belki de, hiç sponsorumuz var mı diye sormam daha doğru olacak. Evet, evet. Sponsorlarımızın olduğundan neredeyse eminim. En azından bu son olaya kadar...

Peeta'nın, talihsiz aşıklar dinamiğimize balta vurduğuna hiç şüphe yok. Ya da gerçekten vurdu sayılır mı? Yani, en azından benim hakkımda pek fazla konuşmadığı için, bu durumdan fayda sağlamaya devam ediyor olabiliriz. Eğer ben şimdi, gidişattan keyif alıyormuşum gibi bir görüntü sergilersem, insanlar bunun birlikte planladığımız bir oyun olduğunu düşünebilirler.

Güneş gökyüzünde yükseliyor ve sayvanların arasından bile olabildiğince parlak görünüyor. Dudaklarımı tavşanın yağıyla kaplayıp, hızlı hızlı nefes alıp vermemeye çalışıyorum ama nafile. Daha sadece bir gün oldu ve ben hızla su kaybediyorum. Su bulmak konusunda bildiğim her şeyi düşünmeye gayret ediyorum. Su, yükseklerden aşağıya doğru akacağına göre, belki de vadinin içine inmem o kadar da kötü bir şey değildir. Bir av hayvanının izini görsem ya da herhangi bir bitki topluluğuna rastlasam işim kolaylaşabilir. Ama en ufak

bir değişiklik olmuyor. Sadece hafifçe kademeli bir eğim, kuşlar ve birbirine çok benzeyen ağaçlar.

Gün ilerledikçe, belaya doğru yol aldığımı hissediyorum. Çok az miktardaki idrarım da koyu kahverengi bir renge bürünmüş durumda. Başım ağrıyor ve dilimin bir kısmı nemlenmemekte direniyor. Güneş gözlerimi acıttığı için çantamdan gözlüğümü buluyorum ama gözlüğü taktığım anda bakışlarımda bir tuhaflık olunca, hemen çıkarıp, yeniden çantaya tıkıyorum.

Akşamüstüne doğru bana yararı dokunacak bir şey bulur gibi oluyorum. Üzeri orman meyveleriyle kaplı bir fundalık görüyor ve meyvelerinden koparıp, tatlı sularını emmek için telaşla o tarafa koşuyorum. Ancak tam meyveleri dudaklarıma götürmek üzereyken, dikkatle bakmak ihtiyacı duyuyorum. Benim yaban mersini sandığım meyvelerin biçimi gözüme biraz farklı görünüyor. İçine bakmak için bir tanesini ortadan ikiye ayırıyorum ve kan kırmızı bir renkle burun buruna geliyorum. Bu meyveleri tanımıyorum; yenilecek cinsten olmaları da mümkün ama bunun Oyun Kurucularının zalim bir hilesi olması beni şaşırtmaz. Eğitim merkezindeki bitki eğitmeni bile, zehirli olmadıklarından yüzde yüz emin olmadığımız sürece, çalı meyvelerinden uzak durmamızı sıkı sıkıya tembihlemişti. Ben bunu zaten biliyorum ama o kadar susamış haldeyim ki, meyveleri bir kenara atacak takati bulabilmem için, eğitmenin sözlerini kendime hatırlatmam gerekiyor.

Üzerime bir yorgunluk çöküyor ama bu, uzun yürüyüşlerin sonrasında yaşanan alışıldık yorgunluğa benzemiyor. Derdimin dermanını bulmak için aramaya devam etmem gerektiğini bilmeme rağmen, sık sık durup, dinlenmek zorunda kalıyorum. Yeni bir taktik benimseyip, herhangi bir su işareti bulabilmek için, bu titrek halimle gözüme kestirebildiğim en

Ur

yüksek ağacın tepesine tırmanıyorum. Ama görebildiğim kadarıyla, dört bir yanım göz alabildiğince ormanla kaplı.

Gece çökene kadar yola devam etmeye karar veriyor ve ayaklarım birbirine dolanmaya başlayana kadar yürüyor, yürüyorum.

Bitkin bir halde, bir ağaç tepesine çıkıyor ve kendimi kemerle kalın bir dala bağlıyorum. İştahım yok ama sırf ağzımı oyalamak için bir tavşan kemiği emiyorum. Karanlık çöküyor, marş duyuluyor ve gökyüzüne, 8. Mıntıka'mn kız haracının yüzü yansıyor. Peeta'nm işini bitirmek üzere geri döndüğü kız.

Kariyer grubunun saldığı korku, içimi yakan susuzluğun yanında devede kulak kalıyor. Hem zaten, onlar tam ters istikamete yönelmişlerdi ve şu saat itibariyle, onlar da dinlenmeye çekilmiş olmalılar. Su sıkıntısını göz önüne alacak olursak, belki de su tedariklerini yenilemek için göle dönmek zorunda kalmış bile olabilirler.

Belki de benim için de tek çıkış yolu bu.

Sabahla birlikte sıkıntım daha da artıyor. Kalbimin her ansıyla, beynim zonkluyor. En basit hareketler bile, eklemlerime bıçak gibi sancıların saplanmasına yetiyor. Ağaçtan neredeyse inmiyor, yuvarlanıyorum. Malzemelerimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. İçimden bir ses, bunun yanlış olduğunu fısıldıyor. Daha temkinli davranmam, daha hızlı hareket etmem gerek. Ancak beynime bir sis perdesi çöktüğü için plan yapmakta zorlanıyorum. Sırtımı geceyi geçirdiğim ağacın gövdesine yaslayıp, parmağımla, ihtiyatla zımpara kağıdına dönmüş dilimi okşuyor ve seçeneklerimi değerlendiyorum. Nasıl su bulabilirim?

Göle dönmek. İmkansız... Bunu asla başarmam.

Yağmur yağmasını ummak. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok.

Bakınmaya devam etmek. Evet, tek şansım bu. Ancak aynı anda aklımda başka bir düşünce beliriyor ve hissettiğim öfke aklımı başıma getiriyor.

Haymitch! O bana su gönderebilir. Bir düğmeye basıp, birkaç dakika içinde gümüş bir paraşütle bana su inmesini sağlayabilir. Bana yarım litre sıvı sağlayabilecek en az bir ya da iki sponsorum mutlaka vardır. Tamam, bu pahalıya patlayan bir ikram olur ama bu insanlar para içinde yüzüyorlar... Hem benim üstüme bahis de oynarlar. Belki de Haymitch ihtiyacımın ne kadar büyük olduğunun farkında değildir.

Cüret edebildiğim kadar yüksek bir sesle, "Su," diyorum. Umut içinde, gökyüzünden bir paraşütün inmesini bekliyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Bir sorun olmalı. Sponsorlarımın olduğunu düşünerek kendimi mi kandırıyorum? Yoksa Peeta'nın tavırları yüzünden bütün sponsorlar geri çekilmiş olabilirler mi? Hayır, buna inanmıyorum. Bir yerlerde bana su satın almak isteyen birileri mutlaka olmalı. Bence Haymitch bu işe taş koyuyor. Akıl hocam olarak, sponsorlardan gelen hediyelerin akışını o idare ediyor. Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu açıkça ifade etmişti. Ama benden, susuzluktan ölmeme izin verecek kadar nefret ediyor olabilir mi? Bunu yapamaz değil mi? Eğer bir akıl hocası, haraçlarına kötü muamele ederse, izleyiciler ve 12. Mıntıka halkı onu bu işten sorumlu tutarlar... Haymitch bile böyle bir riski göze alamaz, değil mi? Hob'daki takasçı dostlarım konusunda çok şey söylenebilir ama bu şekilde ölmeme göz yumarsa, Haymitch'i pek hoş karşılayacaklarını sanmam. O zaman likörlerini nereden alır? Eee... Yani? Ona kafa tuttuğum için bana eziyet etmeye mi uğraşıyor? Yoksa bütün sponsorları Peeta'ya mı yönlendiriyor? Ya da şu anda ne olup bittiğini anlayamayacak kadar sarhoş olabilir mi? Nedense buna inanmıyorum... Ve tabi beni öldüresiye ihmal ede-

ceğine de. Aslına bakarsanız o, kendi nahoş tarzıyla beni bu işe ciddi ciddi hazırlamaya çabaladı. O zaman neler oluyor?

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Şu anda gözyaşı dökmem gibi bir tehlike yok çünkü hayatımı kurtarmak pahasına bile, tek bir damla gözyaşı üretemem. Haymitch ne yapıyor? Öfkeme, nefretime ve şüphelerime rağmen, beynimin arka tarafında cılız bir ses cevap veriyor.

Belki de sana bir mesaj gönderiyorum. Bir mesaj. Ne gibi? Sonra anlıyorum. Haymitch'in suyu benden esirgemesinin tek bir nedeni olabilir. Çünkü, suyu bulmak üzere olduğumu biliyor.

Dişlerimi sıkarak, zorla ayağa kalkıyorum. Sırt çantamın ağırlığı neredeyse üçe katlanmış gibi geliyor. Baston olarak kullanabileceğim kırık bir dal edinip, yürümeye koyuluyorum. Güneş, ilk iki günden daha göz alıcı bir parlaklıkla, ensemde boza pişiriyor. Kendimi sıcakta ölmeye ve çatlamaya yüz tutmuş, eski bir deri parçası gibi hissediyorum. Her adımım çaba gerektiriyor, ama durmamakta kararlıyım. Otur-mamak için direniyorum. Çünkü oturursam, büyük olasılıkla bir daha ayağa kalkamam; hatta ne yapmaya çalıştığımı bile hatırlayamayabilirim.

Ne kolay bir yemim ama! Şu anda, herhangi bir haraç, hatta ufak tefek Rue bile, beni alaşağı edebilir. Sadece üstüme atlaması bile, beni, kendi bıçağımla öldürmesi için yeterli olacaktır, çünkü direnecek takatim yok. Fakat, ormanın bu kısmında, bana yakın yerlerde birileri varsa bile, benim farkımda değiller. Gerçek şu ki, şu anda kendimi, bütün canlılardan kilometrelerce uzakta hissediyorum.

Gerçi yalnız da değilim. Mutlaka beni takip eden bir kameraları vardır. Haraçların açlıktan, donarak, kan kaybından ya da susuzluktan ölmelerini izleyerek geçirdiğim seneleri düşünüyorum. Bir yerlerde ciddi anlamda iyi bir mücadele

yoksa, görüntülerim kesinlikle yayınlanıyordum

Düşüncelerim yeniden Prim'e kayıyor. Beni canlı yayında izleyebildiğini sanmam ama okulda öğle yemeği sırasında, banttan yayınlarla gidişat hakkında bilgilendiriliyorlardır. Onun hatırına, olabildiğince az sefil görüntü vermek için kendimi zorluyorum.

Ancak saatler öğleden sonrayı gösterirken, artık sonumun yaklaştığını biliyorum. Bacaklarım titriyor ve kalbim çok hızlı çarpıyor. Tam olarak ne yapmakta olduğumu unutmaya başlıyorum. Kimbilir kaç defa tökezleyip, yeniden doğruluyorum. Ancak sonunda, bastonum olmadık bir yere denk gelip kayınca, yere yuvarlanıyorum ve tekrar kalkamıyorum. Ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Haymitch'i yanlış değerlendirmişim. Bana yardım etmek gibi bir niyeti yokmuş meğer.

Sorun değil, diye düşünüyorum. Burası o kadar da kötü değil. Hava artık daha serin, akşam oluyor galiba. Bana leylakları anımsatan hafif ve tatlı bir koku duyuyorum. Parmaklarımı düz zemine sürtüyorum ve kolayca kaydığını hissediyorum. İçimden, burası ölmek için fena bir yer değil, diye geçiriyorum.

Parmak uçlarımla, serin ve kaygan zeminde daireler çiziyorum. Çamuru seviyorum, diye düşünüyorum. Çamurun yumuşak ve çok şey anlatan yüzeyinde, kimbilir kaç av hayvanının izini sürmüşümdür. Ayrıca, arı sokmasına da iyi gelir. Çamur. Çamur. Çamur! Gözlerim faltaşı gibi. açılıyor ve parmaklarımı toprağa batırıyorum. Çamur. Burnumu havaya dikiyorum. Bu koku... Gerçekten çiçek kokusu alıyorum... Nilüfer kokusu...

Dizlerimin üstünde doğrulup, çamurun içinde kendimi kokuya doğru sürüklüyorum. Düşüp kaldığım yerden, beş metre kadar ötede, bir bitki labirentinü^ırasmdan geçip, brf

gölcüğe ulaşıyorum. Suyun üstünde, sarı çiçekleriyle, güzeller güzeli nilüferlerim yüzüyorlar.

Yüzümü suya batırıp, içebildiğim kadar su içmemek için kendimi zor tutuyorum. Ancak, beynim, bunu yapmamam gerektiğini bilecek kadar çalışıyor. Titreyen ellerimle, çantam-daki plastik şişeyi çıkarıp, suyla dolduruyorum. Sonra, suyu temizlemek için, hafızamda kaldığı kadarıyla, birkaç damla iyodin ekliyorum. Yar.m saatlik bekleme süresi, ölüm gibi geliyor ama başarıyorum. Ya da en azından yarım saat beklediğimi sanıyorum; daha fazlasına dayanacak takatim yok zaten.

Kendi kendime, Yavaş yavaş, diyorum. Sakin ol. Bir yudum aldıktan sonra, kendimi beklemeye zorluyorum. Sonra bir yudum daha alıyorum. Birkaç saat içinde, şişenin tamamını içiyorum. Sonra bir şişe daha... Bir ağacın altında çekilip, tavşandan geriye kalanları ve birkaç kraker yemeden önce kendime bir şişe daha hazırlıyorum. Marş çalmaya başlarken, kendimi

kesinlikle çok daha iyi hissediyorum. Bu akşam, gökyüzünde hiçbir yüz bel irmiyor. Demek ki bugün ölen haraç olmamış. Yarın, burada kalıp, dinleneceğim ve sırt çantamı çamurla kamufle edeceğim. Suyumu içerken gözüme takılan balıklardan tutup, nilüferlerin köklerinden çıkaracağım. Ve kendime ziyafet çekeceğim. Uyku tulumumun içinde büzüşüp, su şişeme hayata tutunur gibi, sımsıkı sarılarak yatıyorum.

Birkaç saat sonra, koşarak yaklaşan ayak sesleriyle yerimden sıçrıyorum. Dehşet içinde çevreme bakıyorum. Henüz gün ağarmasa da, sızlayan gözlerim görebiliyor.

Üzerime kapanan ateş duvarını görmemek içim kör olmam gerekir.

İ' V I M

1 . fv 'if1*'

<0)©

İçgüdüsel olarak, ilk düşüncem ağaçtan atlamak oluyor. Ama kemerle bağlıyım. Titreyen parmaklarımla kemerin tokasını -bir şekilde- çözmeyi başarıyorum ve uyku tulumumun içinde, çuval gibi yere yığılıyorum. Eşyalarımı toplamak için zamanım yok. Neyse ki, sırt çantam ve su şişem zaten tulumun içindeler. Kemeri çekiştirip, tulumu omzumun üstünden arkaya atıp, koşmaya başlıyorum.

Sanki dünya bir alev ve duman topuna dönüşmüş. Ağaçlardan yanan dallar kopup, ayaklarımın dibine kıvılcım yağmurları eşliğinde düşüyor. Tek yapabileceğim diğerlerini; tavşanları, geyiği -hatta ormanın derinliklerinden koşarak gelen vahşi bir köpek bile görüyorum- takip etmek. Onların yön duygusuna güveniyorum. Ne de olsa içgüdüleri benden daha keskin. Aynı zamanda benden çok hızlılar. Çalılıkların arasmda büyük bir zarafetle uçuyorlar. Oysa benim ayaklarım köklere ve yerlere düşmüş ağaç dallarına takılıyor; onlara yetişmem gibi bir olasılık yok.

Sıcak korkunç ama duman, sıcaktan da beter; her an nefessiz kalabilirim. Tişörtümün yakasını burnuma kadar çekiyorum ve terden nemlenmiş olduğuna şükrediyorum. En azından, ince de olsa bir maskem oldu. Ve nefessiz kalsam da, uyku tulumu sırtımı dövse de, yüzüm bu gri pusunun arka-Slndan, hiç beklenmedik anlarda karşıma çıkan ağaç dallan

yüzünden yara bere içinde kalsa da, koşuyorum. Çünkü koşmam gerektiğini biliyorum.

Bu, bir haracın kontrolden çıkmış ateşi ya da kazayla başlayan bir yangın olamaz. Üstüme üstüme gelen alevler doğa] sayılmayacak bir yüksekliğe ulaştılar. Dahası o kadar tek tip ve düzenliler ki, insan yapımı, makine ürünü ya da Oyun Ku- rucularm eseri oldukları hissini uyandırıyorlar. Bugün ortalık çok sakindi. Ölüm olmadı. Kimbilir belki de savaşan da olmamıştır. Capitol'deki seyirciler sıkılmaya başlayabilir, Oyunların tekdüzeliğinden yakınabilirler. Ve Oyunların tekdüze olması gibi bir şans yok.

Oyun Kurucularının bunu nasıl- bir motivasyonla yaptıklarını kestirmek zor değil. Bir tarafta Kariyer grubu, diğer tarafta büyük olasılıkla arenanın dört bir yanma dağılmış bizler, yani diğerleri varız. Bu yangın bizleri saklandığımız yerlerden çıkarmak ve bir araya getirmek için çıkarıldı. Gördüğüm en orijinal hile olmayabilir ama çok, çok etkili olduğu kesin.

Yanan bir kütüğün üstünden atlıyorum. Ama yeterince yükseğe zıplayamıyorum. Ceketimin kuyruk kısmı alev alıyor. Ceketi çıkarıp, alevleri söndürmek zorunda kalıyorum. Ama ceketi bırakmaya gönlüm razı gelmiyor. Kararmış ve için için yanıyor olsa da/riski göze alıp, uyku tulumumun içine tıkıyorum. Havasızlık sayesinde, henüz sönmemiş olan kısımların da söneceğini umuyorum. Zaten bütün mal varlığım, sırtımda taşıdıklarımdan ibaret ve bunların bile hayatta kalmamı sağlamaya yeteceğinden emin değilim.

Birkaç dakika içinde, burnum ve genzim yanmaya başlıyor. Ardından öksürük geliyor; ciğerlerim pişiriliyormuş gibi hissediyorum. Aldığım her nefes, göğsümde keskin bir acıya neden olurken, rahatsızlığım büyük bir sıkıntıya dönüşüyor. Kusmaya başlarken, bir kaya çıkıntısının altına sığınmayı başarıyorum. Zaten yetersiz olan yemeg*^ ve midemdeki

bütün kalıntıları oraya bırakıyorum. Dizlerimin ve ellerimin üstüne çökerek, içeride hiçbir şey kalmayana kadar öğürü-yorum.

Durmamam gerektiğini biliyorum ama artık titriyorum ve başım dönüyor; birazcık hava için hızlı hızlı soluk alıp veriyorum. Ağzımı çalkalamak için, kendime bir kaşık su hakkı tanıyorum. Tükürüp, bir yudum daha alıyorum. Kendi kendime, Sadece bir dakikan var, diyorum. Dinlenmek için, sadece bir dakikan var. Zamanımı teçhizatımı toparlamakla, uyku tulumunu buruşturup, her şeyle birlikte darmadağın halde sırt çantasının içine tıkmakla geçiriyorum. Bir dakikam doluyor. Harekete geçme zamanının geldiğini biliyorum ama duman zihnimi bulandırıyor. Bana pusulalık eden ayağı hızlı hayvanlar çoktan uzaklaştılar. Daha önce ormanın bu kısmına gelmediğimden eminim, çünkü altına sığınabileceğim büyüklükte bir kaya gördüğümü anımsamıyorum. Oyun Kurucuları beni nereye yönlendiriyor? Göle mi? Tehlikelerle dolu yepyeni bir araziye mi? Gölet kıyısında huzuru tam yakalamıştım ki, bu saldırı başladı. Ateşe parelel yol alarak, gölete, yani su kaynağıma ulaşmam mümkün olabilir mi acaba? Yangın duvarının bir sonu olmalı. Hem zaten, sonsuza dek yanacak da değil ya. Tabii ki yangının sona erme nedeni, Oyun Kurucularının yangını körüklemekte sorun yaşamaları değil, izleyicilerin bir süre sonra sıkıldıklarından yakınmaya başlamaları olacaktır. Eğer yangın hattına geri dönmeyi başarabilirsem, Kariyerlerle karşı karşıya gelmekten kaçınabilirim. Bunun, cehennemden uzaklaşmak için, kilometrelerce yol kat etmemi sonra da büyük bir çember çizerek aynı noktaya geri dönmemi gerektireceğini bilmeme rağmen, şansımı denemeye karar veriyorum. İşte tam o anda, başımdan sadece iki karış yükseklikteki kayanın üstüne bir alev topu isabet ediyor. Tazelenen korkumdan enerji alarak, saklandığım yerden ok gibi fırlıyorum.

Oyunlar yeni bir boyut kazandı. Yangının amacı harekete geçirmekti ve şimdi izleyiciler gerçek bir eğlenceye şahit olacaklar. Bir sonraki tıslamayı duyunca, bakmakla zaman kaybetmeden, dümdüz yere uzanıyorum. Hareketsiz kalmak ölümle eş anlamlı. Yattığım yere, üçüncü bir ateş topu isabet ederken ve arkamda bir ateş sütunu dikerken, ben kılpayı ayağa kalkıyorum. Saldırılardan kaçınmak için deli gibi çabalarken, zaman mefhumumu kaybediyorum. Ateş toplarının nereden geldiğini göremiyorum ama bir gökyüzü aracı olmadığından eminim. Açılar, yeterince dik değil. Büyük olasılıkla, ormanın bu kısmının dört bir tarafı, ağaçlar ve kayalıklar arasına gizlenmiş, hedef ayarlı atıcılarla çevrili. Bir yerlerde, serin ve pırıl pırıl bir odada, kumanda masasının başında oturan bir Oyun Kurucu, hayatımı birkaç saniye içinde sona erdirebilecek düğmelere basıyor. Son nefesimi vermem için gereken tek şey, isabetli bir atış.

Ateş toplarından kaçabilmek için, kah hoplayıp, zıplayarak, kah yerde sürünerek zikzaklar çizerken, gölete dönme planımla ilgili detaylar zihnimden siliniveriyor. Ateş toplarının her biri sadece bir elma büyüklüğünde olsa da, bir yüzeye temas ettikleri anda muazzam bir etki yaratıyorlar. Hayatta kalma dürtüsü kontrolü ele geçirirken, bütün duyularım tam-gaz çalışmaya başlıyor. Bir hamlenin doğru olup olmadığını tartacak zamanım yok. Bir tıslama duyduğum zaman, ya hareket ederim ya da ölürüm.

Yine de bir şeyler, beni ileriye doğru gitmeye itiyor. Hayatım boyunca Açlık Oyunları'nı seyrettiğim için, arenanın bazı bölgelerinin belli saldırılar için donanımlı olduğunu biliyorum. Ve eğer bu bölgeden uzaklaşmayı başarabilirsem, atıcıların menzilinden de çıkabilirim. Tabii ki o zÎTBûn da, engerek yılanlarıyla dolu bir hendeğe yuvarlanabilirim ama şu anda bunun için endişelenme lüksüm yok.

Ateş toplarının arasında ne kadar debelendiğimi bilmiyorum ama saldırılar, nihayet, yatışmaya başlıyor. Bu iyi bir şey çünkü yeniden öğürmeye başlıyorum. Bu defa asitli bir madde gırtlağımı yakıp, burnuma kadar ulaşıyor. Vücudum, saldırıdan beri soluduğum zehirlerden kurtulmaya çabalarken, iki büklüm halde durmak zorunda kalıyorum. Bir sonraki tıslamayı, kaçma işaretimi bekliyorum. Ama gelmiyor. Öğürmenin etkisiyle, gözlerime yaşlar birikiyor. Kıyafetlerim terdem sırılsıklam haldeler. Bir şekilde, duman ve kusma arasında, yanık

saç kokusu alıyorum. Elim saç örgüme uzanıyor ve ateş toplarından birinin örgümün neredeyse on beş santimlik kısmını uçurmuş olduğunu görüyorum. Parmaklarımın arasında siyahlaşmış saç telleri ufalanıyor. Ben, yaşanan bu dönüşümden büyülenmiş halde elime bakarken, tıslama yeniden duyuluyor.

Kaslarım tepki gösteriyor ama bu defa yeterince hızlı değiller. Alev topu, sağ baldırıma sürtünerek geçip, hemen yanıma, toprağa isabet ediyor. Bacağımı alevler içinde görünce, deliye dönüyorum. Dönüp, ellerim ve ayaklarımın üstünde, geri geri kaçmaya çalışıyorum. Çığlıklar atarak, kendimi bu dehşetten kurtarmaya çabalıyorum. Nihayet aklım başıma gelince, bacağımı, bir o yana, bir yana döndürerek yere sürtüyor ve bu hareketimle alevlerin büyük kısmını bastırıyorum. Ama sonra, hiç düşünmeden, kalan kumaşı çıplak ellerimle yırtıp, ayırıyorum.

Alev topunun neden olduğu ateşin biraz ötesinde, yere çöküyorum. Baldırım acı içinde, ellerimde kırmızı izler var. O kadar şiddetli titriyorum ki, yerimden kıpırdayamıyorum. Eğer Oyun Kurucularının işimi bitirmek gibi bir niyetleri varsa, bundan daha uygun bir an bulamazlar.

Cinna'nm, gösterişli kumaşlar ve ışıltılı mücevherin eşlik ettiği sesini duyar gibiyim: "Katniss, alevler içindeki kız." Oyun Kurucular bir hayli gülüp, eğleniyor olmalılar. Hatta belki de,

bu işkenceye maruz kalmamın, Cinna'nın güzel kostümleriyle bir alakası vardır. Cinna'nın bütün bunları öngöremeyeceğini ve şu anda benim için üzüldüğünü biliyorum. Çünkü onun beni gerçekten önemsediğine inanıyorum. Ama kimbilir, belki de o arabanın üstünde anadan doğma çıplak halde boy göstermiş olmam daha güvenli olabilirdi.

Saldırı sona eriyor. Oyun Kurucular ölmemi istemiyorlar anlaşılan. En azından şimdilik. Herkes, istemeleri halinde, hepimizi açılış gongunu izleyen birkaç saniye içinde öldürebileceklerini çok iyi biliyor. Açlık Oyunları'nı asıl eğlenceli kılan, haraçların birbirlerini öldürmelerini izlemek. Buna rağmen, zaman zaman, sırf oyunculara buna muktedir olduklarını göstermek için birkaç haraç öldürebiliyorlar. Fakat tercihleri genelde, bizleri karşı karşıya getirmek oluyor. Bu da demektir ki, artık bana ateş etmiyorlarsa, bunun nedeni, yakınlarda başka bir haracın olmasıdır.

Yapabüsem, kendimi bir ağaca sürükleyip, saklanırdım. Ancak duman hâlâ beni öldürmeye yetecek kadar yoğun. Zorla ayağa kalkıp, topallayarak, gökyüzüne doğru uzanan alev duvarından uzaklaşıyorum. Pis kokulu siyah bulutları dışında, alev duvarı artık beni izliyor gibi görünmüyor.

Bu defa başka bir ışık -güneşin ilk ışıkları- beliriyor. Duman girdaplarının arasından, güneş ışıklan süzülüyor. Görüşüm hiç net değil. Ne yöne baksam, ancak on beş metre uzağı görebiliyorum. Bu halde, herhangi bir haraç bana görünmeden rahatlıkla saklanabilir. Tedbir olarak bıçağımı çekmeliyim ama uzun süre tutabileceğimden şüpheliyim. Yine de ellerimin acısını, baldırımdaki sancıyla karşılaştırmam mümkün değil. Yanıklardan nefret ederim; oldum olası, fırından ekmek çıkarırken oluşan küçük yanıklardan bile nefret etaaişimdir. Bana göre, tattığım en berbat acıdır ama itiraf etrnPiyim ki daha önce hiç böylesini yaşamamıştım.

O kadar tuhaf bir haldeyim ki, bileklerime kadar suya gömülene kadar gölete girdiğimi anlamıyorum bile. Burası kayalıkların arasındaki bir gedikten köpüren küçük bir kaynak. Suyunun serinliği ilaç gibi geliyor. Ellerimi sığ suya daldırıyor ve anında büyük bir rahatlama hissediyorum. Annemin her zaman söylediği bu değil miydi? Yanıkta ilk tedavi soğuk sudur. Sıcağı alır. Ama onun bahsettiği küçük yanıklardı. Büyük olasılıkla ellerim için suyu tavsiye ederdi. Peki ya baldırım? Her ne kadar, henüz göz atma cesaretini gösterememiş olsam da, baldırımdaki yanığın tamamen başka bir sınıfa girdiğini tahmin edebiliyorum.

Bir süre, suyun kenarında, yüzüstü yatıp, ellerimi suyun içinde tutuyorum. Tırnaklarımdaki küçük alevler, soyulmaya başlamışlar. İyi. Zaten, hayatımın sonuna kadar yetecek alevi bir arada gördüm.

Yüzümdeki kan ve kül kalıntılarını yıkıyorum. Yanıklar hakkında bildiklerimi toparlamaya çalışıyorum. Evlerimizi ısıtmak ve yemeklerimizi pişirmek için kömürden istifade ettiğimiz Dikiş'te, yanıklar en sık görülen yaralanmalar arasında yer alır. Tabi bir de maden kazaları var. Bir defasında bir aile, şuurunu kaybetmiş, genç bir adamı bize getirmiş ve yardım etmesi için anneme yalvarmıştı. Madencileri tedavi etmekten sorumlu olan doktor, adamdan umudu kesmiş ve ailesinden onu alıp evlerine götürmelerini istemiş. Ancak, aile kadere yenilmek istemiyordu. Adam, mutfak masamızın üzerinde, dünyayla bütün bağlarını koparmış halde yatıyordu. Evden kaçmadan önce, bacağının üst tarafındaki derin yaraya gözüm takılmıştı. Bacak, kemiğe kadar yanmıştı; kömürleşmiş eti korkunç görünüyordu. Ormana kaçıp, gün boyunca avlanmıştım. Bacağın görüntüsü ve babamı kaybettiğim günün anıları bana rahat vermemişti. İşin komik kısmı, kendi gölgesinden bile korkan Prim'in kalıp, anneme yardım etmiş

olmasıydı. Annem insanın şifacı olarak doğduğunu, sonradan şifacı olunmadığını söyler. Ellerinden geleni yapmalarına rağmen, adam, doktorun da dediği gibi, hayatını kaybetmişti.

Bacağımın ilgiye ihtiyacı olduğu kesin ama bakamıyorum işte. Ya o adammki kadar kötü durumdaysam ve kemiğimi görürsem? Sonra annemin, yanığın çok ciddi boyutta olması halinde, sinirler harap olduğu için, kurbanın acıyı hissetmediğini söylediğini hatırlıyorum. Bu bilgiden cesaret alarak, doğrulup, oturuyorum ve bacağımı öne uzatıyorum.

Baldırımı -kıpkırmızı ve üstü su kabarcıklarıyla dolu etimi- görünce, neredeyse bayılacak gibi oluyorum. Kendimi derin ve yavaş nefesler almaya zorluyorum. Kameraların yüzümü görüntülediklerinden eminim. Yaramm beni zayıf düşürdüğünü görmelerine izin veremem. Hele yardım almak istiyorsam. İnsanların acıma duyguları, yardım getirmiyor. Ancak pes etmeme azminiz, işte o işe yarıyor. Pantolunumun dizden aşağıda kalan kısmını tamamen kesip, yarama daha yakından bakıyorum. Yanık kısım, neredeyse avuç içim kadar bir alan ve geri kalan deride herhangi bir kararma yok. Suya sokulmayacak kadar kötü durumda olmadığma karar veriyorum ve bacağımı nazik hareketlerle su birikintisine uzatıyorum. Çizmemin topuğunu bir kaya parçasının üstüne yaslayıp, çizmemin çok ıslanmamasını garantiledikten sonra derin bir iç çekiyorum. Çünkü suyun serinliği gerçekten çok iyi geliyor. Bulabilsem, iyileşmemi hızlandıracak bazı otların var olduğunu biliyorum ama tam olarak hangileri olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum. Büyük olasılıkla, işi, su ve zamana bırakmaktan başka çarem yok.

Harekete geçmem gerekir mi acaba? Duman, yavaş yavaş dağılıyor ancak hava, hâlâ sağlıklı olmayacaîrkadar ağır. Yangından uzaklaşmaya devam edersem, doğruca Kariyerlerin silahlarına teslim olmaz mıyım? Ayrıca, bacağımı sudan

çıkardığım anda, öyle yoğun bir acı hissediyorum ki, tekrar suya sokmak ihtiyacı duyuyorum. Ellerim biraz daha iyi durumda... Arada sudan çıkarmama dayanabiliyorlar. Bu sayede, eşyalarımı düzenleme fırsatı yakalıyorum. Önce su şişemi doldurup, içine biraz iyodin katıyorum. Yeterince zaman geçince, vücuduma yeniden su takviyesi yapmaya başlıyorum. Bir süre sonra, kendimi birkaç kraker atıştırmaya zorluyorum; mideme bir hayli faydası oluyor. Uyku tulumumu düzgünce rulo yapıyorum. Birkaç siyah iz dışında, nispeten iyi durumda. Ceketim ayrı bir mesele. Hem berbat kokuyor; hem de sırt kısmının neredeyse otuz santimlik kısmı onarılamayacak kadar yanık durumda. Yanık kısmı kesip çıkardığım zaman, geriye ancak kaburgalarımın alt hizasına kadar inecek bir ceket kalıyor. Bununla birlikte, kapüşon kısmı hâlâ sağlam; hiç yoktan iyidir.

Acıya rağmen, mayışmaya başlıyorum. Göze çarpmam çok kolay olmasa, kendime bir ağaç seçip, dinlenmeye çekilebilirim. Hem zaten, göletten ayrılmam da mümkün görünmüyor. Eşyalarımı düzgünce toplayıp, çantamı sırtıma asıyorum ama gitmeye hiç hazır değilim. Gözüme, kökleri yenebilecek birkaç su bitkisi kestirip, tavşanımdan geriye kalan birkaç parça ete katık ediyorum. Ve biraz su içiyorum. Güneşin, gökyüzünde bir kavis çizerek yükselmesini izliyorum. Buradan daha güvenli nereye gidebilirim ki? Uyuşukluk hissi, baş edilemez bir hale

gelince, sırt çantama yaslanıp, uzanıyorum. Eğer Kariyerler beni bulmak istiyorlarsa, varsın bulsunlar. Uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey bu oluyor. Varsın bulsunlar...

Buluyorlar da zaten. Yola çıkmaya hazır olduğum için çok şanslıyım çünkü ayak seslerini duyduğumda, harekete geçmek için bir dakikadan daha az bir zamanım oluyor. Ak-Şam çökmek üzere. Uyandığım anda, kalkıp, sulara bata çıka ko şuyor ve kendimi çalılıkların altına atıyorum. Bacağım beni

yavaşlatıyor ama izimi sürenlerin de yangından önceki kadar hızlı olmadıklarını hissediyorum. Öksürüklerini ve birbirlerine seslenen hırıltılı seslerini duyuyorum.

Yine de, bir vahşi köpek sürüsü gibi, gittikçe yaklaşıyorlar ve ben bütün hayatım boyunca böyle durumlarda yaptığım şeyi yapıyorum. Yüksek bir ağaç seçip, var gücümle tırmanıyorum. Koşarken canım acıyordu ama tırmanmak çok daha beter. Çünkü tırmanırken, sadece daha çok çaba harcamam gerekmiyor; ellerimi ağacın kabuğuna sürtmek zorunda kalıyorum. Yine de sürat konusunda hiç fena değilim. Onlar ağacımın altına ulaştıklarında, ben altı metre kadar yukarıya çıkmış oluyorum. Bir an durup birbirimizi kolaçan ediyoruz. Kalbimin atışını duymamaları için dua ediyorum.

Belki de o an geldi, diye düşünüyorum. Karşılarında ne kadar şansım olabilir ki? Altısı da oradalar. Beş Kariyer ve Peeta... Tek tesellim onların da bitik durumda olmaları. Öyle bile olsa, silahlarına bir bakın hele... Yüzlerine, sırıtışlarına ve çıkardıkları hırıltılara... Onlar için, başlarının üstünde duran bir yarı ölüyüm ben. Durumum bir hayli umutsuz görünüyor. Fakat o anda bir şeye uyanıyorum. Benden daha güçlü ve iri oldukları kesin. Ama aynı zamanda, çok daha ağırlar. En yüksek daldaki meyveyi koparmak ya da en ücra kuş yuvaların-daki yumurtaları aşırmak için tepelere tırmanan kişinin Gale değil, ben olmamın bir nedeni olmalı. Kariyerlerin en ufak tefek olanından bile en az yirmi-yijmi beş kilo daha hafifimdir.

Gülümsüyorum. Keyifli bir sesle "Nasılsınız bakalım?" diye soruyorum.

Sorum onları şaşırtıyor ama izleyicilerin bundan hoşlana
caklarım biliyorum. .,_.
2. Mıntıka'dan gelen-çocuk "İdare eder," diyor. "Ya sen?"

"Bana göre biraz fazla sıcaktı," diyorum. Capitol'deki insanların güldüklerini duyar gibiyim. "Yukarıda hava daha

güzel. Neden siz de gelmiyorsunuz?"
Aynı çocuk, "Sanırım ben geleceğim," diyor.

1. Mmtıka'nın kız haracı ona gümüş yayı ve ok kılıfını uzatırken "Bunu da al, Cato," diyor. Bu benim yayım! Benim oklarım! Onları şöyle bir görmek bile, kendime ve dikkatimi dağıtıp, bu silahlara ulaşmama mani olan hain Peeta'ya duyduğum öfkeyi kabartıyor. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Peeta'yla göz teması kurmaya çalışıyorum ama tişörtünün ucuyla bıçağını parlatırken, benimle göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyor gibi bir hali var.

Cato, yayı iterken "Hayır," diyor. "Kılıcımla daha iyi iş görürüm." Kemerine takılı olan silahı - kısa ve ağır bir bıçak-görebiliyorum.

Cato'ya ağaca asılması için zaman verdikten sonra,, daha da yukarılara tırmanmaya başlıyorum. Gale her zaman, en ince dallara bile tırmanabilme yeteneğimle bir sincabı andırdığımı söylerdi. Bu becerim, kısmen düşük kilomdan kaynaklanıyor ama çok pratik yapmış olmamın payı da büyük. Ellerinizi ve ayaklarınızı nerelere koymanız gerektiğini bilmelisiniz. Tam dokuz-on metre kadar daha yukarı çıkmışken, bir kırılma sesi duyup, aşağıya bakıyorum ve Cato'nun düştüğünü görüyorum. Yere çok sert bir iniş yapıyor. Boynunu kırmış olmasını diliyorum ama kaba saba bir adama yakışacak küfürler savurarak ayağa kalkıyor.

Okları elinde tutan kız, birinin ona Glimmer diye seslendiğini duymuştum—tyyy,l. Mmtıka'daki insanların çocuklarına verdikleri saçma isimler beni öldürüyor. Dallar ayaklarının altında, çıtırdamaya başlayana kadar tırmanıyor ve sonra durma akıllılığını gösteriyor. Şimdi artık nereden baksanız, yirmi beş metre yüksekteyim. Beni vurmaya çalışıyor ve ok atmak

konusunda pek de usta olmadığı hemen belli oluyor. Oklardan biri, yakmımdaki ağaca saplanıyor; uzanıp, alıyo-

rum. Sanki oku almamın tek nedeni buymuşçasına, dalga geçer gibi başının üstünde sallıyorum. Oysa asıl amacım, oku, fırsatını bulduğum zaman kullanmak. O gümüş silahlar benim elimde olsaydı, onları, hem de hepsini, öldürebilirdim.

Kariyerler, aşağıda toplanıyorlar. Aralarında homurdan-dıklarım duyabiliyorum; onları aptal durumuna düşürdüğüm için öfkeliler. Ancak alacakaranlık çökerken, bana saldırma planlan suya düşüyor. Sonunda, Peeta'nm sert bir sesle "Bırakın, orada kalsın," dediğini duyuyorum. "Bir yere gidebileceği yok zaten. İcabına yarın bakarız."

Evet, haklı olduğu bir konu var. Hiçbir yere gitmiyorum. Su kaynağının sağladığı rahatlama hissi tamamen kaybolduğu için, yanıklarımın potansiyelini son raddesinde hissediyorum. Ağaç dallarının çatal oluşturduğu bir seviyeye inip, sarsak hareketlerle yatmaya hazırlanıyorum. Kendimi, kemerimle dala bağlarken, inlememek için gayret ediyorum. Uyku tulumunun ısısı, bacağıma fazla geliyor. Kumaşta bir yarık açıp, baldırımı açık havaya tutuyorum. Yaranın üstüne ve ellerime su serpiştiriyorum.

Gözüpek tavırlarımın yerinde yeller esiyor. Acı ve açlık duygusu beni bitap düşürdü. Ancak hiçbir şey yiyecek durumda değilim. Geceyi çıkarabilsem bile/ yarın sabah beni neler bekliyor olacak? Gözlerini ağacm yapraklarına dikip, istirahat etmeye çalışıyorum ama yanıklarım buna izin vermiyor. Kuşlar bile yatmaya hazırlanıyorlar; yavrularına ninniler şakıdıklarmı duyabiliyorum. Gecenin yaratıkları tek tek belirmeye başlıyor. Bir baykuş uluyor. Dumanların arasından, bir kokarcanın belli belirsiz kokusunu duyuyorum. Yandaki ağaçtan, bir hayvanın - belki bir possumun- Kariyerlerin meşalelerinin ışıklarını yansıtan gözleri beni izliyor Aniden, dirseğimin üstünde doğruluyorum. Bunlar bir possumun gözleri değil; onların camı andıran yansımalarını çok iyi bilirim.

Aslına bakarsanız, bunlar bir hayvana ait gözler de değiller. Işığın son hüzmeleriyle, beni dalların arasından sessizce izleyen kızı seçiyorum.
Rue.

Acaba ne zamandır orada? Belki de başından beri oradaydı. Önünde sergilenen sahneyi hiç kıpırdamadan ve fark edilmeden seyretti. Belki de, grubun yaklaştığını duyunca, ağacına benden hemen önce tırmandı.

Bir süre birbirimize bakıyoruz. Sonra, tek bir yaprağın bile oynamasına neden olmadan, küçük elini havaya uzatıyor ve başımın üstünde duran bir şeyi işaret ediyor.

Gözlerim, parmağının işaret ettiği noktaya dönüyor. Önce ne göstermeye çalıştığını hiç anlamıyorum. Ama sonra, benden yaklaşık beş metre kadar yukarıda, ışığın iyice loş bir hale geldiği bir noktada, belli belirsiz bir karaltı seçiyorum. Ancak, bu ne olabilir ki? Bir hayvan mı? Yaklaşık bir rakun büyüklüğünde bir şey ama bir daldan aşağı sarkıyor ve ağır ağır sallanıyor. Bir şey daha var. Ormanın gece sesleri arasında, kulağıma hafif bir mırıltı takılıyor. O zaman anlıyorum. Bu bir yaban arısı kovanı.

İçim korkuyla doluyor. Aklım, yerimden kıpırdamayı düşünmeyecek kadar başımda. Ne de olsa, orada ne tür bir yaban arısının yaşadığını bilmiyorum. Bu, sıradan bir "Sen bizi rahat bırakırsan, biz de sana dokunmayız," tarzı bir yaban arısı olabilir. Ancak, Açlık Oyunları'ndan bahsediyoruz ve burada sıradan diye bir şey yok. Bu, arıların, Capitol'un mutasyona uğrattığı, iz sürücü yaratıklardan olmaları gayet olası. Tıpkı alaycı kuşlar gibi, bu katil arılar da bir laboratuvarda yeniden yaratılıp, savaş döneminde, tıpkı arazi mayınlan gibi stratejik amaçlarla çeşitli mıntıkalara yerleştirildiler. Normal yaban anlarından daha büyükler ve kolayca ayırt edilen, altın renkli bir gövdeleri ve temas ettikleri anda, erik büyüklüğünde bir yumruya yol

açan iğneleri var. Çoğu insan birkaç arı sokmasından fazlasını kaldıramıyor. Bazıları hemen oluveriyor. Ha-

yatta kalsanız bile, zehirin neden olduğu halüsinasyonlar sizi delirme noktasına getirebiliyor. Bir şey daha var. Bu arılar, yuvalarını rahatsız edenlerin peşine düşüp, onları öldürmek için ne gerekiyorsa yaparlar. İşte isimlerinin önündeki "iz sürücü" sıfatı, bu özelliklerinden geliyor.

Savaştan sonra, Capitol, şehri çevreleyen bütün kovanları yok etmiş, mıntıkaların çevresindekilere ise dokunmamıştı. Sanırım, bu da, tıpkı Açlık Oyunları gibi, ne kadar zayıf olduğumuzu bize anımsatmak için seçtikleri bir yoldu. Alın size, 12. Mmtıka'yı çevreleyen çitin içinde kalmak için, bir neden daha. Gale ve ben, herhangi bir iz sürücü arı kovanına rastla-sak, arkamıza bile bakmadan tam aksi istikamete kaçarız.

Ne yani başımın üstünde asılı duran şey bu mu? Yardım almak için tekrar Rue'ye dönüyorum ama ağacının içinde kaybolmuş.

Şartlarımı göz önüne alınca, karşı karşıya kaldığım yaban arısı kovanının hangi türde olduğunun pek bir önemi kalmıyor sanırım. Yaralı ve kapana kısılmış haldeyim. Karanlık bana geçici bir rahatlama sağladı ama güneşin doğusuyla birlikte, Kariyerler beni öldürme planlarını oluşturmuş olacaklar. Onları böyle aptal yerine koymamdan sonra, aksine hiç ihtimal vermiyorum. O arı yuvası, elimdeki tek seçenek olabilir. Yuvayı, üzerlerine düşürebilirsem, belki kaçmayı başarabilirim. Ama bunu yapmak için Yav<< .Ü:.., -iske atmam gerekiyor.

Tabii Kİ, yuvanın kendisini keseuüecek kadar yakınına gidebilmem mümkün değil. Bu yüzden, dalın tamamını baltalayıp, bütün halinde aşağıya düşürmek zorundayım. Bıçağımın tırtıklı taran c. '. ;\ görebilir. Peki ya ellerim? Ya dalı keserken neden olacağım titreşim, arıları harekete geçirirse? Ve ya Kariyerler ne yaptığımı anlayıp, kamplarını taşırlarsa?

Dalı, dikkat çekmeden kesmek için en uygun -ve tek- fırsatı, marş sırasında bulacağıma karar veriyorum. Ve marş her an başlayabilir. Uyku tulumumdan çıkıp, bıçağımın belimde

olduğunu kontrol ettikten sonra, yukarı doğru tırmanıyorum. Bu başlı başına tehlikeli bir hareket. Çünkü yukarı çıktıkça, ağacın dalları beni bile taşıyamayacak kadar cılızlaşmaya başlıyor ama azmediyorum. Yuvayı taşıyan dala ulaştığımda, vızıltılar iyice belirginleşiyor. Yine de eğer bu arılar gerçekten iz sürücü arılar ise, çok daha fazla ses çıkarıyor olmaları gerekir. Aklımdan, Sadece duman yüzünden, diye geçiriyorum. Duman onları sakinleştirmiş olmalı. İsyancılar da, yaban arılarıyla baş etmek için aynı silaha başvurmuşlardı.

Capitol'ün mührünün gökyüzünde parlamasıyla aynı anda marş da duyuluyor. Ya şimdi, ya hiç, diye düşünerek dalı kesmeye başlıyorum. Bıçağı tuhaf sayılabilecek hareketlerle ileri, geri hareket ettirirken sağ elimdeki yaralar açılıyor. Bir oyuk açmayı başarınca, sonrası daha kolay olacak ama bu kadarı bile beni bir hayli zorluyor. Dişlerimi sıkıp, dalı kesmeye devam ederken, başımı gökyüzüne kaldırıyorum. Demek bugün ölen kimse olmamış. Sorun değil. Seyirciler benim yaralandığımı ve ağacın tepesinde kıstırıldığımı görmekten yeterince haz duymuşlardır zaten. Ancak marş sona ermek üzere ve müzik bitip, gökyüzü karardığında, dalın sadece dörtte üçlük kısmını kesebilmiş durumdayım. Durmaktan başka şansım yok.

Şimdi ne olacak? İşi el yordamıyla da bitirebilirim elbette ama bunun çok akıllıca bir plan olacağından emin değilim. Arılar çok sersemlemişlerse, yuva aşağıya düşerken bir dala takılırsa, ben kaçmaya çalışırsam... Bütün bunlar zaman kaybından başka bir şey olmayabilir. En iyisi şafak sökerken, yeniden buraya çıkıp, yuvayı düşmanlarımın tepesine indirmek olacak.

Kariyerlerin meşalelerinin cılız ışığında, aşağıya çatalıma dönüyorum ve bugüne kadar gördüğüm en güzel sürprizle karşılaşıyorum. Uyku tulumumum üstünde, gümüş bir pa-

raşüte bağlı, gümüş bir kap duruyor. Bir sponsordan aldığım ilk hediye! Haymitch, bana marş sırasında ulaştırılmasını sağlamış olmalı. Kap, tek avcuma sığacak büyüklükte. Ne olabilir ki? Yemek olmadığı kesin. Kapağını çevirerek açıyorum ve aldığım kokudan, ilaç olduğunu hemen

anlıyorum. Büyük bir dikkatle, parmağımı, merhemin üst yüzeyinde dolaştırıyorum. Daha o anda, parmak uçlarımdaki sızlama azalıyor.

"Ah, Haymitch," diye fısıldıyorum. "Teşekkürler." Demek ki beni terk etmemiş. Beni tamamen başımın çaresine bakmaya bırakmamış. Bu ilacın maliyeti astronomik bir rakam olmalı. Büyük olasılıkla, bu küçücük kap birden fazla sponsorun katkısıyla alınmıştır. Benim için, paha biçilmez.

İki parmağımı kutunun içinde daldırıp, aldığım merhemi baldırımın üstüne yayıyorum. Merhemin neredeyse büyülü bir etkisi oluyor; temas ettiği yerlerdeki acıyı anında yok edip, yerine hoş bir serinlik hissi bırakıyor. Bu, annemin, orman bitkilerinden elde ettiği bitkisel karışımlardan değil. Capitol laboratuvarlarmda geliştirilmiş bir yüksek teknoloji ilacı. Baldırımla işim bitince, ellerime de incecik bir kat sürüyorum. Sonra kutuyu, büyük bir dikkatle paraşütün içine sarıp, sırt çantamın en güvenli yerine saklıyorum. Şimdi artık acım da yatıştığı için, geriye, yeniden uyku tulumumun içine girip, uykuya dalmaktan başka birşey kalmıyor.

Benden sadece bir karış uzaktaki bir dala tüneyen bir kuşun cıvıltısıyla, yeni bir günün doğmakta olduğunu anlıyorum. Sabahın gri ışığında ellerimi inceliyorum. Merhem, bütün kırmızı ve su toplamış lekeleri bebek teni pembeliğine dönüştürmüş. Bacaklarımda hâlâ hafif bir yanma hissi var ama oradaki yanıklar ellerimdekilerden çok daha derin. Bacağıma bir kat daha merhem sürdükten sonra, eşyalarımı toparlıyorum. Ne olursa olsun, hızlı, çok hızlı hareket etmek zorundayım. Bu arada bir parça kraker ve kurutulmuş et yiyip, biraz

su içiyorum. Dün midemde hiçbir şey kalmadığı için, açlık hissi şimdiden baş göstermeye başladı.

Aşağıda, yerde, Kariyer grubu ve Peeta'mn uyuduklarını görüyorum. Duruşuna bakılırsa -bir ağaç gövdesine sırtını yaslamış halde uyuyor- Glimmer'ın nöbet tutuyor olması gerek ama herhalde yorgunluk baskın gelmiş.

Gözlerimi kısarak, yandaki ağaca bakıyorum ama Rue'yu göremiyorum. Beni uyandıran o olduğu için, onu uyarmamın adil olacağını düşünüyorum. Hem ayrıca, eğer bugün ölecek-sem, kazananın Rue olmasını isterim. Bu, ailem için fazladan yiyecek anlamına gelse bile, Peeta'mn kazanan tacım giymesi ihtimalini dayanılmaz buluyorum.

Cılız bir sesle, Rue'nun adını fısıldıyorum. İri iri açılmış, ' tetikteki gözleri hemen ortaya çıkıyor. Bir kez daha arı yu- rt vasini işaret ediyor. Bıçağımı kaldırıp testere gibi hareket ettiriyorum. Başını aşağı yukarı sallayıp, ortadan kayboluyor. ' Yakındaki bir ağaçtan bir hışırtı sesi geliyor. Sonra, biraz ileri- ' de benzer bir hareketlilik oluyor. Yüksek sesle gülmemek için (kendimi zor tutuyorum. Yoksa Oyun Kurucularına gösterdiği marifet bu muymuş? Yere değmeden, eğitim ekipmanlarının çevresinde, oradan oraya uçtuğunu hayal ediyorum. Bence en az bir on puanı hakediyormuş.

Doğudan pembe ışıklar belirirken daha fazla bekleme lüksümün olmadığını düşünüyorum. Dün geceki sıkıntılı tırmanışımdan sonra, bu sabahki, çocuk oyuncağı gibi geliyor. Arı yuvasını tutan dala ulaşınca, bıçağımı, oyuğa yerleştiriyorum. Tam bıçağı hareket ettirecekken, dalın üstünde hareket eden bir şey gözüme çarpıyor. Yuvanın, tam üstünde... İz sürücü bir arının parlak, altın renkli gövdesi, bir kağıdı andıran gri yüzeyde, tembel tembel ilerliyor. Biraz uyuşuk göründüğü doğru ama bu yaban arısı uyandıysa ve hareket ediyorsa, diğerleri de aynı durumda demektir. Avuçlarımdan, merhemin arasından ter fışkırıyor. Tişörtüme silip, kurulamaya çalışıyo-

rum. Eğer birkaç saniye içinde dalı indirmiş olmazsam, bütün kovanın üzerime saldırması tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Olacakları daha fazla ertelemenin bir anlamı yok. Derin bir nefes alıp, bıçağın sapını sımsıkı kavrıyorum ve elimden geldiğince bastırarak itiyorum. Geri, ileri, geri ileri. Arılar vızıldamaya başlıyorlar. Kovandan çıkmak üzere olduklarını hissediyorum. Geri, ileri, geri, ileri! Dizimde keskin bir sızı duyuyorum. Bir tanesi beni bulduğuna göre, diğerlerinin de üstüme saldırmaları an meselesi. Geri, ileri, geri, ileri. Bıçak derine inerken, dalı kendimden olabildiğince uzağa itiyorum. Dal kopup, daha aşağıdaki dalların üstüne düşüyor. Bir süre orada takılı kaldıktan

sonra, gürültüyle yere iniyor. Kovan bir yumurta gibi kırılıyor ve bir yığın öfkeli iz sürücü arı, ortalığa saçılıyor.

Yanağımda ikine ,'jlr batına lüssi oluyor. Bir tane de ensemde. A"1a*-.ı zehri beni anı: »a a sersemletiyor. İğneleri öcünden çıkarırken, bir elimle ağ>ca sımsıkı tu tünüyorum. Neyse ki, kovan aşağıya inmecen önce, beni gözüne kestiren sadece üç arı var. Diğerleri, zemindeki düşmanlarının peşine düşüyorlar.

Tam bir kargaşa! Kariyerler, arıların saldırısıyla, tamamen ayılmış durumdalar. Peeta ve diğer birkaç tanesi, her şeyi bırakıp, ok gibi fırlamayı akıl edebiliyor. "Göle! Göle!" haykırışlarını duyabiliyorum. Arılardan, onları suya götürerek kurtulmayı umuyorlar. Öfkeli arılardan kaçabileceklerini düşündüklerine göre, göl çok uzak olmasa gerek. Glimmer ve diğer bir kız -4. Mıntıka'mn haracı- o kadar şanslı değiller. Daha benim görüş açımdan çıkmadan, bir yığın arı tarafından sokuluyorlar. Glimmer tamamen delirmişe benziyor. Çığlıklar atarak, arılara yayıyla vurmaya çalışıyor, ki bunun hiçbir anlamı yok. Diğerlerinden yardım istiyor ama tabii ki hiçbiri geri gelmiyor. 4. Mıntıka'ran kızı sendeleyerek gözden kay-

bölüyor. Gerçi nehre ulaşamayacağına nesine isterseniz bahse girebilirim. Glimmer'in yere düştüğünü görüyorum. Birkaç dakika boyunca isterik hareketlerle sağ sola savrulduktan sonra, taş kesiliyor. .

Kovan artık boş bir kabuktan başka bir şey değil. Yaban arıları, diğerlerinin peşinde, gözden kayboldular. Geri döneceklerini sanmıyorum ama riski göze almak istemiyorum. Hızla ağaçtan inip, gölün aksi yönüne doğru koşmaya başlıyorum. Arıların zehiri beni sersemletse de, kendi küçük su birikintime dönüyorum ve yaban arılarının peşimde olması riskine karşılık kendimi suya atıyorum. Beş dakika kadar sonra, kayaların üstüne çıkıyorum. İnsanlar, iz sürücü arı sokmasını hiç ama hiç abartmamışlar. Aslına bakarsanız, bacağımdaki yumru, erikten çok portakala yakın büyüklükte. İğneleri çıkardığım yerlerden yeşil renkli, iğrenç bir sıvı sızıyor.

Şişlik... Acı ve sızıntı. Glimmer'ı yerde can çekişirken görmek. Daha güneş ufukta belirmeden görüp, kaldırmak için biraz fazla. Glimmer'm şu anda neye benzediğini düşünmek bile istemiyorum. Vücudu vücut olmaktan çıkmış. Yayı kavrayan parmaklan, davul gibi şişmiş.

Yay! Sersemlemiş beynimde, bir düşünce diğerine bağlanıyor. Ayağa kalkıyorum ve ağaçların arasında sendeleyerek geçip, Glimmer'm yattığı yere dönüyorum. Yay. Oklar. Onları hemen almalıyım. Henüz top atıldığını duymadım. Belki de Glimmer bir tür komaya girmiştir; kalbi hâlâ arıların salgıladığı zehirle mücadele ediyordur. Kalbi durduğu ve top atışı ölümünü ilan ettiği anda, bir araç devreye girecek ve cesediyle birlikte, yay ve okları da alıp, sonsuza dek Oyun dışı kalmalarına neden olacak. O silahların bir kez daha parmaklarımın basından kayıp gitmesine izin vermeyi reddediyorum!

Glimmer'm yanına tam topun atıldığı anda ulaşıyorum, *z sürücü arılar ortadan yok olmuşlar. Mülakat gecesi, altın renkli elbisesinin içinde muhteşem görünen o kız, tanınmaz

hale gelmiş. Yüz hatları kökünden yok olmuş, uzuvları normal ölçülerinin üç katına çıkmış. Arıların sokması sonucu oluşan yumrular patlamış ve kızın çevresini yeşil bir göle çevirmişler. Ok kılıfı sırtında asılı duruyor. Glimmer'i tek kolundan çekerek, çevirmeye çalışıyorum. Ancak eti ellerimin arasında dağılıyor ve ben sırtüstü yere düşüyorum.

Bu gerçek mi? Yoksa halüsinasyon görmeye mi başladım? Gözlerimi sımsıkı kapatıp, ağzımdan nefes almaya ve kendi kendimi kusmamaya ikna etmeye çalışıyorum. Kahvaltım midemde kalmalı. Yeniden avlanabilmem günler alabilir. İkinci bir top atılıyor. 4. Mıntıka'daki kızın da öldüğünü tahmin ediyorum. Kuşların sustuğunu ve içlerinden birinin uyarı ötüşünü duyuyorum. Bu, bir aracın geldiğinin habercisi. Kafam karmakarışık. Aracın Glimmer için geldiğini düşünüyorum ama çok da mantıklı gelmiyor. Çünkü ben hâlâ buradayım ve oklar için savaş veriyorum. Dizlerimin üstünde doğruluyorum. Ağaçlar çevremde fır dönmeye başlıyor. Gökyüzündeki aracı fark ediyorum. Kendimi, korumak ister gibi. Glimmer'm üstüne atıyorum ama hemen sonra, 4. Mıntıka'daki kızın havaya kaldırıldığını ve ortadan kaybolduğunu görüyorum.

Kendi kendime "Bunu yapmalısın!" diyorum. Çenemi sıkıp, ellerimi Glimmer'm gövdesinin altına sokuyorum ve göğüs kafesinin tam altı olması gereken yerden tutup, midesinin üstüne çeviriyorum. Elimde değil; hızlı hızlı nefes alıp veriyorum. Her şey tam bir kabus gibi; neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırt etmekte güçlük çekiyorum. Gümüş ol kılıfına asılıyorum ama askısı bir yere, belki de kızın kürek kemiğine takılıyor. Nihayet kılıfı kurtarmayı başarıyorum. Tam kılıfı kollarımla sardığım anda, birkaç çift ayak sesinin, çalılıklar tarafından bana doğru yaklaştığını duyuyorum ve Kariyerlerin geri geldiğini anlıyorum. Ya beni öldürmeye ya da silahlarını geri almaya geliyorlar.

Ancak kaçmam için artık çok geç. Kılıftan incecik bir ok çekiyorum ve yaya yerleştirmeye çalışıyorum. Ancak bir yerine tam üç yay görüyorum. Anların soktuğu yerden gelen koku o kadar tiksindirici ki yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum.
İlk avcı, elinde atmaya hazırlandığı mızrağıyla ağaçların arasından fırladığında, çaresiz durumdayım. Peeta'nm yüzündeki ifadeden bir anlam çıkaramıyorum. Atışını bekliyorum ama o kolunu indiriyor.
"Hâlâ burada ne arıyorsun?" diye tıslıyor. Kulağının altından süzülen sulara anlamayan gözlerle bakıyorum. Bütün vücudu, çiğle kaplanmış gibi, ışıldamaya başlıyor. "Deli misin?" Mızrağının ucuyla beni dürtüyor. "Kalk! Ayağa kalk!" Kalkıyorum ama o beni itmeye devam ediyor. Ne? Neler oluyor böyle? Beni biraz sertçe iterek kendisinden uzaklaştırıyor. "Koş!" diye haykırıyor. "Koş!"
Hemen arkasındaki çalılıkların arasından Cato çıkageli-yor. O da su damlaları içinde, ışıl ışıl parlıyor. Arılar onu tek gözünün altından sokmuş. Güneş vurunca, kılıcı parlıyor ve o anda kendime gelip, Peeta'nm söylediğini yapıyorum. Yayıma ve oklarıma sımsıkı tutunarak hiçbir yere doğru uzanan ağaçların arasında koşmaya başlıyorum. Dengemi sağlamaya çalışırken zaman zaman tökezleyip, düşüyorum. Yeniden göle-timin yakınından geçip, aşinası olduğum ormana dalıyorum. Dünya, dehşet verici biçimlerde eğilip, bükülmeye başlıyor. Bir kelebek, büyüyüp, büyüyüp ev kadar oluyor. Sonra patlayıp, milyonlarca yıldıza dönüşüyor. Ağaçlar kana dönüşüp çizmelerimden aşağı akıyor. Ellerimdeki yaralardan karıncalar çıkıyor; ne kadar sallasam da onlardan kurtulamıyorum. Kollarımdan yukarı, boynuma doğru tırmanıyorlar. Birisi çığlık atıyor. Bu, sahibinin nefes almak için bile ara vermediği uzun ve yüksek perdeden bir çığlık. Bunun ben olabileceğime

dair müphem bir fikre kapılıyorum. Tökezliyorum ve iz sürücü arılar gibi vızıldayan, küçük turuncu köpüklerden oluşan küçük bir çukura düşüyorum. Dizlerimi çeneme kadar çekip, ölümü bekliyorum.
Midem bulanıyor, aklımı toparlayamıyorum. Zihnimde tek bir düşünce beliriyor: Peeta Mellark az önce hayatımı kurtardı.
Sonra karıncalar gözlerimin içine akın ediyor ve kendimden geçiyorum.

Sürekli uyandığım ve uyandığımda kendimi daha da büyük bir dehşetin içinde bulduğum bir kabus görüyorum. Beni en çok korkutan ve başkaları adına korktuğum her ne varsa öyle canlı detaylarla kendilerini gösteriyorlar ki, gerçek olduklarına inanmaktan kendini alamıyorum. Her uyandığımda, "Nihayet bitti," diye düşünüyorum ama bitmiyor. Sadece işkencede yeni bir sayfa açılıyor. Prim'in ölümünü daha kaç defa seyretmek zorunda kalacağım? Babamın son dakikalarını daha kaç defa silbaştan yaşayacağım? Kendi bedenimin lime lime edildiğini, kaç kez hissetmem gerek? İz sürücü arıların zehrinin en önemli özelliği bu: Doğrudan beyninizde korkunun saklandığı yeri hedef alıyor.
Nihayet kendime gelmeye başlayınca, bir süre hareketsiz yatıyor ve hayal gücümün bir sonraki saldırısını bekliyorum. Ancak zamanla, zehrin nihayet, bir yıkıntıya dönüştürdüğü, takatsiz bedenimi terk ettiğine ikna oluyorum. Hâlâ, fetüs pozisyonunda yan dönmüş ha! v y-':ycrum. Elimi gözlerime götürüp, sağlam olduklarından v rsîmda hiç var olma art karıncalar

tarafından harap edilmedik! ?rinden emin o: 4yo-rum. Uzuvlarımı sadece uzatmak bile, müthiş bir efoı gerektiriyor. O kadar çok yerim acıyor ki, hesabını tutmaya gerek dahi görmüyorum. Çok ama çok ağır hareketlerle doğrulup, oturmayı başanyorum. Vızıldayan turuncu köpüklerle değil,

sadece kuru yapraklarla dolu, sığ bir çukurdayım. Kıyafetlerim nemli ama nedeninin göletin suyu mu, yağmur mu yoksa ter mi olduğunu kestiremiyorum. Uzunca bir süre, tek yapabildiğim, şişemden küçük yudumlar alıp, bir hanımeli öbeğine tırmanan küçük bir böceği seyretmek oluyor.

Ne kadar zamandır baygındım? Aklımı yitirdiğimde, henüz sabah saatleriydi. Şimdi öğleden sonra olmuş. Ancak eklem yerlerimin katılığı, aradan bir, hatta belki de iki günün geçmiş olabileceğini düşündürüyor. Eğer öyleyse, hangi haraçların arıların saldırısından sağ çıkabildiklerini asla öğrenemeyeceğim demektir. Glimmer ve 4. Mıntıka'daki kız, kurtulamadılar. Ancak yanlarında 1. Mıntıka'mn erkek haracı, 2. Mmtıka'nm iki yarışmacısı ve Peeta da vardı. Acaba onlar, arı sokmasından öldüler mi? Eğer hayatta iseler eminim, onlann da son birkaç günü, en az benimki kadar korkunç geçmiştir. Peki ya Rue? O kadar ufak tefek bir kız ki, onu yerle bir etmek için çok az bir zehir bile yeterli olabilir. Ancak bunun olması için önce arıların onu yakalamış olması gerekir ki, Rue kaçışına çok hızlı bir başlangıç yapmıştı.

Ağzımın içini kötü, çürük bir tat kaplıyor. Su tadı yok etmeye yetmeyince, kendimi hanımeline doğru sürüklüyorum ve bir çiçek koparıyorum. Çiçeğin, erciğini kibarca çekiyor, dilimin üstünde bir damla nektar bırakıyorum. Ağzımın içine ve gırtlağımdan aşağı tatlı bir lezzet yayılıyor: Damarlarım geçmiş yazlar, evimdeki ormanlar ve Gale'nin yanı basımdaki varlığıyla süslü anılarla ısınıyor. Her nedense, o son sabah yaptığımız konuşma hatırıma geliyor:

"Yapabiliriz, biliyorsun."

"Neyi?"

"Mıntıkayı terk edebiliriz. Kaçıp, ormanda yaşayabiliriz. Sen ve ben. Bunu başarabiliriz."

Ve birden, kendimi Gale'i değil, Peeta'yi düşünürken buluyorum ve... Peeta! Hayatımı kurtardı! Yani, sanırım. Çün-

kü karşılaştığımızda, neyin doğru, neyin zehirin yarattığı bir hayal olduğunu ayırt edemez haldeydim. Ama eğer kurtardıysa -ki iç güdülerim kurtardığını söylüyor- ne için? Acaba, yapmaya çalıştığı, mülakat sırasında başlattığı Aşk Çocuğu imajını korumak mı? Yoksa gerçekten de beni korumaya mı çalışıyordu? Ve eğer öyleyse, Kariyerlerle ne işi°vardı? Bütün bunlara hiçbir anlam veremiyorum.

Bir an için Gale'in bu yaşananlardan nasıl bir sonuç çıkardığını merak ediyorum ama sonra bütün bu düşünceleri bir kenara itiyorum çünkü her nedense, Gale ve Peeta'yı düşüncelerimde bir arada barındırmayı başaramıyorum.

Bu yüzden, arenaya girdiğim andan itibaren başıma gelen en iyi olaya odaklanıyorum. Artık bir yayım ve oklarım var. Ağaçtan çıkardığımı da sayarsanız tam bir düzine okum var. Hiçbirinde, Glimmer'ın vücudundan çıkan o tehlikeli yeşil sıvıdan bir iz yok. Bu da beni aslında o sıvının gerçekten var olmadığını düşünmeye itiyor ancak okların üstünde bir miktar kurumuş kan görebiliyorum. Onları daha sonra da temizleyebilirim ama birkaç dakikamı ayırıp, yakındaki bir ağaca atış yapıyorum. Bu yay ve oklar, evdeki silahlarımdan daha çok, Eğitim Merkezi'ndekilere benziyorlar ama kimin umurunda? İş görmeleri yeterli.

Silahlarım, Oyunlar'a tamamen farklı bir gözle bakmamı sağlıyor. Geriye çok sert rakiplerin kaldığına hiç şüphe yok. Ancak ben artık, kaçıp, saklanan ya da zavallı önlemler alan o basit yem değilim. Cato, şu anda ağaçların arasından çıkacak olsa, kaçmaz, hemen hedef alırdım. Hatta, bu anı zevkle beklediğimi fark ediyorum.

Ancak önce, biraz güç toplamam şart. Yine çok sıvı kaybettim ve zulamdaki su miktarı tehlikeli sayılabilecek kadar azaldı. Hazırlık döneminde, Capitol'de oburca beslenerek edindiğim birkaç kiloyu, hatta belki de daha fazlasını, çoktan

verdim. Kalça kemiklerim ve kaburgalarım, babanım ölümü takip eden o birkaç aydan beri hiç bu kadar belirgin olmamışlardı. Tabi bir de uğraşmam gereken yaralarım var; yanıklarım, kesiklerim, ağaçlara çarpmaktan oluşan yara berelerim ve arıların soktuğu yerlerdeki hâlâ çok acıyan şişlikler. Yanıklarımı merhemle geçirmeye çalışıyorum. Hatta bir miktar da arıların soktuğu bölgelere sürüyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Annemin arı sokması için bir tedavisi vardı: Zehri çekecek bir tür yapraktan bahsederdi ama o kadar az kullanmıştı ki, görüntüsünü bir yana bırakın yaprağın adını dahi çıkaramıyorum.

Önce su, diye düşünüyorum. Şimdi artık yol üstünde avlanabilirsin. Deliye dönmüş bedenimin, savrulurken ezip, bozduğu yeşilliklere bakarak hangi yönden geldiğimi anlayabiliyorum. Ve düşmanlarımın hâlâ iz sürücü arıların zehrinin neden olduğu gerçeküstü dünyaya kilitli olduklarını umarak diğer yöne yürüyorum.

Çok hızlı hareket edemiyorum çünkü eklemlerim her tür ani hareketi reddediyor. Av hayvanlarının izini sürerken kullandığım ağır avcı yürüyüşü temposuyla ilerliyorum. Birkaç dakika sonra, gözüme bir tavşan takılıyor. Okum ve yayımla, ilk avımı yakalıyorum. Hayvanı, her zaman yaptığım gibi, gözünden vuramıyorum ama yine de alıyorum. Bir saat kadar sonra, sığ fakat geniş bir kaynak buluyorum. İhtiyaçlarım için yeter de artar bile. Güneş sıcak ve haşin. Bu yüzden suyumun arınmasını beklerken, iç çamaşırlarıma kadar soyunup, yumuşacık akıntı eşliğinde yürümeye başlıyorum. Baştan ayağa leş gibiyim. Üzerime su atıp temizlenmeye çalışıyorum ama bir süre sonra kendimi suyun içinde buluyorum. Birkaç dakika boyunca öylece yatıp, suyun üstüme sinen kurumu, kanı ve yanıklarımın soyulmaya başlayan derilerini alıp götürmesine izin veriyorum. Kıyafetlerimi de yıkayıp, kurumaları için bir çalılığın üstüne attıktan sonra, bir süre güneşte oturuyorum.

Saçlarımı parmaklarımla açmaya çalışıyorum. İştahımın geri döndüğünü hissedince, bir kraker, bir parça kuru et yiyorum. Bir avuç yosunla gümüş silahlarımın üstündeki kanı temizliyorum.

Tazelenmiş bir halde yaralarımı merhemleyip, saçlarımı örüyorum. Hâlâ nemli olan kıyafetlerimi giyiyorum. Nasıl olsa güneşte kurumaları çok sürmez. Akıntının aksi yönünü takip etmek izlenebilecek en akıllıca yol gibi geliyor. Şimdi artık tepeye doğru hareket ediyorum. Doğrusu, bunu tercih ederim çünkü bu sayede sadece kendim için değil, olası av hayvanları için de taze su kaynağına yaklaşmış oluyorum. Hiç zorlanmadan, bir tür yaban hindisi olduğunu tahmin ettiğim tuhaf bir kuş avlıyorum. Her neyse, bana yenebilir bir hayvan gibi görünüyor. Akşam üstüne doğru, eti pişirmek için küçük bir ateş yakmaya karar veriyorum. Alacakaranlık sayesinde, dumanı saklamak daha kolay olabilir. Akşam çökerken, ateşi söndürebilirim. Hayvanı temizlerken çok dikkatli davranıyorum ama bu kuşta endişe verici bir görüntü yok. Tüylerini yolunca geriye tavuk büyüklüğünde etli ve sıkı bir bir kuş kalıyor. İlk partiyi közlerin üstünde yerleştirirken, bir çatırtı duyuyorum.

Tek bir hareketle sesin geldiği yöne dönerken, ok ve yayla nişan alıyorum. Orada kimse yok. En azından benim görebildiğim birisi. Sonra, bir ağacın gövdesinin kenarından çıkan çocuk çizmelerinin ucunu görüyorum. Omuzlarım gevşiyor. Sırıtıyorum. Ormanda bir gölge misali hareket edebiliyor. Hakkını-vermek gerek. Başka nasıl beni takip edebilirdi ki? Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum.

"Biliyor musun? İttifak kurmak sadece onlarm tekelinde değil," diyorum.

Birkaç saniye boyunca, cevap gelmiyor. Sonra, ağaç gövdesinin arkasında, Rue'nun tek gözü beliriyor. "Yani müttefik

olarak beni mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? Beni arılardan sen kurtardın. Hâlâ hayatta olduğuna göre zekisin de. Ayrıca senden kurtulamıyorum da..." Küçük kız karar vermeye çalışırken, gözlerini kırpıştırıyor. "Aç mısın?" Gözleri ateşin üstündeki ete kayarken, güçlükle yutkunuyor. "Haydi, gel," diyorum. "Bugün iki hayvan vurdum."

Rue, temkinli adımlarla saklandığı yerden çıkıyor. "Arıların soktuğu yerlerini iyileştirebilirim."

"Yapabilir misin? Nasıl?"
Elini sırtında taşıdığı çantaya sokuyor ve bir avuç yaprak çıkarıyor. Bu yaprakların annemin kullandıklarından olduğundan neredeyse eminim. "Bunları nereden buldun?" diye soruyorum.
"Sağda solda. Meyve bahçelerinde çalışırken, yanımızda mutlaka bu yapraklardan bulundururuz. Oralarda çok kovan bıraktılar. Burada da çok var..."
"Doğru," diyorum." "Sen on birinci mıntıkadan gelmiştin. Tarım bölgesi. Meyve bahçesi ha? Demek ağaçtan ağaca, sanki sırtında kanatların varmış gibi kolayca uçabilmen bundan kaynaklanıyor." Rue gülümsüyor. Gurur duyduğu konulardan birine parmak basıyorum. "Haydi, o zaman," diyorum. "Gel beni iyileştir bakalım."
Ateşin yanına diz çöküp, pantalonumu, dizimdeki yumruyu ortaya çıkaracak şekilde sıvıyorum. Rue, beni şaşırtacak bir şey yapıp, bir avuç yaprağı ağzına atıyor ve çiğnemeye başlıyor. Annem olsa, başka yöntemler kullanırdı ama burada çok fazla seçeneğimiz yok. Bir dakika kadar sonra, Rue, çiğnenmiş yapraklardan yeşilimsi bir sıvı elde edip, bacağımın üstüne tükürüyor.
"Ah..." Bu ses dudaklarımın arasından kontrolüm dışı kaçıveriyor. Ancak sanki yapraklar acıyı hemen almaya baş-
212

OYUNLAR
hyorlar.
Rue kıkırdıyor. "İğneleri çıkarmayı akıl etmen büyük şans olmuş, doğrusu. Yoksa durumun çok daha kötü olabilirdi."
Neredeyse yalvarır gibi, "Boynuma da yap," diyorum. "Yanağıma da..."
Rue ağzına biraz daha yaprak atıyor. Yaprakların verdiği rahatlama duygusu o kadar hoş ki bir süre sonra gülmeye başlıyorum. Rue'nun kolunun alt tarafında, uzun bir yanık görüyorum. "Bende bunun için bir şey var," diyorum ve silahlarımı bir kenara bırakıp, kpluna merhem sürüyorum.
Gıpta dolu bir sesle "İyi sponsorların var," diyor.
"Sana bir şey geldi mi?" diye soruyorum. Başını "hayır" der gibi sallıyor. "Ama gelecek. Göreceksin. Sona yaklaştıkça daha çok insan ne kadar zeki olduğunu anlayacak." Etleri çeviriyorum.
"Beni müteffik olarak istediğini söylerken şaka yapmıyordun, değil mi?"
"Hayır, çok ciddiydim." Haymitch'in, bu ufacık çocukla takım olmama homurdandığını duyar gibiyim. Ama bu kızı istiyorum. Çünkü o hayatta kalmayı becerebilen biri. Ve ona güveniyorum. Üstelik, saklamaya ne gerek var? Bana fazlasıyla Prim'i anımsatıyor.
"Pekala," diyor ve elini uzatıyor. El sıkışıyoruz. "Anlaştık, o zaman."
Tabii ki bu tür bir anlaşma ancak geçici bir anlaşma olabilir ama ikimiz de bu konuya değinmiyoruz.
Rue, çantasından büyük bir avuç dolusu bitki kökü çıkararak yemeğimizi zenginleştiriyor. Hafif nişastalı kökler, ateşin üstünde biraz da pişince yaban havucunun o tatlı ve keskin tadını hatırlatıyor. Rue kuşu da tanıyor. Onun mıntıkasında hindi kuşu dedikleri, yabani bir kusmuş. Dediğine göre, zaman zaman, koca bir sürü meyve ağaçlarına dadanırmış.
213

AÇLIK OYUNLARI
İşte o zaman, meyve bahçesinde çalışanlar kendilerine ziyafet çekerlermiş. Midelerimizi doldururken, bir süre sohbete ara veriyoruz. Kuşun bir hayli yağlı, fakat çok lezzetli bir eti var. Isırdığınız zaman, ağzınız, çeneniz yağ içinde kalıveriyor.
Rue iç çekerek "Ah," diyor. "Daha önce tek başıma bütün bir but yediğim olmamıştı."
Bundan hiç şüphem yok. Etin onun için çok nadir bulunan bir şey olduğuna bahse girerim. "Diğerini de al," diyorum.
"Gerçekten mi?" diye soruyor.
"İstediğini alabilirsin. Şimdi artık bir yayım ve oklarım olduğuna göre, daha fazlasını da avlayabilirim. Ayrıca tuzak da kurabiliyorum. Sana da nasıl kuracağını gösterebilirim." Rue'nun gözleri buta takılıp, kalıyor. "Ah, haydi, al," diyorum've butu eline tutuşturuyorum. "Zaten çok dayanmaz. Ayrıca hem kuşun kalan kısmı hem de tavşan duruyor." Butu eline alınca, iştahı baskın geliyor ve büyük bir lokma ısırıyor.

"On Birinci Mıntıka'da bizden daha çok yiyecek şeyiniz olduğunu sanırdım," diyorum. "Ne de olsa meyve, sebze yetiştiriyorsunuz."
Rue'nun gözleri iri iri açılıyor. "Ah, hayır. Mahsullerden yememize izin yok."
"Ne yapıyorlar? Yiyeni tutukluyorlar mı?"
"Kırbaçlıyorlar ve diğerlerini de izlemeye zorluyorlar. Belediye başkanı bu konuda hiç taviz vermez."
Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu nadir yaşanan bir olay olmasa gerek. 12. Mmtıka'da, çok nadiren uygulansa da, herkesin gözü önünde kamçı cezası pek sık şahit olduğumuz bir . durum değil. Teknik olarak, Gale ve ben, ormana girdiğimiz için her gün kamçı cezasına maruz kalabiliriz. Hatta teknik olarak, çok daha kötü cezalar da alabiliriz ama resmi görevlilerin hepsi bizden et alıyorlar. Ayrıca, Belediye Başkanı, yani Madge'in babası bu tarz şeylerden pek haz etmiyor. Belki de

ülkenin en az prestijli, fakir ve en çok makaraya alman mıntıkasında yaşamanın da kendine göre avantajları var. Örneğin, kömür kotamızı doldurduğumuz müddetçe, Capitol bizi genelde görmezden gelir.
Rue "Siz istediğiniz kadar kömür alabiliyor musunuz?" diye soruyor.
"Hayır," diyorum. "Sadece satın alabildiğimiz ve çizmelerimize takıldığı kadarını..."
"İnsanlar daha uzun süre dayansınlar diye, hasat zamanında bizi biraz daha fazla beslerler."
"Okulda olman gerekmiyor mu?"
"Hasat zamanı değil. O zaman herkes çalışır," diyor Rue.
Hayatını dinlemek gerçekten çok ilginç. Kendi mıntıkamız dışında kalan insanlarla hemen hiç iletişimimiz olmaz. Aslında şu anda Oyun Kurucular konuşmamızı bloke ediyop olabilirler. Çünkü, her ne kadar bu bilgiler zararsız gibi görünse de, farklı mmtıkalarm insanlarının birbirleri hakkında bir şeyler öğrenmesini istemiyorlar.
Rue'nun önerisiyle, ilerisini planlamak üzere, bütün yiyeceklerimizi ortaya döküyoruz. O zaten bendeki yiyeceklerim hemen hepsini görmüştü ama geriye kalan son birkaç kraker ve kuru et parçasını da ortaya sürüyorum. Rue, hatırı sayılır miktarda, kök, yemiş, yeşillik ve hatta biraz da orman meyvesi toplamış.
Bana hiç tanıdık gelmeyen bir meyveyi parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Güvenli olduğ\ma emin misin?"
"Ah, evet. Bizim mıntıkada çok var. Günlerdir bunlardan yiyorum," diyerek bir avuç dolusu meyveyi ağzına atıyor. Ben/tedirgin tavırlarla bir tanesini ısırıyorum ve bizim mıntıkanın böğürtlenlerin aşağı kalır yanı olmadığını görüyorum.. Her geçen saniye, Rue'yla ittifak kurmanın doğru bir karar olduğundan daha da emin oluyorum. Yiyecek tedariğimizi iki-

ye bölüyoruz. Böylece ayrılmamız halinde, ikimizi de birkaç gün boyunca idare edecek malzememiz oluyor. Rue'da yiyeceklerin dışında, küçük bir su matarası, el yapımı bir sapan ve bir çift yedek çorap var. Ayrıca, bıçak olarak kullandığı keskin bir çömlek parçası da var. Mahcup bir tavırla "Pek fazla bir şeyimin olmadığını biliyorum," diyor. "Ama Cornucopia'dan çabucak kaçmak zorunda kaldım."
"Doğru olanı yapmışşın," diyorum. Bendeki malzemeleri ortaya döküyorum. Gözlükleri görünce, iç geçiriyor.
"Bunu nereden buldun?" ,p'r
"Çantadaydı," diyorum. "Gerçi şu ana kadar bir işe yaramadı. Güneşi bloke etmediği gibi, görüşü de güçleştiriyor," derken omuz silkiyorum.
"Bu gözlük güneş için değil," diyor. "Karanlık için. Bazen, geceleri haşata çıktığımızda, ağaçların en üst kısımlarına tırmananlara bu gözlüklerden verirler. Meşalelerin ışıklan yükseklere kadar ulaşmıyor. Bir defasında, Martin adında bir çocuk, gözlüğü kendine saklamaya kalkıştı. Pantolonunun içine saklamış. Çocuğu hemen oracıkta öldürdüler."
"Bu gözlüğü aldığı için bir çocuğu mu öldürdüler?"
"Evet. Herkes o çocuktan kimseye zarar gelmeyeceğini biliyordu. Martin'in kafası basmazdı. Yani hâlâ üç yaşında bir çocuk gibi davranıyordu. Bu gözlükleri sırf oynamak için istemişti."

Rue'nun anlattıklarını dinlerken, 12. Mıntıka'nın güvenli bir cennet olduğu hissine kapılıyorum. Tabii ki bizim mıntıkamızda da insanlar sürekli açlıkla mücadele etmek zorunda kalıyor ama Barış Muhafızları'nın yarım akıllı bir çocuğu öldürebileceklerine ihtimal vermiyorum. Mesela, Yağlı Sae'nin, sürekli Hob'da takılan bir torunu var. Küçük bir kız. Aklı yerinde değildir ama herkes ona bir tür evcil hayvan gibi davranır. Ona ellerinde kalan döküntüleri falan verirler.

Gözlüğü elime alırken "Eee, bu gö.zlük neye yanyor?" diye soruyorum.

"Zifiri karanlıkta görebilmeni sağlıyor. Bu akşam gftneş batınca deneyebilirsin."

Rue'ye birkaç tane kibriti veriyorum ve arıların soktuğu yerlerin yeniden şişmesi ihtimaline karşılık ondan birkaç yaprak alıyorum. Ateşimizi söndürüp, karanlık çökene kadar, yokuş yukarı tırmanıyoruz.

Ona "Nerede uyuyorsun?" diye soruyorum. "Ağaçlarda mı?" Başını sallıyor. "Sadece ceketinle mi?"

Rue, yedek çoraplarını işaret ediyor. "Ellerime bunları geçiriyorum."

Geceleri havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünüyorum. "İstersen, uyku tulumumu paylaşabiliriz," diyorum. "İkimizi de alır." Yüzü aydınlanıyor. Sanırım bu kadarını ummaya dahi cesaret edemiyordu.

Kendimize bir ağaçta yüksek bir dal seçiyoruz ye tam marş başlarken, yerleşiyoruz. Bugün de ölen yok. *

"Rue," diyorum. "Ben bugün uyandım. Kaç gece kaçırdım?" Marş yüzünden sesimizin duyulmadığından eminim ama yine de fısıldıyorum. Hatta elimle dudaklarımı örterek önlem alıyorum. Ona Peeta'yla ilgili söyleyeceklerimi seyircilerin bilmesini istemiyorum. Ne yapmaya çalıştığımı anlayınca, Rue de aynı şeyi yapıyor.

"İki," diyor. "Birinci ve dördüncü mıntıkaların kızları öldü. Geriye on kişi kaldık."

"Tuhaf bir şey oldu. Ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyorum. İz sürücü arıların zehri yüzünden hayal görmüş de olabilirim," diyorum. "Benim mıntıkamdan gelen çocuğu biliyor musun? Peeta? Sanırım hayatımı kurtardı. Ama Kariyerlerle birlikteydi."

"Artık onlarla değil," diyor Rue. "Gölün kıyısındaki

kamplarını gizlice izledim. Arılar yüzünden yere serilmeden önce, kampa dönmeyi başardılar. Ama Peeta orada değil. Belki de seni kurtardıktan sonra, kaçmak zorunda kalmıştır."

Cevap vermiyorum. Eğer, Peeta beni gerçekten kurtardıysa, ona yine borçluyum demektir. Ve bu borç karşılığı ödenmeyecek bir borç. "Öyleyse bile, büyük ihtimalle bu da oynadığı rolün bir parçasıdır," diyorum. "Bilirsin işte, insanları bana aşık olduğuna inandırmak için..."

"Ah," diyor Rue düşünceli bir sesle. "Rol yaptığını düşünmemiştim."

"Tabii ki rol yapıyordu," diyorum. "Bunu akıl hocamızla birlikte planlamışlar." Marş sona eriyor ve gökyüzü kararıyor. "Haydi, gözlüğü deneyelim." Gözlüğü çıkarıp, takıyorum. Rue şaka yapmıyormuş. Ağaçların yapraklarından, on beş metre ötedeki çalıların arasında dolaşan kokarcaya kadar her şeyi görebiliyorum. Niyetim olsa, onu hemen öldürebilirdim. Hatta, herkesi öldürebilirim.

"Acaba bu gözlükten başka kimde var," diyorum.

"Kariyerlerde iki tane var. Ama zaten, onların göl kıyısındaki kamplarında her şeyleri var," diyor Rue. "Ayrıca çok da güçlüler."

"Biz de güçlüyüz," diyorum. "Farklı anlamda..."

"Sen güçlüsün. Ok atabiliyorsun. Ya ben ne yapabiliyorum?"

"Kamını doyurabiliyorsun," diyorum. "Onlar bunu becerebiliyorlar mı?"

"Buna gerek yok ki? Her tür malzemeleri var."

"Diyelim, malzemeleri yok. Diyelim, tedarikleri ortadan kayboluveriyor. Sence ne kadar dayanabilirler. Yani bu oyunun adı Açlık Oyunları, değil mi?"

"Ama Katniss, onlar aç değiller ki?"

"Hayır, değiller," diyorum. "Zaten sorun da bu." Oyunlar başladığından beri ilk defa bir planım var. Ve bu planı yerine getirmek için uçmamız ya da kaçmamız gerekmiyor. Çünkü bu plan, saldırmaya dayanıyor. "Sanırım bu işin çaresine bakmamız gerekecek, Rue," diyorum.

«©©
Rue bana bütün kalbiyle güvenmeye karar vermiş. Bunu biliyorum çünkü daha marş sona erer ermez, bana iyice sokulup, uykuya dalıyor. Benim de onunla ilgili şüphelerim yok zaten; ben de özel bir önlem alma ihtiyacı duymuyorum. Ölmemi isteseydi, kovanı işaret etmeden ortadan kaybolmaktan başka bir şey yapması gerekmezdi. İkimiz birden bu oyunlardan galip çıkamayız. Ancak ikimizden birinin hayatta kalma şansı yüksek görünmediği için, bu düşünceyi bir tarafa itmeyi başarabiliyorum.
Ayrıca şu anda kafamı meşgul edecek daha önemli bir düşünce var: Kariyerler ve malzemeleri. Rue ve ben bir şekilde, yiyeceklerini yok etmeninin yolunu bulmak zorundayız. Karınlarını doyurmanın onlar için dehşetli bir mücadele olacağından eminim. Kariyer Haraçları'nın geleneksel stratejisi, en baştan her tür yiyeceği ele geçirmek ve buna göre hareket etmektir. Yiyeceklerini iyi koruyamadıkları senelerde -bir defasında yiyeceklerini korkunç timsahlara kaptırmışlardı, başka bir sefer de Oyun Kurucularının başlattığı bir sel her şeyi alıp, götürmüştü- galipler diğer mıntıkaların haraçları arasından çıkmıştı. Kariyerlerin çok iyi beslenerek büyütülmüş olmaları bu anlamda bir dezavantaj oluşturuyor çünkü aç olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. En azından Rue ve benim bildiğimiz anlamda.

Ancak bu gece, detaylı bir plana girişemeyecek kadar bitkinim. Yaralarım iyileşiyor. Zihnim, zehrin etkisiyle hâlâ biraz bulutlu ve omzunu başıma gömüp uyuyan Rue'nun sıcaklığı bana güven duygusu veriyor. İlk defa şimdi, arenada ne kadar yalnız olduğumu anlıyorum. Ve başka bir insanın varlığının ne kadar rahatlatıcı olabileceğini. Bu halimi, uyuşukluğuma veriyorum. Yarm, oyunun yönü değişecek. Yarın, arkalarını kollamak zorunda kalan, Kariyer Haraçları olacak.
Top sesiyle yerimden sıçrıyorum. Gökyüzü ağarmaya, kuşlar ötüşmeye başlamışlar. Rue, ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu bir şeyle, benden biraz uzaktaki bir dala tünüyor. Başka atış olacak mı diye bekliyoruz ama olmuyor.
"Sence kimdi?" Peeta'yı düşünmekten kendimi alamıyorum.
"Bilmiyorum. Diğerlerinden herhangi biri olabilir," diyor Rue. "Öğrenmek için akşamı beklememiz gerekecek."
"Kimler kalmıştı, bir daha saysana..."
"Birinci Mıntıka'daki erkek haraç. İkinci Mmtıka'nm iki haracı birden. Üçteki çocuk. Thresh ve ben. Sen ve Peeta," diyor Rue. "Sekiz etti. Bekle, bir de onuncu mıntıkanın bacağı aksayan erkek haracı var. Dokuz oldu."
Birisi daha olmalı ama kim olduğunu çıkaramıyoruz.
"Bu sonuncunun nasıl öldüğünü çok merak ediyorum," diyor Rue.
"Bunu bilemeyiz. Ama bizim için iyi oldu. Bu ölüm, seyircileri bir süre oyalar. Belki, Oyun Kurucular işlerin çok ağır-laştığı fikrine kapılmadan önce, bir şeyler yapmayı becerebiliriz," diyorum. "Elindeki ne?"
"Kahvaltı," diyor Rue. Avcunu açınca iki yumurta görüyorum.
"Ne yumurtası?" diye soruyorum.
"Emin değilim. Şu tarafta bataklık bir bölge var. Bir tür su kuşu olsa gerek," diyor Rue.

w

Yumurtaları pişirmek çok iyi olabilirdi ama ikimiz de ateş yakma riskini almak istemiyoruz. Benim tahminim, bugün ölen haracın, Kariyerlerin kurbanı olduğu yönünde. Bu da yeniden Oyunlar'a dahil olacak gücü topladıkları anlamına geliyor. İkimiz de birer yumurta içip, tavşan bacağı ve biraz orman meyvesi yiyoruz. Bu, her şartta iyi sayılabilecek bir kahvaltı.

Sırt çantamı takarken, "Bunu yapmaya hazır mısın?" diye soruyorum.

"Neyi?" diyor Rue. Ama ayağa fırlayışına bakılırsa, önereceğim her şeyi yapmaya dünden hazır.

"Bugün Kariyerlerin yemeklerini yürüteceğiz," diyorum. "Gerçekten mi? Ama nasıl?" Gözlerindeki heyecan ışıltısını görebiliyorum. Bu yönden, macera denen şeyi büyük bir sıkıntı olarak gören, Prim'den çok farklı."

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Haydi avlanırken bir yolunu buluruz."

Gerçi pek fazla avlanabildiğimiz de söylenemez. Çünkü, benim aklım fikrim, Rue'dan, Kariyerlerin üssüyle ilgili olabildiğince çok şey öğrenmekte. Rue, üssü sadece çok kısa bir süre gözetleyebilmiş ancak gözlem yeteneği çok güçlü. Kamplarını, gölün hemen yakınma kurmuşlar. Malzeme stokları yaklaşık yirmi beş metre ötedeymiş. Gün boyunca, 3. Mıntıkadaki çocuğu, eşyalarına gözkulak olması için, kampta bırakıyorlarmış.

"3. Mmtıka'dan gelen çocuğu mu?" diye soruyorum. "O da mı onlarla çalışıyor?"

"Evet. Ve sürekli kampta kalıyor. Arıları göle çektikleri zaman, o da nasibini aldı. Sanıyorum, onu, bekçilik etmeyi kabul etmesi şartıyla hayatta bıraktılar. Ama çok iri yarı biri değil."

"Ne tür silahlan var?"

"Görebildiğim kadarıyla pek fazla değil. Bir mızrak. Onunla birkaçımızı uzak tutabilir ama mesela Thresh onu kolayca haklayabilir."

"Ve yiyecekler öylece açıkta duruyor, öyle mi?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Bu düzende yanlış olan bir şey var," diyorum.

"Biliyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayabilmiş değilim," diyor Rue. "Katniss, yemeklere ulaşabilsen bile, onlardan nasıl kurtulmayı düşünüyorsun?"

"Yakarak," diyorum. "Ya da göle atarak. Ya da yakıta batırarak." Hep Prim'e yaptığım gibi, Rue'nin karnını dürtüyorum. "Ye bakalım!" Kıkırdıyor. "Merak etme, bir yolunu bulurum. İnan bana bir şeyleri yok etmek, yapmaktan çok daha kolay."

Bir süre kök çıkarıp, orman meyvesi ve yeşillik topluyoruz. Bir taraftan da olabildiğince kısık sesle, strateji geliştiriyoruz. Bu arada, Rue'nun altı çocuklu bir ailenin en büyüğü olduğunu, kardeşlerine kol kanat gerdiğini, istihkaklarını küçük kardeşlerine verdiğini ve Barış Muhafızlan'run çok daha az nazik oldukları bir mıntıkanın çayırlarında, yiyecek bir şeyler bulmak için debelendiğini öğreniyorum. Aynı Rue, en çok neden hoşlandığını sorduğum zaman, "Müzik," diye yanıtlıyor.

"Müzik mi?" diyorum. Bizim dünyamızda müzik, kullanışlılık açısından saç kurdeleleriyle, gökkuşağı arasında bir yerdedir. Gökkuşağı en azmdan hava durumuyla ilgili ipucu verir. "Bunun için vaktin oluyor mu?"

"Evde şarkı söyleriz. îşte de. İğneni bu yüzden çok sevdim ya zaten." Benim varlığını bile unuttuğum iğnemi işaret ediyor.

"Sizin orada alaya kuşlar mı var?"

"Ah, evet. Hatta birkaç tanesiyle çok yakın arkadaş ol'

'?< dıjım. Bir onlar, bir ben, saatlerce şarkı söyleyebiliyoruz. Benim için mesaj da taşıyorlar."

"Bu da ne demek?"

"Genelde en yukarı ben tırmandığım için, işi bırakma amanmın geldiğini haber veren bayrağı ilk ben görürüm. O aman söylediğim özel bir şarkı bile var." Rue dudaklarını ralıyor ve tatlı, berrak sesiyle dört notalık küçük bir melodi ırıldanıyor. "Alaycı kuşlar, şarkımı bütün bahçeye yayarlar, nsanlar işi bırakma saatinin geldiğini böyle anlıyor. Gerçi, uvalarına çok yaklaşırsan tehlikeli de olabiliyorlar. Ama bu-un için onları suçlayamazsın."

İğnemi çıkarıp, Rue'ya uzatıyorum. "Al bunu. Senin için benden daha fazla anlam ifade ediyor."

"Ah, hayır," diyor Rue, parmaklarımı iğnenin üstüne kapatırken. "Ben bu iğneyi senin üstünde seviyorum. Zaten sana güvenebileceğime de bu sayede karar verdim. Hem bende de bu var." Tişörtünün allından bir tür çimden örülmüş bir kolye çıkarıyor. Ucundan kabaca oyulmuş, tahta bir yıldız sarkıyor. Ya da bir çiçek de olabilir. "Şans muskası."

"Şu ana kadar işe yaradığı ortada," derken iğnemi yeniden tişörtüme tutturuyorum. "Belki de onunla yetinsen daha iyi olacak."

Öğle yemeği saati geldiğinde, planımızın son hatlarını da belirliyoruz. Öğleden sonranın ilk saatlerinde planımızı yürürlüğe koyacak duruma geliyoruz. Rue'nun ilk iki kamp ateşinin odunlarını toplamasına ve dizmesine yardım ediyorum. Üçüncü ateşi tek başına halletmek için bol zamanı olacak. Daha sonra, birlikte ilk yemeğimizi yediğimiz yerde buluşmak için sözleşiyoruz. Derenin, bana rehberlik edeceğini sanıyorum. Oradan ayrılmadan önce Rue'nun yiyecek ve kibrit stoklarının tam olduğundan emin olmam gerek. Hatta, gece indiğinde buluşamamış olmamız ihtimaline karşılık, uyku tu-

lumunu da almasında ısrar ediyorum.

"Ya sen? Sen üşümez misin?" diye soruyor.

"Göl kıyısından bir uyku tulumu daha kapmayı başarabilirsem, hayır," diyorum.,"Biliyorsun, buralarda hırsızlık yapmak yasalara aykırı değil." Sırıtıyorum.

Rue, son dakikada, bana alaycı kuş işaretini öğretmeye karar veriyor. Hani şu günlük çalışma saatlerinin dolduğunu haber veren işareti. "İşe yaramayabilir," diyor. "Ama olur da alaycı kuşların böyle şakıdıklarmı duyarsan, iyi olduğumu ama hemen yanına gelemeyeceğimi bileceksin."

"Burada çok alaycı kuş var mı?" diye soruyorum.

"Onları görmedin mi? Her tarafta yuvaları var," diyor. İtiraf etmeliyim ki yuvaları hiç görmedim.

"Pekala, o zaman. Her şey plana uygun giderse, akşam yemeğinde görüşürüz."

Rue, hiç beklenmedik bir anda, kollarıyla beni sarıyor. Onu kucaklamadan önce kısa bir tereddüt yaşıyorum.

Bana "Dikkatli ol," diyor.

"Sen de," diyorum. Dönüp, dereye doğru yürürken, endişeliyim. Rue'nun öldürülmesinden, Rue'nun öldürülme-mesinden ve ikimizin sona kalmamızdan, Rue'yu yalnız bırakmaktan, Prim'i hayatta tek başına bırakmaktan korkuyorum. Hayır, Prim'in yanında annem, Gale ve bana onu asla aç bırakmayacağına söz veren bir fırıncı var. Rue içinse sadece ben varım.

Dereye ulaşınca, tek yapmam gereken, yokuş aşağı yürüyüp, arı saldırısından önce bulunduğum yere inmek olacak. Suyun içinden geçerken temkinli olmamda fayda var zira düşüncelerim, cevaplanmamış sorulara odaklamış halde. Ve bu soruların büyük kısmı Peeta'yla ilgili. Bu sabah atılan top, Peeta'nın ölümünün habercisi olabilir mi? Eğer öyleyse, nasıl öldü acaba? Bir Kariyerin elinde mi? Glimmer'm vücudunun

üstüne kapandığım ve Peeta'nın ağaçların arasmdan fırladığı o anı anımsamak için beynimi zorluyorum. Ancak Peeta'nın baştan aşağı ışıldadığını düşünmek bile, olup biten her şeyden şüphe duymama yetiyor.

Dün gerçekten çok yavaş yürümüş olmalıyım çünkü sadece birkaç saat içinde, banyo yaptığım sığ su birikintisine ulaşıyorum. Suyumu tazelemek ve sırt çantama bir kat daha çamur eklemek için duruyorum. Görünüşe bakılırsa, çantam, üstünü ne kadar sıvarsam sıvayayım, turuncuya dönme eğilimi sergiliyor.

Kariyerlerin kampına bu kadar yakın olmak, algılarımın açılmasına neden oluyor. Onlara yaklaştıkça, daha temkinli davranıyorum.. Sıradışı seslere kulak kesilmek için daha sık duraksıyorum. Okum ve yayım göreve hazırlar. Ortalıkta hiç haraç yok ama Rue'nun bahsettiği bazı şeyleri görüyorum. Mesela tatlı orman meyvesi fundaları. Arı sokmasına iyi gelen yapraklar... Benim kapana kısıldığım ağacın çevresindeki öbek öbek iz sürücü arı kovanları. Ve

orada, burada, başımın üstündeki dallarda, yukarılarda gözüme çarpan siyahlı beyazlı alaycı kuş kanatları.

Hemen dibinde, parçalanmış arı kovanının durduğu ağaca ulaşınca, cesaretimi toplamak için bir an duruyorum. Rue, buradan gölü en iyi gözetleyebileceğim noktaya nasıl ulaşabileceğimi uzun uzun tarif etmişti. Kendi kendime, Unutma, diyorum. Şu anda avcı sensin, onlar değil. Yayımı sımsıkı kavrayıp, yola. devam ediyorum. Rue'nun bahsettiği koruluğa ulaşınca, zekasına bir kez daha hayran kalıyorum. Burası tam ormanın kıyısında kalıyor. Ama aşağıda o kadar sık bir bitki örtüsü var ki Kariyer kampını fark edilmeden rahatça izleyebilirim. Aramızda, Oyunların başladığı geniş meydan uzanıyor.

Orada dört haraç var. 1. Mıntıka'nın erkek haracı. Cato. 2- Mıntıka'nın kız haracı ve 3. Mmtıka'dan geldiğini tahmin

ettiğim, sıska ve kül rengi tenli çocuk. Capitol'de geçirdiğimiz süre boyunca, bende hiç iz bırakmamış olmalı. Hakkında hemen hemen hiçbir şey hatırlayamıyorum. Ne kostümünü, ne eğitimden aldığı puanı, ne de mülakatını. Hatta şimdi de önünde duran plastik kutuyla oyalanırken, kendisinden çok daha iri yarı ve zorba görünüşlü müteffiklerinin arasında son derece silik görünüyor. Yine de, kayda değer bir özelliği olmalı; yoksa Kariyerler onun yaşamasına izin verme zahmetine girmezlerdi. Ona bakarken, Kariyerlerin bekçi olarak neden onu tayin ettikleri ve neden hayatta kalmasına göz yumdukları konusundaki huzursuzluğum iyice artıyor.

Haraçların dördü de, iz sürücü arı saldırısının etkilerinden yeni yeni kurtuluyor gibi görünüyorlar. Buradan bile, vücutlarındaki şişlikleri görebiliyorum. Büyük olasılıkla, iğneleri çıkarmayı akıl edememişler. İğneleri çıkardılarsa bile, şifa veren yapraklardan haberleri yok. Öyle görünüyor ki Cornucopia'dan aldıkları ilaçların hiçbiri fayda etmemiş.

Cornucopia, orijinal yerinde duruyor ama içi tam takır. Küfelerin, çuvalların, plastik bidonların içinde saklanan malzemelerin büyük kısmı, kampa şüphe uyandıracak bir mesafede üst üste yığılmış halde duruyor. Diğerleri ise, bu malzeme piramidinin çevresine serpiştirilmiş. Neredeyse, Cornucopia'nm Oyunlar'm başlangıcındaki hali taklit edilmiş diyeceğim. Piramidin tam üstüne, kuşların heveslerini kursaklarında bırakmaktan başka bir işe yaramaz gibi görünen bir fileyle bir tente kurulmuş.

Bu sahnede, insanın kafasını allak bullak eden bir şeyler var: Piramidin kampa mesafesi, file, 3. Mıntıka'dan gelen çocuğun varlığı. Kesin olan tek şey, bu erzakları yok etmenin, sandığım kadar basit olmayacağı. Burada, söz konusu olan başka bir faktör var. Ve o faktörün ne olduğunu keşfedene kadar bir yere kıpırdamamam yerinde bir karâr olacak. Tah-

minim, o piramidin bir tür bubi tuzağı olduğundan yana. Aklımdan gizli kuyular, tepeden inen ağlar, koparıldığı zaman kalbinize zehirli bir ok saplayan ipler geçiyor. Doğrusu, olasılıkların sınırı yok.

Seçeneklerimi düşünürken, Cato'nun seslendiğini duyuyorum. Ormanı, benden çok uzak bir noktayı işaret ediyor. Rue'nun ilk kamp ateşini tutuşturduğunu anlamak için dönüp bakmama hiç gerek yok. Dumanın dikkat çekici olması için yeterince yeşil odun toplamaya dikkat etmiştik. Kariyerler hemen silahlanmaya koyuluyorlar.

Aralarında bir tartışma baş gösteriyor. Duyabileceğim bir sesle, 3. Mıntıka'daki çocuğun kalmasının mı yoksa onlarla gitmesinin mi daha doğru olacağına karar vermeye çalışıyorlar.

"Geliyor," diyor Cato. "Ona ormanda ihtiyacımız var. Zaten buradaki işi hallediliyor. Kimse erzaklarımıza el süremez."

1. Mıntıka'ran haracı "Ya Aşk Çocuğu?" diye soruyor.

"Size onu unutmanızı söylemekten dilimde tüy bitti. Onu nerede kıstıracağımı biliyorum. Henüz kan kaybından ölmemiş olması bile mucize. Herhalükarda, bize baskın yapacak durumda da değil."

Demek Peeta ormanın içinde bir yerde ve ağır yaralı. Fakat, onu Kariyerlere ihanet etmeye iten şeyi hâlâ bilmiyorum.

"Haydi," diyor Cato. 3. Mıntıka'nın haracının eline bir mızrak tutuşturuyor. Birlikte dumanların yükseldiği tarafa yürüyorlar. Ormana girerlerken duyduğum son şey, Cato'nun "Kızı bulduğumuz zaman, kendi tarzımla öldüreceğim ve kimse müdahale etmeyecek, ona göre!"

Bir şekilde, bahsettiği kızın Rue olmadığım biliyorum. Ne de olsa, başlarından aşağı bir arı kovanı indiren o değildi.

Yarım saat kadar, olduğum yerde kalıp, erzak konusunda ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Ok ve yayın bana sağladığı en büyük avantaj, mesafe. Piramide yanan bir ok atmam çocuk oyuncağı. Bu işte, oku ağın aralıklarına isabet ettirçcek kadar ustayım. Ancak piramidin ateş alacağının garantisi yok. Okun kendi kendini yakıp, sönmesi daha büyük olasılık. O zaman ne olacak? Hiçbir şey elde edemediğim gibi, onlara kendimle ilgili gereğinden fazla bilgi vermiş olurum. Buraya geldiğimi, bir suç ortağımın olduğunu ve okla yayı ustalıkla kullanabildiğimi anlarlar.

Alternatifim yok. Daha fazla sokulmam ve erzakları asıl koruyan şeyin ne olduğunu görmeye çalışmam şart. Hatta, tam ortaya atılmak üzereyken, gözüme bir hareketlilik çarpıyor. Birkaç yüz metre sağımda, ormandan birisinin çıktığını görüyorum. Bir an için, Rue'nun geldiğim sanıyorum ama hemen sonra Tilki Surat'ı tanıyorum. Bu sabah kim olduğunu bir türlü çıkaramadığımız haraç oymuş, demek! Sağma, soluna bakmıyor ve güvende olduğundan emin hissedince, küçük fakat seri adımlarla piramide koşuyor. Tam piramidin çevresini saran malzeme çemberine ulaşınca, duruyor, yere dikkatle bakıyor ve tek ayağını belli bir noktaya uzatıyor. Sonra zaman zaman tek ayağının üstünde sekerek, hafifçe sendeleyerek, zaman zaman da birkaç adım atma riskini alarak, tuhaf, küçük sıçrayışlarla, piramide yaklaşmaya başlıyor. Belli bir noktaya gelince, küçük bir varilin üstünden, havaya sıçrıyor ve yere parmak uçlarında iniyor. Ancak hedeflediği noktayı biraz aştığı için, ivmesi onu ileri doğru itiyor. Elleri yere çarparken, küçük bir feryat koparıyor fakat hiçbir şey olmuyor. Hemen sonra yeniden doğruluyor ve malzeme yığınına ulaşana kadar, yola devam ediyor.

Demek, bubi tuzağı konusunda yanılmamışım. Ama büyük olasılıkla, sistem benim sandığımdan daha karmaşık. Bu

kız konusunda da haklıymışım; ucu yemeğe çıkan bu yolu keşfedebildiğine ve bu kadar düzgün biçimde tekrarlayabil-diğine göre, gerçekten çok kurnaz olmalı. Değişik kurulardan aldığı malzemelerle çantasını dolduruyor: Bir küfeden kraker, bir varilin yan tarafına asılmış çuvaldan birkaç elma... Ancak her şeyden çok az, eksildiği fark edilmeyecek miktarlarda almaya özen gösteriyor. Şüphe uyandırmayacak kadar. Sonra, yine aynı tuhaf dansı yaparak çemberden çıkıyor ve tek parça halinde, sağsalim, ormana dalıp, gözden kayboluyor.

Sıkıntıyla dişlerimi gıcırdatmakta olduğumu neden sonra fark ediyorum. Tilki Surat, tahminlerimi doğruladı. Fakat, bu kadar hüner gerektirecek tuzak, ne tür bir tuzak olabilir?

Ve nasıl bir tuzağın, bu kadar çok tetik noktası olabilir? Elleri toprağa değerken neden çığlık attı acaba? İnsanın aklına... Yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyor... İnsanın aklına, yerin bir anda patlayacağı geliyor.

"Mayın," diye fısıldıyorum. Bu, her şeyi açıklıyor. Kariyerlerin, erzaklarını gönül rahatlığıyla bırakabilmelerini, Tilki Surat'ın tepkisini, fabrikaların olduğu, televizyon, otomobil ve patlayıcıların üretildiği 3. Mmtıka'dan gelen çocuğun olaya nasıl dahil olduğunu... Fakat, mayınları nereden bulmuş olabilir? Yoksa malzemelerin arasında mayın da mı vardı? Mayın, haraçların bizzat kan dökmesini tercih eden Oyun Kurucularının genelde verdikleri silahlardan değildir. Çalılıkların arasından geçip, haraçları, arenaya çıkaran yuvarlak, metal plakalardan birine koşuyorum. Plakanın çevresindeki toprak kazılıp, yeniden örtülmüş. Arazi mayınları, bizim plakaların üstünde beklediğimiz altmış saniyelik sürenin sonunda etkisiz hale getirilmişti. Fakat, 3. Mmtıka'dan gelen çocuk, mayınları yeniden aktif hale getirmeyi başarmış olmalı. Oyunlar'da kimsenin böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum. Bu gelişmenin Oyun Kurucularını bile şoka soktuğundan eminim.

Pekala... Böyle bir numarayı kotardığı için 3. Mıntıka haracını tebrik ederim ama ben şimdi ne yapacağım? Görünüşe bakılırsa, kendimi paramparça ettirmeden o alana girmem mümkün olmayacak. Yanan bir ok atma fikri, şimdi az öncekinden de gülünesi geliyor. Mayınlar basınçla harekete geçiyorlar. Ayrıca, basıncın çok fazla olması da gerekmiyor. Bir sene, bir kız haraç, plakasının üstünde beklerken, uğurlu eşyasını -küçük, ahşap bir toptu- kazayla elinden düşürmüş ve kelimenin tam anlamıyla unufak olmuştu.
Kollarım fena değildir. Belki o tarafa birkaç kaya parçası fırlatmam işe yarayabilir. Nasıl bir işe? Tek bir mayını patlatmaya mı? Belki böylece bir zincirleme reaksiyon başlatabilirim. Ya da başlatabilir miyim? 3. Mıntıka'nın haracı mayınları, bir mayın diğerini etkilemeyecek şekilde yerleştirmeyi -böylece istilacının ölümünü garanti altına alırken, erzaklarına zarar gelmesini engellemeyi- düşünmüş müdür? Hem zaten tek bir mayını harekete geçirsem bile, Kariyerleri yeniden bu tarafa, üstüme çekmiş olurum. Ayrıca, neler düşünüyorum böyle? Şu ağın, bu tarz saldırıları saptırmak için örtüldüğü açıkça belli. Büyük bir zincirleme reaksiyon yaratabilmek ve bütün piramidi bir anda yok etmek için aynı anda otuz kaya falan fırlatmam gerek.
Kafamı çevirip, ormana bakıyorum. Rue'nun ikinci ateşinin dumanları da göğe yükseliyor. Şu an itibariyle, Kariyerler bu işte bir iş olduğuna uyanmaya başlamışlardır. Zamanım hızla daralıyor.
Bu işin bir çözümü var. Olduğundan eminim... Ah yeterince odaklanmayı bir başarabilsem! Piramide, bir okla devrilmeyecek kadar ağır varillere, küfelere bakıyorum. İçlerinden birinde yemeklik yağ olması ihtimali, yanan^ok fikrimi yeniden canlandırıyor. Fakat, sadece tahminden yola çıkarak atış yapmam halinde, oklarımın on ikisini birden boşu boşuna kaybetmem mümkün. Yeni tahribat imkanları bulabilme

umuduyla, Tilki Surat'ın tarzını taklit etmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladığım bir anda, gözlerim elma çuvalına takılıyor. Çuvalı, yanındaki varile bağlayan halatı, bir atışla koparabilirim. Eğitimde de bu kadarını yapmadım mı? Çuval büyük bir çuval ama sadece tek bir patlamayı tetiklemesi olası. Elmaları dökmeyi başarabilirsem... Belki...
Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Harekete geçiyorum ve bu işi halletmek için kendime üç okluk hak tanıyorum. Ayaklarımı büyük bir dikkatle yerleştirip, büyük bir titizlikle nişan alırken, duyularımı dünyaya kapatıyorum. İlk ok, çuvalın üst kısmının yanma denk geliyor ve çuval bezinde bir yarık açıyor. İkincisi bu yarığı genişletiyor. Üçüncü oku atarken, ilk elmanın çıktığını görüyorum. Son ok çuvalın yırtık kapağına denk geliyor ve kapağı çuvaldan ayırıyor.
Sanki bir an her şey donup kalıyor. Sonra elmalar yerlere saçılıyor ve ben geriye doğru, havaya savruluyorum.

«©©
Patlamanın ve havaya uçan sıkı toprağın etkisiyle fer a sarsılıyorum. Sırt çantam, düşüşün etkisini azaltmaya pek yaramıyor. Neyse ki ok kılıfım, dirseğimin kıvrımına tak:: ırak hem kendini, hem beni koruyor. Yayımı da sıkı sıkivv .ztu-yorum. Yer, patlamaların etkisiyle sarsılmaya devam yor. Ama ben patlamaları duyamıyorum. Şu anda hiçbir şey duyamıyorum. Elmalar, yeterlf sayıda mayını harekete geçirmişe benziyor. Kimisi yanan, irili ufaklı cisîm parçacıkları üstüme yağarken, yüzümü kollarımla örtmeyi başarıyorum. Havayı kesif bir duman kaplıyor; bu, nefes alma yeteneğini yeniden kazanmaya çalışan biri için hiç hoş bir ortam değil.
Bir dakika kadar sonra, yer sarsıntısı kesiliyor. Yana dönüp, bir an için, birkaç dakika öncesine kadar piramitin durduğu yerdeki dumanı tüten enkazın keyifini çıkarıyorum. Kariyerlerin bu enkazdan bir şeyler kurtarabileceklerini hiç , sanmıyorum doğrusu.
"Buradan hemen gitsem, iyi olacak," diye düşünüyorum. "En kısa zamanda burada biterler." Ancak ayağa kalktığım zaman, kaçışımın sandığım kadar kolay olmayacağım anlıyorum. Başımda bir tuhaflık var. Bu öyle hafif bir sersemlik de-değil; ağaçların çevrenizde fır

dönmesine ve yerin ayaklarınızın altında dalgalanmasına yarayacak türden bir baş dönmesi. Birkaç adım atıyorum ve bir şekilde, ellerimin ve dizlerimin

üstüne düşüyorum. Geçmesi için birkaç dakika bekliyorum ama geçmiyor.

İçimi büyük bir panik kaplamaya başlıyor. Burada kalamam. Kaçmam gerek. Fakat ne yürüyebiliyor, ne de duyabiliyorum. Elimi patlamanın olduğu tarafa bakan sol kulağıma götürüyorum; geri çektiğimde parmaklanma bulaşan kanı görüyorun. Patlamanın etkisiyle sağır olmuş olabilir miyim? Bu fikir beni korkutuyor. Avlanırken, gözlerim kadar -hatta bazen biraz daha fazla- kulaklarıma da güvenirim. Ancak korkumu asla belli etmemeliyim. Çünkü şu anda Panem'deki her TV ekranına benim yüzüm yansıdığından adım gibi eminim.

Kendi kendime, Kan izi bırakamam, diyorum ve kapüşonumu başıma geçiriyorum. Sarsak parmaklarımla kapüşonun kordonunu çenemde bağlıyorum. Bu sayede kanımın yerlere damlamasına engel olabilirim. Yürüyemiyorum ama emekleyebilir miyim acaba? Temkinli tavırlarla ileri doğru hareket ediyorum. Evet, eğer çok yavaş davranırsam, emekleyebiliyorum. Ormanın büyük kısmı beni saklamak konusunda yetersiz kalacak. Tek umudum Rue'nun koruluğuna kendimi atıp, yeşilliklerin arasına gizlenmek. Burada, açık alanda dizlerimin üstünde yakalanamam. Sadece ölümle burun buruna gelmekle kalmam; Cato'nun elinden uzun ve acı veren bir ölüm yaşayacağımdan eminim. Prim'in böyle bir sahneyi izlemek zorunda kalması düşüncesi saklanacağım yere doğru santim santim sürünürken, itici güç oluyor.

Yeni bir patlamayla yüzüstü seriliyorum. Patlayan bir küfenin harekete geçirdiği aylak bir maym olsa gerek. Bu iki kez daha tekrarlanıyor. PrimTe birlikte, evde mısır patlattığımız zaman en sona kalan birkaç mısır tanesini hatırlıyorum.

Kendimi oradan kılpayı kurtardığımı söylemem hafif kalır. Tam ağaçların dibindeki çalılıkların arasına sindiğim

anda, Cato ve peşindeki arkadaşları çıkageliyorlar. Cato'nun öfkesi o kadar abartılı ki, hedefinin ben, nedeninin ise benim yaptığım şey olduğunu bilmesem, komik kaçtığını bile düşünebilirim. Yakınlığımı ve kaçacak ya da kendimi savunacak durumda olmayışımı da ekleyince, dehşete düşmemek elde değil. Saklandığım yerde, kameraların bana yakın çekim yapamayacaklarını bilmek çok iyi geliyor. Çünkü yarınım olmayacakmış gibi, tırnaklarımı kemiriyorum. Dişlerimin birbirine çarpmasına engel olmak için, son tırnak cilası kalıntılarını kemirmekten başka seçeneğim yok.

3. Mmtıka'dan gelen çocuk, enkaza taş atıyor. Bütün mayınların harekete geçtiğini diğerlerine de söylemiş olmalı çünkü Kariyerler hep birlikte piramitten geriye kalanlara yaklaşıyorlar.

Cato öfke nöbetinin ilk safhasını geride bıraksa da, dumanı tüten ve ağzı açık duran birkaç kutuyu tekmelemeye devam ediyor. Diğer haraçlar bu karmasının içinde dolanıyor ve kurtarılacak bir şey kalıp kalmadığını kontrol ediyorlar. Ama hiçbir şey bulamıyorlar. 3. Mmtıka'dan gelen çocuk görevini çok iyi yapmış. Aynı şey, Cato'nun da aklına gelmiş olacak ki, dönüp ona bağırmaya başlıyor. 3. Mmtıka'daki çocuk tam kaçacakken, Cato, kolunu boynuna dolayıp, onu yakalıyor. Çocuğun kafasını hızla bükerken, Cato'nun kollarındaki kasların şiştiğini görebiliyorum.

İşte bu kadar çabuk... 3. Mmtıka'dan gelen çocuğun ölümü.

Diğer iki Kariyer, Cato'yu sakinleştirmeye çalışır gibiler. Ormana doğru kaçmak istediğini tahmin ediyorum ama diğerleri gökyüzünü işaret edip duruyorlar. Bu hareketleri kafamı karıştırıyor ama birkaç saniye geçmeden ne demek istediklerini anlıyorum. "Tabi ya. Bu patlamaya sebep olan kişinin öldüğünü tahmin ediyorlar." Oklardan ve elmalardan haberleri yok. Bubi tuzağının kusurlu olduğuna ve erzakları

havaya uçuran haracın bunu yaparken öldüğüne inanıyorlar. Top atılmış olsa bile, sesi, mayınların patlaması sırasında duyulmamış ve hırsızın paramparça olmuş cesedi, gökyüzü

aracı tarafmdan toplanmış olabilir. Oyun Kurucuların, 3. Mmtıka'dan gelen çocuğun cesedini almasına imkan yaratmak için, gölün uzak bir köşesine çekiliyorlar. Ve beklemeye başlıyorlar.

Sanırım bir top atılıyor. Sonra araç gelip, çocuğu alıyor. Güneş ufukta alçalıyor. Karanlık çöküyor. Gökyüzüne yansıyan mührü görünce, marşın başladığını anlıyorum. Anlık bir karanlık oluyor. Önce 3. Mıntıka'daki çocuğu gösteriyorlar. Sonra 10. Mmtıka'dakini. Bu sabah ölen oydu demek. Mühür tekrar belirince, gerçeği öğreniyorlar. Demek bombacı hâlâ hayatta. Mührün ışığında, Cato ve 2. Mmtıka'daki kızın gece gözlüklerini taküklarmı görüyorum. 1. Mmtıka'daki çocuk, meşale yerine üç dalı bir araya getirip, tutuşturuyor. Alevlerin cılız ışığında, yüzlerindeki ciddi ifadeyi görebiliyorum. Kariyerler, avlanmak için, ormana giriyorlar.

Başımın dönmesi büyük ölçüde hafifliyor. Sol kulağım hâlâ hiçbir şey duymuyor; sağ kulağım ise çınlıyor. Bu, iyiye işaret. Yine de saklandığım yerden çıkmam için hiçbir neden yok. Burada, suç mahalinde, maksimum güvendeyim. Büyük olasılıkla, bombacının onlardan üç dört saat önde olduğunu sanıyorlardır. Yine de, harekete geçme riskini almama daha çok var.

İlk işim kendi gözlüğümü bulup, takmak oluyor. Avcı duyularımdan en azından bir tanesini kullanabildiğim için biraz olsun rahatlıyorum. Biraz su içip, kulağımdaki kanı yıkıyorum. Et kokusunun istenmeyen yırtıcı hayvanları çekmesinden korkarak -taze kan kokusu yeterince kötü zaten- yeşilliklerden, köklerden ve Rue'yla birlikte topladığımız orman meyvelerinden oluşan bir yemek yiyorum.

Küçük müttefikim nerede aca.ba? Randevu noktasına dönebildi mi? Benim için endişeleniyor mudur? Neyse ki, gökyüzü en azından ikimizin de hayatta olduğumuzu gösterdi.

Parmaklarımla hayatta kalan haraçları sayıyorum. 1. Mmtıka'daki çocuk, 2. Mıntıka'nın hem kız hem erkek haraçları, Tilki Surat. 11 ve 12. Mıntıkaların haraçları. Sekiz kişiyiz. Capitol'de bahisler kızışmıştır. Şimdi artık her birimizle ilgili özel yayınlar yapmaya başlarlar. Büyük olasılıkla ailelerimizle ve arkadaşlarımızla bizimle ilgili röportajlar yaparlar. 12. Mıntıka haraçları uzun zamandır ilk sekize kalmamışlardı. Şimdi ikimiz birden hayattayız. Gerçi, Cato'nun söylediklerine bakılırsa, Peeta kötü durumda. Hoş artık Cato'nun son sözü söylemek gibi bir ayrıcalığı kalmadı. Birkaç saat önce bütün erzak zulasını kaybeden o değil miydi?

İçimden, Yetmiş Dördüncü Açlık Oyunları başlasın, Cato, diye geçiriyorum. Gerçek anlamda başlasın.

Soğuk bir esinti başlıyor. İçgüdüsel olarak uyku tulumuma uzanırken, onu Rue'da bırakmış olduğumu hatırlıyorum. İkinci bir tulum almam gerekiyordu ama mayın konusu çıkınca tamamen unuttum. Titremeye başlıyorum. Bir ağaca tünemek aklı başında bir seçenek olmayacağı için, çalılıkların arasında bir boşluğa büzüşüp, üzerimi yapraklar ve çam iğneleriyle örtüyorum. Yine de donuyorum. Plastik parçasını göğsümün üstüne koyup, sırt çantamı rüzgarı kesecek şekilde yerleştiriyorum. Böylesi biraz daha iyi. O ilk gece ateş yakan 8. Mıntıka kızma biraz daha fazla sempati duymaya başlıyorum. Şimdi dişleri birbirine çarparak sabahı etmesi gereken biri varsa, o da benim. Daha fazla yaprak, daha fazla çam iğnesi. Kollarımı ceketimin içine büzüştürüp, dizlerimi çeneme kadar çekiyorum. Ve bir şekilde uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, dünya biraz kırık dökük görünüyor. Güneşin doğmuş olduğunu ve hâlâ gözümde olan gözlüklerin

görüşümü bozduğunu o zaman anlıyorum. Doğrulup, gözlüğümü çıkarırken, gölün kıyısından bir kahkaha sesi duyup, donakalıyorum. Bu, çarpık bir gülüş ama algılayabilmiş olmam, duyma yetimi yeniden kazandığım anlamına geliyor. Evet, sağ kulağım -her ne kadar çınlamaya devam etse de-artık duyabiliyor. Sol kulağıma gelince, en azından artık kanamıyor.

Kariyerlerin dönmüş olmasından ve sonsuza dek burada tıkılıp kalmaktan korkarak, çalıların arasından göle bakıyorum. Hayır... Piramit enkazının yanında kahkaha atan, Tilki Surat'dan başkası değil. Kariyerlerden daha zeki olduğu için küllerin arasında birkaç parça eşya bulabiliyor. Metal bir kap ve bir bıçak. Bir süre kızın bu işten ne büyük bir keyif aldığım seyre

dalıyorum. Neden sonra, Kariyerlerin stoğunun devreden çıkmasıyla, Tilki Surat'm da şansının arttığım fark ediyorum. Hepimiz gibi. Bir an, ortaya çıkıp, onu da müteffikler arasına almayı düşünüyorum. Ama hemen vazgeçiyorm. Yüzündeki o kurnaz gülümsemede, ilk fırsatta beni sırtımdan bıçaklayacağını düşündüren bir şey var. Aklımdan bu düşünceler geçerken, onu okla vurmak için mükemmel bir fırsat yakalamış olabilir. Ancak, kız, bir ses duyuyor -beni değil- ve başım çevirip, ok gibi fırlayarak ormamn içine dalıyor. Bekliyorum. Hiçbir şey ya da hiç kimse gelmiyor. Yine de, Tilki Surat bir tehlike olduğunu düşündüyse, belki de benim de buradan ayrılma zamanım'gelmiş demektir. Ayrıca, Rue'ya, piramidin sonunu anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Kariyerlerin nerede oldukları konusunda hiçbir fikrim yok bu yüzden dere kıyısındaki yol bana diğer seçenekler kadar iyi görünüyor. Bir elimde yayım, diğer elimde, iri bir parça hindi kuşu etiyle, aceleci adımlarla yürüyorum. Karnım o kadar aç ki, sadece yapraklar ve meyvelerle doyacak gibi değilim; yağ ve proteine de ihtiyacım var. Dereye giden yolu olaysız aşıyorum. Oraya varınca, suyumu doldurup, yüzümü

gözümü yıkıyorum. Yaralı kulağıma özel ilgi gösteriyorum. Sonra tepeye doğru, dereyi kendime rehber edinerek tırmanmaya başlıyorum. Bir noktada, dere yatağında çizme izleri görüyorum. Kariyerler belli ki buradan geçmişler ama uzun süre kalmamışlar. İzler, yumuşak çamurun üstünde oldukları için bir hayli derine gömülmüş ve sıcak güneş altında çoktan kurumuşlar. Benim de, yere hafif basmama ve çam iğnelerine duyduğum güvenle, ayak izlerimi gizlemek konusunda pek dikkatli olduğum söylenemez. Çizme ve çoraplarımı çıkarıp, dere yatağında çıplak ayakla yürümeye başlıyorum.

Suyun serinliği hem bedenime, hem de ruhuma zindelik veriyor. Bu ağır akıntılı derede, balık vurmak sandığımdan da kolay oluyor; iki tane birden yakalıyorum. Yoluma devam ederken, biraz önce hindi kuşu yemiş olmama rağmen, balıklardan birini çiğ çiğ mideme indiriyorum. Diğerim Rue'ya saklayacağım.

Sağ kulağımın çınlaması, zamanla, ağır ağır azalıyor. Ve [sonunda tamamen kayboluyor. Kendimi periyodik aralıklarla \ sol kulağımı eşelerken ve duyma yeteneğini öldüren şeyden ' kurtulmaya çalışırken buluyorum. Bir gelişme Varsa bile, henüz anlayamıyorum. Kulağımın duymamasına alışamıyorum. Dengemi kaybetmeme ve sol taraftan savunmasız hissetmeme neden oluyor. Hatta kör gibi hissettiğim bile söylenebilir. Sağ kulağım, dün sürekli bir bilgi akışına tabi kalırken, bugün hiçliğe alışmaya çalışıyor ve ben başımı sürekli yaralı tarafa çeviriyorum. Zaman geçtikçe, kulağımın iyileşeceğine olan inancım daha da azalıyor.

İlk karşılaştığımız yere varınca, kimsenin gelmemiş olduğunu fark ediyorum. Ne yerde, ne de ağaçlarda Rue'dan en ufak bir iz yok. Çok tuhaf. Şu ana kadar çoktan gelmiş olmalıydı çünkü vakit neredeyse öğlene yaklaşıyor. Şüphesiz, geceyi bir yerlerde, ağaç tepesinde geçirmiştir. Işığı yokken

ve Kariyerler karanlıkta bile görmelerini sağlayan gözlüklere sahipken, başka ne yapabilir? Ayrıca kurması gereken ve benim dün gece kontrol etmeyi unuttuğum üçüncü ateş, buluşma yerimize en uzak olandı. Büyük olasılıkla, geri dönerken çok temkinli hareket etmeye çalışıyordun Umarım acele eder, çünkü buralarda uzun süre oyalanmak istemiyorum. Öğleden sonrayı, daha yüksek kesimlere tırmanarak ve yol üstünde avlanarak geçirmek istiyorum. Ancak şu an için beklemekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Ceketimdeki kanı ve saçlarımı yıkayıp, sayıları her geçen gün artan yaralarımı temizliyorum. Yaralarım çok daha iyi durumdalar; yine de bir miktar daha merhem sürüyorum. Şimdi asıl dikkat etmem gereken konu, yanıklarımın enfeksiyon kapmaması. Yola devam ederken, ikinci balığımı yiyorum. Güneşin altında çok fazla dayanacağını sanmıyorum. Rue için birkaç tane daha yakalamak zor olmayacağa benziyor. Ah, bir gelse!

Orantısız duyma yetimle, yerde beklerken kendimi savunmasız hissettiğim için bir ağaç tepesine çıkıyorum. Olur da Kariyerler gelecek olurlarsa, buradan onları vurabilirim. Güneş ağır ağır hareket ediyor. Zaman geçirmek için bir şeyler yapıyorum. Yaprak çiğneyip, yumruları çoktan inen fakat hâlâ hassasiyetlerini koruyan yerlerime koyuyorum. Islak saçlarımı

parmaklarımla tarayıp, örüyorum. Çizmelerimi giyip, bağcıklarını bağlıyorum. Yayımı ve elimde kalan dokuz oku kontrol ediyorum. Sağ kulağımda bir hayat belirtisi bulma umuduyla, ikide birde, bir yaprak hışırdatıyorum ama olumlu bir sonuç alamıyorum.

Hindi kuşu ve balıklara rağmen, midem guruldamaya devam ediyor. Bunun, 12. Mıntıka'da sığ gün olarak adlandırdığımız günlerden -ne yerseniz yiyin, karnınızın doymadığı o günlerden-biri olacağım tahmin ediyorum. Ağacın tepe-

sinde, yapacak hiçbir şeyim olmadan oturmak, durumumu güçleştirdiği için teslim olmaya karar veriyorum. Ne de olsa, arenada çok kilo kaybettim; ekstra kaloriye ihtiyacım var. Ayrıca yay ve oklarımla, geleceğim konusunda kendime daha çok güveniyorum.

Ağır ağır kabuklarını soyarak, bir avuç yemiş yiyorum. Spn krakerim. Hindi kuşunun boynu. Bu iyi geliyor çünkü boynu ayıklamak beni bir hayli oyalıyor. Nihayet kanadı da yiyorum ve kuş tarihe karışıyor. Fakat bugün bir sığ gün. Ve yediğim onca şeye rağmen, yemek hayalleri kurmaya başlıyorum. Özellikle de Capitol'deyken afiyetle yediğim o leziz yemeklerin hayalini... Kremalı portakal sosuna yatırılmış tavuk. Pastalar, pudingler. Tereyağlı ekmek. Yeşil soslu Çin eriştesi. Kuzu etli ve kurutulmuş erikli yahni. Birkaç nane yaprağı emerek, kendime bunu aşmam gerektiğini telkin ediyorum. Nane iyi geliyor çünkü genelde akşam yemeklerinden sonra nane çayı içeriz. Bu sayede mideme yemek saatinin bittiği mesajını veriyorum. Ya da verir gibi yapıyorum.

Ağacın tepesinde, elimde oklarım ve yayımla, güneşin sıcaklığını iliklerimde hissederken, arenaya geldiğimden beri ilk defa bu kadar gevşiyorum. Keşke Rue da gelseydi ve ortadan kaybolabilseydik. Gölgeler uzarken, huzursuzluğum da artıyor. Akşamüstüne doğru onu aramaya karar veriyorum. En azından üçüncü ateşi yaktığı noktaya gidip, nerelerde olabileceği konusunda ipucu arayabilirim.

Gitmeden önce, eski kamp ateşimizin çevresine birkaç nane yaprağı serpiyorum. Bunları uzak bir yerden topladığımız için, Rue, buraya geldiğimi anlayacak, Kariyerler ise farkına bile varmayacaktır.

Yarım saatten kısa bir süre içinde, üçüncü ateşi yakmak konusunda sözleştiğimiz noktaya ulaşıyorum. Ve hemen bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum. Üçüncü ateş düzgün

bir şekilde kurulmuş ama tutuşturulmamış. Yani Rue buraya gelmiş, odun parçalarıyla ateşi hazırlamış ama geri döneme-miş. Benim, erzakları havaya uçurmadan önce gözümle gördüğüm ikinci ateşten sonra, başı belaya girmiş olsa gerek.

Kendi kendime onun hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyorum. Gerçekten hayatta mı acaba? Top, sabahın erken saatlerinde, kulağım henüz bir şey işitecek halde değilken, atılmış olabilir mi? Bu gece gökyüzünde Rue'nun yüzünü mü göreceğim? Hayır, buna inanmayı şiddetle reddediyorum. Yüzlerce açıklama bulabilirim. Yolunu kaybetmiş olabilir. Yırtıcı hayvanlarla ya da Thresh gibi, başka bir haraçla burun buruna gelmiş ve saklanmak zorunda kalmıştır. Her ne olduysa, ikinci ateşle, ayaklarımın dibindeki yakılmayı bekleyen ateş arasında bir yerde sıkışıp, kalmış olmalı. Bir şey onu bir ağacın tepesine hapsetmiş...

Sanırım, izini sürmeye gideceğim.

Bütün bir hafta sonunu boş boş oturarak geçirdikten sonra, bir şeyler yapma fikri bana iyi geliyor. Sessizce, gölgelerin araşma saklanarak, ilerliyorum. Ancak şüphe uyandıracak hiçbir şey görmüyorum. Bir mücadele işareti ya da yerdeki çam yapraklarmda herhangi bir iz yok. Çevreye bakınmak için durunca, sesi duyuyorum. Emin olmak için kafamı yana çevirmem gerekiyor ama işte yine aynı ses. Rue'nun dört no-talık melodisini, alaycı bir kuşun sesinden dinliyorum. Bu, iyi olduğu anlamına geliyor.

Sırıtarak, kuş sesinin geldiği tarafa ilerliyorum. Biraz ileride başka bir kuş yine aynı melodiyi şakıyor. Rue, yakın zamanda bu melodiyi mırıldanmış olmalı. Yoksa, arada başka bir sesi kaydederlerdi. Bakışlarımı ağaçların dalları arasında dolaştırarak ondan bir iz arıyorum. Yutkunarak, yumuşak bir sesle aynı melodiyi mırıldanıyorum. Belki bu sayede yanıma gelmesinin tehlike arz etmediğini anlayabilir. Bir alaycı kuş,

melodiyi tekrar ediyor. Ve işte o anda çığlığı duyuyorum.

Bu bir çocuk çığlığı! Bu, bir genç kızın sesi. Arenada, Rue'dan başka bu sesi çıkarabilecek kimse yok. Bunun bir tuzak olabileceğini, Kariyerlerin bana saldırmak için fırsat kolladıklarını bile bile koşmaya başlıyorum. Elimde değil. Yüksek perdeden bir çığlık daha kopuyor. Bu defa, benim adımı haykırıyor.

"Katniss! Katniss!"

Yakınında olduğumu anlaması için "Rue!" diye bağırıyo-rum. Tabi diğerleri de yakında olduğumu anlıyorlar. Onları arıların saldırısına maruz bırakan ve eğitimden on bir puan almayı başaran kızın yakında olduklarını düşünürlerse, belki dikkatleri dağılır. "Rue! Geliyorurn!"

Açık alana adımımı attığım anda, onu yerde, bir ağın içinde hapsedilmiş halde buluyorum. Mızrak vücuduna saplanmadan Önce, ağın arasından elini uzatıp, adımı haykırıyor.

«©©

1. Mıntıka'nm haracı, mızrağı çıkarma fırsatını bulamadan son nefesini veriyor. Okum, boynunun tam ortasına saplanıyor. Dizlerinin üstüne yıkılıyor ve canının son kırıntılarını oku çekmek ve kendi kanında boğulmak için harcıyor. Yeni bir ok takıp, hızla sağa sola dönerken, Rue'ya bağırıyorum: "Başkası var mı? Başkası var mı?"

Duyabilmem için birkaç defa hayır demek zorunda kalıyor.

Rue yan dönmüş, vücudu, mızrağın çevresinde bükülmüş halde yatıyor. Çocuğu üstünden itip, bıçağımı çıkarıyorum ve Rue'yu örten ağı kesmeye başlıyorum. Yarayı gördüğüm anda, benim iyileştiremeyeceğim kadar ciddi olduğunu anlıyorum. Büyük olasılıkla, bu yarayı hiç kimse iyileştiremez. Mızrağın ucu, karnına gömülmüş durumda. Rue'nun yanında diz çöküp, çaresiz gözlerle mızrağa bakıyorum. Onu teselli etmemin, iyi olacağını söylememin hiçbir anlamı yok. Aptal değil ya. Bana uzattığı ellerini, can kurtaran halatına tutunur gibi, sımsıkı tutuyorum. Sanki ölen, Rue değil, benim.

"Yiyecekleri havaya uçurdun mu?"diye fısıldıyor.

"Hem de hepsini," diyorum.

"Kazanmak zorundasın," diyor.

"Kazanacağım. Artık ikimiz için kazanacağım," diye söz veriyorum. Bir top atışı duyuluyor. Kafamı kaldırıyorum. 1.

Mıntıka'nın haracı için olsa gerek.

"Gitme..." Rue ellerime iyice yapışıyor.

"Tabii ki gitmiyorum. Buradayım," diyorum. Ona iyice sokulup, başını dizlerimin üstüne yerleştiriyorum. Koyu renk, gür saçlarını kulağını arkasına itiyorum.

"Şarkı söyle," diyor ama ne dediğini zar zor duyuyorum.

Şarkı mı söyleyeyim!, diye düşünüyorum. Ne şarkısı söyleyeyim? Zaten bildiğim iki üç şarkı var. İster inanın, ister inanmayın, bir zamanlar bizim evimizde de müzik vardı. Benim de katkıda bulunduğum bir müzik. Babam o güzel sesiyle, beni de şarkılara katardı. Ama o öldükten sonra, hemen hiç şarkı söylemedim. Sadece Prim hastalanınca, onun bebekken sevdiği şarkıları söylerdim, o kadar.

Şarkı söylemek... Ağlamak üzere olduğum için gırtlağım sızlıyor. Ama eğer Prim'in, yani Rue demek istedim, son arzusu buysa, denemek zorundayım. Aklıma ilk gelen şarkı, huzursuz ve karnı aç bebekleri uyutmak için söylediğimiz basit bir ninni oluyor. Çok eski bir ninni olduğunu sanıyorum. Çok, çok uzun zaman önce bizim tepelerde uydurulmuş bir ninni. Müzik öğretmenimin dağ havası dediği türden. Ancak çok basit ve rahatlatıcı sözleri var; yarının, „bugün dediğimiz o berbat zaman diliminden çok daha umutlu olacağını vaat ediyor.

Hafifçe öksürüp, güçlükle yutkunduktan sonra, başlıyorum:

Çayırın derinliklerinde, söğüdün altında, Bir çim yatağı, yumuşacık bir yastık, Başını yasla, uykulu gözlerini kapa, Tekrar açtığında, güneş doğacak artık

P4R -

Burası güvenli, burası sıcak,
Papatyalar seni kötülüklerden koruyacak
Burada rüyaların tatlı, yarın gerçek olacak,
Burada sana olan sevgim her daim yaşayacak. >

Rue gözlerini yumuyor. Göğsü hâlâ inip kalkıyor ama artık çok az nefes alıyor. Gırtlağım, gözyaşlarımı koyveriyor; yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Ama Rue için ninniyi tamamlamak zorundayım.

Çayırın derinliklerinde, gizli bir köşede, Yapraklardan bir pelerin ve ayın ışıkları, Sıkıntılarım unut, dertlerini sepetle, Sabah olduğunda, kalmayacak tek kırıntı.
Burası güvenli, burası sıcak, Papatyalar seni kötülüklerden koruyacak
Artık sesim güçlükle duyuluyor.
Burada rüyaların tatlı, yarın gerçek olacak, Burada sana olan sevgim her daim yaşayacak.

Bir anda her şey duruyor ve derin bir sessizlik çöküyor. Ve sonra, ürpertici bir şekilde, alaycı kuşlar, ninnimi tekrarlıyorlar.

Bir süre orada oturup, göz yaşlarımının Rue'nun güzel yüzüne damlamasını izliyorum. Ve işte top bu kez Rue için atılıyor. Öne doğru eğilip, dudaklarımı alnına değdiriyorum. Vavaşça, adeta onu uyandırmaktan korkarak, başını yere indirip, ellerini bırakıyorum.

Yanından uzaklaşmamı istediklerini biliyorum. Onla-

rı götürmek için beni bekliyorlar. Zaten burada daha fazla kalmamı gerektiren hiçbir şey yok. 1. Mıntıka'dan gelen çocuğu yüzüstü çevirip, çantasını ve canına mal olan okumu alıyorum. Rue'nın çantasını da kesip alıyorum -çünkü bunu yapmamı onun da isteyeceğinden eminim- ama mızrağı midesinde bırakıyorum. Üstlerinde kalan silahlar da bedenlerle birlikte götürülüyor. Mızrağı kullanmayacağıma göre, arenada kalmaması daha iyi olacak.

Rue'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Her zamankinden daha ufak tefek görünüyor. Yuvasında kıvrılmış uyuyan, bir yavru hayvan gibi. Onu böyle bırakmaya gönlüm razı olmuyor. Artık zarar görmeyeceğini biliyorum ama o kadar savunmasız duruyor ki. Ölü haliyle en az onun kadar savunmasız görünen 1. Mıntıka haracından nefret etmek bile anlamsız geliyor. Asıl nefret ettiğim, bize, hepimize bunu yapan Capitol.

Gale'in sesi beynimde yankılanıyor. Capitol aleyhinde atıp tutmaları artık anlamsız ve duymazdan gelinmesi gereken sözler değiller. Rue'nm ölümü, beni, Capitol'ün bize empoze ettiği acımasızlığa ve adaletsizliğe olan öfkemle yüzleşmeye zorluyor. Ancak burada, güçsüzlüğümü evdekinden çok daha fazla hissediyorum. Capitol'den intikam almanın bir yolu yok. Değil mi?

Sonra Peeta'nm çatıda söylediği sözleri anımsıyorum. "Ben sadece... Capitol'e bana sahip olamayacaklarını göstermenin bir yolu olmasını çok isterdim. Yani sadece Oyunları'ndaki bir piyon olmadığımı." Ve ne demek istediğini ilk defa şimdi anlıyorum.

Onları utandırmak, bütün bu olup bitenlerden sorumlu tutmak ve ne yaparlarsa yapsınlar, her haraçta asla sahip olamayacakları bir şeyler olduğunu göstermek için bir şeyler yapmak istiyorum. Hemen burada, hemen şimdi... Rue'nun sadece bir piyon olmadığını ispatlamak istiyorum. Tabi benim de...

k^

Ormanın içine birkaç metre kadar girdiğiniz zaman, yaban çiçekleri bulabiliyorsunuz. Bunlar aslında sadece yabani otlar, ama mordan, sarıya, beyaza kadar rengarenk çiçekleri var. Bir

kucak dolusu çiçek toplayıp, Rue'nun yanma dönüyorum. Ağır, ağır, her defasında tek bir çiçek dalı yerleştirerek, bütün vücudunu çiçeklerle kaplıyorum. Çirkin yarasını tamamen örtüyorum. Yüzünün çevresine bir çelenk örüyorum. Saçlarını parlak renklerle süslüyorum.

Bunu göstermek zorunda kalacaklar. Şu anda kamerayı başka bir tarafa çevirmeyi tercih etseler bile, cesetleri almaya gelişlerini göstermek zorundalar. O zaman herkes Rue'yu görecek ve bunu benim yaptığımı bilecekler. Geri çekilip, Rue'ya son bir bakış atıyorum. Gerçekten de o çayırda uyuyor gibi görünüyor.

"Hoşçakal, Rue," diye fısıldıyorum. Sol elimin üç parmağını dudaklarıma bastırdıktan sonra ona doğru uzatıyorum. Ve sonra arkama bakmadan, oradan uzaklaşıyorum.

Kuşların sesi kesiliyor. Bir alaycı kuşun gökyüzü aracının geldiğini haber veriyor. Kuşun bunu nasıl anladığım hiç bilmiyorum. Büyük olasılıkla, biz insanların duyamadığımız seslere duyarlılar. Kısa bir an duraksıyorum. Gözlerim arkamda olanlara değil, ileriye odaklanıyor. Kuş seslerinin yeniden duyulması çok sürmüyor. Rue'nun gittiğini anlıyorum.

Başka bir alaycı kuş -görüntüsüne bakılırsa henüz çok küçük- önümdeki bir dala konup, Rue'nun melodisini şakıyor. Benim şarkım ve gökyüzü aracının sesi, henüz çömez olan bu kuşun algı sınırlarını aşıyor olmalı.

Dalın altından geçerken, "İyi ve güvende," diye fısıldıyorum. "Artık onun için endişelenmemize gerek kalmadı." İyi ve güvende.

Nereye gitjmem gerektiğini bilmiyorum. O gece Rue'nun yanmdayken hissettiğim aidiyet duygusu artık yok. Güneş

batana kadar ayaklarımın beni sürüklediği yönde ilerliyorum. Korkmuyorum. Temkinli davranmaya da gerek duymuyorum. Bu beni kolay bir hedefe dönüştürüyor olabilir elbette ama gözüme kestirdiğim herkesi öldürebilirim. Hiçbir şey hissetmeden, ellerim bir-an olsun titremeden. Capitol'ün uyandırdığı nefret, rakiplerime duyduğum nefreti köreltmiyor. Hele Kariyerlere... Rue'nun ölümünün bedelini en azından onlara ödetebilirim.

Gerçi karşıma hiç kimse çıkmıyor. Geriye çok az kişi kaldık ve arena hayali geniş bir alan. Yakında bizi bir araya toplamak için birtakım numaralar çevirmeye başlarlar. Ama bugün yeterince kan döküldü. Hatta bu gece, biraz uyumayı bile başarabiliriz. Tam çantalarımla birlikte bir ağaç tepesine tırmanıp, kamp kurmaya hazırlanırken, gümüş renkli bir paraşüt iniyor. Bir sponsorun hediyesi. İyi de, neden şimdi? Malzeme konusunda sıkıntım yok. Belki de Haymitch moral bozukluğumu hissettiği için beni neşelendirmeye çalışıyordun Kulağımı iyileştirecek bir şey olabilir mi acaba?

Paraşütü açınca, içinde bir somun ekmek buluyorum. Beyaz, birinci kalite Capitol ekmeği değil. Koyu renkli bir tahıldan yapılma, hilal biçiminde bir ekmek. Üstünde, çekirdekler var. Eğitim Merkezi'ndeyken, Peeta'nm farklı mıntıka ekmekleriyle ilgili anlattıklarını anımsıyorum. Bu ekmek, 11. Mmtıka'dan geliyor. Hâlâ ılık olan somunu elime alıyorum. Kendi karınlarını bile doyurmaktan aciz olan 11. Mıntıka halkına, kimbilir neye mal olmuştur? Bu somunu alabilmek için, kimbilir kaç kişi para vermek ve başka şeylerden fedakarlık etmek zorunda kalmıştır. Büyük olasılıkla, Rue'ya göndermek niyetindeydiler. Ama o ölünce, hediyelerini geri çekmek yerine, Haymitch'in bana iletmesine izin verdiler. Bir teşekkür hediyesi? Belki de onlar da benim gibi, ödenmemiş borçlarının kalmasından hoşlanmıyorlardır. Ne olursa olsun, Oyunlar ta-

rihinde bir ilk yaşanıyor. Bir mıntıka ilk defa, kendi haraçları dışında bir yarışmacıya hediye gönderiyor.

Yüzümü kaldırıp, güneşin son ışıklarına bakıyorum. "11. Mıntıka Halkına binlerce teşekkür," diyorum. Nereden geldiğini anladığımı bilmelerini istiyorum. Hediyelerinin kıymetinin bilindiğini...

Bir ağacın, tehlikeli sayılabilecek kadar üst kısımlarına tırmanıyorum. Niyetim güvenliğimi attırmak değil; bugün yaşananlardan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum. Uyku tulumum, Rue'nun çantasında, düzgünce rulo yapılmış halde duruyor. Yarın eşyalarımı düzenleyeceğim. Yarm yeni bir plan yapacağım. Bu gece, kendimi ağaca sabitlemekten ve birkaç yudum ekmek yemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Ekmek çok güzel; bana evimi anımsatıyor.

Bir süre sonra, mühür gökyüzünde beliriyor. Marş duyuluyor. 1. Mmtıka'daki çocuğun ve Rue'nun yüzlerini görüyorum. Bu akşamlık, hepsi bu kadar. Geriye altı kişi kaldık, diye düşünüyorum. Sadece altı kişi. Ekmeği elimden bir an bile bırakmadan, hemen uykuya dalıyorum.

Bazen işler yolunda gitmediğinde, beynim bana çok güzel bir rüya bağışlar. Babamla birlikte, ormanda dolaşırız. Ya da bir saat boyunca, Prim'le güneşte oturup, pasta yeriz. Bu akşam, rüyam bana Rue'yu getiriyor. Küçük kız, hâlâ çiçeklerden yapılma bir çelengin içinde, bir ağaca tünemiş halde, bana alaycı kuşlarla konuşmayı öğretiyor. Yarasından ve kandan eser yok. Karşımdaki ışıl ışıl, gülen bir kız. Berrak ve melodik sesiyle, bugüne dek hiç duymadığım şarkıları mırıldanıyor. Hem de sabaha dek. Hatta sonuna doğru, onu yapraklar arasında göremez olduğum dakikalarda bile, güzel sesini duymaya devam ediyorum. Uyandığım zaman birkaç dakikalık bir huzur hissediyorum. Rüyamın bana yaşattığı o huzur dolu hisse tutunmaya gayret ediyorum ama ne yazık

ki kısa sürede beni terk ediyor. Ve kendimi, daha yalnız ve.
hüzünlü hissetmeye başlıyorum. '' ' "-''

Sanki damarlarımda kurşun dolaşıyormuş gibi, bütün bedenime bir ağırlık çöküyor. En basit işleri bile yapmak içimden gelmiyor. Gözlerimi üstümdeki yaprak sayvanına dikip, öylece yatmak istiyorum. Saatler boyunca hiç kıpırdamadan duruyorum. Her zamanki gibi, bu uyuşukluktan silkinmeme, Prim'in evde beni izlerken hissedeceği endişe neden oluyor.

Kendime yerine getirmesi çok basit olan birkaç emir veriyorum: "Şimdi kalkıp, oturuyorsun, Katniss. Şimdi su içmen gerek, Katniss." Bu emirleri, ağır ve robotlara özgü hareketlerle uyguluyorum. "Şimdi de çantaları düzenlemelisin, Katniss."

Rue'nun çantasından neredeyse boş bir su matarası, bir avuç yemiş, birkaç kök, bir parça tavşan, yedek çoraplar ve sapanı çıkıyor. 1. Mmtıka'nm haracının çantasında ise, birkaç bıçak, iki yedek mızrak ucu, bir fener, küçük bir deri kese, bir ilk yardım seti, bir şişe su ve bir paket kurutulmuş meyve var. Bir paket kurutulmuş meyve! Onca şeyin arasından seçe seçe bunu mu seçmiş? Bana göre bu müthiş bir küstahlık göstergesi. Kampta o kadar zengin bir erzak hazinesi varken, insan neden yemek taşıma zahmetine girsin ki? Ya da daha karnı acıkmadan bütün düşmanlarını öldürüp, evine dönecekken? Tek umudum, diğer Kariyerlerin de yanlarında onun kadar az yiyecek taşımaları ve böylece ellerinde hemen hiçbir şeyin kalmamış olması.

Bu arada, benim erzağım da bir hayli azalıyor. 11-Mıntıka'nın ekmeğiyle, tavşandan kalanları mideye indiriyorum. Yiyecekler ne çabuk tükeniyor! Elimde kala kala, Rue'nun kökleri, yemişleri, diğer çocuğun kurutulmuş meyveleri ve bir parça kurutulmuş et kaldı. Kendi kendime, "Şimdi avlanman gerek, Katniss," diyorum.

İtaatkar bir tavırla, istediğim malzemeleri kendi çantamda bir araya topluyorum. Ağaçtan inince, çocuğun bıçaklarını ve mızrak başlıklarını başka kimse kullanamasın diye bir kaya yığınının altına saklıyorum. Dün akşam amaçsızca dolanırken, yön bulma kabiliyetimi kaybettim ama biraz uğraşarak yeniden dereye doğru yürümeye başlıyorum. Rue'nun hazırladığı ama yakamadığı üçüncü ateşe gelince, doğru yolda olduğumdan emin oluyorum. Kısa bir süre sonra bir dala tünemiş, hindi kuşu sürüsüyle karşılaşıyorum ve daha onlar ne olduğunu anlamadan üç tanesini indiriyorum. Rue'nun işaret ateşine dönüp, ne kadar duman çıkacağına aldırmadan, tutuşturuyorum. Kuşları ve Rue'nun köklerini pişirirken "Nerelerdesin, Cato?" diye düşünüyorum. "Burada seni bekliyorum."

Kariyerler kimbilir nerelerdeler? Ya bana ulaşamayacak kadar uzaktalar ya da bunun bir hile olduğunu düşünüyorlar. Veya... Bu mümkün olabilir mi? Benden korkuyor olabilirler mi? Tabii ki elimde yay ve ok olduğunu biliyorlar. Cato, beni bu silahlan Glimmer'm cesedinden alırken görmüştü. Ancak hesabı doğru yaptılar mı acaba? Erzaklarmı havaya uçuran ve dostlarını öldüren kişinin ben olduğumu biliyorlar mı? Büyük olasılıkla bunları Thresh'in yaptığını sanıyorlardır. Rue'nun ölümünün intikamını onun alması daha akla yatkın değil mi? Ne de olsa aynı mıntıkadan geliyorlar. Gerçi Thresh, Rue'yla hiçbir zaman ilgilenmedi.

Ya Tilki Surat? Acaba oralarda bir yerde durup, benim erzakları havaya uçuruşumu izlemiş olabilir mi? Hayır. Ertesi sabah, onu küllerin arasında gülerken gördüm. Sanki birisi ona hoş bir sürpriz hazırlamış gibi bir hali vardı.

Bu işaret ateşini, Peeta'nın yaktığmı sandıklarından şüpheliyim. Cato onun neredeyse ölü olduğunu biliyor. Keşke Peeta'ya, Rue'nun üstüne örttüğüm çiçekleri anlatabilseydim. Çaüda ne demeye çalıştığını anladığımı... Belki de, Oyunlar'ın

gjalibi o olursa, zafer gecesinde, mülakatlarımızın yapıldı^ sahnede, ekrana Oyunlar'ın en ilgi çekici görüntülerini yansıttıkları zaman, beni görebilir. O gece, Oyunlar'ın şampiyonu, destek ekibiyle birlikte, sahnenin baş köşesinde oturur.

Fakat Rue'ya orada oturacak kişinin ben olacağıma söz verdim. İkimiz için. Her nasılsa, Rue'ya verdiğim söz, artık Prim'e verdiğim sözden daha önemli geliyor.

Şimdi bunu yapma şansımın gerçekten var olduğuna inanıyorum. Kazanabilirim. Bu inancımın dayanağı oklarımın ve yayımın olması ya da Kariyerleri birkaç defa ters köşeye yatırmış olmam değil. Tabii ki bunların da katkısı var. Rue'nun elini tutup, canının onu terk etmesini izlerken, bir şey oldu. Ş^imdi artık, intikamını almaya, onu asla unutulmayacak bir kıayba dönüştürmeye kararlıyım. Bunu ancak galip gelerek ve k-endimi de unutulmaz kılarak yapabilirim.

Vurabileceğim birilerinin çıkagelmesi umuduyla kuşları gereğinden fazla pişiriyorum ama gelen, giden olmuyor. Belki de, diğer haraçlar birbirlerinin canını almakla meşguldürler. ESöylesi hiç fena olmaz doğrusu. Kan banyosundan beri, isteğimden de çok kez ekrana yansıdım.

Bir süre sonra yiyeceklerimi toparlayıp, suyumu tazele-nrtek için dereye dönüyorum. Ancak sabahki ağırlık yeniden üstüme çöküyor ve henüz erken olmasına rağmen, bir ağaç tepesine çıkıp, yatmaya hazırlanıyorum. Beynim, dünün c»laylarını yeniden canlandırıyor. Rue'nun mızrakla yaralan-raruş hali, benim okumun çocuğun boynuna saplandığı an bir f-urlü gözümün önünden gitmiyor. O çocuğu neden düşündüğümü bilmiyorum.

Sonra fark ediyorum. O benim öldürdüğüm ilk insan.

İnsanların bahis oynamalarına yardımcı olmak için, baş-leca istatistiklerle birlikte her haracın öldürdüğü kişilerin listesi c3e tutuluyor. Sanırım arı kovanını üzerlerine attığım için, tek-

nik olarak Glimmer ve 4. Mıntıka'daki kız için de puan almı-şırndır. Ancak, 1. Mmtıka'dan gelen çocuk, benim hareketim sonucu öleceğini bildiğim ilk haraçtı. Btıgüne kadar sayısız hayvan benim oklarımla can verdi. Ve tek bir insan. Gale'nin sesini duyar gibiyim: "Sence ne kadar fark/1 olabilirler kil"

Hayata geçirme anlamında şaşırtıcı derecede aynılar. Bir yay çekiliyor, bir ok atılıyor. Fakat sonrası açısından, birbirlerinden tamamen farklılar. Adını bile bilmediğim bir çocuğu öldürdüm. Ailesi, bir yerlerde onun için ağlıyor. Arkadaşları, benim kanımı dökmek için yeminler ediyor. Belki de geri döneceğine gerçekten inanan bir kız arkadaşı var.

Ama sonra Rue'nun cansız bedenini düşünüyorum ve çocuğu zihnimden atmayı başarıyorum. En azından şimdilik.

Gökyüzüne bakılırsa, olaysız bir gün geçirmişiz. Ölen yok. Bizi bir araya toplayacak bir-sonrakıi felaketin ne zaman patlak vereceğini merak ediyorum doğrusu. Eğer bu gece bir şeyler olacaksa, önce biraz uyumak isterim. Marşı duymamak için sağlam kulağımı örtüyorum ama sonra trompet seslerini duyunca, heyecanla doğruluyorum.

Genelde, haraçların dışarıyla tek iletişimleri, geceleri verilen ölü listesi aracılığıyla gerçekleşir. Ancak nadiren, trompet seslerinin ardından bir duyuru yapılır. Bu genelde bir ziyafet çağrısıdır. Yemek kıtlığı yaşanmaya başlayınca, Oyun Kurucular, bütün haraçları, Cornucopia gibi herkes tarafından bilinen bir yere davet ederler. Bu, bir tür toplanma ve savaşma çağrısıdır. Bazen ciddi ciddi bir ziyafet verilir, bazense ortada bayat bir ekmek somunundan başka bir şey olmaz. Yemek için böyle bir şeye dahil olmayı düşünmezdim ama şimdi bunu, birkaç rakibimi saf dışı bırakma fırsatı olarak görüyorum.

Claudius Templesmith'in sona kalan altı haracı tebrik eden coşkulu sesi her yanı kaplıyor. Fakat bizi ziyafete davet etmiyor. Kafamızı karıştıracak bir şeyler söylüyor: Oyunlar'da

bir kural değişikliğine gidilmiş. Kural değişikliği! İlk gün, altmış saniye boyunca çemberlerimizden çıkmamamız ve hiçbir şekilde birbirimizi yemememiz dışında, hiçbir kuralı olmayan Oyunlar'da kural değişikliğinden bahsedilmesi cidden kafa karıştırıcı. Yeni kurala göre, eğer aynı mıntıkanın iki haracı da hayatta kalmayı başarabilirse, ikisi de galip ilan edilecekler. Claudius kısa bir duraksamadan sonra, sanki anlamayacağımızı tahmin etmiş gibi, değişikliği bir kez daha ilan ediyor.

Haberi idrak etmem biraz zaman alıyor. Bu sene, aynı mıntıkadan oldukları sürece, iki haraç birlikte galip gelebilir. Ve her ikisi de hayatta kalabilir. Yani ikimiz de hayatta kalabiliriz.

Kendime mani olamayarak, Peeta'nın adını haykırıyo-rum.

KISIM I
"GALİP"

k

Elimi ağzıma bastırıyorum ama artık çok geç. Gökyüzü kararırken, kurbağalardan oluşan bir koronun ötmeye başladığını duyuyorum. Aptal! Diyorum kendi kendime. Bu ne büyük bir aptallık! Donakalmış bir halde, ormanın saldırganlarla canlanmasını bekliyorum. Ama sonra, geriye doğru dürüst kimsenin kalmadığını hatırlıyorum.

Yaralı Peeta, artık benim müttefikim. Onunla ilgili bütün şüphelerim dağılıp, gidiyor çünkü herhangi birimiz, diğerinin canını almış olsaydı, 12. Mmtıka'ya döndüğü zaman, parya muamelesi görürdü. Aslında, biliyorum ki eğer ben Oyunlar 'ı izliyor olsaydım, mıntıka ortağıyla daha en başından ortaklık kurmamış olanlardan nefret ederdim. Ayrıca, aynı mıntıkadan gelen iki insanın birbirlerini korumaları son derece doğal. Benim durumumda -12. Mmtıka'nın talihsiz aşıklarından biri olarak- sempatik sponsorlarımdan yardım alabilmek için bu mutlak bir şart oldu.

Talihsiz aşıklar. Peeta en başmdan beri bu bakış açısına göre oynuyordu. Yoksa Oyun Kurucular neden geçmişi olmayan, böyle bir kural değişikliğine gitsin? İki haracın birlikte galip gelme ihtimali... "Aşkımız" seyirciler arasında bir hayli rağbet kazanmış ve onu cezaya çarptırmanın Oyunlar'm başarısını riske atacağı düşünülüyor olmalı. Bunda benim payım yok. Benim tek yaptığım Peeta'yı öldürmemeyi başarmak oldu. Fakat, o arenada her ne yaptıysa, seyircileri bunu, beni

korumak için yaptığına inandırmışa benziyor. Cornucopia'ya koşmama engel olmak için başını sallaması. Kaçmama imkan yaratmak için Cato'yla kavga etmesi. Hatta Kariyerlerle bir arada takılması bile, beni korumak için yaptığı bir hamle olabilir. Öyle görünüyor ki, Peeta aslında hiçbir zaman benim için tehdit oluşturmamış.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Ellerimi indirip, kameranın görüntü almasını sağlamak için yüzümü ay ışığına çeviriyorum.

Geriye korkulacak kim kaldı? Tilki Surat? Onun mmtıka-smdaki diğer haraç öldü. Tek başına, geceleri hareket ediyor. Ayrıca stratejisi saldırmak değil, kaçmak üzerine kurulu. Beni duymuş bile olsa, herhangi bir şey yapmak yerine, bir başkasının canımı alması için dua edeceğinden eminim.

Thresh. Pekala. Onun tehdit oluşturduğu aşikar. Fakat Oyunlar başladığından beri onu bir defa olsun görmedim. Tilki Surat'm, patlamaların yaşandığı bölgede, duyduğu bir sesle nasıl irkildiğini hatırlıyorum. Yüzünü ormana değil, karşı tarafa çevirmişti. Arenanın o kısmında ne olduğunu hiç bilmiyorum. Kaçtığı kişinin Thresh olduğundan ve o bölgede takıldığından

neredeyse eminim. Oradan beni duymuş olması mümkün değil. Duymuş bile olsa, onun boyutlarındaki birinin kolay kolay ulaşamayacağı bir yükseklikteyim.

Böylece geriye Cato ve 2. Mmtıka'dan gelen kız kalıyor. Eminim bu yeni kuralı kutlamaya başlamışlardır. Bu değişiklikten bizimle birlikte onlar da istifade edecek. Peeta'ran ismi-„ni haykırdığımı duymuş olmaları ihtimaline karşılık kaçmalı mıyım acaba? Hayır, diye düşünüyorum. Bırak gelsinler. Gece görüşü gözlükleri, ağır ve dalları kırıp geçen cüsseleriyle, varsın gelsinler ve oklarımın menziline girsinler. Ama böyle bir şey yapmayacaklarını biliyorum. Gün ışığında, yaktığım ateşe gelmediklerine göre, gece yine uır tuzak olduğunu dü-

şünebilecekleri bir çağrıya gelmezler. Geldikleri zaman, bunu benim haber vermemle değil, kendi şartları dahilinde yapacaklarından eminim.

Her ne kadar Peeta'yı aramaya hemen şimdi başlamak istesem de, kendi kendime "Olduğun yerde kal ve uyumaya bak," diyorum. Onu, yarın bulursun.

Uyuyorum ancak sabah çok daha temkinli uyanıyorum. Kariyerler bana gece saldırma cesaretini göstermemiş olabilirler ama bana tuzak kurabileceklerinden hiç şüphem yok. ş Ağaçtan, kendimi güne sıkı hazırladığımdan -sağlam bir kahvaltı, çantamın toparlanması, silahlarımın elden geçirilmesi-emin olmadan inmiyorum. Ancak yere indiğimde, her şey son derece normal ve huzurlu görünüyor.

Bugün olağanüstü bir dikkat sergilemeliyim. Kariyerler, Peeta'yı bulmaya çalışacağımı biliyorlar. Devreye girmeden önce, bunu yapmamı beklemeyi seçebilirler. Eğer Cato'nun sandığı kadar ağır yaralıysa, ikimizi birden, kimseden yardım almadan korumak zorunda kalacağım demektir. Eğer o kadar kötü durumdaysa, şu ana kadar hayatta kalmayı nasıl başarmış olabilir? Ve ben onu nasıl bulacağım?

Peeta'nm daha önce söylediklerini zihnimden geçirerek, nerelerde saklanıyor olabileceğine dair bir işaret bulmaya çalışıyorum ama hiçbir çağrışım olmuyor. Bu yüzden onu güneşin altında ışıl ışıl parlarken gördüğüm ve bana kaçmamı haykırdığı yere gidiyorum. Sonra elinde kılıcıyla Cato çıkagelmişti. Ve ben oradan ayrıldıktan sonra, Peeta'yı yaraladı. Peki Peeta kaçmayı nasıl başardı? Belki de iz sürücü arıların zehrine, Cato'dan daha dayanıklı çıkmıştır. Belki de kaçmasına yardımcı olan asıl değişken buydu. Ama arılar onu da sokmuştu. Bıçaklanmış ve arılar tarafından sokulmuş halde ne kadar dayanabilir ki? Bunca zamandır hayatta kalmayı nasıl başardı? Bıçak yarası ve arıların zehri onu öldürmemişse bile,

bugüne kadar susuzluktan ölmüş olması gerekirdi.

Peeta'mn nerelerde olabileceğine dair ilk ipucumu böylece edinmiş oldum. Susuz hayatta kalamazdı. Bunu, buradaki ilk birkaç günümden çok iyi biliyorum. Bir su kaynağının yakınında bir yerde saklamyor olmalı. Göl ihtimalinin üstünde durmuyorum çünkü orası Kariyerlerin kampına çok yakın. Kaynağı olan birkaç gölet var. Ancak o göletler, kolay hedef olmak demek. Ve dere. Rue ve benim ilk kamp yaptığımız ve sonrasında benim takip ederek, göle ve ötesine indiğim dere. Eğer dere çevresini kendine mekan edinmişse, sürekli yer değiştirirken, suya yakınlığını koruyabilir. Suyun içinden yürüyerek ayak izi bırakmamayı da başarabilir. Hatta orada balık bile avlayabilir.

En azından iyi bir başlangıç noktası buldum.

Rakiplerimin aklını karıştırmak için, bir araya getirdiğim çok sayıda yeşil odunu tutuşturuyorum. Bunun bir hile olduğunu düşünseler bile, umarım, yakınlarda bir yerde saklandığıma karar verirler. Ben bu arada, Peeta'mn izini sürüyor olacağım.

Güneş sabah pusunu çabucak yok ederken, bugün havanın önceki günlerden daha sıcak olacağını söyleyebilirim. Derenin içinden aşağıya doğru yürürken, serin su ayaklarıma çok iyi geliyor. İçimden Peeta'ya seslenmek geçiyor ama kendimi tutuyorum. Ya ben onu gözlerim ve tek sağlam kulağımla bulmak zorundayım ya da o beni bulacak. Ama herhalde onu aradığımı tahmin eder, değil mi? Bana yeni kuralı hiçe sayıp, tek başıma galip gelmeyi düşünmeyi yakıştırmaz herhalde. Yakıştırır mı yoksa? Peeta'mn ne yapacağını öngörmek çok zor. Bu, bazı durumlarda ilginç bir özellik olabilir ama şu anda sadece yeni bir engel oluşturuyor.

Kariyer kampına gitmek üzere işe koyulduğum noktaya varmam uzun sürmüyor. Ortada Peeta'dan en ufak bir iz

yok ama bu beni hiç şaşırtmıyor, doğrusu. Arı kovanı olayından beri aynı yerden tam üç defa geçtim. Buralarda olsaydı, mutlaka hissederdim. Dere, sola, ormanın yabancısı olduğum bir kısmına doğru kıvrılıyor. Üstü birbirine dolanmış su bitkileriyle kaplı çamurlu dere yatağı, kapana kısıldığım hissini veren büyük kara parçalarına kadar uzanıyor. Şimdi artık dereden kaçmak hiç kolay olmayacağa benziyor. Ya da kayalık araziye tırmanırken, bir taraftan da Cato veya Tresh'le mücadele etmek. Tamamen yanlış bir yönde olduğumu ve yaralı bir insanın buradan su kaynağına gidip gelmesinin imkansız olacağını düşünürken, gözüme bir kaya parçasının kıvrımından aşağı doğru inen bir kan izi çarpıyor. Çoktan kurumuş ama yanlara doğru uzanan lekelere bakılırsa, birisi -belki de zihinsel yetilerini tam anlamıyla kontrol edemeyen birisi- o izleri silmeye çalışmış olmalı.

Kayalara tutunarak kan izlerini takip ediyor ve onu arıyorum. Üzerlerine iplikler yapışmış son birkaç damla daha görüyorum. Ama hiçbir hayat belirtisi yok. Sinirlerim bozuluyor; kısık sesle adım söylüyorum: "Peeta! Peeta!" Sonra bir alaycı kuş, saçaklı bir ağacın üstüne tünüyor ve çıkardığım sesleri taklit etmeye başlıyor. Bu yüzden susuyorum. Pes ediyorum ve dere boyunca tırmanmaya devam ediyorum. Aklımdan şu düşünce geçiyor: Devam etmiş, daha ileriye gitmiş olmalı.

Ayağım suyun yüzeyine değdiği anda bir ses duyuyorum.

"Ne o? Îşimi bitirmeye mi geldin, tatlım?"

Hızla dönüyorum. Ses sol tarafımdan geldiği için çok iyi duyamadım. Üstelik boğuk ve cılız bir sesti. Yine de Peeta'nın sesi olmalı. Arenada ondan başka kim bana tatlım diye hitap eder ki? Gözlerim dere yatağım tarıyor ama hiçbir şey göremiyorum. Sadece çamur, bitkiler ve kayalar var.

"Peeta?" diye fısıldıyorum. "Neredesin?" Cevap alamıyorum. Hayal görmüş olabilir miyim? Hayır, sesin çok gerçek olduğundan ve yakından geldiğinden eminim. "Peeta?" Dere yatağı boyunca ilerliyorum.

"Sakın üstüme basma."

İrkiliyorum. Ses tam ayağımın altından geliyor. Ama hiç bir şey göremiyorum. Sonra gözlerini açıyor; kahverengi çamurların ve yeşil yaprakların arasında masmavi gözlerini ayırt etmemek mümkün değil. Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor ve gülümsediği zaman ortaya çıkan bembeyaz dişleriyle ödüllendiriliyorum.

Kamuflajda son nokta. Çevreye ağırlıklar fırlatmayı unutun gitsin... Peeta, Oyun Kurucularla özel görüşmesi sırasında kendini ağaca dönüştürseymiş daha yüksek not alırmış. Ya da bir kayaya. Ya da üstü yabani otlarla kaplı, çamurlu bir dere yatağına.

"Gözlerini kapat bakayım," diyorum. Dediğimi yapıyor. Ağzını da kapatıyor ve tamamen gözden kayboluyor. Vücudunun büyük kısmı bir çamur ve bitki katmanının altında gizli. Yüzü ve kolları t> kadar büyük bir ustalıkla gizlenmiş ki adeta görünmez olmuş. Yanma diz çöküyorum. "Sanırım', pasta süslemeye harcadığın saatler işe yaramış," diyorum.

Gülümsüyor. "Evet. Krema kaplama. Ölüme karşı son savunma."

"Sen ölmeyeceksin," diyorum ciddi bir sesle.

"Kim demiş?" Sesi bitap çıkıyor.

"Ben diyorum. Artık aynı takımdayız, biliyorsun."

Gözlerini açıyor. "Duydum. Benden geriye kalanları bulman çok ince bir davranış."

Su şişemi çıkarıp, ağzına biraz su döküyorum. "Seni Catc
mu yaraladı?">

"Sol bacağım," diyor. "Üst kısmı."

"Haydi, seni nehre götürelim. Üstünü başını yıkayalım ki, yaralarını görebilelim."

"Biraz yaklaşır mısın?" diyor. "Sana bir şey söylemem gerek." Eğiliyorum ve sağlam kulağımı dudaklarına yaklaştırıyorum. Fısıldaması kulağımı gıdıklıyor. "Sakın unutma, birbirimize deli gibi aşığız. O yüzden canın istediği zaman beni öpebilirsin."

Başımı hızla çekiyorum ama gülmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkürler," diyorum. "Unutmamaya çalışırım."

En azından hâlâ şaka yapabilecek durumda. Fakat onu kaldırıp, dereye doğru yürümesine yardım ederken, esprilerden eser kalmıyor. Sadece birkaç adımlık bir mesafe, bu kadar zor olabilir mi gerçekten? Tek basma bir iki santim bile gidemediğini görünce, gerçekten zor olduğunu anlıyorum. O kadar zayıf bir halde ki, elinden gelenin en iyisi bana direnmemek oluyor. Onu sürüklemeye çalışıyorum fakat sessiz kalmak için harcadığı müthiş çabaya rağmen, zaman zaman dudaklarının arasından acı dolu inlemeler kaçıveriyor. Çamur ve bitkiler onu aralarına hapsetmiş gibiler, Peeta'yı onlardan kurtarabilmek için çekiştirmek zorunda kalıyorum. Suya hâlâ birkaç adımlık mesafedeyiz. Dişlerini sıkarak yerde yatıyor. Gözlerinden süzülen yaşların yüzünü kaplayan kir tabakasının arasında ince yollar açıyor.

"Bak Peeta, seni dereye kadar yuvarlayacağım. Su çok sığ, tamam mı?"

"Harika," diyor.

Yere, yanma diz çöküyorum. Ne olursa olsun, onu suya sokana kadar durmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. "Üç deyince," diyoçum. "Bir, iki, üç." Çıkardığı korkunç ses yüzünden, durmak zorunda kalmadan önce onu sadece bir tur yuvarlayabiliyorum. Şimdi artık derenin iyice kenarında. Belki de böylesi daha iyidir.

"Pekala, planda değişiklik yapıyoruz. Seni tamamen suyun içine sokmayacağım," diyorum. Ayrıca, suya sokmayı basarsam bile, bakalım geri çıkarabilecek miyim?

"Bir daha yuvarlamayacak mısın?" diye soruyor.

"Bu kadarı yeterli. Şimdi seni temizleyelim. Benim için ormandan gözünü ayırma, lütfen." Nereden başlayacağımı kestirmek çok güç. Üstü başı o kadar koyu bir çamur ve yapraklarla kaplı ki, kıyafetlerini bile göremiyorum. Tabi üstünde kıyafet varsa. Bu düşünce bir an tereddüt etmeme neden oluyor ama hemen sonra işe koyuluyorum. Arenada çıplak vücutlar o kadar da büyük önem taşımıyor, değil mi?

Elimde iki su şişesi ve Rue'nun su matarası var. Ben üçüncü şişeyi Peeta'nm vücuduna boşaltırken, sürekli dolmaları için diğer iki şişeyi kaynağa doğru, bir kayanın üstüne yerleştiriyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda çamuru, kıyafetlerine ulaşacak kadar temizliyorum. Yavaş hareketlerle, ceketinin fermuarını açıp, gömleğinin düğmelerini çözüyorum. Fanilası yaralarıyla o kadar bütünleşmiş durumda ki, ön tarafını bıçağımla kesip açmak ve vücudundan ayırabilmek için suyla ıslatmak zorunda kalıyorum. Göğsünde uzunca bir yanık ve arıların neden olduğu üç yumru var. Kulağının arkasındaki yumruyu da unutmamalı. Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Çünkü şu ana kadar gördüğüm yaraları iyi-leştirebilirim. Önce vücudunun üst kısmını halletmeye karar veriyorum. Acısını biraz olsun dindirebilirsem, Cato'nun açtığı yarayla daha kolay baş edebilirim.

Yaralarını bir çamur gölünün ortasından yatarken temizlemek anlamsız göründüğü için onu hafifçe kaldırıp, bir kayaya yaslamayı beceriyorum. Ben saçmdaki ve tenindeki kiri yıkarken, o hiç sızlanmadan oturuyor. Güneşin altında teni son derece soluk görünüyor. Ayrıca artık güçlü ve sağlam bir hah Kalmamış. İz sürücü arıların eseri yumrulardan iğneleri

çıkarırken yüzünü buruşturuyor fakat yaprakları yerleştirdiğim anda büyük bir rahatlamayla iç geçiriyor. Sonra göğsüne yanık kremi sürüyorum. Bunu yaparken teninin ne kadar ısındığını fark ediyorum. Çamur katmanı ve üzerine boca ettiğim şişelerce su ateşini saklamış olmalı. 1. Mmtıka'dan gelen çocuktan aldığım ilk yardım setini açıyorum ve ateş düşürücü hap buluyorum. Ev usulü tedaviler bir işe yaramadığı zaman, annem de pes edip bu ilaçlardan satın alır.

"Yut şunları," diyorum. İtaatkar bir tavırla ilacı içiyor. 'Aç olmalısın."

"Değilim. Çok komik, günlerdir kendimi hiç aç hissetmi-orum," diyor. Hatta ben ona hindi kuşu eti ikram edince, yüzünü buruşturup, kafasını çeviriyor. İşte o zaman gerçekten ne kadar hasta olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Peeta, bir yolunu bulup, bir şeyler yemeni sağlamalıyız," diyorum.

"Derhal çıkarırım," diyor. Elimden ona birkaç parça kuru elma yedirmekten daha iyisi gelmiyor. "Teşekkürler. Gerçekten çok daha iyi hissediyorum. Şimdi uyuyabilir miyim, Kat-niss?"

"Biraz sonra," diyorum. "Şimdi önce bacağına bakmam gerek." Elimden geldiğince yumuşak davranarak çizmesini, çoraplarını ve son olarak da pantolonunu çıkarıyorum. Cato'nun kılıcının pantolonuna açtığı kesiği görebiliyorum ama bu beni altında yatan gerçek görüntüye hazırlamaya yetmiyor. İltihaplı derin yaradan hem kan, hem irin sızıyor, Bacağı davul gibi şişmiş. Ve en kötüsü iltihaplı etten keskin bir koku yükseliyor.

Kaçmak istiyorum. O yanık hastayı evimize getirdikleri gün yaptığım gibi, ormanın derinliklerinde kaybolmak... Benim yüzleşmeye ne becerimin, ne de cesaretimin olmadığı yarayla annem ve Prim ilgilenirken avlanmak istiyorum. Fakat

burada benden başka hiç kimse yok. Annemin özellikle kötü hastalar karşısında takındığı o sakin tavrı takınmaya çalışıyorum.

Peeta "Bayağı kötü, değil mi?" diye soruyor. Beni dikkatle izliyor.

"Sayılır." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Anneme madenden getirdikleri insanların bazılarını görmelisin." Derdi soğuk algınlığından beter olan insanları tedavi ettiği zaman, evden nasıl sıvıştığımı tabii ki söylemiyorum. Şöyle bir düşününce, öksürükten muzdarip insanların bile yakınında kalmaya dayanamıyorum. "Önce iyice temizlememiz gerek."

Peeta'mn külotunu üstünde bırakıyorum çünkü çok kötü durumda değil. Hem külodu yaranın üstünden geçirmek de istemiyorum. Ve galiba, Peeta'mn çıplak olması fikri beni huzursuz ediyor. Annem ve Prim'in bir diğer özelliği de bu. Çıplaklık onları etkilemiyor; utanmalarına neden olmuyor, tronik olarak, bu noktada, kız kardeşimin Oyunlar'da Peeta'ya daha faydalı olacağını düşünüyorum. Geri kalan yerlerini yıkayabilmek için, elimdeki plastik parçasını Peeta'nın altına sokuyorum. Üzerine boşalttığım her şişenin ardından, yarası biraz daha kötü görünüyor. Vücudunun alt kısmının geri kalan yerleri gayet iyi durumda; sadece tek bir arı sokması ve kolayca iyileştirebileceğim birkaç küçük yanığı var. Fakat bacağındaki bıçak yarası... Bunun için ne yapabilirim, bilmiyorum.

"Neden biraz hava almasını sağlamıyoruz? Sonra..."

"Sonra oraya yama mı yapacaksın?" Peeta sanki kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi fark etmiş gibi, benim için üzülüyor.

"Aynen öyle," diyorum. "Bu arada sen şunları ye." Av-cuna birkaç parça kurutulmuş şeftali bırakıyorum ve tekrar dereye dönüp, kıyafetlerini yıkıyorum. Kurumaları için kaya-

lıklann üstüne serdikten sonra, geri dönüp, ilk yardım setine bakıyorum. En temel ve basit ilk yardım malzemeleri. Bandajlar, ateş düşürücü haplar, mideyi yatıştıracak ilaçlar. Peeta'yı iyileştirmek için ihtiyaç duyacağım türde bir şeyler yok.

"Biraz deney yapmamız gerekecek," diye itiraf ediyorum. An sokmasına iyi gelen yaprakların enfeksiyonu çektiğini bildiğim için, işe yapraklarla başlıyorum. Çiğnenmiş yaprakları yaranın üstüne yerleştirmemden sadece birkaç dakika sonra, yan tarafa doğru irin akmaya başlıyor. Kendi kendime, bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum ve midemi terk etmeye hazırlanan kahvaltımı bastırmak için yanağımın içini ısırıyo-rum.

Peeta "Katniss?"diyor. Yüzümün yeşil bir renk aldığını tahmin ederek, ona bakıyorum. Dudaklarını oynatarak "Şu öpücüğe ne oldu?" diye soruyor.

Bir kahkaha koyveriyorum çünkü olanları kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Biraz fazla masum bir sesle "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Ben... Ben bu konuda hiç iyi değilim. Annem gibi değilim. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok ve iltihaptan nefret ederim," diyorum. "Iyyy..." İlk yapraklan temizleyip yerine yenilerini koyarken artık kendimi tutmak için uğraşmıyorum. "Iyyy."

"Nasıl avlanıyorsun peki?"

"Güven bana. Öldürmek bunun yanında çocuk oyuncağı kalır," diyorum. "Gerçi bildiğim kadarıyla şu anda da seni öldürüyorum."

"İşlemi biraz hızlandırabilir misin?"

"Hayır. Çeneni kapat ve şeftalini yemeye bak."

Üç yaprak seansmdan ve yaklaşık bir kova iltihabın akmasının ardından, bacağı daha iyi görünüyor. Şişi indiği için,

Cato'nun kılıcının açtığı yaranın ne kadar derin olduğunu görebiliyorum. Ta kemiğe kadar iniyor.

"Şimdi ne olacak, Doktor Everdeen?" diye soruyor.

"Belki üstüne biraz yanık merhemi sürerim. Ne de olsa onun da enfeksiyona iyi geldiğini biliyoruz. Sonra da bandajlarız...." Söylediklerimi aynen yapıyorum. Yarası temiz, beyaz bandajla kapatılınca, durum daha idare edilebilir bir hal alıyor. Gerçi steril bandajm yanında, iç çamaşırının kenarı daha pis ve mikroplu görünüyor. Rue'nun sırt çantasını çıkarıyorum. "Al, ben iç çamaşırını yıkarken, üzerini bununla ört," diyorum.

"Ah, beni görmenden rahatsız olmam" diyor.

"Sen de ailemin diğer fertleri gibisin. Ama ben olurum, tamam mı?" İç çamaşırını çıkarıp dereye atana kadar ona arkamı dönüyorum. Atabildiğine göre, kendini daha iyi hissediyor olmalı.

Ben iki taşın arasında döverek iç çamaşırını temizlemeye uğraşırken, Peeta "Biliyor musun, öldürücü bir insana göre biraz fazla hassassın," diyor. "Keşke Haymitch'e duş aldırma işini sana bıraksaymışım."

O günü hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. "Şu ana kadar sana ne gönderdi?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Peeta. Sonra susuyor; kafasma bir şey dank etmiş olmalı. "Neden? Yoksa sana bir şey geldi mi?"

"Yanık merhemi," diyorum neredeyse ezik bir sesle. "Ah... Ve biraz da ekmek."

"Tercihinin senden yana olduğunu biliyordum."

"Yapma. Benimle aynı odada kalmaya bile tahammül edemiyordu."

Peeta "Çünkü ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz," diye mırıldanıyor. Onu duymazdan geliyorum çünkü bunun, Haymitch'e aslında içimden gelmesine rağmen, hakaret et-

mem için hiç uygun bir zaman olmadığını biliyorum.

Kıyafetleri kururken, Peeta'nm biraz uyumasına izin veriyorum. Ancak akşamüstüne doğru daha fazla beklemeye cesaretim kalmıyor. Omzunu hafifçe dürterek "Peeta, gitmeliyiz," diyorum.

"Gitmek mi?" Sersemlemiş bir hali var. "Nereye?"

"Buradan uzaklaşacağız. Belki ırmağın aşağısına doğru. Gücünü toplayana kadar seni saklayabileceğimiz bir yere." Giyinmesine yardım ediyorum. Suyun içinden yürüyebilmesi için ayaklarını çıplak bıraktıktan sonra, ayağa kaldırıyorum. Bacağına ağırlığını verdiği anda beti benzi soluyor. "Haydi," diyorum. "Bunu yapabilirsin."

Ama yapamıyor. En azından uzun bir süre. Nehrin aşağısına doğru elli metre kadar yürüyoruz. Peeta omzumdan güç alarak yürüyor ama bir süre sonra bayılacağım hissediyorum. Onu derenin kıyısına oturtup, başını dizlerinin arasına sokuyorum ve çevreyi kolaçan ederken sırtını sıvazlıyorum. Tabii ki onun bir ağacın tepesine çıkarabilmeyi çok isterdim ama böyle bir şey mümkün değil. Durum daha da kötüleşebilir. Kayaların bazıları mağaraya benzeyen biçimler oluşturuyor. Gözlerim dereden neredeyse on beş metre yükseklikteki bir kayaya takılıyor. Peeta ayağa kalkabilir duruma gelince, onu yarı yönlendirerek, yarı taşıyarak bu oyuğa çıkarıyorum. Aslında daha iyi bir yer aramayı çok isterim ama elimdekiyle idare etmek

zorundayım çünkü müttefikim yaralı. Yüzü bembeyaz halde, hızla nefes alıyor ve havanın sadece birazcık serinlemiş olmasına karşın, zangır zangır titriyor.

Oyuğun tabanını çam yaprakiarıyla örtüyorum ve uyku tulumumu açıp, Peeta'yı içine yerleştiriyorum. Biraz suyla birkaç hap yutturuyorum ama meyve yemeyi dahi reddediyor. Sonra orada öylece yatıp, beni asma yaprakiarıyla mağaranın ağzını kamufle etme çabalarımı seyrediyor. Sonuç yetersiz.

Bir hayvan durumu sorgulamaz ama bir insan gözü, girişteki bu örtünün, insan elinden çıktığını hemen anlar. Bıkkın bir tavırla yaptıklarımı bozuyor.

Peeta "Katniss," diyor. Yanma gidip, gözlerini örten saçlarını arkaya itiyorum. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

"Bulabilseydin, sen beni bulurdun," diyorum. Alnı yanıyor. Sanki ilacın hiç etkisi olmuyor. Birden, pat diye, öleceğinden korkuyorum.

"Evet. Bak... Olur da geri dönemezsem..." diyerek söze başlıyor.

"Böyle konuşma," diyorum. "Onca iltihapı boşuna akıtmadım ben."

"Biliyorum. Ama olur da dönemezsem..." Devam etmeye çabalıyor.

"Hayır, Peeta. Bunu konuşmak dahi istemiyorum." Onu susturmak için parmağımı dudağına örtüyorum.

"Ama ben..."

İçgüdüsel olarak öne eğilip, onu öpüyor ve konuşmasına mani oluyorum. Belki de bu çoktan yapmış olmam gereken bir şeydi çünkü evet, o haklıydı. Bizim birbirimize delicesine aşık olmamız gerekiyor. Hayatımda ilk defa birini öpüyorum. Bunun, doğal olarak üzerimde belli bir etki bırakması gerekir ama benim tek düşünebildiğim, yüksek ateş yüzünden dudaklarının ne kadar sıcak olduğu. Geri çekilip, üstünü iyice örtüyorum. "Sen ölmeyeceksin. Sana ölmeyi yasaklıyorum. Anladın mı?"

"Anladım," diye fısıldıyor.

Açık havaya çıktığım anda gökyüzünden bir paraşüt iniyor. Parmaklarım hızla ipi çözüyor. İçinden Peeta'run bacağını iyileştirecek bir ilaç çıkması için dua ediyorum. Oysa paketin içinde bir kap sıcak çorba var.

Haymitch daha net bir mesaj gönderemezdi. Bir öpücük,

bir kap çorbaya bedel. Homurtusunu duyar gibiyim: "Senin aşık bir kız olman gerek, tatlım. Çocuk ölüyor. Bana kullanabileceğim malzemeler vermelisin."

Hakkı var. Eğer Peeta'mn hayatta kalmasını istiyorsam, izleyicilere bir şeyler vermem gerek. Eve birlikte dönmeyi umutsuzca düşleyen, talihsiz aşıklar. Birlikte çarpan bir çift yürek. Aşk.

Daha önce hiç aşık olmadığım için, bu bir hayli zorlu bir numara olacak. Annemle babamı düşünüyorum. Babamın, ormandan hiçbir zaman eli boş dönmediğini... Annemin yüzünün, babamın çizmelerinin sesini kapıda duyduğu anda, nasıl aydınlandığını.

Annemin babama hitap ettiği o sevgi dolu sesle "Peeta," diyorum. Yine uykuya dalmış. Onu öperek uyandırıyorum. Şaşırıyor. Sanki, orada sonsuza dek bana bakarak yatabilirmiş gibi, gülümsüyor. Böyle şeyleri müthiş beceriyor.

Kabı gösteriyorum. "Peeta, bak Haymitch sana ne göndermiş?"

i

Peeta'nm çorbayı içmesini sağlamak için bir saat dil dökmem, yalvarmam, tehditler savurmam ve evet, onu öpmem gerekiyor. Ama nihayet gıdım gıdım da olsa, kabı boşaltıyor. Uykuya dalmasını bekledikten sonra, kendi ihtiyaçlarımla ilgileniyorum. Biraz hindi kuşu ve bitki kökünden oluşan yemeğimi yedikten sonra, gökyüzüne yansıyan günlük haberleri

seyrediyorum. Yeni bir olay yok. Yine de Peeta'yla ikimizin, izleyicilere ilginç bir gün yaşattığımızdan eminim. Umarım, Oyun Kurucular, huzurlu bir gece yaşamamıza izin verirler.

Otomatik olarak, kendime tüneyecek bir ağaç ararken, böyle bir seçeneğimin kalmadığını hatırlıyorum. En azından bir süreliğine. Peeta'yı savunmasız halde yerde bırakamam. Dere kıyısında son saklandığı yeri öylece -nasıl saklayabilirdim ki?- bıraktım. Ve topu topu elli metre uzaktayız. Gözlüğümü takıp, silahlarımı kuşanıyorum ve nöbet tutmak üzere, yerimi alıyorum.

Isı hızla düşüyor. Kısa süre sonra iliklerime kadar donuyorum. Bir zaman sonra, dayanamayıp, Peeta'nm yanına, uyku tulumunun içine giriyorum. Tulumun içi sıcacık, büyük bir minnet duyarak, Peeta'ya doğru sokuluyorum. Ancak biraz sonra fazla sıcak gelmeye başlıyor. Çünkü tulum, Peeta'nm ateşini geri yansıtıyor. Alnını kontrol ediyorum. Ateşler içinde ve kupkuru. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onu tulumun içinde bırakıp, aşırı sıcağın ateşini kırmasını mı bek-

lemeliyim? Yoksa, tulumdan çıkarıp, gecenin serinliğinin ateşini düşürmesini mi sağlamalıyım? Sonunda bir parça sargı bezini ıslatıp, alnına koymaya karar veriyorum. Bu cılız bir önlem olabilir ama esaslı bir şey yapmaya çekmiyorum.

Bütün geceyi, yarı oturarark, yarı Peeta'nm yanma uzanarak, sargı bezini ıslatarak ve onunla bir takım olma kararını aldığım anda, kendimi eskisinden de savunmasız bir duruma düşürdüğüme kafa yormamaya gayret ederek geçiriyorum. Yanımda, bakıma muhtaç olan çok hasta bir insanla, yere çivilendiğimi düşünmemeye çabalıyorum. Fakat yaralı olduğunu bile bile peşine düştüğümü de biliyorum. Beni onu bulmaya iten içgüdümün, iyiye işaret olduğuna inanmaktan başka çarem yok.

Gökyüzü pembemsi bir renk alınca, Peeta'nın dudakla-rındaki ter tanelerini görüp, ateşinin düştüğünü anlıyorum. Henüz normale dönmese de, ateşi en azından birkaç derece inmiş olmalı. Dün gece, asma yapraklarını toplarken, Rue'nun orman meyveleriyle dolu bir fundalık keşfetmiştim. Fundalıktan biraz meyve toplayıp, soğuk suyla, çorba kabının içinde eziyorum.

Mağaraya döndüğümde, Peeta'yı kalkmaya çalışırken buluyorum. "Uyandığımda gitmiştin," diyor. "Seni merak ettim."

Onu yerine yatırırken, gülüyorum. "Beni mi merak ettin? Son zamanlarda kendine hiç baktm mı acaba?"

"Cato ve Clove seni bulmuş olabilirlerdi. Geceleri avlanmayı seviyorlar," diyor. Sesi son derece ciddi.

"Clove? Hangisi o?"

"İkinci Mıntıka'nm kız haracı. O hâlâ yaşıyor değil mi?"

"Evet, geriye sadece onlar, Thresh, biz ve Tilki Surat kaldık. Beşinci Mıntıka'daki kıza bu ismi taktım. Nasılsın?"

"Dünden daha iyiyim. Burası çamurla karşılaştırılınca sü-

per bir yer," diyor. "Temiz kıyafetler, ilaç ve uyku tulumu da cabası. Ve tabi sen."

Ah, pekala. Şu aşk meselesi. Yanağına dokunmak için uzanıyorum. Elimi yakalayıp, dudaklarına götürüyor. Annemin aynı şeyi babama yaptığını hatırlıyorum. Acaba Peeta bunu kimde görmüş? Babasıyla o cadı kadında görmediğinden eminim.

"Yemeğini yiyene kadar, sana başka öpücük yok," diyorum.

Sırtını duvara yaslamasına yardım ediyorum. Sesini çıkarmadan ağzına beslediğim meyve püresini yutuyor. Fakat iş hindi kuşuna gelince, yine itiraz ediyor.

"Sen uyumadın," diyor.

"Ben iyiyim," diyorum. Fakat aslında, çok bitkinim.

"Şimdi biraz uyu," diyor. "Ben nöbeti devralırım. Bir şey olursa, seni hemen uyandırırım." Ben tereddüt ediyorum. "Katniss, sonsuza dek uyanık kalamazsın," diyor.

Çok haklı. Eninde sonunda uyumam gerekecek. Belki de bunu şimdi, Peeta nispeten iyi durumdayken ve hava aydınlıkken yapmamda fayda var. "Pekala," diyorum. "Ama sadece birkaç saat. Sonra beni uyandıracaksın."

Şimdi hava uyku tulumunun içine girilmeyecek kadar sıcak. Tulumu yere yayıp, üzerine uzanıyorum. Anlık bir ok atma ihtiyacının doğması ihtimaline karşılık bir elimi yayımın üstüne koyuyorum. Peeta hemen yanıma oturup, yaralı bacağını öne uzatıyor. Gözlerini mağaranın girişine dikiyor. Yumuşacık bir sesle "Uyu artık," diyor. Eliyle alnıma düşen saçlarımı okşuyor. Şu ana kadarki rol icabı öpüşlerin ve okşamaların aksine bu dokunuşu çok doğal ve samimi geliyor. Durmasını hiç istemiyorum; durmuyor zaten. Uykuya daldığımda saçımı okşamaya devam ediyor.

Çok uzun. Çok uzun süre uyuyorum. Gözlerimi açtığım anda, öğleden sonra olduğunu anlıyorum. Peeta hemen ya-

nıbaşımda. Yerinden kıpırdamamış. Doğrulurken, kendimi günlerdir olmadığım kadar defansif ve bir o kadar da dinlenmiş hissediyorum.

"Peeta... Birkaç saatin sonunda beni uyandırman gerekirdi," diyorum.

"Ne için? Hiçbir şey olduğu yok. Ayrıca seni uyurken seyretmek çok hoşuma gitti. Uyurken kaşlarını çatmıyorsun. Çok daha iyi görünüyorsun."

Doğal olarak ben bu sözlerine karşılık kaşlarımı çatınca, Peeta sırıtıyor. İşte o zaman, dudaklarının ne kadar kurumuş olduğunu fark ediyorum. Yanağını kontrol ediyorum, kömür ocağı gibi sıcak. Ben uyurken bir şeyler içtiğini iddia ediyor ama su şişeleri bana olması gerektiğinden daha dolu geliyor. Peeta'ya birkaç ateş düşürücü hap daha verip, suyunu içerken tepesinden ayrılmıyorum. Sonra eline biraz daha su tutuşturur», hafif yaralarına pansuman yapıyorum. Bir hayli ilerleme kaydetmişe benziyorlar. Bütün gücümü toplayıp, bacağındaki sargıyı açıyorum.

Kalbim, mideme iniyor sanki. Bacağı kötü, çok daha kötü durumda. Ortalıkta hiç irin yok ama bacak iyice şişmiş; parlak ve gergin cildi hâlâ sıcak. Sonra bacağındaki kırmızı izleri fark ediyorum. Kan zehirlenmesi. Bakılmazsa, onu öldürebilir. Çiğnenmiş yapraklarım ya da yanık merhemim hiçbir işe yaramaz. Capitol'den güçlü enfeksiyon karşıtı ilaçlara ihtiyacımız olacak. Böyle güçlü bir ilacın kaça mal olacağını hayal dahi edemiyorum. Haymitch'in bütün sponsorların, bütün bağışlarını bir araya getirse bile bu ilacı karşılayabileceğinden emin değilim. Oyunlar sürdükçe armağanların da fiyatı artıyor. Birinci günde, dört dörtlük masa kurmaya yeten bağış, on ikinci günde ancak bir kraker satın alabiliyor. Ve Peeta'nm ihtiyaç duyduğu ilaç daha ilk günden beri en üst sıralarda yer alıyordur.

"Biraz şişme var ama iltihap gitmiş/' diyorum.

"Kan zehirlenmesinin ne olduğunu çok iyi biliyorum, Katniss," diyor Peeta. "Annem şifacı olmasa da biliyorum."

"Tek yapman gereken diğerlerinden daha uzun süre hayatta kalmak, Peeta. Kazandığımız zaman seni Capitol'de iyileştirirler," diyorum.

"Evet, bu iyi bir plan," diyor. Ancak bunun daha çok benim lehime olduğunu hissediyorum.

"Bir şeyler yemelisin. Gücünü korumak zorundasın. Sana çorba yapayım," diyorum.

"Ateş yakma," diyor. "Değmez."

"Göreceğiz," diyorum. Kabı alıp dereye inerken, havanın sıcağı yüzüme çarpıyor. Oyun Kurucularının gün içinde ısıyı arttırıp, geceleri iyice düşürdüklerine yemin edebilirim. Dere kıyısında güneşle kızmış olan kayalar bana ilham veriyor. Belki de ateş yakmama gerek kalmaz.

Dereyle mağara arasında büyük, düz bir kayanın yanma çöküyorum. Yarım kap kadar suyu arındırdıktan sonra, doğrudan güneşin altına bırakıp, içine yumurta büyüklüğünde, sıcak birkaç taş bırakıyorum. Pek başarılı bir aşçı olmadığımı herkesten önce ben itiraf edebilirim. Ancak çorba denen s^r her şeyi bir tencerenin içine atıp, beklemekten ibaret okl g, için, en iyi yaptığım yemeklerden biri sayılabilir. Hind' 1--> şunun etini pelte kıvamına gelene kadar doğruyorum. So^ı a içine Rue'nun köklerinden ekliyorum. Neyse ki her ikisini de önceden pişirmiş olduğum için, sadece ısıtmam gerekecek. Su, güneşin ve kayanın sıcağı arasında ılınmaya başlıyor. Eti ve kökleri katıp, içine birkaç taş daha ekledikten sonra, çorbayı biraz lezzetlendirecek yeşillikler aramaya başlıyorum. Çok geçmeden bir kayanın dibinde yetişen

frenk soğanlarını gözüme kestiriyorum. Harika. Soğanları ince ince doğrayıp, kabın içine atıyorum. Taşları bir kez daha yenileriyle değiştirip,

kabın kapağını örtüyorum ve iyice ısınmaya bırakıyorum.

:.v> Ortalıkta az da olsa, av hayvanı izi görmüştüm ama avlanırken Peeta'yı yalnız bırakmak içime sinmeyeceği için birkaç tuzak kurup, şansımın yaver gitmesi için dua ediyorum. Diğer haraçların durumunu merak etmemek elde değil. Ana besin kaynakları havaya uçurulduğuna göre, başlarının çaresine bakabiliyorlar mıdır acaba? En az üç tanesi Cato, Clove ve Tilki Surat o piramitten medet umuyorlardı. Gerçi aynı şey Thresh için geçerli değil. Büyük olasılıkla, Rue gibi o da, topraktan beslenmenin yollarını biliyordur. Acaba birbirleriyle savaşıyorlar mıdır? Ya da bizi mi arıyorlardır? Belki de içlerinden biri yerimizi keşfetmiştir ve saldırıya geçmek için doğru anı bekliyordur. Bu düşünce, hızla mağaraya dönmeme neden oluyor.

Peeta, kayaların gölgesinde, uyku tulumunun üstünde yatıyor. Ben içeri girince, biraz canlansa da, kendini çok kötü hissettiği her halinden belli. Başının üstüne serin bir kumaş yerleştiriyorum ama kumaş daha tenine değer değmez ısınıyor.

"İstediğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "Sağol. Ya da, dur bir dakika. Bana bir hikaye anlatsana."

"Hikaye mi? Nasıl bir hikaye?" Hikaye anlatmak konusunda pek iyi değilimdir. Bu, benim için şarkı söylemek gibi bir şey. Sadece, kırk yılda bir, Prim'in hatırına bir şeyler uydururum.

"Mutlu bir hikaye," diyor Peeta. "Hatırlayabildiğin en mutlu gününü anlat."

Dudaklarımın arasından umutsuz bir iç çekiş yükseliyor. Mutlu bir hikaye ha? Bunun için çorbaya harcadığımdan daha çok çaba harcamam gerekecek. İyi anılar için beynimi kurcalıyorum. Çoğu, Gale ile birlikte avlandığımız zamanlar-

î
.dan kalma anılar ama onların da ne Peeta ne de izleyicilerine iyi geleceğini sanmıyorum. Geriye bir tek Prim kalıyor.

"Şana Prim'in keçisini nasıl bulduğumu anlatmış mıydım?" diye soruyorum. Peeta kafasını sallıyor. Umut dolu gözlerle bana bakıyor. Böylece anlatmaya başlıyorum. Ama dikkatliyim. Çünkü sözlerimin bütün Panem'e ulaştığını biliyorum. İnsanların ikiyle ikiyi toplayıp, benim yasadışı avlandığımı anlayacaklarından emin olsam da, Gale'i ve başlıca müşterilerim olan Yağlı Sae'yi, kasabı ve hatta Barış Muhafızları'nı ele verip, incitmek, yasayı çiğnediklerini ifşa etmek istemem.

Prim'in keçisi Leydi için gereken parayı buluş hikayemin aslı şu: Bir Cuma akşamıydı. Mayıs ayının sonlarına doğru, Prim'in onuncu yaş gününün arifesindeydik. Okul biter bitmez, Gale ile birlikte kendimizi ormana attık. Benim, Prim'e hediye alabilmek için yeterli takas malzemesi bulmam gerekiyordu. Yeni bir elbise için kumaş ya da bir saç fırçası alabilirdim. Tuzaklarım çok verimliydi ve orman yeşillik kaynıyordu ama ortalama Cuma akşamı kazancımıza göre fazlamız da yoktu. Eve dönerken ben bir hayli bozuktum. Gale ise ertesi gün daha iyi iş çıkaracağımızı söyleyip duruyordu. Onu gördüğümüzde, bir dere kenarında nefesleniyorduk. Boyuna bakılırsa bir yaşında, genç bir geyik. Boynuzları daha yeni yeni büyüyor gibiydi; hâlâ küçük ve kadife kaplıydılar. Kaçmak için doğru anı kolluyordu sanki. Ama insanlara yabancı olduğu için, bizden emin olamıyordu. Çok güzeldi.

Sanırım, biri göğsüne, diğer boynuna isabet eden iki oktan sonra, güzelliğini büyük ölçüde kaybetti. Gale ve ben aynı anda atış yapmıştık. Geyik kaçmaya çalışmış ama tökezlemiş-h\ Ve o daha ne olduğunu anlamadan, Gale, gırtlağını başını gövdesinden ayırıverdi. Kısa bir an için, bu kadar taze ve masum bir yaratığı öldürmüş olmanın acısını duydum. Fakat he-

men sonra böylesi taze ve masum etin düşüncesiyle, midem guruldamaya başladı.

Bir geyik! O güne kadar, Gale'le birlikte topu topu üç geyik vurmuştuk. Birincisi, bir şekilde bacağından yaralanmış olan bir karacaydı. Sayılmazdı. Ancak tecrübelerimiz bize hayvanı

Hob'a sürüklemememiz gerektiğini öğretmişti. İnsanlar hayvanın parçaları üzerine açık arttırmaya tutuşup, neredeyse kendi aralarında pay ederken, müthiş bir kaos yaşanmıştı. Yağlı Sae araya girmiş ve bizi, karacayla birlikte, doğruca kasaba göndermişti. Ancak o zamana kadar, karaca çoktan zarar görmüş, etin bir kısmı alınmış ve derisinde delikler açılmıştı. Her ne kadar, herkes çok iyi para ödemiş olsa da, hayvanın değeri boşu boşuna düşmüştü.

Bu defa, havamn kararmasını bekledikten sonra, mıntıkaya kasabın yakınındaki bir boşluktan geçerek girdik. Her ne kadar avlandığımız çok insan tarafından biliniyor olsa da, resmi görevlilerin burnuna sokar gibi, güpegündüz, yetmiş kiloluk bir hayvanı sırtlanmış halde sokaklarda dolaşmamız hiç doğru olmazdı.

Rooba adında, kısa boylu ve tombulca bir kadın olan kasap, biz kapıyı çalınca, arka tarafa geldi. Rooba'yla pazarlık edemezsiniz. O bir fiyat söyler. Kabul edip etmemek size kalmıştır. Ama genelde fiyatları adildir. Geyiğe karşılık önerdiği parayı kabul ettik. Bize geyikle işi bittiği zaman birkaç parça biftek vermeye söz verdi. Parayı ikiye bölüştüğümüz halde, ikimizin elinde de, o güne kadar bir arada görmediğimiz bir meblağ kalmıştı. Bunu bir sır olarak saklamaya ve ertesi gün akşam üzeri ailelerimize et ve parayla sürpriz yapmaya karar verdik.

Keçinin parasını işte böyle bulmuştum ama-Peeta'ya annemin eski bir gümüş madalyonunu sattığımı anlatıyorum. Bu hikayeden kimseye zarar gelmez. Sonra gerçek hikayeye,

Peeta'nm doğum gününden devam ediyorum.

Elbiselik malzeme bulmak için, Peeta'yla birlikte meydandaki pazara gittik. Parmaklarımı kalın, mavi bir kumaşın üstünde gezdirirken, birden, gözüme bir şey takıldı. Dikiş'in diğer tarafına küçük bir keçi sürüsü besleyen bir adam var. Adamın gerçek adını bilmiyorum ama herkes ona Keçi Adam der. Adamın bütün eklemleri şiş ve çarpık çurpuktur; dahası madende geçirdiği uzun senelerden kalma, acı verdiği belli olan kötü bir öksürüğü vardır. Yine de şanslı bir adamdır. Bir şekilde, bu keçileri alacak parayı biriktirdiği için, yaşlılık günlerinde, açlıktan ölmeyi beklemekten daha eğlenceli bir uğraş edinmiştir. Pasaklı ve sabırsız bir adamdır ama keçileri çok temizdir. Paranız yeterse, sütleri de gayet zengindir.

Keçilerden biri -sırtında siyah lekeleri olan beyaz bir keçi- tekerlekli bir el arabasının üstünde yatıyordu. Nedenini anlamak güç değildi. Bir şey, büyük olasılıkla bir köpek, omzunu yaralamıştı ve yara enfeksiyon kapmıştı. Kötü görünüyordu ve Keçi Adam, keçinin sütünü sağabilmek için hayvanı ayakta tutmak zorundaydı. Fakat ben, onu iyileştirebilecek birini tanıdığımı düşünüyordum.

"Gale," diye fısıldadım. "O keçiyi Prim'e almak istiyorum."

12. Mmtıka'da bir dişi keçi sahibi olmak, hayatınızı değiştirebilir. Hayvanlar hemen her tür gıdayla ayakta kalabiliyorlar. Örneğin çayır onlar için çok uygun bir besi alanı ve günde bir galon süt verebiliyorlar. Bu sütü içebilir, peynire dönüştürebilir ve hatta satabilirsiniz. Dahası bu yasaya aykırı bir iş değil.

Gale "Çok kötü yaralanmış," dedi. "Daha yakından baksak iyi olacak."

Yanma gittik ve aramızda paylaşmak üzere bir fincan süt alıp, sanki öylesine duruyormuşuz gibi keçinin başında dikilmeye başladık.

"Onu rahat bırakın," dedi adam.

"Sadece bakıyoruz," dedi Gale.

"O zaman çabuk bakm. Birazdan kasapla buluşacak. Artık kimse sütünü istemiyor. Alsalar bile ancak yarı parasını ödüyorlar."

"Kasap kaç para veriyor?" diye sordum.

Adam omuz silkti. "Bekleyin, görün." Arkama dönünce, Rooba'nm yaklaştığını gördüm. Keçi Adam ona "İyi ki geldin," dedi. "Bu kız senin keçiyi gözüne kestirdi."

Umursamaz bir tavırla "Üzerinde anlaştıysanız ayrı," dedim.

Rooba beni baştan ayağa süzdükten sonra gözlerini keçiye çevirdi. "Anlaşmadık," dedi. "Omzuna baksana. Etin yarısının sosis bile yapılmayacak kadar kötü çıkacağına bahse girerim."

"Ne?" dedi Keçi Adam. "Anlaşmıştık."

"Biz sadece birkaç diş izi olan bir hayvan için anlaştık. Bunun için değil. Eğer bu keçiyi alacak kadar aptalsa, şu kıza sat bence," dedi Rooba. Uzaklaşırken, çaktırmadan göz kırptı.

Keçi Adam deliye dönmüştü ama yine de keçiden kurtulmak istiyordu. Fiyat pazarlığımız yarım saat sürdü. Çevremize fikir beyan etmek için can atan büyük bir kalabalık toplanmıştı. Keçi hayatta kalırsa, çok kârlı bir anlaşma yapmış olacaktım. Ama ölürse, soyulmuş sayılabilirdim. İnsanlar her iki ihtimalde görüş belirttiler ama ben, sonunda keçiyi aldım.

Gale keçiyi taşımayı teklif etti. Sanırım, Prim'in yüzünde belirecek ifadeyi görmeyi, o da en az benim kadar istiyordu. Bir çılgınlık anında pembe bir kurdele satın alıp, keçinin boynuna bağladım. Sonra hızlı adımlarla bizim eve gittik.

Kucağımızda keçiyle içeri girdiğimiz anda, Prim'in verdiği tepki görülmeye değerdi. Aynı kızın, Gelin Çiçeği gibi

berbat bir kediyi kurtarmak için saatlerce gözyaşı döktüğünü sakın unutmayın. O kadar heyecanlanmıştı ki, hem ağlıyor, hem gülüyordu. Annem yarası konusunda onun kadar emin değildi. Ama ikisi birlikte çalışmaya koyuldular. Otlar ezip, hazırladıkları ilacı hayvanın gırtlağından geçirmek için saatlerce dil döktüler.

"Sana benziyorlarmış desene," diyor Peeta. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Ah, hayır Peeta. Onların elleri sihirlidir. O hayvanın istese bile ölme şansı yoktu," diyorum. Ve hemen sonra dilimi ısu'ıyuruiii. ^u sözler, benim beceriksiz ellerimde ölmek üzere olan Peeta'va kimbilir ne kötü gelmiştir.

"Endişelenme," diyor. "Ben de ölmeyi istemiyorum zaten," diye şaka yapıyor. "Eee, hikayeni bitirsene."

"Hepsi bu kadar işte. Sadece o gece, Prim'in Leydi'yle birlikte, ateşin yanma serdiğimiz battaniyenin üstünde uyuduğunu hiç unutmayacağım. Hayvan uykuya dalmadan önce, kardeşimin yanağını yalamıştı. Herhalde iyi geceler öpücüğü vermek istemişti. Daha o zamandan Prim'e deli olmaya başlamıştı."

"Pembe kurdelesi hâlâ boynunda mıydı?"

"Sanırım, neden?"

Peeta düşünceli bir sesle "Sadece sahneyi gözümün önünde canlandırmaya çalışıyorum," diyor. "O günün seni neden mutlu ettiğini anlamak zor değil."

"Evet. O keçinin bir altın madenine denk olduğunu anlamıştım," diyorum.

"Evet, tabi öyle. Ben de zaten, toplama gününde yerini alacak kadar çok sevdiğin kardeşine uzun süreli bir sevinç yaşatmandan bahsetmiyordum."

"Keçi, parasını çıkardı. Hem de kaç kez," diyorum sesimi yükselterek.

"Sanırım sen hayatını kurtardıktan sonra, aksine cesaret bile edememiştir," diyor Peeta. "Ben de aynı şeyi yapmak niyetindeyim.

"Öyle mi? Peki sen bana kaça patladın dersin?" diye soruyorum.

"Belaya... Endişelenme. Hepsinin karşılığını göreceksin."

"Saçmalıyorsun," diyerek elimi alnına götürüyorum. Ateşi yükselmeye devam ediyor. "Gerçi biraz soğumuşsun ama..."

Trompet sesleriyle irkiliyorum. Tek bir heceyi bile kaçırmaya tahammülüm olmadığı için, ışık hızıyla ayaklanıp, mağaranın girişine koşuyorum. Yine en yakın arkadaşım Claudius Templesmith konuşuyor ve tahmin ettiğim gibi, bizi ziyafete davet ediyor. Biz o kadar aç değiliz. Tam ben kayıtsız bir tavırla davetini boş vermeye hazırlanırken, Claudius söze devam ediyor: "Şimdi, sıkı durun. Bazılarınız davetimi geri çevirmeyi düşünüyor olabilirsiniz. Ancak bu sıradan bir ziyafet değil. Hepinizin deli gibi ihtiyaç duyduğu bir şey."

Benim de deli gibi ihtiyaç duyduğum bir şey var: Peeta'run bacağını iyileştirmeye yarayacak bir şey.

"Hepiniz, şafak sökerken, Cornucopia'da sizin mıntıkanızın numarasını taşıyan sırt çantasında bir şeyi bulacaksınız," diyor Claudius. "Daveti geri çevirmeden önce iki defa düşünün. Bazılarınız için bu son şans olabilir."

Geriye, havada asılı duran kelimelerinden başka bir şey kalmıyor. Peeta omzumun dibinde belirince, yerimden sıçrıyorum. "Hayır," diyor. "Hayatını benim için riske atmayacaksın."
"Atacağımı kim söyledi?"
"Yani gitmeyecek misin?"
"Tabii ki gitmiyorum. Lütfen hakkımı yeme. Cato, Clove ve Thresh'e karşı beleş bir şeyler alma yarışına gireceğimi mi

sanıyorsun? Aptal olma." Onu yatağına geri götürüyorum. "Bırakalım, kendi aralarında kapışırlar. Yarın akşam gökyüzüne kimin yüzünün yansıyacağını gördükten sonra yeni bir plan yaparız."
"Çok ama çok kötü bir yalancısın, Katniss. Bu zamana kadar nasıl ölmedin bilmiyorum." Peeta taklidimi yapmaya başlıyor. "O keçinin bir altın madenine denk olduğunu anlamıştım... Gerçi biraz soğumuşsun ama... Tabii ki gitmiyorum." Başını sallıyor. "Sakın kumar oynama. Son kuruşuna kadar kaybedersin."
Yüzüm öfkeden kıpkırmızı oluyor. "Pekala. Gidiyorum ve sen bana mani olamayacaksın!"
"Peşinden gelebilirim. En azından bir yere kadar. Cornucopia'ya ulaşamayabilirim ama adını haykırdığım anda birilerinin beni bulacağından eminim. O zaman kesinkes ölürüm!"
"O bacakla şuradan şuraya gidemezsin," diyorum. "Gerekirse sürünürüm," diyor Peeta. "Sen gidersen, ben de giderim."
Yeterince inatçı olduğunu biliyorum. Belki de yeterince güçlüdür de. Peşimden ormana gelebilir. Bir haracın eline düşmese bile, başına başka bir şey gelebilir. Kendim savunamaz. Tek başıma gitmek için onu mağaraya kapatmak zorunda kalacağım gibi görünüyor. Peşimden gelmek için çaba harcarken, ne kadar zarar göreceğini Tanrı bilir.
"Ne yapmalıyım? Burada oturup, ölmeni mi seyredeyim?" Bunun seçenekler dahilinde olmadığını biliyor olmalı. Seyircilerin benden nefret edeceğini. Ayrıca, dürüst olmam gerekirse, denemezsem ben de kendimden nefret ederim."
"Ölmeyeceğim. Söz veriyorum. Sen de gitmeyeceğine söz verirsen," diyor. Söz vermezse, seyircilerin ondan da nefret edeceklerini biliyorum.

Tam bir çıkmaza girmiş durumdayız. Bu konuda onu ikna edemeyeceğimi bildiğim için, denemiyorum bile. İsteksizce ona uyuyormuşum gibi rol yapıyorum. "Bu durumda, ben ne dersem onu yapacaksın. Suyunu içecek, beni sana söylediğim saatte uyandıracaksın. Ne kadar iğrenç olursa olsun, çorbanı son yudumuna kadar bitireceksin."
"Kabul. Hazır mı?"
"Bekle," diyorum. Güneş henüz batmadı ama hava bir hayli serinledi. Oyun Kurucularının havanın sıcaklığıyla oynuyor olması konusunda yanılmıyor. Acaba birinin umutsuzca ihtiyaç duyduğu şey bir battaniye olabilir mi? Çorba, demir kabın içinde hâlâ sıcak. Ayrıca, tadı hiç de fena değil.
Peeta hiç şikayet etmeden çorbasını içiyor. Hatta hevesini göstermek için kabın dibini kazıyor. Ne kadar güzel olduğuna dair bir şeyler zırvalıyor. Yüksek ateşin insana neler yaptığını bilmesem, iltifatlanyla havaya girebilirim. Peeta, Haymitch'in alkolden kendini kaybetmeden hemen önceki hali gibi konuşuyor. Tamamen kendinden geçmeden önce, ona bir doz hap daha veriyorum.
Üstümü başımı yıkamak için dereye giderken, tek düşünebildiğim, benim ziyafete gitmemem halinde, Peeta'nın ölme ihtimali. Birkaç gün daha dayanmasını sağlayabilirim belki ama enfeksiyon kalbine ya da ciğerlerine ulaşırsa, bu onun sonu olur. O zaman tek başıma kalırım. Bir kez daha. Ve diğerlerini beklemeye başlarım.
O kadar derin düşüncelere dalmış haldeyim ki, neredeyse, yanı başımda süzülen paraşütü fark etmiyorum. Fark ettiğim anda depara kalkıyor ve paraşütü suya düşmeden son anda yakalıyorum. İçindeki küçük şişeyi çıkarmak için, gümüş renkli kağıdını canhıraş yırtıyorum. Haymitch başarmış! İlacı bulmuş. O romantik aptallar sürüsünü mücevherlerini satmaya nasıl ikna ettiğini hiç bilmiyorum ama Peeta'yı kur-

tarabileceğim. Gerçi bu çok küçük bir şişe. Peeta kadar hasta birini tedavi edebilmesi için çok güçlü olması gerek. İçimden bir şüphe dalgası geçiyor. Hemen mantarını açıp, içini kok-luyorum. Hasta edici tatlı kokusu karşısında keyfim kaçıyor. Emin olmak için dilimin ucuna minicik bir damla değdiriyo-rum. Hiç şüphe yok; bu bir uyku ilacı. 12. Mmtıka'da sıkça kullanılan bir ilaçtır. Çok ucuzdur ama bağımlılık yapar. Hemen herkes bir ya da birkaç defa kullanmıştır. Hatta bizim evde de bir şişe var. Annem isterik hastalarının kötü yaralarını dikmek zorunda kaldığı zamanlarda, zihinleri sakinleştirmek ve birinin sancılı geçecek gecesini kolaylaştırmak için bu ilacı kullanır. Birazcık vermesi yeterlidir. Elimdeki şişedeki ilaç, Peeta'yı tam bir gün sürecek bir komaya sokmaya yeter. Nedir bu şimdi? O kadar çok öfkeleniyorum ki, bir an, Haymitch'in son hediyesini dereve fırlatmaya niyetleniyorum. Ama o anda aklım başıma geliyor. Tam bir gün ha? Bu kadarı benim için yeter de artar bile.

Tadını tanımaması için, önlem olarak bir avuç orman meyvesi ve biraz nane yaprağı topluyorum. Sonra doğruca mağaraya gidiyorum. "Sana bir sürpriz getirdim. Derenin aşağısına doğru yeni bir fundalık keşfettim."

Peeta ilk lokmayı almak için dudaklarını tereddütsüz aralıyor. Ağzmdakileri yutar yutmaz kaşları çatılıyor. "Çok tatlılar."

"Evet," diyorum. "Şeker meyveleri. Annem bunlardan reçel yapar. Daha önce hiç yemedin mi yoksa?" îkinci kaşığı da ağzına tıkıyorum.

"Hayır," derken şaşkın görünüyor. "Ama tadı tanıdık geldi. Şeker meyvesi mi dedin?"

"Şey... Pazarda pek bulunmaz çünkü sadece yabani ortamlarda yetişiyor." Bir kaşık daha veriyorum. Bir kaşık daha verdim mi iş tamam.

"Şurup gibi tatlı," diyor son yudumu alırken. "Şurup." Gerçeği anladığı zaman gözleri kocaman kocaman açılıyor. Elimi ağzının ve burnunun üstüne kapatıp, tükürmek yerine yutmasını sağlıyorum. Kusmaya çalışıyor ama artık çok geç. Çünkü bilincini kaybetmeye başlıyor. Yavaş yavaş içi geçerken bile, bakışlarından beni asla affetmeyeceğini okuyabiliyorum.

Doğrulurken, Peeta'ya üzüntü ve tatmin karışımı bir his-le bakıyorum. Çenesindeki meyve lekesini siliyorum. Beni duyamayacağını bile bile "Kim yalan söyleyemez ki Peeta?" diye soruyorum.

Bir önemi yok zaten. Panem'de ondan başka herkes beni duyabiliyor.

^@©

Gece çökmeden önce geriye kalan birkaç saati kaya parçaları toplayıp, mağaranın girişini olabildiğince kamufle etmekle geçiriyorum. Bu yavaş ve zorlu bir iş ama bol bol terledikten ve sağa sola koşturduktan sonra, eserimden bir hayli hoşnut kalıyorum. Mağara artık çevredeki benzerleri gibi, büyük bir kaya yığınının parçası gibi görünüyor. Küçük bir aralıktan emekleyerek içeri girebiliyorum ama bu aralık dışarıdan görünmüyor. Bu iyi haber çünkü, bu gece yine Peeta'nm uyku tulumunu paylaşmak zorundayım. Hem olur da ziyafetten dönemezsem, Peeta gözlerden uzak olmasına rağmen, tamamen hapsedilmiş olmayacak. Gerçi ilaç olmadan uzun süre dayanabileceğine ihtimal vermiyorum. Ben ziyafet sırasında ölürsem, galip 12. Mmtıka'dan çıkmayacağa benziyor.

Derenin bu bölümünde yaşayan daha küçük ve daha kılçıklı balıklardan yedikten sonra, bütün su şişelerini doldurup, arıtıyorum. Silahlarımı temizliyorum. Geriye dokuz tane okum kaldı. Bir süre, bıçağı Peeta'ya bıraksam mı diye karar vermeye çalışıyorum ama bu gerçekten bir işe yaramaz. Peeta, kamuflajın son savunma silahı olduğu konusunda haklıydı. Hem belki de ben de bıçağı kullanmak zorunda kalabilirim. Neyle karşılaşacağımı kim bilebilir?

Emin olduğum birkaç konu var: En azından Cato, Clove ve Thresh ziyafet başladığında orada olacaklardır. Tilki Surat

konusunda emin değilim çünkü doğrudan yüzleşmek onun tarzı ya da güçlü olduğu bir alan değil. Kız benden bile daha ufak tefek. Eğer son birkaç günde bir yerlerden silah bulma-dıysa, aynı zamanda silahsız. Büyük olasılıkla yakınlarda takılıp, arta kalanlardan bir şeyler toplamaya çalışacaktır. Ancak diğer üç haraç... Çok işim olacağı kesin. Uzaktan öldü-rebilme yeteneğim en güçlü taraflarımdan biri ama Claudius Templesmith'in bahsettiği, üzerinde 12 numara olan o sırt çantasını almak için, sıcak sahaya bizzat dahil olmam gerekecek.

Gökyüzüne bakarken, şafak vaktinde karşılaşacağım rakiplerimin sayısının eksilmesi için dua ediyorum. Ama bu gece gökyüzüne kimsenin resmi yansıtılmıyor. Yarın orada yeni yüzler olacak. Çünkü ziyafetler her zaman ölümle sonuçlanır.

Mağaraya girip, gözlüklerimi taktıktan sonra Peeta'nın yanma kıvrılıyorum. İyi ki bugün uzun uzun uyumuşum. Çünkü uyanık kalmak zorundayım. Bu gece kimsenin mağaramıza saldıracağını sanmıyorum ama şafak saatini kaçırma riskini göze alamam.

Bu gece acı bir soğuk var. Sanki Oyun Kurucular arenaya buz gibi bir hava püskürtüyorlar. Uyku tulumunun içinde, Peeta'nın yanına uzanıyor ve ateşinden yararlanmaya çalışıyorum. Bana bu kadar uzak olan birine fiziksel anlamda bu kadar yakın olmak çok tuhaf bir his. Peeta şu anda Capitol'de, 12. Mıntıka'da ve hatta Ay'da bile olabilirdi. Ve inanın ona ulaşmak şu andaki kadar zor olmazdı. Oyunlar başladığından beri hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kendi kendime, Bu gecenin kötü bir gece olacağını kabul et, gitsin, diyorum. Ne kadar çabalasam da, annemi ve Prim'i düşünmekten ve bu gece gözlerine bir damla uyku girmeyeceğini tahmin etmekten kendimi alamıyorum. Oyunlardaki bu

son aşamada, hele ziyafet gibi önemli bir olayla karşı karşıyayken, okul kesin tatil olmuştur. Ailem, Oyunlar 'ı ya evdeki emektar ve puslu televizyonumuzdan ya da kalabalıkla birlikte, meydana yerleştirilen büyük ve net ekradan seyredebilir. Evde mahremiyetleri olur elbette ama meydanda mıntıka halkının desteğini alırlar. İnsanlar onlara güzel bir şeyler söyler, ayırabildikleri yiyecekleri paylaşır. Acaba fırıncı onlara ulaşmış mıdır? Hele artık Peeta'yla bir takım olduğumuza göre, kız kardeşimin karnını doyurmak konusundaki sözünü tutuyor mudur acaba?

12. Mmtıka'da morallerin yüksek olduğunu tahmin ediyorum. Bizim mıntıkadan, Oyunların bu aşamasına kadar dayanabilen kimse çıkmasına alışkın değiliz. İnsanlar Peefa ve benim adıma büyük bir heyecan yaşıyordu r. Hele artık birlikte hareket ettiğimiz düşünülürse. Gözlerimi yumarsam, ekrana bakarak yaptıkları tezahüratları duyabilirim belki. Bizim için bağırıp, çağıran yüzlerini -Yağlı Sae'nin, Madge'nin ve hatta bizden et alan Barış Muhafızları'nm- görebilirim.

Ve Gale. Onu tanırım. O bağırıp, tezahürat yapmaz. Ancak her anı, her önemli dönüşü ve hamleyi büyük bir dikkatle izlediğinden ve eve dönmemi istediğinden eminim. Acaba Peeta'nın da sapasağlam dönmesi için dua ediyor mudur? Gale benim erkek arkadaşım değil ama eğer kapıyı aralayacak olursam, erkek arkadaşım olmak ister mi? Birlikte kaçmamız konusunda bir şeyler söylemişti. Bunu söylerken mıntıkadan uzakta hayatta kalma ihtimalimizin birlikteyken daha yüksek olacağını mı düşünmüştü acaba? Yoksa altında başka şeyler de var mıydı?

Bu öpüşme işini Gale'in nasıl karşıladığını çok merak ediyorum.

Kayalıkların arasında bir açıklıktan ayın gökyüzünde yükselmesini iziliyorum. Bana göre, şafağın sökmesine yaklaşık

üç saat kala son hazırlıklarıma başlıyorum. Peeta'nın yanma bir miktar su ve ilk yardım setini bırakıyorum. Dönmezsem, başka hiçbir şey işine yaramaz. Bunlar bile, ömrünü sadece bir nebze daha uzatacaktır. Biraz düşündükten sonra, ceketini çıkarıp, kendiminkinin üstüne giyiyorum. Nasıl olsa, ceket pek bir işine yaramıyor. Ateşi olduğu ve uyku tulumunun içinde yattığı sürece cekete ihtiyaç duymayacaktır. Gün içinde de, ben yanında olup da ceketi çıkarmazsam, iyice pişecektir. Ellerim daha şimdiden soğuktan kaskatı kesildiği için, Rue'nun yedek çoraplarına, parmaklarım için delik açtıktan sonra, ellerime geçiriyorum. Biraz da olsa işe yarıyorlar. Rue'nun küçük çantasına biraz su, sa gı bezi ve yiyecek koyduktan sonra, bıçağı

kemerime takıyorum. Oklarımı ve yayımı da alıp, mağaradan çıkmaya hazırlanırken, talihsiz aşıklar rolünü sürdürmenin önemini anımsavıp, eğiliyorum ve Peeta'yı uzun uzun, hiç acele etmeden öpüyorum. Capitol'den yükselen iç çekişleri duyar gibiyim. Gözlerime biriken yaşları siler gibi yapıyorum. Ve sonra kayaların arasındaki açıklıktan süzülüp, mağaradan çıkıyorum.

Nefesim açık havayla temas edince, beyaz bulutlar yükseliyor. Evde, kasım gecelerinde yaşadığımız bir soğukla karşı karşıyayım. Elimde fenerimle gizlice ormana girip, Gale'le daha önceden kararlaştırdığımız bir yerde buluştuğum ve kucak kucağa oturup, dışı kumaşla kaplı metal mataralarımızdan bitki çayımızı yudumlayarak, sabaha doğru birkaç av hayvanının yolumuza çıkması için dua ettiğimiz geceler... Ah, Gale, diye düşünüyorum. Keşfce arkamı kollamak için burada olsaydın.

Olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Gözlüklerin katkısını yadsıyamam fakat sol kulağımın yokluğunu büyük ölçüde hissediyorum. Patlamanın tam olarak neye neden olduğunu bilmiyorum ama derin ve telafisi mümkün olmayan bir iz

bıraktığından eminim. Neyse. Eve dönersem, o kadar zengin olacağım ki, benim yerime işitmesi için birini bile tutabileceğim.

Orman geceleri her zaman çok farklı görünür. Gözlüklere" rağmen, her şey biraz eğik görünüyor. Sanki, ağaçlar, çiçekler ve taşlar uykuya çekilmiş ve yerlerine uğursuz yedeklerini bırakmışlar gibi. Yeni bir yol denemek gibi ustalık isteyen bir numaraya kalkışmıyorum. Dere boyunca, yukarı doğru yürüyüp, Rue'nun göl yakınında saklandığı yere giden yolu tutuyorum. Diğer haraçlardan en ufak bir işaret -ne bir dal hışırtısı, ne bir nefes- yok. Ya ilk gelen benim ya da diğerleri dün geceden yerlerini aldılar. Kendimi çalılıkların arasına attığımda, kanın akmaya başlaması için en az bir ya da iki saatlik bir zamanım kalıyor.

Birkaç nane yaprağı çiğniyorum; midem daha fazlasını alacak durumda değil. Tanrıya şükür ki Peeta'nm ceketini almışım. Yoksa, ısınmak için hareket etmek zorunda kalacaktım. Gökyüzü sisli bir sabah grisine bürünürken, diğer haraçlardan hâlâ hiçbir iz yok. Aslında buna şaşırmıyorum. Herkesin gücünden ya da kurnazlığından kaynaklanan bir özelliği var. Acaba Peeta'nm da yanımda olacağını tahmin ediyorlar mıdır? Tilki Surat ve Thresh'in onun yaralı olduğundan haberleri olması gerek. Ben sırt çantasını almaya giderken, Peeta'nm arkamı kollayacağını düşünmeleri fena olmaz doğrusu.

Peki çanta nerede? Arena yeterince ay dini anınca, gözlüklerimi çıkarıyorum. Sabah kuşlarının seslerini duyabiliyorum. Vakit tamam değil mi? Bir an, yanlış yerde olduğumu düşünüp, panikliyorum. Hayır. Claudius Templesmith'inCornucopia'dan bahsettiğinden eminim. Vaişte, Cornucopia karşımda duruyor. Ben de buradayım. Eee? Ziyafetim nerede?

Güneşin ilk ışıklan Cornucopia'da parlamaya başlarken, düz arazide bir hareketlenme oluyor. Boynuzun ağzının

önündeki alan ortadan ikiye ayrılıyor ve üzerleri kar beyazı örtülerle kaplı iki masa, yüzeye çıkıyor. Masaların üstünde dört tane sırt çantası duruyor. İki büyük siyah çantanın üstünde 2 ve 11 numaralarını görüyorum. Orta büyüklükte, yeşil bir çantanın üstünde ise 5 sayısı var. Küçük, turuncu -belime sarabileceğim- bir çanta daha var. Onun üstünde de 12 yazıyor olsa gerek.

Masa yerini aldığı anda, bir karaltı Cornucopia'nın içinden fırlayıp, yeşil çantayı kapıyor ve hızla kaçmaya başlıyor. Tilki Surat! Böyle zekice ve riskli bir fikir tam ona göre! Hepimiz düzlüğün çevresinde konuşlanıp, doğru- anı beklerken, o kendi çantasını kaptı bile. Tabi bizi de tuzağa düşürmüş oldu, çünkü şimdi, çantalarımız masanın üstünde öylece beklerken, hiçbirimiz onun peşine düşmeyi düşünemiyoruz. Tilki Surat. bilerek diğer çantalara dokunmamış olmalı. Çünkü başka birinin çantasını çalması halinde, çantanın sahibinin peşine düşmesi kaçınılmaz olurdu. Bu, benim stratejim olmalıydı! Şaşkınlık, hayranlık, öfke, kıskançlık ve sıkıntı karışımı duyguları bastırmaya çalışırken, o kızılması saçlı tilkinin, ormanın içinde ve ok menzilimin dışına kaçmasını sadece izleyebiliyo-rum.'Hah! Ben diğerlerine takılmış durumdayım ama belki de bu arenadaki gerçek rakibim bu kız.

Bu arada, zaman kaybetmeme de neden oldu çünkü artık masaya ulaşması gereken ilk insan benim. Çantamı bir başkasının kapması an meselesi. Hiç tereddüt etmeden, son hızla masaya koşuyorum. Daha görmeden, tehlikenin kokusunu alıyorum. Neyse ki, ilk bıçak sağ tarafımdan geldiği için, vızıltısını duyabiliyorum ve yayımın sapıyla yön değiştirmesini sağlayabiliyorum. Dönüyorum ve yayımı çekip, doğruca Clove'un kalbini hedef alan bir ok atıyorum. Kız tam zamanında dönerek, öldürücü bir darbeden son anda kurtuluyor ama ok, sol kolunun üst kısmına saplanıyor. Ne yazık ki bı-

çaklarını sağ eliyle atıyor ama yine de aldığı yara -oku çıkarıp, yarasının ciddiyetini kontrol etmesi- onu birkaç dakikalığına da olsa yavaşlatıyor. Bense hareket etmeye devam ederken, otomatik -ve sadece uzun yıllardır avlanan bir insanın yapabileceği- hareketlerle yeni bir ok hazırlıyorum.

Maşaya varıyorum. Parmaklarım küçük, turuncu sırt çantasını kavrıyor. Vücudumun hiçbir yerine uymayacak kadar küçük boyuttaki çantayı hızla omzuma asıyorum... Yeniden nişan almak üzere döndüğümde, ikinci bir bıçak beni alnımdan yakalıyor. Sağ kaşımı ikiye ayırıp, bütün yüzümü kan içinde bırakacak geniş bir yara açıyor. Gözüm görmez oluyor; ağzımın içi kendi kanımın metalimsi ve keskin tadıyla doluyor. Geriye doğru sendelesem de, okumu saldırgana doğru fırlatmayı başarabiliyorum. Ok, yaydan çıktığı anda, hedefi ıskalayacağımı anlıyorum. Ve hemen sonra, Clove üstüme atlıyor ve beni yerle bir ediyor. Omuzlarımı, dizleriyle bastırarak yere çiviliyor.

İşte buraya kadar diye düşünüyorum ve Prim'in hatırına çabucak olup bitmesi için dua ediyorum. Fakat Clove anın tadını çıkarmaya kararlı görünüyor. Hatta sanırım bunu yapacak zamanının olduğunu düşünüyor. Cato'nun yakınlarda bir yerlerde olduğuna, Clove'un arkasını kolladığına, Thresh ve hatta Peeta'yı beklediğine hiç şüphesi yok.

Clove "Erkek arkadaşın nerelerde 12. Mıntıka?" diye soruyor. "Hâlâ direniyor mu?"

Konuştuğumuz sürece hayatta kalacağımı biliyorum. "Yakınlarda bir yerde," diyorum. "Cato'nun peşinde." Ve ciğerlerimin bütün gücüyle "Peeta!" diye haykırıyorum.

Clove yumruğunu soluk boruma dayayıp, sesimi kesiyor. Ancak kafasını bir o yana bir bu yana çevirmesinden, gerçeği söylediğime ihtimal verdiğini tahmin ediyorum. Peeta beni kurtarmak üzere ortaya çıkmayınca yeniden bana dönüyor.

"Yalancı," diyor sırıtarak. "O neredeyse ölü! Cato onu nereden vuracağını iyi biliyordu. Kalbi durmasın diye uğraşırken, onu bir ağacın tepesine bağladın değil mi? O küçük, şirin çantada ne var? Aşk Çocuğu için ilaç mı? O ilaca hiçbir zaman ulaşamayacak olması ne fena!"

Ceketinin önünü açıyor. İçinde dizi dizi bıçaklar var. Acımasız görünüşlü, ucu kavisli bir tanesini çekip alıyor. "Cato'ya seni benim ellerime bırakırsa, izleyicilere müthiş bir şölen yaşatacağıma söz verdim."

Elinden kurtulmak için debeleniyorum ama nafile. Bana göre çok ağır ve beni çok sıkı tutuyor.

"Unut artık, 12. Mıntıka. Seni öldüreceğiz. Tıpkı o hastalıklı küçük dostun gibi. Adı neydi? Hani şu daldan dala zıplayan kızdan bahsediyorum. Rue muydır*? Ah, evet. Önce Rue, şimdi de sen. Sanırım Aşk Çocuğu'nu doğanın hünerli ellerine bırakacağız. Kulağa nasıl geliyor? Eee? Nereden başlayalım?"

Ceketinin koluyla, özensiz bir hareketle yüzümdeki kanı siliyor. Elinin altındaki, nasıl oyacağına karar vermeye çalıştığı bir tahta parçasıymış gibi, kafamı bir sağa, bir sola çevirip beni inceliyor. Elini ısırmaya yelteniyorum ama kafamın tepesindeki saçlara yapışıp, beni yere bastırıyor. "Sanırım," diyor, adeta mırlayarak, "Sanırım işe ağzından başlayacağım." Clove, alay edercesine, bıçağının ucunu dudaklarımın kenarında gezdirirken, dişlerimi sıkıyorum.

Gözlerimi kapatmayacağım. Rue'yla ilgili sözleri beni öyle büyük bir öfkeyle doldurdu ki, onurlu bir insan gibi ölçmek istiyorum. Son bir meydan okuma için, onu görebildiğim sürece gözlerinin içine bakacağım. Çok uzun süreceğini sanmıyorum ama yine de bakacağım işte. Bağırmadan, sızlanmadan, kendime göre yenilmeden öleceğim.

"Evet. Bence artık bu dudaklara pek ihtiyacın olmayacak.

Aşk Çocuğu'na son bir öpücük göndermek ister misin?" Ağzımın içinde biriken kanı suratına tükürüyorum. Hiddetleniyor. "Pekala, madem öyle, hemen işe koyulalım!"

Bundan sonrasında kaçınılmaz olan acıya katlanmak için bütün gücümü topluyorum. Fakat dudağımda ilk yarığın açıldığını hissettiğim anda, büyük bir güç Clove'u üstümden çekiyor. Kız canhıraş bir şekilde çığlık atmaya başlıyor. Başlangıçta çok şaşırıyorum ve neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. Yoksa Peeta bir şekilde yardımıma koşmayı başardı mı? Ya da Oyun Kurucular işi daha eğlenceli hale getirmek için, arenaya vahşi hayvanlar mı saldılar. Ya da, bir gökyüzü aracı, Clove'u -açıklanamaz bir nedenden dolayı- tutup, havaya mı kaldırdı?

Uyuşmuş kollarımın üstünde güçlükle doğrulurken, bu seçeneklerden hiçbirinin geçerli olmadığını görüyorum. Clove, Thresh'in kolları arasında, yerden kesilen ayaklarını havada savuruyor. Thresh'i Clove'u bir bez bebek gibi kollarının arasında tutarken görünce, ağzım açık kalıyor. İri yarı olduğunu hatırlıyorum ama şimdi hatırladığımdan daha iri ve güçlü görünüyor. Sanki arenada kilo almış gibi bir hali var. Clove'u tuttuğu gibi yere çalıyor.

Daha önce/ ondan homurtudan başka ses duymadığım için, bağırışı beni yerimden sıçratıyor. "O küçük kıza ne yaptın? Onu öldürdün mü yoksa?"

Clove, paniğe kapılmış bir böcek gibi, ellerinin ve ayaklarının üstünde geri geri kaçmaya çalışıyor. Cato'dan yardım dileyemeyecek kadar afallamış bir hali var. "Hayır! Hayır ben değildim."

"Adını söyledin. Seni duydum? Onu sen mi öldürdün?" Aklına gelen yeni bir ihtimal, Thresh'i daha da hiddetlendiriyor. "Yoksa onu da sen mi doğradm? Bu kıza yapmak üzere olduğun gibi? Ha?"

"Hayır... Hayır... Ben..." Clove, Thresh'in elindeki somun büyüklüğünde kaya parçasını görünce, kendini kaybediyor. "Cato!" diye çığlık atıyor. "Cato!"

"Clove!" Cato'nun cevabını duyuyorum ama Clove'a bir yaran dokunmayacak kadar uzakta olduğunu anlayabiliyorum. Ne yapıyordu acaba? Tilki Surat'ı da Peeta'yı haklamaya mı çalışıyordu? Ya da yanlış bir hesapla, bir yerde Thresh için pusuya mı yatmıştı?

Thresh kaya parçasını Clove'un şakağına indiriyor. Kan akmıyor ama kafatasında açılan yarığı görüyor ve gidici olduğunu anlıyorum. Göğsünün hızla inip kalkmasına ve dudaklarının arasından dökülen inlemeye bakılırsa, hâlâ yaşıyor.

Thresh elinde kayayla bana dönünce, kaçmanın anlamsız olduğunu düşünüyorum. Yayım boş çünkü en son taktığım oku, Clove'a atmıştım. Karşımdaki tuhaf, kahverengi bakışlara esir düşmüş haldeyim. "Ne demek istedi? Yani Rue'nun küçük dostun olduğunu söylerken?"

"Ben... Ben... Rue'yla ikimiz takım olmuştuk. Birlikte erzak yığınını havaya uçurduk. Ben onu kurtarmaya çalıştım. Ama o, yani 1. Mıntıka'nm haracı, Rue'ya benden önce ulaştı," diyorum. Belki Rue'ya yardım ettiğimi öğrenirse benim için yavaş ve sadistçe bir son düşünmez.

"Ve sen de çocuğu öldürdün, öyle mi?"

"Evet," diyorum. "Sonra da Rue'yu çiçeklerle donattım. Uyuyana kadar yanında şarkı söyledim."

Gözlerim yaşlarla doluyor. O ana dönünce bende ne gerilim, ne de mücadele isteği kalıyor. Rue'ya olan özlemim, basımdaki acı, Thresh'ten korkum, birkaç metre ötede can çekişen kızm inlemeleriyle birleşince aptallaşıyorum.

Thresh aksi bir sesle "Uyuyana kadar mı?" diye soruyor.

"Ölene kadar," diyorum. "Ölene kadar şarkı söyledim. Sizin mmtıkadakiler..: Bana ekmek gönderdiler." Elimi, aslında

hiç ulaşamayacağımı bildiğim oka uzanmak için kaldırıyorum ama burnumu silmekle yetiniyorum. "Çabuk olsun, olur mu, Thresh?"

Thresh'in yüzünden karmaşık duygular geçiyor. Kayayı indirip, parmağıyla adeta suçlar gibi beni işaret ediyor. "Bu defalık, seni bırakıyorum. O küçük kız için. Sen ve ben, şimdi ödeşmiş oluyoruz. Birbirimize borcumuz kalmadı. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü anlıyorum. Borçlu olmayı ve bundan nefret etmeyi. Thresh'in bu yarıştan galip ayrılması halinde, bütün kuralları altüst edip bana teşekkür eden bir mıntıkaya döneceğini... Ve Thresh'in, şimdilik, kafatasımı dağıtmayacağını...

"Clove!" Cato'nun sesi çok daha yakından geliyor. Sesine yansıyan acıya bakılırsa, yerde yatan arkadaşını görmüş olmalı.

"Kaçsan iyi olur, Ateşten Kız," diyor Thresh.

Bunu bana iki defa söylemesine gerek yok. Thresh ve Clove'un olduğu yerden ve Cato'nun sesinden kaçarken neredeyse düşecek gibi oluyorum, ayağım yerdeki bir tümseğe takılıyor. Ancak kendimi ormana atınca dönüp, arkama bakıyorum. Thresh yanında iki büyük sırt çantasıyla birlikte, düzlüğün öbür ucunda kalan, daha önce görmediğim bir yere sapıp, gözden kayboluyor. Cato, elinde mızrağıyla yere çöküp, Clove'a hayatta kalması için yalvarıyor. Biraz sonra, boşa nefes tükettiğini ve Clove'nun kurtarılamayacağını anlayacak. Ben gözümün içine akan kanı silmeye çalışarak, yaralı bir hayvan gibi, ormanın derinliklerine doğru koşuyorum. Birkaç dakika sonra, top atışını duyunca, Clove'un öldüğünü ve Cato'nun içimizden birinin - Thresh'in ya da benim- izini süreceğini anlıyorum. Basımdaki yara takatimi kesiyor, korku içindeyim, titriyorum. Yayımı hazırlıyorum ama Cato da mız-

rağını benim okumu atabileceğim kadar uzağa fırlatabilir.

Beni yatıştırabilecek tek bir şey var. Cato'nun umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeylerin olduğu çanta Thresh'in elinde. Bahse girecek olsam, paramı Cato'nun Thresh'in peşine düşeceği ihtimaline yatırırdım. Yine de suya ulaşınca, hız kesmiyorum. Hemen, ayağımda çizmelerimle suya dalıp, nehrin aşağı kısmına doğru bata çıka ilerliyorum. Rue'nun, eldiven olarak kullandığım çoraplarını ellerimden çıkarıp alnıma bastırıyorum ve kan akışını durdurmaya çalışıyorum ama çoraplar daha birkaç saniye geçmeden kan içinde kalıyor.

Bir şekilde mağaraya dönmeyi başarıyorum. Alacakaranlıkta, turuncu çantayı omzumdan çıkarıp, fermuarını açıyorum ve yere boşaltıyorum. İçinde bir deri altı şırıngası olan incecik bir kutu yere düşüyor. Hiç tereddüt etmeden iğneyi Peeta'nm koluna batırıp, pompasını çekiyorum.

Ellerim önce alnıma gidiyor, sonra kandan yapış yapış halde kucağıma düşüyorlar.

Hatırladığım en son şey, bileğimin kıvrımına konan, inanılmaz güzellikteki yeşilimsi gri renkli kelebek oluyor.

«@©

Evimizin çatısına düşen yağmurun sesi beni yavaş yavaş kendime getiriyor. Ancak uykuyu bırakmamak için direni-' yorum. Battaniyelere sarınmış halde, sıcacık evimin güvenli kollarındayım. Başımda belli belirsiz bir sızı duyuyorum. Büyük olasılıkla grip olduğum için evde kalmama izin verilmiş. Gerçi, kendimi uzun zamandır uyuyor gibi hissediyorum. Annemin eli yanağımı okşuyor; uyanıkken, o yumuşacık dokunuşuna nasıl hasret olduğumu -ona hâlâ güvenmesem de, ne kadar özlediğimi- göstermemek için iteceğim elini şimdi itmiyorum. Sonra bir ses duyuyorum. Ama bu yanlış ses; annemin sesi değil. Korkuyorum.

"Katniss," diyor. "Katniss, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi açtığım anda güvenlik hissi kayboluyor. Evde, annemle değilim. Loş, serin bir mağaradayım. Örtülü olmalarına rağmen ayaklarım buz kesmiş; havaya kanın kolay kolay başka şeylerle karıştırılmayacak kokusu sinmiş. Gözümün önünde, bir delikanlının yorgun ve solgun yüzü beliriyor. O ilk korku anının ardından biraz daha iyi hissediyorum. "Peeta."

"Hey," diyor. "Gözlerini yeniden görmek çok güzel."

"Ne zamandır kendimde değilim?"

"Emin değilim. Ben dün akşam uyandım, sen ürkütücü bir kan gölü içinde yanımda yatıyordun. Sanırım kanaman sonunda durdu ama yerinde olsam oturmaya yeltenmezdim."

Elimi başıma götürüyorum ve sargılı olduğunu fark ediyorum. Bu ufacık hareket bile, beni bitkin düşürmeye ve sersemletmeye yetiyor. Peeta bir şişeyi dudaklarıma tutuyor, kana kana içiyorum.
"Daha iyisin," diyorum.
"Çok daha iyiyim. Koluma şırınga ettiğin şeyin marifeti olsa gerek," diyor. "Bu sabah, bacağımın şişi neredeyse tamamen inmişti."
Onu kandırdığım, ilaçla uyuttuğum ve gizlice ziyafete gittiğim için öfkeli gibi görünmüyor. Belki de çok kötü durumda olduğum için, azarını sonraya saklıyor. Şimdilik müthiş kibar davranıyor.
"Bir şeyler yedin mi?" diye soruyorum.
"Bir süre daha idare etmemiz gerekeceğini düşünmeden, hindi kuşundan geriye kalan üç parçayı mideye indirdiğimi üzülerek söylemek zorundayım. Ama endişelenme, sıkı diyetime geri döndüm."
"Hayır, iyi yapmışsın. Bir şeyler yemen gerekiyor. Yakında ava çıkarım."
"Çok yakında değil ama tamam mı? İzin ver, bir süre de ben sana bakayım."
Zaten çok fazla seçeneğim var gibi de durmuyor. Peeta bana birkaç parça et ve biraz kuru üzüm yedirip, bol bol su içiriyor. Ayaklarımı ovarak ısıtıyor ve uyku tulumunu çeneme kadar çekmeden önce, ayaklarımı ceketiyle sarıyor.
"Çizmelerin ve çorapların hâlâ nemli. Havanın pek yardımı olmuyor doğrusu," diyor. Sonra bir gök gürültüsü duyuluyor. Ardından, kayaların arasından şimşek çaktığını görüyorum. Tavandaki sayısız delikten aşağı sular akıyor ama Peeta, plastik parçasını üstümdeki kayaların arasına sıkıştırıp, başımı ve vücudumun üst kısmım korumaya alacak bir tür tente yaratmış.

Peeta "Fırtınayı neye borçluyuz acaba?" diye soruyor. "Yani hedefteki haraç kim?"
"Cato ve Thresh/' diyorum hiç düşünmeden. "Tilki Surat bir yerlerde kendini sağlama almıştır. Ve Clove... Beni doğradıktan sonra..." Sesim giderek alçalıyor.
"Clove'un öldüğünü biliyorum. Dün gece gökyüzünde gördüm. Sen mi öldürdün?"
"Hayır. Thresh bir kayayla kafatasmı dağıttı."
"Seni yakalamaması büyük şans," diyor Peeta.
Ziyafet görüntüleri zihnimde tazelenirken midem bulanmaya başlıyor. "Aslında yakaladı," diyorum. "Ama sonra bıraktı." Tabi ona olanları anlatmak zorunda kalıyorum. O soramayacak kadar hasta olduğu, bense anlatmaya hazır hissetmediğim için kendime sakladığım şeyleri... Patlamayı, kulağımı, Rue'nun ölümünü, 1. Mmüka'daki çocuğu, ekmeği. Bütün bunlar gelip, ThreshTe yaşadıklarıma ve onun bir anlamda borcunu ödemesine dayanıyor.
"Yani sana borçlu kalmak istemediği için mi gitmene izin verdi?" Peeta'nın duyduklarına inanamadığı sesinden belli oluyor.
"Evet. Zaten anlamanı beklemiyorum. Senin her zaman her şeyin oldu. Benim gibi Dikiş'te yaşamış olsaydın, açıklamama gerek kalmazdı," diyorum.
"Denemene gerek yok," diyor. "Görünüşe bakılırsa, anlayamayacak kadar kalın kafalıyım."
"Ekmek gibi," diyorum. "O ekmek için sana borçlu olduğum hissinden hiç kurtulamamam gibi."
"Ekmek mi? Ne? Yani ikimizin de çocuk olduğumuz zamandan mı bahsediyoruz? Bence o meseleyi unutabiliriz. Ne de olsa sen de beni hayata döndürdün."
"Ama sen beni tanımıyordun. Hiç konuşmamıştık. Ayrıca, her zaman için, karşılığının ödenmesi en zor olan hediye,

ilk hediyedir. Bana o zaman yardım etmeseydin, bugün burada olup, hayatını kurtarmana yardım edemezdim," diyorum. "Bunu neden yaptın ki?"
"Neden mi? Nedenini biliyorsun," diyor Peeta. Kafamı sallıyorum. Canım acıyor. "Havmitch seni ikna etmenin zor olduğunu söylemişti."

"Haymitch mi? Bunun onunla ne ilgisi var?"
"Hiç," diyor Peeta. "Yani Cato ve Thresh, ha? Herhalde birbirlerini eşzamanlı olarak yok edeceklerini ummak fazla iyimserlik olur."
Bu düşünce sadece tadımı kaçırıyor. "Sanırım, Thresh'i kolayca sevebiliriz. 12. Mmtıka'da olsak, dost bile olabilirdik."
"O zaman Cato'nun onu öldürmesi için dua edelim ki bunu biz yapmak zorunda kalmayalım," diyor Peeta ciddi bir sesle.
Cato'nun Thresh'i öldürmesini hiç ama hiç istemiyorum. Başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Ancak bu tarz düşünceler, Oyunların galiplerinin arenada dile getirdiği şeyler değildir. Bütün çabama rağmen, gözlerimin yaşardığını hissediyorum.
Peeta bana endişeli gözlerle bakıyor. "Ne oldu? Canın çok mu yanıyor?"
Ona alakasız bir cevap veriyorum çünkü her ne kadar canım acıyor da olsa bu, zayıflık olarak algılanabilir. Küçük bir çocuk gibi, şikayet edercesine, "Eve dönmek istiyorum, Peeta," diyorum.
"Döneceksin," diyor. "Söz veriyorum." Ve üzerime eğilip beni öpüyor.
"Ben hemen şimdi eve gitmek istiyorum," diyorum.
"Bak ne diyeceğim. Sen uyumana bak. Rüyanda evini gör. Göz açıp kapayana kadar, gerçekten dönmüş olacaksın. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Nöbet tutmam gerekirse,
beni uyandır." ' ?'
"Senin ve Haymitch'in sayenizde, gayet iyi ve dinlenmiş durumdayım. Ayrıca, bu işin ne kadar süreceğini kim bilebilir?"
Ne demek istiyor? Fırtınadan mı bahsediyor? Bize sağladığı kısa soluklanmadan mı? Yoksa Oyunlar'm kendisinden mi? Bilmiyorum. Soramayacak kadar hüzünlü ve yorgunum.
Peeta beni ancak akşam saaatlerinde uyandırıyor. Yağmur sağanağa dönüşmüş. Daha önce sadece damlaların süzüldü-ğü yarıklardan içeri sular doluyor. Peeta, en kötü durumdaki yarığın altına çorba kabını yerleştirmiş ve beni sudan korumak için, plastik parçasının konumunu değiştirmiş. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Kalkıp otururken, başım birkaç saat önceki kadar dönmüyor. Midem gurulduyor. Peeta'nmki de öyle. Bir şeyler yemek için uyanmamı beklediği ve harekete geçmek için can attığı her halinden belli oluyor.
Çok fazla bir şeyimiz kalmamış. İki parça hindi kuşu eti, bir avuç bitki kökü ve birazcık kuru meyve.
"Sonraya da ayırsak mı?" diye soruyor.
"Hayır, bitirelim," diyorum. Yemeği iki eşit parçaya bölerken "Et bir hayli eskidi," diyorum. "Şu anda en son ihtiyaç duyacağımız şey bozuk yemekten zehirlenmek." Olabildiğince yavaş yemeye çalışıyoruz ama o kadar acıkmışız ki birkaç dakika içinde işimiz bitiyor. Midemin yatıştığını söyleyemem.
"Yarın av günü," diyorum.
"Bu konuda sana pek yardımım olmayacak," diyor. "Daha önce hiç avlanmadım."
"Ben öldürürüm, sen pişirirsin," diyorum. "Ve tabi bir şeyler toplayabilirsin."
"Keşke buralarda bir ekmek çalısı olsaydı," diyor Peeta.

İç çekerek, "On Birinci Mıntıka'd an gelen ekmek sıcacıktı," diyorum. "Al, şunları çiğne." Ona birkaç tane nane yaprağı uzatıyorum. Birkaç tane de kendi ağzıma atıyorum.
Bu hava şartlarında, gökyüzüne yansıtılan görüntüleri görmek hiç kolay olmasa da, bugün kimsenin ölmediğini anlayabiliyoruz. Demek ki Cato ve Thresh henüz kapışmamışlar.
Peeta'ya "Thresh nereye gitti?" diye soruyorum. "Yani demek istediğim, çemberin uzak ucunda ne var?"
"Gözün alabildiğince, benim omuz hizama kadar gelen otlarla kaplı bir arazi. Bilmiyorum. Belki de aralarında tahıllar da vardır. Parça parça, farklı renklerde otlar. Ama aralarda patikalar yok."

"Her iddiasına girerim ki bazıları tahıldır. Thresh'in hangi tahılların olduğunu bildiğinden de eminim. Sen oraya hiç gittin mi?"

"Hayır. Kimse o otların arasında Thresh'in izini sürmek istemedi. Yani pek iç açıcı bir düşünce değil. O alana baktığım zaman, tek düşünebildiğim, gizlenen şeyler oluyor. Yılanlar, kudurmuş hayvanlar ve bataklık," diyor Peeta. "Orada her şey olabilir."

Bunu dile getirmiyorum ama Peeta'nm sözleri bana 12. Mmtıka'daki çitin diğer tarafına geçmememizi tembihlerken sıraladıkları uyarıları anımsatıyor. Bir an için onu GaleTe karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Gale olsa, o araziyi, bir tehdit kadar, yiyecek potansiyeli olarak da görürdü. Thresh'in de öyle gördüğü kesin. Konu Peeta'nm fazla yumuşak olması değil; korkak bir insan olmadığını ispatladı. Ama sanırım, eviniz mis gibi taze ekmek kokarken bazı şeyleri sorgulama ihtiyacı duymuyorsunuz. Oysa Gale her şeyi sorguluyor. Acaba Peeta, her gün yasaları çiğnerken aramızda geçen o densiz şakalaşmaları duysa, ne düşünürdü? Duydukları onu şok

eder miydi? Ya Panem hakkında söylediklerimiz? Gale'in, Ca--pitol aleyhtarı tiradları?

"Belki o arazide ekmek çalısı da vardır," diyorum. "Belki de Thresh'in Oyunlar'm başlamasından bu yana daha iyi bes-leniyormuş gibi görünmesinin nedeni budur."

"Ya öyle ya da çok cömert sponsorları var," diyor Peeta. "Acaba Haymitch'in bize biraz ekmek göndermesini sağlamak için ne yapmamız gerek?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Neden sonra, onun, Haymitch'in birkaç akşam önce gönderdiği mesajdan haberdar olmadığını hatırlıyorum. Bir öpücük, bir kap çorbaya denk geliyor. Bu öylece dile getirebileceğim bir şey değil. Düşüncelerimi seslendirmem, izleyicilerin, aramızdaki aşk hikayesini, sempatilerini kazanmak için kurguladığımızı anlamalarına ve sonuç olarak bir yudum yiyecek dahi alamamamıza neden olabilir. Bir şekilde, işlerini yeniden yoluna koymam gerekiyor. Basit bir şeyle başlayabilirim. Uzanıp, elini tutuyorum.

"Bence, seni bayıltmama, yardım ederken kaynaklarının büyük kısmını kullanmak zorunda kalmıştır," diyorum.

"Ya evet, o konu," diyor Peeta, parmaklarını, parmaklarıma kenetlerken. "Bir daha sakın böyle bir şey deneme."

"Yoksa?" diyorum.

"Yoksa... Yoksa..." İyi bir tehdit bulamıyor. "Bana bir dakika ver."

Sırıtarak "Sorun ne?" diyorum.

"Sorun, ikimizin de hayatta olmamız. Bu sayede, sen doğru olanı yaptığına iyice ikna oluyorsun."

"Ben gerçekten doğru olanı yaptım," diyorum.

"Hayır. Sakın bunu yapma, Katniss," diyor. Parmaklarımı, elimi, canımı yakacak kadar sıkı kavrıyor. Sesinde gerçek bir öfke var. "Sakın benim için ölme. Bana iyilik yapmayacaksın, anladın mı?"

Sesindeki yoğunluk beni şaşırtıyor ama bunun yiyecek bir şeyler elde etmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşüne^ rek, peşinden gidiyorum. "Belki de bunu kendim için yapmı-şımdır, Peeta. Bunu hiç düşündün mü? Belki de içimizde . . . endişelenen ... sadece sen değilsindir. Yani olur da..."

Takılıp, kalıyorum. Doğru sözcükleri seçmek konusunda, Peeta kadar başarılı değilim. Ve konuşurken, Peeta'yı gerçekten kaybetme ihtimali beni öyle bir sarsıyor ki, ölmesini hiç ama hiç istemediğimi bir kez daha anlıyorum. Bu sadece sponsorlarla alakalı bir şey de değil. Ya da eve döndüğümüzde olacaklarla... Yalnız kalmak istemememle... Konu Peeta. Bana ekmek veren o çocuğu kaybetmek istemiyorum.

"Olur da ne, Katniss?"

Keşke bütün panjurları kapatıp, bu anı Panem halkının meraklı gözlerinden saklayabilseydim. Yiyecek kaybetme pahasına bile olsa... Şu anda hissettiklerim, benden başka kimseyi ilgilendirmez.

"Haymitch'in uzak durmamı istediği konu işte tam buydu," diyorum. Gerçi Haymitch hiç böyle şeyler söylemedi. Büyük olasılıkla, şu anda böyle duygu yüklü bir anda, topu elimden düşürdüğüm için bana sövüyordur. Ama Peeta topu yakalamayı başarıyor.

"Bu durumda boşlukları doldurmak bana kalıyor," diyor ve bana sokuluyor.

Bu, ikimizin de tam anlamıyla bilincinde olduğumuz ilk öpücük. İkimiz de bir hastalığın ya da acının etkisiyle, kendimizden geçmiş ya da bilincimizi kaybetmiş değiliz. Dudaklarımız ne yüksek ateşle yanıyor, ne de buz gibi soğuk. Aslında, bu benim göğsümün içinde bir kıpırdanma hissettiğim ilk öpücük. Ilık ve meraklı... Bu, bende yeniden öpüşme isteği uyandıran, ilk öpücük...

Ama ikinci bir öpücük bulamıyorum. Yani aslında buluyorum ama Peeta, burnumun ucuna küçük bir öpücük kon-

durmakla yetiniyor. Sanırım aklı başka bir yere kayıyor. "Galiba, yaran yine kanamaya başladı," diyor. "Haydi, yat bakalım. Zaten yatma zamanı da geldi."

Çoraplarım giyebileceğim kadar kurumuşlar. Peeta'yi ceketini giymeye zorluyorum. Nemli soğuk benim kemiklerime kadar işlediğine göre, o donuyor olmalı. Her ne kadar ikimiz de böyle bir havada kimsenin saldırıya geçmeyeceğini tahmin etsek de, ilk nöbeti almakta ısrar ediyorum. Fakat, Peeta, ben de uyku tulumunun içine girmeden, nöbeti bana bırakmayı kabul etmiyor. O kadar çok titriyorum ki itiraz etmemin anlamsız olacağını biliyorum. İki gece önce, Peeta'mn milyonlarca kilometre uzakta olduğunu düşünürken, bu gece, yakınlığı beni altüst ediyor. Yerlerimizi alırken, başımı yastık niyetine koluna yaslıyor ve uykuya dalarken, diğer kolunu koruyucu bir tavırla üstüme uzatıyor. Uzun bir süredir, hiç kimse bana böyle sarılmamıştı. Babamın ölümünden sonra, anneme güvenmekten vazgeçeli beri başka hiç kimsenin kolu bana böyle güven vermemişti.

Gözlüğün de yardımıyla, tavandan mağaranın yerine damlayan suları izliyorum. Ritmik su sesi ninni gibi geliyor. Birkaç defa tam dalmak üzereyken, silkinerek toparlanıyorum. Hem kendime kızıyor, hem de suçluluk duyuyorum. Üç, dört saatin sonunda daha fazla dayanamıyorum. Peeta'yı uyandırmak zorundayım çünkü gözlerimi açık tutamıyorum. O ise bundan hiç rahatsız olmuyor.

"Yarın, yağmur dinince, yüksekte bir yer bulacağım," diyorum uykuya dalarken. "Böylece ikimiz de rahat rahat uyuyabileceğiz."

Ancak yarın, hava durumu açısından daha parlak haberler getirmiyor. Sanki Oyun Kurucular bizi sel suyunda boğmaya karar vermişler gibi, sağanak yağış devam ediyor. Fırtına o kadar güçlü ki, yer sarsılıyor. Peeta yiyecek bir şeyler

bulabilmek irin dışarı çıkmayı düşünüyor ama ben onu böyle bir havada hiçbir sonuç elde edemeyeceğimize ikna ediyorum. Üç metre ötesini bile göremeyecek ve sırılsıklam olacak. Haklı olduğumu o da biliyor ancak, midelerimizin kazınması, acı verici boyuta geliyor.

Akşama doğru, hava durumunda en ufak bir gelişme olmuyor. Haymitch-bizim tek umudumuz fakat, gelen giden yok. Bunun iki nedeni olabilir: Ya kaynak sıkıntısı çekiyor -çünkü artık her şey müthiş pahalanmışhr- ya da performansımız onu tatmin etmiyor. Ben ikinci ihtimali daha makul buluyorum. Bugün aşkımı zı tam olarak perçinlemediğimizi herkesten önce ben itiraf edebilirim. Açlıktan bitap haldeyiz; yaralarımız bizi bitap düşürüyor. Dahası eski yaralarımızı aç-, mamaya uğraşıyoruz, lamam, uyku tulumunun içinde sarmaş dolaş halde ötüyoruz ama bunu yapmamızın asıl nedeni ısınmak. İkimizin de yaptığımız en heyecan verici şey, şekerleme oluyor.

Aşk meselesini nasıl alevlendirebileceğimden emin değilim. Dün geceki öpüşmemiz çok hoştu fakat yeni bir öpüşmeyi tetiklemek için biraz kafa yormam gerekecek. Dikiş'teki bazı kızlar, tıpkı şehirdeki hemcinsleri gibi, bu sularda nasıl dolaşacaklarını çok iyi biliyorlar. Fakat, benim böyle şeylere ayıracak zamanım -ya da bu işlerden sağlayacağım bir fayda- hiç olmadı. Her neyse... Zaten artık öpüşmenin de yeterli olacağını sanmam. Öyle olsaydı, dün gece yemek gelirdi. İçgüdülerim, Haymitch'in sadece fiziksel yakınlık aramadığını, daha şahsi bir şeyler beklediğini söylüyor. Mülakat için hazırlık yaptığımız zaman, bana söyletmeye çalıştığı

türde şeyler... Bu konuda beş para etmem ama Peeta benim gibi değil. Belki de, en iyisi onu konuşturmak olacak..

Hafif bir sesle, "Peeta," diyorum. "Mülakatta bana uzun zamandır aşık olduğunu söylemiştin. Bu uzun zaman tam olarak ne zaman başladı?"

"Ah... Dur bir düşüneyim. Sanırım okuldaki ilk gündü. Beş yaşındaydık; Senin kırmızı pileli bir elbisen vardı. Ve saçlarını arkadan değil, iki yandan örmüştün. Sıra olmak için beklerken, babam seni işaret etmişti."

"Baban mı? Ama neden?"

"Demişti ki: 'Şu küçük kızı görüyor musun? Annesiyle evlenmek istemiştim ama bir madenciyle kaçmıştı.'"

"Ne? Uyduruyorsun," diyorum.

"Hayır. Bu gerçek bir hikaye," diyor Peeta. "Ben de 'Madenci mi?'" demiştim. "Neden senin yerine bir madenciyi istedi ki?" Babam demişti ki, 'Çünkü madenci şarkı söylemeye başlayınca, kuşlar bile susup dinliyor.'"

"Doğru," diyorum. "Dinliyorlar. Yani, dinliyorlardı." Şaşırıyor ve fırıncının Peeta'yla konuşmasını düşününce derinden etkileniyorum. Ve o anda, şarkı söylemek konusundaki isteksizliğimin, aslında zaman kaybı olduğunu düşünmemden kaynaklanmadığını anlıyorum. Çünkü şarkılar bana fena halde babamı hatırlatıyor.

"O gün, müzik dersinde, öğretmen kimin vadi şarkısını bildiğini sormuştu. Sen hemen el kaldırmıştın. Seni bir taburenin üstüne çıkarıp, hepimizin önünde şarkı söyletmişti. Ve yemin ederim, pencerenin önündeki bütün kuşlar sus pus olmuştu."

"Ah, yapma, Tanrı aşkına," diyorum.

"Hayır, gerçekten öyle oldu," diyor Peeta. "Ve şarkın sona erdiği anda, tıpkı annen gibi, benim de işimin bittiğini anladım. Sonra tam on bir sene boyunca, seninle konuşmak için cesaretimi toplamaya uğraştım."

"Ama başaramadın," diyorum.

"Başaramadım. Yani, bir anlamda, toplama kurasında adımın çıkması benim için büyük şans oldu."

Bir an için, içim, küçük bir aptal gibi mutlulukla doluyor. Ama sonra aklım karışıyor. Çünkü bizden beklenen bu tarz

hikayeler uydurmamız ve aşık rolü yapmamız; gerçekten aşık olmamız değil. Ama Peeta'nın hikayesinde gerçeklik payı olduğunu hissediyorum. Hele babam ve kuşlarla ilgili kısmında. Ve evet, her ne kadar hangi şarkı olduğunu çıkaramasam da, okulun ilk günü gerçekten de şarkı söylemiştim. Ve kırmızı pileli elbisem... Öyle bir elbisem vardı. Benden sonra Prim de giymişti. Yıkana yıkana paçavraya dönene kadar.

Bu, başka şeylerin de açıklaması olabilir. O korkunç yağmurlu günde, Peeta'nın bana neden ekmek attığının... Ne yani? Detaylar gerçekse... Geri kalan şeyler de gerçek olabilir mi? Tereddütlü bir sesle "Süper bir hafızan var," diyorum.

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum," diyor saçımı kulağımın arkasına iterken. "Olup bitenlere dikkat etmeyen sendin."

"Ama şimdi ediyorum," diyorum.

"Evet ama burada pek fazla rakibimin olduğunu söyleyemeyiz," diyor Peeta.

Geri çekilmek ve yine panjurları indirmek istiyorum. Fakat, bunu yapamayacağımı biliyorum. Sanki Haymitch kulağıma "Haydi söyle, haydi söyle," diye fısıldıyor.

Güçlükle yutkunup, içimden geçen kelimeleri dile getiriyorum. "Başka hiçbir yerde^ rakibin yok." Ve bu defa ona sokulan ben oluyorum.

Tam dudaklarımızın birbirine değdiği anda, dışarıdan gelen bir gürültüyle yerimizden sıçrıyoruz. Derhal yayımi kapıp, oku yerleştiriyorum ama başka bir ses gelmiyor. Peeta kayaların arasından bakıyor ve neşeyle haykırıyor. Onu durdurmama fırsat bırakmadan, hızla dışarı çıkıyor ve hemen sonra bana bir şey uzatıyor. Bu, bir sepete tutturulmuş gümüş bir

paraşütten başka bir şey değil. Sepeti parçalarcasma açıyorum. İçinde kelimenin tam anlamıyla bir ziyafet var: Taze

çörekler, keçi peyniri, elmalar ve hepsinden iyisi yaban pirinçlerinin üstünde sunulan kuzu yahnisi! Caesar Flickerman'a Capitol'de beni en çok etkileyen şeyin kuzu yahnisi olduğunu söylemiştim.

Peeta kıkırdayarak içeri giriyor. Yüzü güneş kadar aydınlık. "Sanırım, Haymitch bizi açlıktan sürünürken görmekten sıkıldı," diyor.

"Sanırım," diyorum.

Ama zihnimde, Haymitch'in homurtusu yankılanıyor: "Evet, tatlım. Sizden tam olarak bunu bekliyorum!"

IK

Vücudumun tek tek bütün hücreleri, yahniye dalmamı ve avuç avuç yememi söylüyor. Fakat Peeta'nın sesi bana engel oluyor. "Yahni konusunda işi ağırdan alsak iyi olacak. Trendeki ilk geceyi hatırlasana... Bütün o zengin yemekler beni hasta etmişti. Üstelik o zaman bu kadar aç da değildim."

Üzgün bir sesle, "Haklısın," diyorum. "Oysa her şeyi bir lokmada yutabilirim!" Ama yutmuyorum. İkimiz de aklı başında davranıyoruz. Birer çörek, yarımşar elma ve yumurta büyüklüğünde birer parça et yiyoruz. Ben, yahnimi, tadını çıkararak, küçük lokmalar halinde yemeye özen gösteriyorum. Yemekle birlikte gümüş çatal bıçaklar ve tabaklar bile göndermişler. Yemeğim bitince, iç geçirerek yahniye bakıyorum. "Ben biraz daha istiyorum."

"Ben de öyle. Bak ne diyeceğim. Bir saat bekleyelim. Eğer yemeği midemizde tutmayı başarırsak, birer porsiyon daha yeriz."

"Anlaştık," diyorum. "Ama bu çok uzun bir saat olacak."

"Belki de olmaz," diyor Peeta. "Yemek gelmeden önce ne diyordun? Benimle ve... Rakibimin olmamasıyla ilgili... Başına gelen en iyi şeyin..."

Ortamın, kameraların yanaklarımın kızardığını algılayamayacakları kadar loş olduğunu umarak "Son kısmı hatırlamıyorum," diyorum.

"Ah, doğru. Bunu ben düşünmüştüm," diyor. "Kenara kayşana... Donuyorum."

Ona uyku tulumunda yer açıyorum. Sırtımızı mağaranın duvarına yaslıyoruz. Ben başımı omzuna dayıyorum. O kolunu omzuma atıyor. Haymitch'in durmamam için beni itekledigini hissediyorum. "Yani beş yaşından beri başka hiçbir kız dikkatini çekmedi, öyle mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Bütün kızlar dikkatimi çekti. Ama hiçbiri senin gibi kalıcı iz bırakmadı," diyor.

"Eminim, bir Dikiş kızından hoşlanman annenle babanı sevinçten havalara uçuracaktır."

"Pek sanmam. Ama umurumda değil. Her neyse... Zaten geri döndüğümüzde, sen artık bir Dikiş kızı değil, Galipler Köyü sakini olacaksın."

Bu doğru. Kazanırsak, ikimiz de şehrin, Açlık Oyunları galiplerine ayrılan kısmından birer ev almaya hak kazanacağız. Uzun zaman önce, Oyunlar ilk başladığında, Capitol, her mıntıkaya bir düzine güzel ev yaptırmış. Tabiî ki bizim mıntıkada sadece bir ev dolu. Diğerlerinde hiç kimse yaşamadı.

Birden rahatsız edici bir düşünceyle sarsılıyorum. "O zaman tek komşumuz Haymitch olacak!"

"Ah, bu çok hoş olur," diyor Peeta bana iyice sarılarak. "Sen, ben ve Haymitch. Çok samimi. Piknikler, doğum günleri, ateşin başında eski Açlık Oyunları hikayeleri anlattığımız uzun kış geceleri."

"Sana söyledim, benden nefret ediyor!" diyorum ama Haymitch'in yeni kankam olması fikri beni güldürüyor.
"Bazen," diyor Peeta. "Ayık olduğu zaman, ağzından seninle ilgili tek bir kötü söz çıktığını duymadım."
"İyi de Haymitch hiçbir zaman ayık değil ki," diyorum.
"Bu da doğru. Kiminle karıştırdım? Ah, evet. Seni seven Cinna'ydı. Ama sanırım bunun nedeni seni tutuşturduğu za-

man dönüp kaçmamandı," diyor Peeta. "Diğer taraftan, Hay-mitch konusunda... Ben olsam ondan uzak durmak için ne gerekiyorsa yapardım. O senden nefret ediyor."
"Gözdesinin ben olduğumu söylememiş miydin?" "Benden daha çok nefret ediyor," diyor. "Bana sorarsan, insanlarla genel olarak sorunu var."
İzleyicilerin, Haymitch'i hedef alan esprilerimize güleceklerinden eminim. Haymitch o kadar uzun zamandır göz önünde ki, insanların çoğu için eski bir dosttan farksız. Hele toplama gününde, sahneden uçmasıyla artık herkes tarafından tanınıyor. Eminim, şu an itibariyle, hakkımızda sayısız röportaj vermiştir. Uydurduğu yalanlan tahmin bile edemiyorum. Aslında, Haymitch'in işi diğerlerine göre daha zor. Çünkü diğer akıl hocaları ortaklarıyla birlikte çalışıyorlar. Oysa Haymitch, her an göreve hazır olmak zorunda. Biraz benini arenadaki yalnız halime benziyor. Nasıl dayandığını merak ediyorum doğrusu... İçki, sürekli dikkatli olmak mecburiyeti ve bizi hayatta tutma stresi onu mahvediyordur.
Çok tuhaf. Haymitch ve ben kişilik olarak hiç anlaşamıyoruz fakat belki de Peeta birbirimize benzediği:-izi söylerken yanılmıyordu. Çünkü Haymitch hediyelerdin za-manlamasıyla, benimle bir şekilde iletişim kurabiliyor gibi görünüyor. Bana su göndermeyerek, bir su kaynağına yakm olduğum mesajını vermesi, uyku şurubunu, Peeta'nm acısını dindirmek amacıyla göndermediğini hemen anlayabilmem ve şimdi aşk konusunda nasıl hareket etmem gerektiğini ka"j-ramam. Peeta'yla bir bağlantı kurabilmek için benzer bir çaba harcamıyor. Belki de, bir kase çorbanm, Peeta için, sadece bir kase çorba olacağını, benimse altından bir anlam çıkaracağımı tahmin ediyor.
Zihnimde parlayan yeni bir fikirle sarsılıyorum. Bu sorunun su yüzüne çıkmasının neden bu kadar zaman aldığına

hayret ediyorum. Belki de, Haymitch'i sorgulamaya yeni yeni başladığım içindir. "Sence bunu nasıl yaptı?" ?..
"Kim? Neyi?"
"Haymitch," diyorum. "Sence Oyunlar'ı nasıl kazandı?"
Peeta cevap vermeden önce kısa bir süre düşünüyor. Haymitch'in güçlü bir fiziği var ama Cato ya da Thresh gibi bir doğa harikası değil. Özellikle yakışıklı bir erkek de sayılmaz. Yani, sponsorların sizi hediyelere boğacağı anlamda... Ayrıca çok aksi bir adam. Kimsenin onunla takım oluşturmak isteyeceğini sanmam. Haymitch'in kazanmasının tek bir yolu var ve ben kafamda bu sonuca ulaşırken, Peeta yüksek sesle cevap veriyor.
"Diğerlerini zekasıyla ezdi,"diyor.
Başımı sallıyorum ve konuyu kapatıyorum. Fakat için için, Haymitch'in, bizim kazanabileceğimize dair inancıyla uzun süre ayık kalabildiğini düşünüyorum. Belki de her zaman ayyaş bir adam değildi. Belki de ilk başlarda haraçlara yardım etmeye uğraşmıştı. Ama sonra bu iş onun için dayanılmaz bir hal aldı. İki çocuğa akıl hocalığı yaptıktan sonra ölümlerini izlemek berbat bir şey olsa gerek. Art arda, her sene... Buradan çıkmayı başarırsam, bunu iş edinmem gerekeceğini fark ediyorum. 12. Mıntıka'run kız haracına benim akıl hocalığı yapmam gerekecek. Bu düşünce o kadar kötü geliyor ki, hemen bir kenara itiyorum.
Yarım saat kadar sonra, yeniden bir şeyler yemem gerektiğine karar veriyorum. Zaten Peeta da bana itiraz edemeyecek kadar aç. Ben iki tabak daha yahni ve pilav hazırlarken, marş sesini duyuyoruz. Peeta gökyüzünü seyretmek için, gözünü kayaların arasındaki çatlağa yerleştiriyor.

"Bu gece görecek bir şey yok," diyorum. Yahni, gökyüzünden daha çok ilgimi çekiyor. "Bugün bir şey olmadı. Yoksa top sesini duyardık."

Peeta alçak sesle "Katniss," diyor.

"Ne? Sence bir çörek daha paylaşalım mı?" diye soruyorum.

Yine "Katniss," diyor ama ben onu duymazdan gelmek istiyorum.

"Bir çöreği ikiye böleceğim. Ama peyniri yarma saklıyorum." Peeta bana bakıyor. "Ne oldu?"
"Thresh ölmüş," diyor.
"Olamaz," diyorum.

"Topu fırtına sırasında atmış olmalılar; o yüzden duymadık herhalde."

"Emin misin? Yani deli gibi yağmur yağıyor. Gökyüzünü nasıl görebildiğini anlayamıyorum." Peeta'yı kenara itip, tek gözümü kısarak, aralıktan gökyüzüne bakıyorum ve Thresh'in yüzünü görüyorum. Hemen sonra görüntü kayboluyor.

Yapmakta olduğum şeyi unutmuş gibi, kayaların üstüne yığılıyorum. Thresh ölmüş. Mutlu olmam gerekmez mi? Karşı karşıya gelmek zorunda olduğumuz haraçlardan biri daha eksildi. Üstelik güçlü bir haraçtı. Ama mutlu değilim. Tek düşünebildiğim, Thresh'in, karnına saplanan bir mızrakla hayatını kaybeden Rue sayesinde kaçmama izin verdiği.
Peeta "İyi misin?" diye soruyor.

Omuzlarımı silkip, ellerimle dirseklerimi tutarak, kollarımı göğsümde birleştiriyorum. Gerçek acımı saklamak zorundayım, aksi takdirde rakiplerinin yasını tutan bir haraç olarak adım çıkacak. Rue başka bir şeydi. Biz onunla aynı takımdaydık. O çok küçüktü. Ancak hiç kimse, Thresh'in katledilmesine üzülmemi anlayamaz. Katledilmek! Neyse ki bu kelimeyi yüksek sesle söylemiyorum. Bu halim bana arenada puan getirmez. "Ben sadece..." diyorum. "Yani biz kazanamasaydık, Thresh'in kazanmasını isterdim. Çünkü o kaçmama izin verdi. Rue sayesinde..."

"Biliyorum," diyor Peeta. "Ama bu bizim 12. Mıntıka'ya bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor." Elime bir tabak tutuşturuyor. "Ye. Hâlâ ılık."

Gerçekten aldırmadığımı göstermek için yemeğimden bir yudum alıyorum fakat lokma ağzımda bir sakız gibi büyüyor, bir türlü yutamıyorum. "Ayrıca, Cato'nun bizim peşimize düşeceği anlamına da geliyor," diyorum.
"Ve yine malzeme bulduğu..." diyor Peeta.
"Her iddiasına girerim yaralanmıştır," diyorum.
"Neden böyle söyledin?"

"Çünkü Thresh mücadele etmeden pes etmez. O güçlü biri. Yani güçlü biriydi. Ve onun alanındaydılar."

"İyi," diyor Peeta. "Cato ne kadar yaralıysa, işimiz o kadar kolaylaşır. Tilki Surat'm nasıl hayatta kaldığını çok merak ediyorum."

"Ah o gayet iyi," diyorum. Cornucopia'ya saklanma fikri benim yerime, onun aklma geldiği için hâlâ öfkeliyim. "Büyük olasılıkla, Cato'yu yakalamak, onu yakalamaktan kolay olacak."

"Belki de ikisi birbirini haklar, biz de eve döneriz," diyor Peeta. "Ancak nöbet konusunda çok daha dikkatli olmamız gerek. Birkaç defa içim geçti."
"Benim de," diyorum. "Ama bu gece olmayacak."

Sessizce yemeğimizi bitiriyoruz. Sonra Peeta ilk nöbeti üstleniyor. Yanında uyku tulumunun içine siniyorum ve kapüşonumu yüzüme indirip, kameralardan saklanıyorum. Duygularımın yüzüme yansımasından korkmadan birkaç dakika geçirmeye ihtiyacım var. Kapüşonun altında, Thresh'e sessizce veda ediyor ve canımı bağışladığı için şükranlarımı sunuyorum. Onu hatırlayacağıma ve eğer kazanabilirsem ve eğer buna izin verilirse onun ve Rue'nun aileleri için bir şeyler yapacağıma söz veriyorum. Sonra, dolu bir mide ve Peeta'nm yanımda olmasının verdiği güvenle, derin bir uykuya dalıyorum.

Peeta beni uyandırdığı zaman, zihnimin algıladığı ilk şey keçi peynirinin kokusu oluyor. Bana üzerine keçi peyniri sürülmüş ve bir dilim elma yerleştirilmiş bir çörek uzatıyor. "Sakm kızma," diyor. "Yeniden bir şeyler yemem gerekti. Bu da senin payın."

"Ah, iyi," diyerek kocaman bir ısırık alıyorum. Dolgun ve yağlı peynir, Prim'in yaptığı peynirleri hatırlatıyor. Elma da tatlı ve kütür kütür. "Mmmm..."

"Fırında elma ve keçi peynirli turta yapıyoruz," diyor. "Eminim çok pahalıdır," diyorum.

"Benim ailemin yiyemeyeceği kadar pahalı. Tabi eğer ba-yatlamadıysa... Aslında doğal olarak yediğimiz her şey bayat oluyor," diyor. Sonra uyku tulumunu üzerine çekiyor. Daha bir dakika geçmeden horlamaya başlıyor.

Hah... Bense dükkan sahiplerinin kolay bir hayatı olduğunu sanırdım. Peeta'nın her zaman yiyecek bir şeyler bulabildiği doğru. Fakat yine de bütün hayatınızı bayat ekmek ve başka kimsenin istemediği sert ve kuru somunlarla geçirmenin hüzünlü bir tarafı olduğu da kesin. Bizde ise, ben eve yiyecek bir şeyler getirdiğim için, yediklerimizin çoğu o kadar taze oluyor ki, tabağınızdakilerin ayaklanıp, kaçmalarından korkuyorsunuz.

Nöbetim sırasında bir yerde, yağmur biraz biraz azalarak duruyor. Sağnak sona erince, sadece dallarda kalan sular süzülmeye ve hepsi altımızdaki dereye akmaya başlıyor. Çok güzel bir dolunay çıkıyor. Gözlükler olmadan da dışarıyı görebiliyorum. Ayın gerçek mi yoksa Oyun Kurucularının projeksiyonu mu olduğuna karar veremiyorum. Ben evden ayrılmadan kısa süre önce dolunay olduğunu hatırlıyorum. Geç saatlere kadar avlanırken Gale'le birlikte doğuşunu izlemiştik.

Ne kadar zamandır evden uzaktayım? Arenada iki hafta geçtiğini tahmin ediyorum. Öncesinde de bir haftalık bir ha-

zırlık süreci vardı. Belki de ay bu arada döngüsünü tamamlamıştır. Nedense gördüğümün gerçek ay -12. Mıntıka'an gördüğüm ayın ta kendisi- olmasını deli gibi istiyorum. Böylece her şeyin gerçekliğinden şüplendiğimiz arenanın gerçeküstü dünyasında, tutunacak bir şeyimiz olur.

Geriye sadece dört kişi kaldık.

İlk defa, kendime eve dönme olasılığımın yüksek olduğunu düşünme izni veriyorum. Üne ulaşabilirim. Ve servete. Galipler Köyü'nde kendi evime. Annem ve Prim orada benimle birlikte yaşarlar. Açlıktan korkmamıza gerek kalmaz. Yeni bir özgürlük... Ama sonra... Sonra ne olacak? Gündelik hayatım nasıl geçecek? Normalde zamanımın çoğunu yiyecek bulmaya ayırırım. Bu özelliğim elimden alınırsa, kim olduğumu, kimliğimi kaybedebilirim. Bu düşünce beni ürkütüyor. Onca parası olan Haymitch'i düşünüyorum. Onunki nasıl bir hayat? Tek başına yaşıyor; karısı, çocukları yok. Uyanık geçirdiği saatlerin çoğunda sarhoş. Ben onun gibi olmak istemiyorum.

Kendi kendime, Ama sen yalnız olmayacaksın, diye fısıldıyorum. Annem ve Prim var. En azından şimdilik. Sonra... Sonrasını, Prim'in büyüyeceği, annemin bizi terk edeceği zamanları düşünmek bile istemiyorum. Asla evlenmeyeceğimi, bu dünyaya bir çocuk getirme riskini almayacağımı biliyorum. Çünkü galip gelmenin garantileyemeyeceği tek şey, çocuklarınızın güvenliğidir. Benim çocuklarımın isimleri de diğerleriyle birlikte, toplama günü kuralarına dahil edilecek. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

Bir süre sonra güneş doğuyor ve ışığı çatlakların arasından mağaraya dolup, Peeta'nm yüzünü aydınlatıyor. Eve dönmeyi başarırsak, Peeta nasıl birine dönüşecek, kimbilir? Bu insanı şaşırtan, iyi huylu ve bütün Panem'i, bana delicesine aşık olduğuna inandıran yalanları -itiraf etmeliyim ki zaman zaman beni bile şüpheye düşüren- bir çırpıda sıralayan

delikanlı? En azından dost oluruz, diye düşünüyorum. Burada birbirimizin hayatlarını kurtardığımız gerçeğini hiçbir şey değiştiremez. Hem bunun ötesinde, o her zaman bana ekmek veren çocuk olarak kalacak. İki iyi dost. Bunun ötesinde bir şey... Gale'in gri gözlerinin, ta 12. Mıntıka'dan, Peeta'yı süzen beni izlediklerini düşünüyorum.

Duyduğum rahatsızlıkla, harekete geçmeye karar veriyorum. Dönüp, Peeta'mn omzunu sarsıyorum. Uykulu gözlerini aralıyor, beni görünce kendine çekip uzun uzun öpüyor. Nihayet ayrıldığımızda "Avlanma zamanımızı boşa harcıyoruz," diyorum.

"Ben buna boşa harcamak demezdim/' diyor ve kalkıp, geriniyor. "İyice havaya girmek için boş mideyle mi avlanacağız?"

"Hayır. Gücümüzü koruyabilmek için kendimizi iyice besleyeceğiz," diyorum.

"Beni de listeye yaz," diyor Peeta.Yine de yahniyle pilavın kalanını ikiye bölüp, ona tepeleme bir tabak uzatmama şaşırıyor. "Hepsini mi?"

"Bugün yerine yenisini koyarız," diyorum. İkimiz de tabaklarımıza dalıyoruz. Yahni, soğukken bile, hayatımda yediğim en güzel şeylerden biri. Çatalımı bir kenara bırakıp, yemeğimin son lokmalarını parmaklarımla yiyorum. "Effie Trinket'in sofra adabımdan yakındığını duyar gibiyim."

"Hey, Effie. Bir de şuna bak," diyor Peeta ve çatalını omzunun üstünden arkaya atıp, tabağını gürültülü sesler çıkararak yalamaya başlıyor. Sonra havaya bir öpücük gönderiyor ve "Seni özlüyoruz, Effie!" diye sesleniyor.

Elimle ağzını kapatıyorum ama bir taraftan da gülüyorum. "Dur! Cato mağaramızın önünden geçiyor olabilir..."

Elimi sımsıkı tutuyor. "Kimin umurunda? Artık sen beni korursun!" Ve beni kendine çekiyor.:
;   ,'

"Haydi," diyorum biraz kızgın bir sesle kendimi kollarından kurtarmaya çalışarak ama beni öpmeden bırakmıyor.

Eşyalarımızı toparlayıp, mağaranın önüne çıkınca, ikimiz de ciddileşiyoruz. Son birkaç gündür, yağmur ve Cato'nun Thresh'le meşguliyeti sayesinde, kayaların arasında bir tür tatil yaptığımız, nefeslendiğimiz söylenebilir. Şimdi parlayan güneşe ve güzel havaya rağmen, Oyunlar'a geri döndüğümüzü hissediyoruz. Önceden sahip olduğu silahların tamamını kaybettiği için Peeta'ya bıçağımı veriyorum; kemerine yerleştiriyor. Geriye kalan yedi okumu - üçünü patlamada, ikisini ziyafette feda etmiştim- kılıfın içine yerleştiriyorum. Daha fazla ok kaybetme lüksüm yok.

Peeta "Yakında peşimize düşer," diyor. "Cato, avının ortalıkta dolaşmasına izin verecek biri değil."

"Ama yaralıysa..." diyecek oluyorum.

"Bir şey fark etmez," diyor Peeta. "Hareket edebiliyorsa, geliyor demektir."

Yağmur yüzünden, dere her iki tarafta da yatağını bir iki metre aşmış. Durup, su stoğumuzu tazeliyoruz. Birkaç gün önce kurduğum tuzakları kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Hava durumunu göz önüne alınca, şaşırtıcı bir haber değil. Ayrıca, bu bölgede ne hayvan, ne de hayvanlara ait bir iz görmedim.

"Yiyecek bir şeyler bulmak istiyorsak, eski avlanma sahama gitmeliyiz," diyorum.

"Karar senin," diyor Peeta. "Bana sadece ne yapmam gerektiğini söyle, yeter."

"Gözünü dört aç," diyorum. "Olabildiğince kayaların üstünde kal. Arkamızda sürülecek iz bırakmanın alemi yok. Bir de ikimiz için de kulak kesil..."

Ben izlerimizi tamamen yok etmek için suyun içinden yürümeyi tercih ederdim ama Peeta'nm bacağının akıntıya da-

yanabileceğinden emin değilim. Her ne kadar ilaçlar enfeksiyonu kurutmuş olsa da, hâlâ biraz zayıf. Alnımdaki bıçak yarası biraz sızlıyor ama üç günün sonunda kanama tamamen durdu. Fiziksel zorlanma sonucu yine kanaması ihtimaline karşılık, bandajımı çıkarmadım.

Dere boyunca ilerlerken, Peeta'nın kendini çamur ve yapraklarla kamufle ettiği yerden geçiyoruz. Neyse ki sağanak yağmur ve derenin taşması sonucu saklanma yerinin bütün izleri tamamen silinmiş. Bu demek oluyor ki, ihtiyaç halinde mağaramıza dönebiliriz. Yoksa, peşimizde Cato'yla bu riski göze almazdım.

Büyük kayalar, zamanla yerlerini daha ufak kayalara ve nihayet küçük çakıl taşlarına bırakıyor. Ve nihayet çam iğnelerine ve orman zemininin yumuşak eğimine ulaştığımız zaman

rahat bir nefes alıyorum. Kötü bir bacakla kayalık alanda dolaşırken, doğal olarak gürültü çıkarabiliyorsunuz. Ancak Peeta, normalde sesleri tolere edebilen çam iğneleri üzerinde bile gürültü çıkarıyor. Ciddi ciddi gürültüden bahsediyorum. Bacağım sürüklüyor sanırım. Dönüp, ona bakıyorum.
"Ne?" diye soruyor.
"Biraz daha sessiz olmalısın," diyorum. "Cato bir yana, yakınlardaki bütün tavşanları kaçırıyorsun/'
"Öyle mi? pzgünüm, bilmiyordum."
Yeniden yürümeye başlıyoruz. Bu defa biraz daha az gürültü etmeyi başarıyor fakat tek sağlam kulağıma rağmen, zaman zaman beni bile irkiltiyor.
"Çizmelerini çıkarsan?" diyorum.
"Burada mı?" Sanki çıplak ayakla sıcak kömürlerin üstünde yürümesini istemişim gibi, inanmayan gözlerle bakıyor. Kendi kendime, onun ormana alışık olmadığını, 12. Mıntika' la çitlerin arkasında kalan yasak alanı temsil eden, ormanın onu ürküttüğünü hatırlatmak zorunda kalıyorum. Gale'i ve kadifemsi yürüyüşünü düşünüyorum. Yaprakların

döküldüğü ve av hayvanlarını ürkütmek hareket etmenin başlı başına bir mücadele olduğu zamanlarda bile o kadar az ses çıkarır ki... Eminim, evde bizi izlerken gülüyordun
"Evet," diyorum sabırla. "Ben de çıkaracağım. Böylece ikimiz de daha sessiz oluruz." Sanki ben ses çıkarıyorum. Böylece ikimiz de çizmelerimizi ve çoraplarımızı çıkarıyoruz. Her ne kadar durum biraz iyileşse de, Peeta'nm önümüze çıkan her dala basmak için çaba harcadığına yemin edebilirim.
Rue'yla eski kampımıza varmamız saatler alıyor ancak ben henüz hiçbir şey vurabilmiş değilim. Dere biraz sakin-leşse, balık tutmak gibi bir seçeneğimiz olabilir ancak henüz akıntı çok güçlü. Dinlenmek ve su içmek için durunca bir çözüm üretmeye çalışıyorum, İdeal olan, Peeta'ya basit bir kök toplama görevi verip, benim avlanmaya gitmem. Ancak bunu yaparsam, onu sadece bir bıçakla kaderine bırakmış olurum. Cato'nun mızrakları ve bariz üstün gücü karşısında kendini savunamaz. Bu yüzden, onu güvenli bir yere gizleyip, ava çıkmak ve işim bitince almaya gelmek istiyorum. Ancak içimde, egosunun böyle bir öneriyi kabul etmeyeceğine dair bir his var.
"Katniss," diyor. "Ayrılmalıyız. Hayvanları kaçırdığımın farkındayım."
"Tek nedeni bacağındaki yara," diyorum. Aslında, bacağı sorunun sadece küçük bir kısmını oluşturuyor.
"Biliyorum," diyor. "Bu yüzden, neden sen yola devam etmiyorsun? Bana toplayabileceğim bitkileri göster. Böylece ikimiz de bir işe yararız."
"Cato gelip, seni öldürürse, bu plan hiçbir işe yaramaz," diyorum. Olabildiğince cömert bir tavırla konuşsam da, bu, onu zayıf ve kendini savunamayacak biri gibi göstermeme mani olmuyor.
Oysa Peeta gülmekle yetiniyor. "Bak, ben Cato'nun icabına bakarım. Onunla daha önce de dövüştüm, değil mi?"

Evet ve sonuç müthişti. Neredeyse bir çamur yığının ortasında ölüyordun. Bunu söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Ne de olsa Cato'yu üstüne alarak hayatımı kurtarmıştı. Başka bir taktik deniyorum. "Bir ağacın tepesine tırmanıp, ben avlanırken gözcülük yapmaya ne dersin?" diyorum. Önemli bir görev havası vermeye çalışıyorum.
Ses tonumu taklit ederek, "Bana yenilebilir şeyleri gösterip, avlanmaya gitmeye ne dersin?" diyor. "Yardıma ihtiyacın olabilir; bu yüzden çok uzaklaşma."
İç geçirip ona kök çıkarmayı gösteriyorum. Malum, yemeğe ihtiyacımız var. Bir elma, iki çörek ve topu topu bir erik büyüklüğünde keçi peyniri bizi ne kadar idare edebilir ki? Fazla uzaklaşmayacağım ve Cato'nun uzaklarda olması için dua edeceğim.
Ona bir ıslık -Rue'nunki gibi bir melodi değil, iki notalık kısa bir ıslık- öğretiyorum. İyi olduğumuzu birbirimize haber vermek için, arada sırada çalacağız. Neyse ki ıslık çalmak konusunda başarılı. Onu çantayla birlikte orada bırakıp, yoluma devam ediyorum.

Kendimi yeniden on bir yaşında gibi hissediyorum. Bu defa, yalanında kalmak istediğim, çit değil, Peeta. Kendime yirmi ila otuz metrelik bir av mesafesi tanıyorum. Peeta'dan uzaklaşınca, orman yeniden hayvan sesleriyle doluyor. Periyodik ıslıklarından güç alarak biraz daha ilerliyorum. Kısa sürede iki tavşan ve şişman bir sincap vuruyorum. Bu kadarının yeterli olduğuna karar veriyorum. Tuzak kurabilir, balık avlayabilirim. Peeta'run topladığı kökler de eklenince, bir süre idare edebiliriz.

Kısa dönüş yolunda, bir süredir işaretleşmediğimizi fark ediyorum. Islığıma cevap alamayınca, koşmaya başlıyorum. Kısa bir süre sonra, çantamızı ve yanındaki kök yığını buluyorum. Plastik parçasının üstüne bir miktar orman meyvesi

toplanmış. İyi de, Peeta nerelerde?

Panik halinde, "Peeta!" diye haykırıyorum. "Peeta!" Hızla hışırtı .sesine dönerken, yayımı çekiyorum. Neyse ki yayı son anda çevirmeyi başarıyorum da, ok hemen sol tarafındaki meşe ağacının gövdesine saplanıyor. Peeta yerinden sıçrıyor w kucağındaki meyvelerin bir kısmını döküyor.

Korkum öfkeye dönüşüyor. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Burada olman gerekiyordu, ormanın içinde koşman değil..."

"Dere kıyısında orman meyveleri buldum," diyor. Belli ki bu ani patlamam onu şaşırtmış. "Islık çaldım. Neden cevap vermedin?"

"Duymadım ki. Sanırım derenin gürültüsü yüzünden." Yanıma gelip, ellerini omuzlarıma yerleştiriyor. O zaman titrediğimi fark ediyorum.

"Cato seni öldürdü sandım!" diye haykırıyorum.

"Ben iyiyim," diyor. Kollarıyla beni sarıyor ama ben karşılık vemiyorum. "Katniss?"

Onu iterken, duygularımla baş etmeye çalışıyorum. "İki insan işaretleşmek konusunda sözleşince, sözlerini tutarlar! Çünkü içlerinden birinin karşılık vermemesi basınının belada olduğunu gösterir, anladın mı?"

"Anladım/'diyor.

"Anladın demek. Ben Rue'yla bunu yaşadım... Onun ölümünü seyrettim." Ona arkamı dönüp çantanın yanma gidiyorum ve kendi şişemde biraz daha su olmasına rağmen, yeni bir şişe açıyorum. Onu affetmeye hazır değilim. Sonra gözüme yemekler takılıyor. Çöreklere ve elmalara el sürülmemiş ama birisi peynirin bir kısmını almış. "Bir de bensiz yemek yedin, öyle mi?" Gerçi umurumda değil ama öfkemi başka bir şeye yansıtmak istiyorum.

"Ne? Hayır, yemedim," diyor Peeta.

"Ah, o zaman peyniri elmalar yedi," diyorum.

"Peyniri ne yedi bilmiyorum," diyor Peeta ağır ağır. Kendini tutmaya çalışır gibi bir hali var. "Ama ben yemedim. Ben dere kıyısında meyve topluyordum. Biraz meyve ister misin?"

Aslında isterim ama yelkenleri bu kadar çabuk suya indirmek istemiyorum. Meyvelerin olduğu yere gidip, çömeli-yorum. Daha önce bu türü hiç görmedim. Yani gördüm ama arenada değil. Her ne kadar biraz benzeseler de, Rue'nun meyvelerinden değiller. Ayrıca eğitim sırasında öğrendiklerime de benzemiyorlar. Eğilip birkaç tanesini elime alıyor, parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum.

Babamın sesi kulağımda yankılanıyor. "Bunlar olmaz, Kat-ıiiss. Asla. Bunlara gece kilidi denir. Daha midene inmeden ölürsün."

İşte tam o anda top sesi duyuluyor. Peeta'nm yere yığılmasını bekleyerek hızla arkama dönüyorum ama o sadece kaşlarını kaldırıyor. Gökyüzü aracı yüz metre kadar uzakta beliriyor. Tilki Suratlı'nm çelimsiz vücudundan geriye kalanlar yukarı çekiliyor. Eksik peyniri gördüğüm anda anlamam gerekirdi. Güneşin altına parlayan kızıl saçlarını görebiliyorum.

Peeta beni kolumdan yakalayıp, bir ağaca doğru itiyor. "Tırman," diyor. "Birazdan burada olur. Yukarıda olursak mücadele şansımız artar."

Duruyorum. Nedense sakinim. "Hayır, Peeta. Onu sen öldürdün, Cato değil."

"Ama nasıl? Kızı Oyunlar'm ilk gününden beri hiç görmedim. Nasıl öldürmüş olabilirim."

Elimdeki meyveleri ona uzatarak cevabını veriyorum.
333

Durumu Peeta'ya izah etmem biraz zaman alıyor. Tilki Surat'm ben erzakları havaya uçurmadan Önce nasıl yiyecek çaldığını, sadece hayatta kalmasına yetecek ve dikkat çekmeyecek kadar şey almaya özen gösterdiğini, bizim kendimiz için topladığımız orman meyvelerini düşünmeden yediğini anlatıyorum.

"Bizi nasıl bulduğunu merak ediyorum," diyor Peeta. "Sanırım, benim hatamdı. Hele senin dediğin kadar çok gürültü çıkardıysam."

Bizi takip etmek, bir koyun sürüsünü takip etmekten zor olmazdı biliyorum ama inceliğimi kaybetmeden "O çok akıllı bir kız, Peeta," diyorum. "Şey, daha doğrusu, kızdı. Sen kurnazlığını alt edene kadar..."

"Ama bilerek yapmadım. Bana hiç doğru gelmiyor. Yani önce o yemeseydi, ikimiz de ölebilirdik." Peeta duruyor. "Hayır, ölmezdik. Sen meyvelerin zehirli olduğunu anlamıştın, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. "Biz bu meyvelere gece kilidi deriz."

"İsmi bile kulağa öldürücü geliyor," diyor. "Üzgünüm, Katniss. Ben onların senin topladıklarından olduğunu sanmıştım."

"Özür dileme. Bu bizim eve bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor, değil mi?"
335

AÇLIK OYUNLARI

"Ben kalan meyveleri atayım." Peeta mavi plastik parçasını dikkatle alıyor ve içindekileri ormana doğru atmak üzere harekete geçiyor.

"Bekle!" diye sesleniyorum. 1. Mıntıka'daki çocuğun deri kesesini buluyorum ve içine bir iki avuç meyve dolduruyo-rum. "Tilki Suratlı kandıysa, Cato da kanabilir," diyorum.
"Peşimizdeyse, keseyi kazayla düşürüveririz. Eğer alıp, yerse..."
"Merhaba 12. Mıntıka," diyor Peeta.
"Aynen öyle," diyorum ve keseyi belime tutturuyorum.

"Şimdi nerede olduğumuzu anlamıştır. Yakınlarda bir yerdeyse ve aracı gördüyse, kızı bizim öldürdüğümüzü anlayıp, peşimize düşecektir."

Peeta çok haklı. Bu Cato'nun beklediği fırsat olabilir. Fakat şimdi kaçsak bile, pişirmemiz gereken etler için ateş yakmak zorunda kalacağız. Cato dumanları görecektir. "Ateş yakalım," diyorum. "Hemen şimdi." Çalı çırpı toplamaya koyuluyorum.
"Onunla yüzleşmeye hazır mısın?"

"Yemek yemeğe hazırım," diyorum. "Şansımız varken yiyeceklerimizi pişirmemiz daha iyi olur. Nerede olduğumuzu biliyorsa, biliyor. Ancak ikimizin birlikte olduğumuzu ve Tilki Surat'ı bizim öldürdüğümüzü de tahmin ediyordur. Bu senin iyileştiğini gösterir. Ateş de saklanmadığımızı ve onu buraya davet ettiğimizi gösterir. Sen olsan, gelir miydin?"
"Belki de hayır," diyor.

Peeta ateş yakmak ve ıslak odunlarla koyu bir duman yaratmak konusunda bir sihirbazdan farksız. Çok kısa bir süre içinde, tavşanları ve sincabı pişirmeye, yapraklara sardığım kökleri közlemeye başlıyorum. Sırayla yeşillik topluyor ve Cato'yu kolaçan ediyoruz. Ancak tahmin ettiğim gibi, ortalarda görünmüyor. Yemek pişince, büyük kısmını paketleyip,
336

GALİP

çantaya dolduruyorum. İkimiz de elimize birer tavşan bacağı alıp, yürümeye başlıyoruz.

Ben ormanın iç kısımlarında iyi bir ağaca tırmanıp, geceyi geçirmek üzere kamp kurmak istiyorum ama Peeta karşı çıkıyor. "Ben senin gibi tırmanamam, Katniss. Hele bu bacağımla. Yerden on beş metre yükseklikte uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum."
"Ama açıkta kalmak hiç güvenli değil, Peeta," diyorum.

"Mağaraya dönemez miyiz? Hem "suya yakın, hem de orada kendimizi savunmamız daha kolay."

İç geçiriyorum. Bu, sabah avlanmak üzere terk etmek zorunda kalacağımız bir yere ulaşmak için uzun saatler boyunca yürümek -ya da patırtı çıkarmak mı demeliydim?- demek. Ama Peeta öyle sık sık talepte bulunan bir insan değil. Bütün gün, talimatlarıma uydu ve eminim, durum tam aksi olsaydı, beni geceyi ağacın tepesinde geçirmeye zorlamazdı. Birden, bugün ona karşı pek de nazik davranmadığımı fark ediyorum. Çok gürültü çıkardığı için azarlayıp durduğum yetmezmiş gibi, ortadan kaybolduğu için çığlık çığlığa bağırdım. Açık havaya ve güneşe çıkınca, Cato'nun gölgesinde, mağaradaki romantizmimiz uçup gitti. Eminim Haymitch bana sinir oluyordur. İzleyicilere gelince...

Uzanıp, Peeta'yı öpüyorum. "Tabi," diyorum. "Haydi, mağaramıza dönelim."

Memnun olmuş ve rahatlamışa benziyor. "Kolay oldu," diyor.

Ucuna zarar gelmemesine özen göstererek, ağaca saplanan okumu çıkarıyorum. Bu oklar artık yemek, güvence ve hayatın kendisi demek.

Ateşe birkaç dal daha atıyoruz. Dumanı daha birkaç saat tüter. Gerçi bu noktada Cato'nun herhangi bir çıkarımda bulunacağından da emin değilim. Dereye vardığımız zaman,

suyun seviyesinin bir hayli düştüğünü ve akıntının eski hızına döndüğünü görüyorum ve suyun içinden yürümemizi öneriyorum. Peeta da bu önerimi memnuniyetle karşılıyor. Suyun içinde daha az gürültü çıkaracağı için, bir taşla iki kuş vurmuş oluyoruz. Gerçi, aşağı doğru yürüyecek olmamıza ve tavşanla enerji toplamamıza rağmen, mağaraya yolumuz uzun. İkimiz de bugünkü uzun yürüyüşün ardından bir hayli yorgunuz. Üstelik pek bir şey de yemedik. Cato'yla karşılaşma ve balık görme ihtimaline karşılık okumu ve yayımı hazır tutuyorum ama dere, tuhaf biçimde canlı yaratıklardan arınmış gibi görünüyor.

Mağaraya yaklaşırken ayaklarımızı adeta sürüklüyoruz. Güneş ufukta kaybolmak üzere. Sü şişelerimizi doldurup, sığınağımıza çıkan yokuşu tırmanıyoruz. Pek matah olmasa da, bu vahşiliğin ortasında, bizim için ev kavramına en yakın yer burası. Üstelik, batıdan esmeye başlayan rüzgarı da göz önüne alınca, bir ağaç tepesinden daha korunaklı olacağı kesin. Güzel bir yemek hazırlıyorum ancak Peeta yemeğin ortasında uyuklamaya başlıyor. Günlerce hareketsiz kaldıktan sonra, avlanmanın acısı yavaş yavaş çıkıyor. Uyku tulumuna girmesini sağladıktan sonra, yemeğinin kalan kısmını uyandığı zaman yemesi için bir kenara ayırıyorum. Hemen uykuya dalıyor. Uyku tulumunu çenesine kadar örtüp, yanağına bir öpücük konduruyorum. Bunu seyirciler için değil, kendim için yapıyorum. Çünkü hâlâ burada olduğu ve sandığım gibi dere kıyısında ölmediği için minnettarım. Cato'yla tek başıma karşılaşmak zorunda kalmayacağım için...

Tek bir hareketle boyun kırabilen, Thresh'i alt edecek güce sahip, başından beri beni gözüne kestirmiş olan, gaddar ve kana susamış Cato. Büyük olasılıkla, eğitimdeki notumla onu geride bıraktığım andan beri benden nefret ediyor. Peeta gibi bir çocuk, böyle bir şeyi umursamazdı. Ama içimden bir ses,

puanımın, Cato'nun dikkatini çektiğini söylüyor. Bu o kadar da zor bir şey değil. Erzakların havaya uçurulduğunu öğrendiği zaman gösterdiği o saçma tepkiyi hatırlıyorum. Diğerleri de üzülmüştü elbette ama Cato tamamen aklını oynatmıştı. Artık Cato'nun akıl sağlığından şüpheleniyordum.

Gökyüzü mühürle aydınlanıyor. Tilki Surat'm yüzünün göğe yansımasını ve sonra dünyadan sonsuza dek silinmesini izliyorum. Peeta bir şey demedi ama gerekli bile olsa, kızın ölümüne neden olmaktan hoşnut olduğunu hiç sanmıyorum. Tilki Surat'ı özleyeceğimi söyleyemem ama bende hayranlık uyandırdığını itiraf etmeliyim. Tahmin ediyorum ki, hepimize bir test uygulasalar, en zeki haraç o çıkardı. Aslına bakarsanız, bir tuzak kurmuş olsaydık, hisseder ve meyvelerden uzak dururdu. Kızı yıkan, Peeta'nın cehaleti oldu. O kadar çok zamanımı rakiplerimi hafife almadığımdan emin olmaya ayırdım ki, onları gözümde büyütmenin de tehlikeli olabileceği hiç aklıma gelmedi.

Düşüncelerim yeniden Cato'ya dönüyor. Tilki Surat'ı -nasıl biri olduğunu ve nasıl hareket ettiğini- çözdüğümü düşünürken, Cato'nun kaygan zemin olduğuna inanıyorum. Güçlü, iyi eğitimli, fakat zeki mi? Bilmiyorum. Tilki Surat gibi değil. Ayrıca, Tilki Surat'in sergilediği müthiş kontrolden de yoksun. Bana göre, Cato öfke anında, kontrolünü ve karar verme yetisini kaybedebilir. Bu konuda, kendime de pay çıkarmıyorum. Mesela, domuzun ağzındaki elmaya okumu savurduğum an, öfkeden deliye döndüğüm bir andı. Belki de Cato'yu sandığımdan daha iyi anlıyorumdur.

Vücudumun bitkinliğine rağmen zihnim son derece uyanık. Bu yüzden, Peeta'nın her zamankinden daha uzun süre uyumasına izin veriyorum. Hatta, uyanması için omzunu sarstığımda, yumuşak ve gri bir gün ağarmak üzere. Neredeyse panik halinde çevresine bakmıyor. "Bütün gece uyumuşum.

Bu hiç adil değil, Katniss. Beni uyandırman gerekirdi."

Gerinerek, uyku tulumunun içine giriyorum. "Şimdi uyuyacağım işte. İlginç bir şey olursa, beni uyandırırsın."

Görünüşe bakılırsa hiçbir şey olmuyor çünkü gözlerimi açtığımda kayaların arasından aydınlık bir güneşin parladı-ğını görüyorum. "Dostumuzdan haber var mı?" diye soruyorum.

Peeta başını sallıyor. "Hayır. İnsanı rahatsız edecek kadar sessiz."

"Sence Oyun'Kurucularının bizi bir araya getirmeleri ne kadar sürer?"

"Tilki Surat dün öldü. İzleyicilerin bahis oynayıp, sıkılmaya başlamaları için yeterince zaman geçti. Bana sorarsan, her an bir şey olabilir."

Ben de "Evet, içimden bir ses bugünün büyük gün olduğunu söylüyor," diyorum. Oturup, son derece huzurlu görünen çevreye bakmıyorum. "Nasıl yapacaklar acaba?"

Peeta sessiz kalıyor. Bu yeterli cevap değil.

"Pekala. Onlar harekete geçene kadar, güzel bir av gününü ziyan etmemiz için bir neden yok. Ancak, başımızın belaya girmesi ihtimaline karşılık, midemizin aldığı kadar yemek yemeğe gayret etmeliyiz," diyorum.

Ben zengin bir yemek hazırlarken, Peeta eşyalarımızı toparlıyor. Tavşanlardan, köklerden yeşilliklerden geriye kalanlarla, son çörekleri ve peyniri de ortaya koyuyorum. Stoğa sadece, sincap ve elmaları bırakıyorum.

Karnımız doyduğunda, geriye sadece tavşanın kemikleri kalıyor. Yağ içindeki ellerim, pislik duygumu iyice perçinliyor. Belki Dikiş'te her gün banyo yapma fırsatı bulamıyoruz ama son zamanlardaki halimden daha temiz olduğumuz kesin. Ayaklarım dışında -deredeki uzun yürüyüşümüz sayesinde- bütün vücudum pislik içinde.

Mağaramızdan ayrılırken, son noktayı koyduğumuzu hissediyorum. Arenada bir gece daha geçireceğimizi hiç tahmin etmiyorum. Bir şekilde, ölü ya da diri, bugün buradan çıkacağımızı sanıyorum. Kayaları okşayıp, içimden veda ediyorum. Yüzümüzü gözümüzü yıkamak üzere, dereye gidiyoruz. Tenimin soğuk suyla temas etmesi için çıldırıyorum. Saçlarımı yıkayıp, ıslakken örebilirim. Dereye yaklaşırken, kıyafetlerimizi de hızlı yollu yıkayabileceğimizi düşünüyorum. Ya da daha doğrusu, dereden geri kalanlara demeliydim... Karşımızda kupkuru bir defe yatağı duruyor. Eğilip, elimi yere sürüyorum.

"Nemli bile değil," diyorum. "Biz uyurken, bütün suyu çekmiş olmalılar." Daha önce susuz kaldığım günlerde dilimin nasıl kuruduğunu, vücudumun nasıl sancı çektiğini ve zihnimin nasıl bulandığmı anımsayınca, dehşete düşüyorum. Şişelerimiz ve mataramız neredeyse tamamen dolu. Ama iki kişinin tüketimi ve bu sıcak güneşle, dibini getirmemiz çok sürmeyeceğe benziyor.

"Göl," diyor Peeta. "Gitmemizi istedikleri yer orası." "Belki gölcüklerde hâlâ su vardır," diyorum. "Bakabiliriz," diyor Peeta ama sadece kibarlık ediyor. Çünkü ben de, bir ara ayağımı soktuğum gölete gittiğimiz zaman neyle karşılaşacağımızı tahmin edebiliyorum. Kupkuru, tozlu bir çukur. Yine de, zaten sahip olduğumuz bir bilgiyi doğrulamak için yola çıkıyoruz.

"Haklısın," diyorum. "Bizi göle çekmeye çalışıyorlar. Orada saklanacak yer yok. Hem bu sayede görüşlerini bloke edecek herhangi bir engel olmadan, kanlı bir kavgaya şahitlik edebilirler. Hemen mi gitmek istersin? Yoksa suyumuzun tükenmesini mi bekleyelim?"

"Şimdi hazır karnımız tokken ve yeni dinlenmişken gidelim," diyor Peeta. "Gidelim, bu işi bitirelim."

Başımla onaylıyorum. Çok komik. Yeniden Oyunlar'ın ilk gününe dönmüşüz gibi hissediyorum. Yeniden aynı konuma gelmişiz gibi. Yirmi bir haraç hayatını kaybetti ama hâlâ Cato'yu öldürmemiz gerekiyor. Aslında başından beri öldürülmesi gereken hep o değil miydi? Şimdi bana, diğer haraçlar sadece küçük birer engelmiş, bizi Oyunlar'ın asıl savaşından uzak tutan, dikkatimizi dağıtan ayrmtılarmış gibi geliyor. Sanki asıl mücadele ben ve Cato arasında geçmeliymiş gibi.

Ama hayır. Hemen yanı basımdaki çocuk da var. Kolunu omzuma attığını fark ediyorum. "İkiye karşı bir," diyor. "Kolay lokma olacak."

"Bir dahaki yemeğimizi Capitol'de yiyeceğiz," diyorum.

"Bundan emin olabilirsin," diyor.

Bir süre öylece, birbirimizi, güneşin ışıklarını ve ayaklarımızın altında hışırdayan yaprak seslerini hissederek duruyoruz. Sonra tek bir kelime etmeden, ayrılıp, göle doğru yürümeye başlıyoruz.

Peeta'nm ayak seslerinin hangi kemirgenleri kaçırdığı, hangi kuşları ürküttüğü umurumda değil artık. Cato'yla savaşmak zorundayız ve bu işi, düzlük arazi yerine burada yapmayı tercih ederim. Fakat böyle bir tercih hakkım olduğunu hiç sanmıyorum. Eğer Oyun Kurucular bizi açıkta dövüştürmek istiyorlarsa, bu iş açıkta olacak demektir.

Birkaç dakika boyunca, Kariyerler'in beni tuzağa düşürdükleri ağacın altında durup, dinleniyoruz. İz sürücü arıların kovanından geriye kalan, sağanak yağışlarla iyice parçalanıp, sıcak güneşin altında kavrulan parçalar, doğru yerde olduğu-. muza işaret ediyor. Çizmemin ucuyla kovanı itiyorum. Lime lime dökülüp, toza dönüşüveriyor. Rue'nun gizlice tünediği ve hayatımı kurtarmak için beklediği ağaca bakmaktan kendimi alamıyorum. İz sürücü arılar. Glimmer'm şişmiş vücudu. O korkunç halüsinasyonlar.

"Haydi, gidelim," diyorum. Bu yeri saran karanlıktan bir an önce kurtulmak istiyorum. Peeta itiraz etmiyor.

Güne geç başladığımız için, düzlüğe vardığımızda, akşam olmak üzere. Cato'dan hiçbir iz yok. Hatta güneşte ışıl ışıl parlayan altın renkli Cornucopia'dan başka hiçbir şey yok demek daha doğru olur. Cato'nun bize bir Tilki Surat numarası çekmesi ihtimaline karşılık, Cornucopia'nm çevresini dolaşıp, içinin boş olduğundan emin oluyoruz. Sonra, sanki verilen talimatlara uyar gibi, itaatkar bir tavırla, göle gidip, su şişelerimizi dolduruyoruz.

Güneş batarken, kaşlarımı çatıyorum. "Onunla karanlıkta savaşmak istemeyiz. Sadece bir çift gözlüğümüz var."

Peeta, büyük bir dikkatle suyun içine iyodin damlatıyor. "Belki de bunu bekliyordur. Ne yapmak istersin? Mağaraya mı dönsek?"

"Ya mağaraya dönelim ya da bir ağaç bulalım. Fakat önce, ona yarım saat daha zaman verelim. Sonra saklanırız," diyorum.

Gölün kenarında, dört bir yandan görülebilecek şekilde oturuyoruz. Düzlüğün kenarındaki ağaçlarda, alaycı kuşların uçuştuklarını görür gibiyim. Şakıdıklan melodileri parlak renkli toplar gibi atıp tutuyorlar. Ağzımı açıp, Rue'nm dört notalı melodisini mırıldanıyorum. Sesimi duyunca, meraklanıp duraksadıklarını ve daha fazlasını duymak için kulak kesildiklerini görüyorum. Sessizliğin içinde, aynı notaları tekrar ediyorum. Önce bir alaycı kuş, melodime karşılık veriyor. Sonra bir tane daha. Ve sonra, bütün kuşlar aynı melodiye ses veriyor.

"Baban gibi," diyor Peeta.

Parmaklarım, tişörtüme takılı duran iğneye gidiyor. "Bu, Rue'nun şarkısı," diyorum. "Sanırım hatırladılar. " .;? -? Müzik yayıldıkça, güzelliğini daha iyi idrak ediyorum.

Üst üste binen notalar, birbirlerini yüceltiyor ve hoş ve doğaüstü bir ahenk yaratıyorlar. Rue sayesinde, 11. Mmtıka'nın bahçe işçilerini, her akşam evlerine uğurlayan melodi buydu demek. Acaba artık Rue olmadığına göre, onun yerine bu görevi bir başkası üstlenmiş midir?

Bir süre, gözlerimi yumup, sesleri dinliyorum. Şarkının güzelliği beni büyülüyor. Sonra bir şey, müziği bozmaya başlıyor. Sesler tuhaflaşıyor, notalar eksiliyor. Alaycı kuşların sesleri yüksek perdeden çığlıklara dönüşüyor.

Ayağa fırlıyoruz. Peeta bıçağını çekiyor. Ben okumu hazırlıyorum. Ve o anda Cato ağaçların arasından fırlayıp, üzerimize saldırıyor. Elinde mızrak yok. Aslına bakarsanız, elleri bomboş. Yine de doğruca üst'"r.üze Koşuyor. İlk okum ona doğru uçuyor, göğsüne çorpıp, açıklanamaz ,..eklide sekiyor.

Peeta'ya "Bir tür zırhı var/' diye Lsgüiyorum.

Aslında bunu tam zamanmaa }"apıyoruna çünkü Cato neredeyse üzerimize çıkıyor. Bütün gücümü topluyorum fakat Cato hızını kontrol etmeye yeltenmeden, süratle tam aramızdan geçiyor. Nefes alıp verişinden, morumsu yüzünden akan terlerden, uzun süredir koştuğunu anlıyorum. Aslında bize doğru koşmuyor. Bir şeyden kaçıyor. Ama neden?

Gözlerim ormanı tarıyor ve tam o anda düzlüğe fırlayan ilk yaratığı görüyorum. Kafamı çevirince, peşinden gelen yarım düzine yaratığı daha fark ediyorum. Ve sonra, kendimi kurtarmaktan başka hiçbir şey düşünemeden, Cato'nun arkasından deli gibi koşmaya başlıyorum.

«©©

Mıttasyonlar. Bu konuda en ufak bir şüphe yok. Bu mut-taları daha önce hiç görmemiştim ama dünyaya doğal yollardan gelmiş hayvanlar olmadıkları kesin. Büyük kurtlara benziyorlar, fakat hangi kurt arka bacaklarının üstüne inip kolayca dengesini bulabilir? Hangi kurt, sanki bileği varmış gibi, pençesiyle grubun geri kalanını koşmaya çağırabilir. Bunları çok uzaktan bile görebiliyorum. Eminim ki yakından bakınca, çok daha korkutucu özellikleri ortaya çıkacaktır.

Cato uçarak Cornucopia'ya daldı. Sorgusuz sualsiz peşinden gittim. Eğer o buranın en güvenli yer olduğunu düşünüyorsa, sorgulamak benim ne haddime? Ayrıca ben ağaçlara ulaşmayı becerebilsem bile, Peeta'nm o bacakla hayvanları alt etmesi mümkün değil. Peeta! Ellerim, Comucopia'nm kuyruk kısmındaki metale değdiği anda, bir takımın parçası olduğumu anımsıyorum. Peeta benden yaklaşık on beş metre geride. Elinden geldiğince hızlı koşuyor fakat muttalar arayı kapatmak üzereler. Grubun üstüne doğru bir ok atıyorum. Hayvanlardan biri yere düşüyor ama yerini alacak çok arkadaşı var.

Peeta bana elini sallıyor. "Koş, Katniss, koş!"

Haklı. Yerden ikimizi birden koruyamam. Ellerim ve ayaklarımı kullanarak hızla tırmanmaya başlıyorum. Cornucopia'mn saf altın yüzeyi, hasat zamanı doldurduğumuz dokuma boynuzu sembolize etmek üzere tasarlandığı

için, yer yer, tutunabileceğim küçük çıkıntılar ve dikişler var. Ancak, sıcak güneşin altında geçen uzun bir günün ardından, Cornucopia'nın metal yüzeyi ellerimi dağlıyor.

Cato, boynuzun en tepesinde, yerden altı metre yükseklikte yan yatıyor. Nefesini normale döndürmek için büyük bir çaba harcıyor. İşini bitirmem için bundan daha uygun bir an olamaz. Boynuza tırmanırken yarı yolda duruyor ve yayıma bir ok yerleştiriyorum. Ancak yayı tam çekmek üzereyken, Peeta'nm haykırışını duyuyorum. Hızla dönüyorum ve boynuzun kuyruk kısmına yetiştiğini ancak muttalarm tam dibinde olduklarını görüyorum.

"Tırman!" diye bağırıyorum. Peeta sadece yaralı bacağı değil, elindeki bıçak tarafından da engellenerek tırmanmaya başlıyor. Pençesini metala yaslayan ilk muttanın gırtlağına bir ok isabet ettiriyorum. Hayvan son nefesini verirken, sağa sola saldırmaya başlıyor ve istemeden arkadaşlarının birkaç tanesini yaralıyor. İşte o zaman pençelerine dikkatle bakıyorum. Sekiz santim uzunluğunda ve bariz bir şekilde, jilet keskinliğinde tırnakları var.

Peeta ayağıma ulaşınca, kolunu tutup, onu yukarı çekiyorum. Sonra Cato'nun tepede beklediğini hatırlayıp, hızla dönüyorum. Fakat Cato, kramplar içinde iki büklüm kıvranıyor ve

görünüşe bakılırsa, şu anda derdi bizimle değil. Muttalar... Öksürerek, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Muttalardan yükselen hırıltı ve gürlemeler işimi kolaylaştırmıyor.
"Ne?" diye bağırıyorum.
"Tırmanabilirler mi? dedi," diyor Peeta ve dikkatimi yeniden aşağıdaki dehşete çekiyor.

Muttalar bir araya toplanıyor. Bunu yaparken, arka ayaklan üstünde doğrulup, tuhaf bir biçimde insanlaşıyorlar. Hepsinin kaim postları var. Bazılarınınki parlak ve düz tüylü, diğerlerininki kıvırcık. Renkleri abanoz siyahıyla, sarı diyebi-

leceğim bir ton arasında değişiyor. Bu hayvanlarda, ensemde-ki tüyleri diken diken eden bir şey var ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyorum.
Burunlarını boynuza uzatıp, kokluyor, metalin tadına bakıyor, pençelerini yüzeye sürtüyorlar.
Sonra birbirlerine yüksek perdeden uluyarak bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar. Bu şekilde iletişim kuruyor olmalılar çünkü sürü, sanki yer açmak ister gibi geri çekiliyor. Sonra içlerinden biri, ipeksi, sarı tüyleri olan irice bir mutta koşarak boynuza atlıyor. Arka bacakları gerçekten çok kuvvetli olsa gerek. Çünkü bizden yaklaşık üç metreye aşağıya iniyor. Bir süre orada kalıyor. İşte o zaman beni huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlıyorum. Bana diktiği yeşil gözleri, bugüne kadar gördüğüm hiçbir kurt k£pek ya da köpek soyundan gelme herhangi bir canhrtınkine oenzemiyor. Kesinlikle insan gözleri gibiler. Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, tasmasına mücevherlerle işlenmiş 1 sayısını fark ediyorum. Ve o anda anlıyorum Sarı tüyler, yeşil gözler... Ve sayı. Bu mutta, Glimmer...
Dudaklarımın arasından bir çığlık kaçıyor. Okumu yerinde tutmakta güçlük çekiyorum. Atış yapmak için beklerken, oklarımın sayısının bir hayli azaldığını göz önünde tutmaya çabalıyordum. Önce, bu yaratıkların, tırmanıp, tırmanamaya-caklarını görmeliydim. Fakat şimdi, mutta pençeleri, metal yüzeyde, tıpkı karatahtaya sürtünen tırnaklar gibi, insanın içini gıdıklayan bir ses çıkararak aşağıya kaymaya başlasa da, okumu atıyorum. Boynuna isabet eden okla, bedeni seğiriyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor.
"Katniss?" Peeta'nın kolumu sımsıkı tuttuğunu neden sonra hissediyorum.
"Bu o," diyorum.
"Kim?"
Gözlerimi, birbirinden çok farklı boyut ve renklerdeki sürünün üstünde dolaştırırken, kafamı bir o yana, bir bu yana

çeviriyorum. Kırmızı kürklü ve kehribar gözlü,, ufak tefek mutta. Tilki Surat! Sırt çantası için çekişirken ölen, 9. Mıntıka haracının kül rengi saçları ve kahverengi gözleri. En kötüsü, koyu renk, parlak kürklü, iri kocaman gözlü, boynundaki hasır tasmada 11 sayısını taşıyan mutta. Dişleri nefretle parlıyor. Rue...
"Neler oluyor, Katniss?" Peeta omzumu sarsıyor.
Güçlükle "Onlar..." diyorum. "Hepsi... Diğerleri. Rue, Tilki Surat ve diğer haraçlar..."
Ne demek istediğimi anlayan Peeta'nın ağzının şaşkınlıktan açık kaldığım görüyorum.
"Onlara ne yapmışlar? Sence... Bu gözler, onların gerçek gözleri olabilir mi?"
Gözleri bütün endişelerimin arasında ancak son sıralarda yer alabilir. Ya beyinleri?Acaba o beyinlere gerçek haraçların anıları girilmiş olabilir mi? Biz hayatta kaldığımız, onlar acımasızca öldürüldükleri için bizden nefret etmeye programlanmış olabilirler mi? Ve gerçekten bizim öldürdüklerimiz... Onlar kendi ölümlerinin intikamını aldıklarını sanıyor olabilirler mi?
Ben, bu düşüncelerimi dile getirme fırsatı bulamadan, muttalar yeniden saldırıya geçiyorlar. Boynuzun iki tarafında, iki gruba ayrılıyorlar ve bize ulaşmak için güçlü arka ayaklarını kullanıyorlar. İki sıra diş, elimden sadece birkaç santim ötede hırsla birbirine vururken, Peeta'nın haykırdığını duyuyor, vücudunun çekildiğini hissediyorum. Hem onun, hem onu çeken muttanm ağırlığıyla, yana eğiliyorum. Peeta, kolumu tutmasa çoktan yeri boylamış

olacak. İkimizi de boynuzun üstünde tutmak için var gücümle direniyorum. Ve yeni haraçlar üstümüze doğru geliyorlar.

"Öldür onu, Peeta! Öldür onu!" diye bağırıyorum. Neler olduğunu göremesem de, Peeta yaratığı bıçaklamış olmalı çünkü beni aşağı çeken güç azalıyor. Peeta'yı yeniden boynu-

za çekiyorum ve birlikte, kötülükler arasında daha gerilerde kalan diğer düşmanımıza doğru tırmanıyoruz.

Cato henüz ayaklanabilmiş değil. Ancak nefesi gittikçe yavaşlıyor. Biraz sonra, üstümüze gelecek ve bizi aşağıya, ölümün kucağına itecek kadar toparlanacağını biliyorum. Yayımı çekiyorum fakat, ok sadece Thresh olabileceğini düşündüğüm bir muttaya isabet ediyor. Başka kim bu kadar yukarı sıçrayabilir? Anlık bir rahatlama hissediyorum çünkü artık muttaların ulaşamayacağı kadar yukarı tırmanmış olmalıyız. Ben dönüp Cato'ya bakarken, Peeta'nın yanımdan çekildiğini hissediyorum. Sürünün ona ulaştığından eminim; tam o anda kanı yüzüme sıçrıyor.

Cato tam karşımda, boynuzun hemen kenarında duruyor. Kolunu, nefesini kesecek şekilde Peeta'nın boynuna doluyor. Peeta, tırnaklarını Cato'nun koluna geçiriyor; ancak öyle sersem bir hali var ki... Nefes almasının mı yoksa bir muttanm bacağında açtığı yaradan fışkıran kanı durdurmasının mı daha önemli olduğuna karar veremiyor gibi...

Şimdi yakından bakmca, vücuduna sımsıkı oturan, ten rengi bir ağ -Capitol usulü yüksek kalite bir zırh- ile kaplı gövdesine ya da kollarına denk gelmesi halinde hiçbir işe yaramayacağını bildiğim için, son iki okumdan birini Cato'nun kafasına nişan alıyorum. Yoksa, bu zırh -onu benim oklarımdan koruyacak zırh- ziyafette payına düşen çantadan mı çıkmış? Ne yazık ki yüzünü koruyacak bir şey göndermeyi düşünememişler.

Cato bir kahkaha atıyor. "Haydi beni vur da o da benimle birlikte aşağı yuvarlansın."

Haklı. Eğer onu vurursam ve muttaların arasına düşerse, Peeta da onunla birlikte ölür. Kör bir noktaya vardık: Cato'yu, Peeta'nın ölümüne neden olmadan vuramaz. Cato ise Peeta'yı beynine bir ok yemeyi garanti altına almadan öldüremez. Iki-

miz de heykel gibi durup, birbirimizi süzerken, bir çıkış noktası bulmaya çalışıyoruz.

Kaslarım o kadar gerginki, her an patlayabilirler. Dişlerimi öyle bir sıkmışım ki, kırılmaları an meselesi. Muttalar ses-sizleşiyorlar; duyabildiğim tek ses, sağlam kulağımda zonk-layan nabzım.

Peeta'nın dudakları morarmaya başlıyor. Hemen bir şey yapmazsam, nefessiz kalıp, ölecek. O zaman hem onu kaybetmiş olacağım hem de Cato gövdesini bana karşı bir silah olarak kullanacak. Aslında, Cato'nun planının bu yönde olduğundan eminim. Çünkü artık kahkaha atmıyor ve dudaklarında zafer dolu bir gülümseme var.

Peeta, hayatta kalmak için son kuvvetini kullanır gibi, bacağındaki yara yüzünden kana bulanan elini, Cato'nun koluna uzatıyor. Kendini kurtarmak için güreşmek yerine baş parmağını, Cato'nun eline sürterek bir X çiziyor. Cato, bunun tam olarak ne anlama geldiğini benden bir saniye sonra anlıyor. Bunu dudaklarrndaki gülümsemenin silinmesinden anlıyorum. Ancak çok geç kalmış oluyor, çünkü aynı anda, okum, elini delip geçiyor. Bir çığlık koparak, refleks icabı Peeta'yı bırakıyor. Peeta onu dirseğiyle itiyor. Hiç bitmeyecek gibi gelen, korkunç birkaç saniye boyunca, ikisinin birlikte aşağı yuvarlanacaklarını sanıyorum. Cato kandan yapış yapış olan boynuzun üzerinde dengesini kaybedip, hızla yere düşerken, ileri doğru hamle yapıp, Peeta'yı kolundan yakalıyorum.

Gövdesinin yere çarptığını ve muttaların ona saldırdıklarını duyuyoruz. Peeta'yla birbirimize sımsıkı tutunup, top sesini duymayı, yarışmanın sona ermesini ve özgür kalmayı bekliyoruz. Ama Öyle bir şey olmuyor. En azından şimdilik. Çünkü bu, Açlık Oyunları'run zirve anı ve seyirciler gerçek bir şov bekliyorlar.

Bakmasam da, aşağıdan gelen inlemeleri ve homurtuları duyabiliyorum. Cato, mutta sürüsüne saldırırken, acı dolu

insan ve canavar iniltileri birbirine karışıyor. Onu ayak bileklerinden boynuna kadar kaplayan zırhı unuttuğum için, bir süre Cato'nun nasıl olup da hayatta kaldığını anlayamıyorum. Ve sonra, bunun uzun bir gece olacağını fark ediyorum. Cato'nun kıyafetlerinin altına gizlediği bir bıçağı, kılıcı ya da buna benzer bir şeyi olsa gerek. Çünkü zaman zaman, bir muttanın ölüm çığlığını ya da metalin metale çarpma sesini duyuyoruz. Mücadele, Cornucopia'nm çevresindeki alanda sürüp gidiyor. Cato'nun hayatını kurtarabilecek manevrayı yapmaya, yani yeniden boynuzun tepesine, bizim yanımıza tırmanmaya çalıştığını tahmin ediyorum. Fakat sonunda, dikkat çekici gücüne ve yeteneğine karşın, muttalar tarafından alt ediliyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ama sanırım bir saatin sonunda, Cato'nun yere düştüğünü ve muttalarm onu Cornucopia'nm içine sürüklediklerini duyuyoruz. İçimden "Şimdi işini bitirecekler," diye geçiriyorum. Fakat top sesi duyulmuyor.

Gece çöküyor, marş çalmıyor. Ancak Cato'nun yüzü gökyüzüne yansımıyor. Sadece altımızdaki metalden ulaşan iniltileri duyuyoruz. Açık araziyi kaplayan dondurucu hava, bana Oyunlar'ın henüz bitmediğini hatırlatıyor. Daha kimbi-lir ne kadar süreceğini ancak Tanrı bilir. Zaferimizin henüz bir garantisi yok.

Dikkatimi Peeta'ya çeviriyor ve bacağının hiç olmadığı kadar kötü kanadığını fark ediyorum. Bütün eşyalarımız ve sırt çantalarımız, göl kıyısında, muttalarm ortaya çıkmasıyla kaçtığımız yerde duruyor. Yanımda sargı bezi ya da kanamayı durduracak hiçbir şey yok. Soğuk rüzgarda tir tir titriyor olmama rağmen, önce ceketimi, sonra tişörtümü çıkarıyorum. Sonra ceketimi geri giyiyorum. Çıplak kaldığım birkaç saniye bile dişlerimin birbirine vurmasına yetiyor. -

Solgun ay ışığında, Peeta'nın yüzü grileşiyor. Yarasını incelemeden önce onu boynuzun üstüne yatırıyorum. Parmaklarımın arasından ılık ve kaygan bir kan akıyor. Sargı yeterli olmayacağa benziyor. Annemin birkaç defa turnike uyguladığını görmüştüm. Aynısını yapmaya çalışıyorum. Tişörtümün kolunu kesip, tam dizinin altına, iki defa doluyorum ve yarım bir düğüm atıyorum. Sopam olmadığı için, elimde kalan son oku alıp, düğümün içine sokuyorum ve cesaret edebildiğim kadar döndürüyorum. Bu çok riskli bir iş -sonunda Peeta bacağını kaybedebilir- ancak kötü ihtimalleri, hayatını kaybetmesiyle karşılaştırdığım zaman başka bir alternatifimin olmadığını görüyorum. Yarasını, tişörtümden geriye kalan parçayla sarıp, yanma uzanıyorum.

"Sakın uyuma," diyorum. Bunun tıbbi protokollerde yeri olduğundan emin değilim ama uykuya dalması halinde, geri uyanamaması ihtimali beni dehşete düşürüyor.

"Üşüyor musun?" diye soruyor. Ceketinin fermuarını açıyor. Ona iyice sokuluyorum. Fermuarı, beni de içine alacak biçimde kapatıyor. Şimdi iki kat ceketin içinde olduğum ve birbirimizin vücut ısısından faydalandığımız için, biraz daha ısınıyoruz fakat gece daha yeni başlıyor. Isı her dakika biraz daha düşecek. Üzerine tırmandığımız zaman, ateş gibi sıcak olan Cornucopia'nın bile buz kestiğini hissedebiliyorum.

Peeta'ya "Cato hâlâ kazanabilir," diye fısıldıyorum.

"Böyle düşünme," diyor ve kapüşonumu örtüyor. Fakat aslında, o benden daha çok titriyor.

Bunu izleyen birkaç saat, hayatımın en berbat saatleri oluyor. Aslında şöyle bir düşününce, bunun bir anlamı olmalı. Soğuk, başlı başına bir işkence olabilir fakat asıl kabus Cato'nun inlemesini ve yalvarmasını dinlemek ^oluyor. Çok kısa bir süre sonra, artık Cato'nun kim olduğunu ve neler yaptığına aldırmamaya başlıyorum. Tek istediğim, acılarının bir an önce son bulması.

"Onu neden öldürüvermiyorlar ki?" diye soruyorum. Peeta beni kendine doğru çekerken, "Nedenini biliyorsun," diyor.

Biliyorum da. Şu anda hiçbir izleyici gözlerini ekrandan alamıyordur. Ve Oyun Kurucularının bakış açısından bu eğlencede son nokta demek oluyor.

Bu iş böyle sürüp, gidiyor. Nihayet beynim karıncalanmaya, kendini anılara ve gelecek umutlarına kapatıp, şimdiki zaman dışında her şeyi silmeye başlıyor. Ve artık, hiçbir şeyin

değişmeyeceğine inanmaya başlıyorum. Bundan sonra, korku, soğuk ve boynuzun içinde can çekişen o çocuğun acı dolu inlemelerinden başka hiçbir şey olmayacak.
Peeta'nm içi geçmeye başlıyor. Gözlerini her kapatışında, kendimi, ismimi daha da yüksek sesle haykırırken buluyorum. Çünkü olur da, şimdi, kollarımın arasında ölürse, aklımı kaçıracağımı biliyorum. Büyük olasılıkla, kendinden çok benim için mücadele ediyor. Bu çok zor çünkü bilincini kaybetmesi aslında bir tür kaçış olabilir. Ancak benim bedenimde pompalanan adrenalin, peşinden gitmeme izin vermiyor. Bu yüzden onu da gönderemem. Bunu yapamam.
Zamanın ilerlediğinin tek göstergesi, cennette ve Ay'ın ağır aksak yer değiştirmesinde yatıyor. Peeta bana Ay'ı gösteriyor ve hareket ettiğini görmemi sağlamaya çalışıyor. Gecenin sıkıntısı beni içine çekmeden önce, kısa da olsa, bir umut anı yaşıyorum.
Ve sonunda, bana güneşin doğuşunu müjdeleyen sesini duyuyorum. Gözlerimi açınca, yıldızların, şafağın solgun renginde gözden kaybolduklarını görüyorum. Ve tabi Peeta'nm yüzündeki bütün kanın çekildiğini de fark ediyorum... Ne kadar az zamanının kaldığını. Onu bir an önce Capitol'e götürmemiz gerektiğini.
Hâlâ top atılmadı. Sağlam kulağımı boynuza yaslıyorum. Cato'nun belli belirsiz inlemesini duyuyorum.

"Bence artık sona yaklaştı," diyor Peeta. "Katniss, onu vurabilir misin?"
Eğer boynuzun girişine yakınsa, onu vurabilirim. Sanırım bu noktada, onu vurmam merhametli bir hareket bile olabilir.
"Son okum turnikenin içinde," diyorum.
Peeta ceketinin fermuarını açıp, beni serbest bırakıyor. "Bir işe yarasın."
Böylece oku kurtarıp, turnikeyi donmuş parmaklarımla becerebildiğim kadar sıkı bağlıyorum. Kan dolaşımımı sağlamak için ellerimi birbirine sürtüyorum. Boynuzun kenarına gidip, aşağı sarkarken, Peeta'nın düşmemem için beni tuttuğunu hissediyorum.
Loş ışıkta, kanlar içinde yatan Cato'yu görmem birkaç dakikamı alıyor. Sonra bir zamanlar en büyük düşmanım olan et yığını bir ses çıkarıyor. Ağzının nerede olduğunu görüyorum. Sanırım "Lütfen," demeye çalışıyor.
Okumu kafatasma gönderirken, içim intikam değil, acıma duygusuyla titriyor. Peeta beni geri çektiğinde, elimde sadece yayım var. Ok kılıfım artık bomboş.
"Onu vurabildin mi?" diye soruyor.
Top atışı, cevabını veriyor.
"O zaman biz kazandık," diyor duygusuz bir sesle.
"Yaşasın," diye mırıldanıyorum fakat içinde zafer sevincinden eser yok.
Düz arazide bir delik açılıyor ve yer üstlerine kapanırken, geriye kalan muttalar gözden kayboluyorlar.
Bir gökyüzü aracının Cato'nun cesedini almaya gelmesini ve zafer trompetlerinin çalmasını bekliyoruz fakat hiçbir şey olmuyor.
"Hey!" diye hay kırıyorum. "Neler oluyor?" Aldığım tek cevap, yeni güne uyanan kuşların cıvıltısı oluyor.

"Belki de ceset yüzündendir," divor Peeta* "Belki de bi-< zim uzaklaşmamız gerekiyordun"
Hatırlamak için beynimi zorluyorum. Son ölümden sonra, ölü haraçtan uzaklaşılması gerekiyor muydu? Beynim emin olamayacak kadar bulanık. Fakat gecikmenin nedeni başka ne olabilir ki?
"Pekala... Göle ulaşabilir misin?" diye soruyorum.
"Sanırım denemekten başka çarem yok," diyor Peeta. Boynuzun kuyruk kısmından kayıp, yere düşüyoruz. Benim bacaklarım böyle kaskatıyken, Peeta nasıl hareket edebilir ki? Ayağa ilk ben kalkıyorum. İleri geri sallanarak, ona yardım etmeme yeteceğine inandığım bir mesafeye kadar eğiliyorum. Bir şekilde göle ulaşmayı başarıyoruz. Peeta'ya bir avuç soğuk su verdikten sonra, kendim de içiyorum.

Bir alaycı kuş, uyarı ıslığını çalıyor. Bir gökyüzü aracı, Cato'nun cesedini almak üzere alana inerken, gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doluyor. Şimdi artık bizi de alacaklar. Artık eve dönebiliriz.
Fakat yine hiçbir şey olmuyor.
Peeta zayıf bir sesle "Neyi bekliyorlar?" diye soruyor. Turnikeyi çözmem ve göle ulaşmak için harcadığı çaba yarasının yeniden açılmasına neden oluyor.
"Bilmiyorum," diyorum. Bekletilmemizin nedeni her ne olursa olsun, Peeta'nm kan kaybından ölmesine izin veremem. Bir sopa bulmak için ayağa fırlar fırlamaz, Cato'nun zırhından seken oku görüyorum. Bu da, tıpkı diğer ok gibi, işe yarayabilir. Ben oku almaya uzanırken, Claudius Templesmith'in sesi bütün arenayı kaplıyor.
"Yetmiş dördüncü Açlık Oyunları'ran final yarışmacılarına kocaman bir merhaba! Daha önce yapılan revizyon geçersiz kılınmıştır. Kurallar kitabı yeniden incelendiğinde, ya- -rışmadan sadece bir galibin çıkabileceğine hükmedilmiştir,"

diyor. "İyi şanslar... Kader sizden yana olsun!"
Hepsi bu kadar. Kulaklarıma inanamayarak Peeta'ya bakıyorum ve gerçeği anlıyorum. Niyetleri hiçbir zaman ikimizin birden hayatta kalmamızı sağlamak olmadı. Bütün bunlar tarihin en dramatik şovuna imza atmaya karar veren Oyun Kurucuların çevirdiği bir dalavereydi. Ve ben de bir aptal gibi bu yalanı yuttum.
"Şöyle bir düşününce, aslında o kadar şaşırtıcı değil," diyor Peeta. Acı içinde ayağa kalkmasını izliyorum. Sonra bana doğru hamle yapıyor ve sanki ağır çekimle yayınlanan bir görüntüden çıkmış gibi, belindeki bıçağı çekiyor.
Ne yaptığımı anlamadan, oku, yayıma yerleştirip, kalbine nişan alıyorum. Peeta kaşlarını kaldırıyor. O anda bıçağın elinden çıktığını, göle doğru uçtuğunu ve suya düştüğünü görüyorum. Silahımrindirip, geriye doğru bir adım atıyorum. Yüzüm, utançtan -başka neden olabilir ki?- alev alev yanıyor.
"Hayır," diyor. "Yap bunu!" Topallayarak bana doğru geliyor ve okla yayı elime tutuşturuyor.
"Yapamam," diyorum. "Yapmayacağım."
"Yap! Adamlar şu muttaları tekrar üstümüze salmadan ya da bunun gibi bir şey olmadan. Cato gibi ölmek istemiyorum."
"O zaman sen beni vur," diyorum öfkeyle ve silahlan ona uzatıyorum. "Beni öldür, evine dön ve bu gerçekle yaşa!" Bunu söylerken bile, hemen şimdi ve oracıkta ölmenin çok daha kolay olacağını biliyorum.
"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyor Peeta silahları yere atarken. "Pekala... O zaman ben önden giderim." Eğilip bacağındaki sargıyı açıyor ve kanıyla toprak arasında son engeli ortadan kaldırıyor.
"Hayır,"diyorum. "Kendini öldüremezsin." Dizlerimin
*

üstüne çöküp, yarasını yeniden sarmak için umutsuzca çabalıyorum.
"Katniss. Ben böyle olmasını istiyorum." "Beni buraca yalnız bırakamazsın/' diyorum. Çünkü eğer Peeta ölürse, asla eve dönmem. Gerçekten. Bütün hayatımı bu arenada geçirip, kendime bir çıkış yolu bulmaya çabalarım.
"Dinle," diyor beni ellerimden tutup ayağa kaldırırken. "İkimiz de bir galiplerinin oİması gerektiğini biliyoruz. Ve o galip, içimizden sadece biri olabilir. Lütfen... Bunu kabul et. Benim için..." Sonra beni ne kadar sevdiğini, bensiz hayatın nasıl bir cehennem olacağını anlatmaya başlıyor ama ben onu dinlemiyorum çünkü zihnim, biraz önce söylediği bir cümleye takılıp kalıyor.
İkimiz de bir galiplerinin olması gerektiğini biliyoruz.
Evet. Bir galiplerinin olması şart. Bir galip olmazsa, bütün olay, Oyun Kurucularının elinde patlayabilir. Capitol'u hayal kırıklığına uğratmış olurlar. Hatta kameralar, ülke çapındaki bütün ekranlara görüntülerini yansıtırken ağır ve acı verici bir idama kurban gidebilirler.
Fakat Peeta ve ben, aynı anda ölecek omrsak... Ya da öldüğümüzü düşünürlerse...

Parmaklarım kemerime asılı duran keseye kayıyor. Peeta ne yaptığımı görünce bileğime yapışıyor. "Hayır. Buna izin veremem." *

"Güven bana," diye fısıldıyorum. Uzunca bir süre gözlerime baktıktan sonra, elimi bırakıyor. Kesenin ağzını açıp, içinden aldığım bir avuç meyveyi avucuna bırakıyorum. Sonra kendi avucumu dolduruyorum. "Üç deyince..." diyorum.

Peeta öne eğilip, beni öpüyor. "Üç deyince..."

Sırtlarımızı birbirimize yaslayıp, öylece duruyoruz. Boş ellerimiz birbirine kenetleniyor. "Avucunu açıp göster," diyor. "Herkesin görmesini isti-

yorum.

Parmaklarımı açıyorum. Koyu renk orman meyveleri güneşin altında parlıyor. İşaret vermek ve veda etmek için Peeta'nın elini bir kez sıkıyorum. Saymaya başlıyoruz. "Bir." Belki de yanılıyorumdur. "İki." Belki de ikimizin bird°n ölmesi umurlarında olmaz. "Üç." Artık fikrimi değiştirmek için çok geç. Elimi ağzıma götürürken, dünyaya son bir kez bakıyorum. Meyveler dudaklarımın arasından kayarken, trompetlerin sesi duyuluyor.

Ve Claudius Templesmith'in deliye dönmüş sesi, trompet seslerini bastırmak istercesine haykırıyor: "Durun! Durun! Bayanlar, baylar. Size, Yetmiş Dördüncü Açlık Oyunları'nm şampiyonlarını takdim etmekten onur duyarım. Katniss Ever-deen ve Peeta Mellark. 12. Mıntıka'nm haraçları..."

«©©

Ağzımdaki meyveleri tükürüp, geride bir damla bile suyun kalmadığından emin olmak için ceketimin eteğiyle ağzımı siliyorum. Peeta beni göle çekiyor. Her ikimiz de ağzımızı çalkaladıktan sonra, birbirimize sımsıkı sarılıyoruz.

"Hiç yutmadın ya?" diye soruyorum.

Peeta başını sallıyor. "Sen?"

"Sanırım yutsaydım çoktan ölmüş olurdum." Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyorum ancak hoparlörlerden canlı yayınladıkları Capitol halkının tezahüratları arasında ne dediğini duyamıyorum.

Başımızın üstünde bir araç beliriyor ve aşağıya iki merdiven sarkıyor. Fakat benim Peeta'yı bırakmaya hiç ama hiç niyetim yok. Yukarı çıkmasına yardım ederken, kolumu belinden ayırmıyorum. İkimiz de, birer ayağımızı merdivenin ilk basamağına yerleştiriyoruz. Elektrik akımı bizi olduğumuz yere sabitliyor. Bu defa buna memnun oluyorum çünkü aksi takdirde, Peeta'nın uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum. Aşağıya doğru bakınca, kaslarımızın kilitlenmiş olmasına rağmen, hiçbir şeyin Peeta'nın kanamasını durduramadığını görüyorum. Kapı arkamızdan kesilip, akım durunca, Peeta boylu boyunca yere serilip, bilincini kaybediyor.

Ceketini o kadar sıkı kavramışım ki, beni gözyaşları içinde bırakıp, onu götürdükleri zaman, parmaklarımın arasında bir parça siyah kumaş kalıyor. Ameliyat için hazır bekleyen,

steril, beyaz kıyafetler içinde, yüzleri maskeli, elleri eldivenli doktorlar hemen harekete geçiyorlar. Peeta gümüş renkli masanın üstünde o kadar solgun ve hareketsiz ki... Her tarafından tüpler ve hortumlar çıkıyor. Bir an Oyunlar'dan çıkmış olduğumuzu unutuyorum ve doktorları yeni bir tehdit, Peeta'yı öldürmeye azmetmiş muttalar gibi görüyorum. Dehşet içine ona doğru koşuyorum ama beni yakaladıkları gibi, başka bir odaya kapatıyorlar. Aramızda tamamı cam olan bir duvar var. Camı yumruklayıp, avaz avaz bağırıyorum. Arkamdan gelip bana içecek bir şeyler ikram eden Capitol hizmetlisi dışında herkes beni yok sayıyor.

Yüzüm cama yapışık halde yere yığılıyorum. Anlamayan gözlerle elimdeki kristal bardağa bakıyorum. Buz gibi portakal suyuyla dolu bardağın içinde süslü, beyaz bir pipet var. Bu kanlı pasaklı ve yara bere içindeki ellerimle, içleri pislikle dolu tırnaklarımla ne büyük bir tezat oluşturuyor. Kokusu ağzımı sulandırıyor ama büyük bir dikkatle yere bırakıyorum. Bu kadar temiz ve hoş bir şeye güvenecek durumda değilim.

Camın diğer tarafında, derin bir konsantrasyonla kaşlarını çatmış doktorların büyük bir hararetle Peeta'yı iyileştirmeye çalıştıklarını görüyorum. Hortumlardan pompalanan sıvıları, üzeri bana hiçbir şey ifade etmeyen sayı ve ışıklarla kaplı panoyu izliyorum. Tam olarak emin değilim ama galiba, kalbi tam iki kez duruyor.

Kendimi yine evde, maden kazasında umutsuzca yaralanmış o adamı, doğumunun üçüncü gününü yaşayan kadım ya da zatüreeyle baş eden o çocuğu getirdikleri günde hissediyorum. Annemin ve Prim'in yüzlerinde yine o bildik ifade var. Şimdi tam ormana kaçma zamanı. Hasta gidene ve Dikiş'in başka bir köşesinde, tabut çakma işi bitene kadar ağaçların arasına saklanma zamanı. Ancak burada, aracın duvarları arasında ve ölmek üzere olanların sevdikleri insanları bırakmayan o duyguda kısılıp kaldım. Kimbilir kaç defa onları bizim mutfak masasının çevresinde kara kara düşünürken

görmüşümdür? Kimbilir kaç defa "Neden gitmiyorlar ki? Neden kalıp, seyrediyorlar?" diye merak etmişimdir.

Şimdiyse cevabı biliyorum. Çünkü başka seçenekleri yoktur.

Sadece birkaç santim öteden dik dik bana bakan o yüzü fark ettiğim zaman irkiliyorum ve hemen sonra, bunun kendi yüzümün cama yansıması olduğunu görüyorum. Vahşi gözler, çukur yanaklar, saçlarım adeta yapağıya dönüşmüş. Kudurmuş. Vahşileşmiş. Deli. İnsanların benimle aralarına güvenli bir mesafe koymaya çalışmalarına şaşmamak gerekir.

Bir süre sonra, araç Eğitim Merkezi'nin çatısına iniyor. Peeta'yı götürüyorlar ama beni camın arkasında bırakıyorlar. Cama vurmaya ve çığlıklar atmaya başlıyorum. Ve samrım o anda pembe saçlar görüyorum. Bu, Effie olmalı. Beni kurtarmaya geliyordur. Ve tam o anda sırtıma bir iğnenin saplandığını hissediyorum.

Uyandığım zaman önce hareket etmeye korkuyorum. Bütün tavan, sarı ışıklarla kaplı. Görebildiğim kadarıyla içinde yatağımdan başka hiçbir şeyin olmadığı bir odadayım. Görünürlerde herhangi bir kapı ya da pencere yok. Havada keskin bir antiseptik kokusu var. Sağ kolumdan, arkamdaki duvara kadar uzanan bir yığın hortum çıkıyor. Çıplağım fakat çarşaf tenime iyi geliyor. Çekingen bir tavırla sağ elimi örtünün üstüne kaldırıyorum. Sadece temizlenmekle kalmamış, tırnaklarım da düzeltilip, biçimlendirilmiş. Yaralarım biraz yatışmış gibiler. Yanaklarıma, dudaklarıma, kaşımın üstündeki buruşuk yara izine dokunuyorum. Ellerimi ipeksi saçlarımda gezdirirken donup, kalıyorum. Büyük bir hevesle, saçımı sol kulağımın dibinde fışırdatıyorum. Hayır, bir ilüzyon değilmiş. Yeniden duyabiliyorum.

Kalkıp oturmaya çalışıyorum fakat belimi saran geniş bir bant, birkaç santimden fazla kalkmama izin vermiyor. Bu fiziksel engellenme paniğe kapılmama neden oluyor. Kalçalarımı oynatarak zorla kalkmaya çalışırken, duvarm bir kısmı

kayarak açılıyor ve içeriye elinde bir tepsiyle, kızıl saçlı Avox kızı giriyor. Onu görünce sakinleşiyorum ve kaçmaya uğraşmaktan vazgeçiyorum. Ona binlerce soru sormak istiyorum ama bu yakınlığın kıza zarar vermesinden korkuyorum. Çok yakından izlendiğim aşikar. Tepsiyi kucağıma bırakıp, beni oturur pozisyona getirecek birkaç düğmeye basıyor. Yastıklarımı düzeltirken, tek bir soru sorma riskini alıyorum. Gizli bir şey yaptığımızı düşünmemeleri için, çatlak sesimin el ver-diğince yüksek sesle soruyorum. "Peeta yaşıyor mu?" Kız başını sallıyor ve elime bir kaşık tutuşturuyor. Bunu yaparken, dostça bir sıcaklık hissediyorum.

Sanırım bu kız ölmemi hiç istememiş. Ve Peeta hayatta kalmayı başarmış. Tabii ki başarmıştır. Bütün bu pahalı makinelerin, araç gereçlerin arasında... Yine de kız doğrulayana kadar emin olamamıştım.

Avox çıkarken, kapı arkasından sessizce kapanıyor. Ben iştahla tepsiye dönüyorum. Bir kase çorba, birazcık elma püresi ve bir bardak su... Hepsi bu mu7 diye düşünüyorum. Eve hoşgeldin yemeğimin b-i^-^ daha şatafatlı olması gerekmez miydi? Fakat, bu cılız yameği bitirmekte bile güçlük çekiyorum. Midem bir l_;3C£.ne boyutuna inmiş sanki. Ne zamandır baygın olduğumu merak ediyorum çünkü arenadaki son sabah, sağlam bL J.P.-'_V altı etmeK konusunda hiç zorluk yaşamamıştım. G^AS.C.-. yarışmar _.\ sona ermesiyle galibin halka takdim ed^-vesi .-yasında birkaç gün olur. Bu arada, açlıktan ölmek üzere, yuvan ya da perişan haldeki insan

kalıntısını bir araya getirmek için fırsat yaratırlar. Cinna ve Portia bir yerlerde halkın online çıktığımızda giyeceğimiz kıyafetleri hazırlamakla meşgul olmalılar. Haymitch ve Effie ise bir taraftan sponsorlarımız için verilecek daveti ayarlarken diğer taraftan da son mülakatlarımız için soruları gözden geçiriyorlardır. 12. îvfmtıka'da ise tam bir kaos yaşandığından eminim; Peeta ve benim için eve hoşgeldiniz kutlamalarının hazırlıkları tamgaz gidiyordur. Bu işi en son otuz sene kadar önce yaptığımız dü-

şünülürse, heyecanın büyüklüğünü anlamak hiç zot^değil.

Ev! Prim ve annem! Gale! Prim'in huysuz kedisini düşü^ nünce bile gülümsüyorum. Yakında evde olacağım.

Bu yataktan bir an önce çıkmak istiyorum. Peeta ve, Cinna'yı görmek, neler olup bittiğini öğrenmek... Hem neden çıkmayacakmışım? Kendimi gayet iyi hissediyorum. Fakat, belimdeki banttan kurtulmaya çalışırken, hortumlardan birinden, damarıma soğuk bir sıvının aktığını hissediyorum ve hemen o anda bilincimi kaybediyorum.

Bu iş bir süre daha böyle sürüp gidiyor. Uyanıyorum, bir şeyler yiyorum ve her ne kadar kaçmaya yeltenme dürtümü güçbela bastırsam da, kendimden geçiyorum. Tuhaf ve sonu gelmeyen bir alacakaranlık içindeyim. Sadece birkaç şeyi algılayabiliyorum. O ilk günden sonra, kızıl saçlı Avox kızı bir daha hiç görünmedi. Yara izlerim hızla kayboluyor. Hayal mi görüyorum? Yoksa gerçekten bir erkeğin bağırdığını mı duyuyorum? Capitol aksanıyla değil, evden aşina olduğum daha kaba bir vurguyla. Elimde değil, birinin beni aradığı düşüncesinden kurtulamıyorum.

Ve sonunda, nihayet, sağ kolumdaki bütün hortumların çıkarıldığı ve tamamen kendime geldiğim o an geliyor. Beni yatağa bağlayan bantım da çıkarılmış, artık özgürce hareket edebiliyorum. Doğrulmaya çalışıyorum ama bakışlarım ellerime kilitleniyor. Tenim neredeyse kusursuz denecek kadar güzelleşmiş; pürüzsüz ve ışıl ışıl. Sadece arenada oluşan yara izleri değil, seneler boyunca avlanırken edindiğim bütün yara bereler, geriye en ufak biz iz bırakmadan kaybolup, gitmişler. Alnım saten gibi pürüzsüz. Baldırımdaki yanığı bulmaya çalışıyorum ama en ufak bir eser kalmamış.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtırken, beni taşıyıp taşımayacaklarından endişeliyim. Fakat onları son derece güçlü ve sağlam buluyorum. Yatağımın ayakucunda beni, yüzümü buruşturmama neden olan bir kıyafet bekliyor. Bu, hepimizin, arenada giydiğimiz kıyafetin aynısı. Bir süre, kıyafete beni ısı-

racakmış gibi baktıktan sonra, takımımın karşısına bu kıyafetle çıkacağımı hatırlıyorum.

Bir dakikadan kısa bir sürede giyinip, göremesem de kapı olduğundan emin olduğum duvarın önüne dikiliyorum. Duvar, aniden kayarak açılıyor. Başka hiçbir kapı yokmuş gibi görünen, geniş ve boş bir hole adım atıyorum. Mutlaka bir kapı ve o kapının arkasında da Peeta olmalı. Şimdi artık bilincim yerine geldiği ve hareket edebilir durumda olduğum için, Peeta konusunda her an biraz daha endişeleniyorum. İyi olmalı. Yoksa Avox kızı o işareti yapmazdı. Ancak onu kendi gözlerimle görmem gerek.

"Peeta!" diye sesleniyorum çünkü sorabileceğim kimse yok. Cevap olarak kendi adımı duyuyorum ama bu Peeta'nm sesi değil. Bu bende önce bir kızgınlık sonra da heves uyandıran bir ses. Effie!

Döndüğüm zaman, onları -hepsini- holün sonundaki büyük odada görüyorum. Effie, Haymitch ve Cinna. Ayaklarım, hiç tereddüt etmeden harekete geçiyor. Belki de şampiyon dediğiniz -özellikle bu görüntülerin kaydedildiğini düşünerek-daha kontrollü davranmalı, üstünlük taslamak ama benim umurumda değil. Onlara doğru koşuyorum ve kendimi bile şaşırtacak bir .hareket yaparak önce Haymitch'i kucaklıyorum. Kulağıma "İyi iş çıkardın, tatlım," diye fısıldarken, sesi hiç ama hiç alaycı değil. Effie'nin gözleri dolu dolu. Saçlarımı okşuyor ve herkese bizim gerçek birer inci olduğumuzu anlattığını söylüyor. Cinna bana sımsıkı sarılıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sonra Portia'run onlarla birlikte olmadığını fark ediyorum; içime tuhaf bir his doluyor.

"Portia nerede? Peeta'yla mı? Peeta iyi mi? Yani hayatta mı?"

"Gayet iyi. Sadece ikinizi canlı yayında, törende buluşturmak istiyorlar," diyor Haymitch.
"Ah... Demek o kadar," diyorum. Peeta'nm öîmüş olmasından duyduğum korku geçip gidiyor. "Sanırım ben bile o sahneyi görmek isterdim."

"Haydi, Cinna'yla git," diyor Haymitch. "Seni hazırlaması gerek."
Cinna'yla yalnız kalıp, koruyucu kolunu omuzumda hissetmek beni rahatlatıyor. Cinna beni kameralardan uzaklaştırıp, birkaç geçitten geçirdikten sonra bir asansöre bindirip, Eğitim Merkezi'nin lobisine götürüyor. Demek ki hastane bölümü yerin çok altındaymış—hatta haraçların düğüm ve mızrak atma egzersizleri yaptıkları spor salonundan bile daha aşağıda. Lobinin pencereleri karartılmış; birkaç koruma nöbet tutuyor. Onlardan başka hiç kimse bizim haraç asansörüne bindiğimizi görmüyor. Ayak seslerimiz boş mekanda yankılanıyor. On ikinci kata çıkarken, bir daha geri dönmeyecek haraçların yüzleri gözümün önünde beliriyor; göğsümde bir yanma hissediyorum.
Asansörün kapısı açılınca, Venia, Flavius ve Octavia çevremi sarıyorlar. O kadar hızlı ve o kadar büyük bir heyecanla konuşuyorlar ki ne dediklerini anlamakta güçlük çekiyorum. Ancak duygularını algılamak hiç zor değil. Beni gördüklerine gerçekten çok mutlular, her ne kadar Cinna'yı görmekle aynı şey olmasa da ben de onları gördüğüme seviniyorum. -Bu daha çok, bir hayli zorlu bir günün sonunda, evinize döndüğünüzde, sizi gördükleri için heyecandan fır dönen evcil hayvanlar karşısında kapılacağınız bir duygu.
Beni yemek odasına götürüyorlar. Her ne kadar porsiyonlarımın sıkı kontrolü devam etse de, gerçek bir yemek -rosto, bezelye ve yumuşacık çörekler- yiyorum. İkinci porsiyon taleplerim geri çevriliyor.
"Hayır, hayır, hayır," diyor Octavia. "Midendekileri sahnede çıkarmanı istemiyorlar." Fakat yanımda olduğumu göstermek için bana el altından bir çörek daha uzatıyor.
Odama dönüyoruz. Cinna bir süreliğine ortadan kaybolurken, hazırlık ekibi beni hazırlamaya başlıyor.
Flavius bana gıptayla bakarak "Ah, sana komple vücut cilası yapmışlar," diyor. "Teninde en ufak bir pürüz kalmamış, baksana."

Ancak aynadaki yansımama baktığım zaman tek görebildiğim, sıskalığım oluyor. Arenadan çıktığımda daha kötü durumda olduğumu biliyorum ama resmen kaburgalarım sayılıyor.
Duşumu hazırlıyorlar. İşim bittiği zaman, saçlarımı, tırnaklarımı, makyajımı yapıyorlar. Sürekli konuştukları için benim nadiren cevap vermem gerekiyor. Bu bana iyi geliyor aslında çünkü çok konuşkan bir havada değilim. Çok komik, çünkü hiç susmadan Oyunlar'dan bahsederken, önemli bir olay olduğunda nerede olduklarını, neler yaptıklarını ve ne hissettiklerini anlatıp duruyorlar. "Hâlâ yataktaydım!" "Kaşlarımı daha yeni boyatmıştım!" "Yemin ediyorum, az kalsın bayılacaktım." Her şey onlarla ilgili sanki. Arenada ölen kızları ve çocukları düşünen yok.
12 Mıntıka'da Oyunlar'dan bu şekilde bahsetmeyiz. Dişe-rimizi sıkıp, seyrederiz çünkü yayın sona erdiği anda işimizin başına dönmemiz beklenir. Hazırlık ekibimden nefret etmemek için konuştukları şeylerin büyük kısmını duymazdan geliyorum.
Cinna kollarında, altın sarısı bir tuvaletle geri geliyor.
"Ne o? Ateşli kız imajından vazgeçtin mi yoksa?" diye soruyorum.
"Sen söyle," diyerek elbiseyi başımdan geçiriyor. Açlığın vücudumdan çaldığı kıvrımları gizlemek için göğüs kısmına eklenen takviyeleri hemen fark ediyorum. Elim göğsüme gidiyor; kaşlarım çatılıyor.
"Biliyorum," diyor Cinna bana itiraz fırsatı bırakmadan. "Ancak Oyun Kurucular seni estetik ameliyatla değiştirmek istediler. Haymitch'in bu konuda ciddi bir savaş vermesi gerekti. Ancak bu şekilde uzlaşabildiler." Beni aynaya bakmadan durduruyor. "Bekle. Ayakkabıları unutma." Venia ayağıma bir çift düz deri sandalet geçiriyor. Dönüp aynaya bakıyorum.
Hâlâ 'alevler içindeki kız'im. İncecik kumaş, adeta ışıldı-

vat*

yor. Havadaki en ufak hareket bile elbisemi dalgalandırıyor. Bunun yanında, araba kostümüm fazla hoppa, mülakat elbisem ise fazla zorlama kalıyor. Üzerimdeki bu tuvaletle, adeta mum ışığı giymişim gibi bir ilüzyon yaratıyorum. Cinna, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Sanırım şu ana kadar ki en güzel kostüm bu," diyorum. Gözlerimi ışıklar saçan kumaştan ayırmayı başarınca, yeni bir sürprizle daha karşılaşıyorum. Saçlarım, sadece bir saç bandıyla tutturulup, omuzlarımdan aşağı serbest bırakılmış. Makyaj yüzümün çukurlarını doldurup, çehreme sert çizgiler katmış. Tırnaklarımda açık renk bir cila parlıyor. Kolsuz elbise, belime değil, göğüs kafesimin altına oturuyor ve bollaşa-rak dizlerime kadar iniyor. Ayağımda yüksek topuklu pabuçlar olmadığı için, gerçek endamım ortaya seriliyor. En basit ifadesiyle, bir kız gibi görünüyorum. Küçük bir kız. En çok on dördünde. Masum. Zararsız. Evet. Henüz Oyunlar'ı yeni kazandığım düşünülürse, Cinna'nın böyle bir fikir üretmesi gerçekten çarpıcı.

Görüntümün büyük bir hassasiyetle hesaplandığını hissediyorum. Cinna'nm tasarladığı hiçbir şey keyfi değil. Bunu neden yaptığını anlamaya çalışırken, dudağımı ısırıyorum.

"Ben... Biraz daha sofistike görünürüm sanıyordum," diyorum.

Büyük bir dikkatle, "Böylesi Peeta'nın daha çok hoşuna gider diye düşündüm," diyor.

Peeta mı? Hayır, bunun onunla bir ilgisi yok. Her şey Capitol, Oyun Kurucular ve seyircilerle ilgili. Her ne kadar Cinna'nın tasarımını tam olarak çözemesem de, bu bana Oyunlar'm henüz sona ermediğini hatırlatıyor. Sevecen cevabının altında, bir uyarı seziyorum. Sanki, diğer ekip üyelerinin önünde açıkça belirtemeyeceği bir şeyi ifade etmeye çalışıyor.

Eğitim aldığımız kata inmek üzere asansöre biniyoruz. Galibin ve destek takımının sahnenin altından yükselerek,

halkın önüne çıkması gibi bir âdet var. Önce hazırlık ekibi, arkasından eskort, stilist, akıl hocası ve nihayet galip. Bu sene, iki galip de aynı eskortu ve akıl hocasını paylaştıkları için, her şeyin yeniden düşünülmesi gerekmiş. Kendimi sahnenin altında, çok az aydınlatılmış bir alanda buluyorum. Beni yukarı taşıması için yepyeni bir metal plaka yerleştirilmiş. Hâlâ küçük talaş yığınları görmek ve taze boya kokusunu almak mümkün. Cinna ve hazırlık ekibi kıyafetlerini çıkarıp, özel kostümlerini giyiyor ve yerlerini alıyorlar. Tek başıma kalıyorum. Loş ışıkta, biraz ilerideki bir paravanı seçiyorum; Peeta o paravanın arkasında olmalı.

Kalabalıktan o kadar müthiş bir uğultu yükseliyor ki, Haymitch'i koluma dokunduğu ana kadar fark etmiyorum. Sanırım hâlâ arenanın etkisi üzerimden atamadığım için, ir-kiliyorum.

"Sakin ol, benim," diyor. "Dur da sana bir bakayım." Kollarımı iki yana açıp, bir tur dönüyorum. "Fena değil," diyor.

Aman aman bir iltifat alamıyorum. "Ama?" diye soruyorum.

Haymitch'in bakışları durduğum zemine kayıyor ve sanki bir karar alıyor. "Hiç," diyor. "Şans için kucaklaşmaya ne dersin?"

Pekala. Bu Haymitch için biraz tuhaf bir istek ama ne de olsa, biz kazandık. Belki de şans için sarılmak da âdettendir. Fakat kollarımı boynuna doladığım anda sarılışına hapsoldu-ğumu hissediyorum. Alçak sesle ve çok hızlı bir şekilde kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Saçlarım dudaklarını gizliyor.

"Dinle beni. Başın belada. Söylenene göre, Capitol, arenada onları zor durumda bırakmana çok sinirlenmiş. Tahammül edemeyecekleri tek şey birilerinin onlara gülmesi ve Panem'in alay konusu olmaktır," diyor.

İçimi müthiş bir korku kaplarken, yüzüm açıkta olduğu için, sanki Haymitch çok güzel bir şey söylüyormuş gibi, gülümsüyorum. "Yani?"

"Tek savunman, deli gibi aşık olduğun için ne yaptığını bilmediğin olabilir." Haymitch geri çekilip, saçımdaki bantı düzeltiyor. "Anladın mı, tatlım?" Herhangi bir şey söylemiş olabilir.

"Anladım," diyorum. "Peeta'ya da aynı şeyi söyledin mi?"

"Benim söylememe gerek yok. Peeta zaten o noktaya çoktan ulaşmış."

"Benim ulaşmadığımı mı sanıyorsun?" Cinna'nm boynuna tutturduğu kırmızı papyonu düzeltiyorum.

"Ne sandığımı ne zamandan beri önemsiyorsun? Artık yerlerimizi alsak iyi olacak." Haymitch beni metal çemberin içine sokuyor. "Bu senin gecen tatlım. Tadını çıkar." Beni alnımdan öpüp, karanlığın içinde kayboluyor.

Dizlerimin titrediğini saklayabilmek için, daha uzun olmasını dilediğim eteğimi çekiştiriyorum. Sonra bunun hiçbir faydasının olmadığını anlıyorum. Çünkü bütün bedenim, yaprak gibi titriyor. Umarım heyecanım yatışınca, titremem de geçer. Ne de olsa, bu benim gecem.

Sahnenin altındaki rutubetli ve küflü koku beni boğmaya başlıyor. Sırtımdan aşağı buz gibi bir ter inerken, başımın üstündeki tahtaların üstüme yıkılacağı ve beni diri diri gömeceği korkusunu bir türlü aşamıyorum. Arenadan ayrılırken, trompetler çaldığında, güvene kavuşmuş olmam gerekirdi. Ve sonrasında güvende olmam. Hayatımın sonuna kadar. Fakat, eğer Haymitch'in söyledikleri doğruysa -ki yalan söylemesi için hiç bir neden yok- o zaman, hayatım boyunca, hiç bu kadar tehlikeli bir yerde olmadım demektir.

Bu, arenada avlanmaktan beter bir şey. Orada, sadece ölebilirdim. Nokta. Fakat burada, Haymitch'in önerdiği aşktan gözü kör olmuş kız senaryosunun altından kalkamazsam, Prim, annem, Gale ve 12. Mıntıka'da önemsediğim herkes, cezalandırılma tehditiyle karşı karşıya kalacak.
Yani, aslında hâlâ şansım var. İşin komik tarafı, arenada

o meyveleri ortaya çıkarırken, tek düşündüğüm Oyun Kurucuların zekasını alt etmekti. Bu davranışımın Capitol'e nasıl yansıyacağı aklıma dahi gelmemişti. Ancak Açlık Oyunları, Capitol'ün en güçlü silahıdır ve kimsenin o silahı alt etmemesi gerekir. Şimdi Capitol en başından beri kontrolün ellerinde olduğunu göstermek isteyecektir. Sanki, çifte intihara kadar, bütün olayı kendileri kurgulanmışlar gibi. Ve bunu ancak ben de onlarla birlikte hareket edersem başarabilirler.

Ve Peeta. Eğer bu iş yolunda gitmezse, Peeta da zarar görecek. Haymitch'e Peeta'nın durumdan haberdar olup olmadığını, onun da delicesine aşık biri gibi davranması gerektiğini bilip bilmediğini sorduğumda ne demişti?

"Benim söylememe gerek yok. Peeta zaten o noktaya çoktan ulaşmış."

Bu, Oyunlar'da bir kez daha benden önde düşünüp içinde olduğumuz tehlikeyi sezdiği anlamına mı geliyor? Yoksa... Zaten deli gibi aşık olduğu anlamına mı? Bilmiyorum. Ben daha Peeta'ya olan hislerimi ayıklamaya başlamış değilim. Her şey o kadar karmaşık ki? Neleri Oyunlar'm bir parçası olarak yaptım? Neyi Capitol'e duyduğum öfkeden? Ya da 12. Mıntıka'dan nasıl görüneceği endişesini taşıdığım için? Yoksa her şeyi, doğru olanı yapmak adına mı yaptım? Ya da Peeta'yı gerçekten önemsediğim için?

Bunlar, eve döndüğümde, ormanın huzurlu ve barışçıl ortamında, kimse beni seyretmezken çözmem gereken sorular. Burada, bütün gözler üzerime çevrilmişken, işin içinden çıkamam. Ancak kimbilir o lükse kavuşmam daha ne kadar sürecek? Ve şimdi, Açlık Oyunları'nın en tehlikeli kısmına adım atmak üzereyim.

«o©

Marş kulaklarımda çınlıyor. Sonra Caesar Flickerman'm seyircileri selamladığını duyuyorum. Şu andan itibaren, bütün kelimeleri doğru yerde kullanmanın ne kadar hayati bir önem taşıdığının farkında mı acaba? Öyle olmalı. Bize yardım etmek isteyecektir. Hazırlık takımları takdim edilirken, kalabalıktan müthiş bir alkış yükseliyor. Flavius, Venia ve Octavia'nm oradan oraya zıplayıp, komik selamlar verdiklerini görür gibiyim. Hiçbir şeyden haberlerinin olmadığına bahse girebilirim. Ardından Effie takdim ediliyor. Bu anı ne çok bekledi! Umarım tadını çıkarıyordur çünkü her ne kadar zaman zaman yanılsa da, bazı konularda çok keskin içgüdüleri var. Nasıl bir tehlike içinde olduğumuzu sezdiğinden eminim. Portia ve Cinna da çok büyük alkış alıyorlar. Bundan doğal bir şey olamaz çünkü gerçekten, özellikle sebep oldukları o göz alıcı başlangıç sayesinde, müthiş bir işe imza attılar. Şimdi, Cinna'nın bu akşam için neden böyle bir elbise seçtiğini anlıyorum. Olabildiğince küçük bir kız gibi ve masum görünmeye ihtiyacım olacak. Haymitch sahnede belirince, neredeyse beş dakika sürecek bir alkış ve tezahürat yağmuru başlıyor. Ne de olsa bir ilki başardı. Bir değil, iki haracı hayatta tutmayı

başardı. Beni zamanında uyarmamış olsaydı ne olurdu? Farklı mı davranırcum? Capitol'ü, orman meyveleriyle alt ettiğim o anla böbürlenir miydim? Hayır, hiç sanmıyorum. Fakat şu

anda olmam gerekenden çok daha az ikna edici olabilirdim. Ve işte o an geldi. Plakanın beni sahneye yükselttiğini hissedebiliyorum.

Gözleri kör eden ışıklar... Kulakları sağır eden alkışlar ve uğultular... Sonra birkaç metre ötede, Peeta'yı görüyorum. Çok temiz, sağlıklı ve güzel görünüyor; onu tanımakta güçlük çekiyorum. Ancak gülümsemesi çamurların arasında da, Capitol'de de aynı. O gülümsemeyi gördüğüm anda hemen birkaç adım atıp, kendimi Peeta'nm kollarına bırakıyorum. Dengesini kaybeder gibi oluyor. İşte o anda elindeki ince, metal çubuğun bir tür baston olduğunu fark ediyorum. Toparlanıyor ve seyirciler kendilerinden geçerken, birbirimize sımsıkı sarılıyoruz. Peeta beni öpüyor ve ben sürekli olarak 'Biliyor musun?' diye düşünüyorum. Ne büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkında mısın? On dakika kadar sonra, Caesar Flickerman, "şova devam edebilmek için Peeta'nm omzuna dokunuyor. Bilerek ya da bilmeyerek, Peeta hedefi bir kez daha tam on ikiden vuruyor.

Nihayet, Haymitch bizi ayırıyor ve nazik tavırlarla bizi, galip koltuğuna yönlendiriyor. Bu, normalde tek kişilik, oymalı bir koltuktur. Galip gelen haraç, buraya oturup, Oyunlar'm en önemli anlarını izler. Ancak biz iki kişi olduğumuz için, Oyun Kurucular bize, yumuşacık ve kabarık, kadife bir kanepe getirmişler. Bu, annemin aşk koltuğu diye niteleyeceği türden, küçük bir kanepe. Peeta'ya, neredeyse kucağına çıkacak kadar yakın oturuyorum. Ancak Haymitch'in yüzündeki ifadeden bunun yeterli olmayacağını anlıyorum. Sandaletlerimi çıkarıp, ayaklarımı altıma topluyor, başımı ise Peeta'nm omzuna gömüyorum. Kolu, otomatik bir hareketle beni sarıyor. Kendimi ısınmak için ona sokulduğum mağaraya dönmüş gibi hissediyorum. Peeta'nm gömleği benim elbisemle aynı kumaştan yapılmış, ancak altına siyah bir pantolon giymiş. Ayağında sağlam görünüşlü siyah çizmeler var. Keşke Cinna

da bana benzer bir şeyler giydirseydi. Bu minnacık elbise içinde kendimi savunmasız hissediyorum. Ama sanırım vermeye çalıştığı mesaj buydu.

Caesar Flickerman birkaç espri daha yap^'or. Ardmaan gösteri zamanı geliyor. Program tam üç saat sürecek ve bütün Panerri tarafından izlenme mecburiyeti var. Işıklar kararıp, ekranda mühür belirirken, bunu yapmaya hiç hazır olmadığımı hissediyorum. Yirmi iki haracın ölümlerini seyretmek istemiyorum. Bu ölümlere bir defa şahit olmak yetti de arttı bile. Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor; içimde müthiş bir kaçma isteği baş gösteriyor. Diğer galipler buna -hem de tek başlarına- nasıl katlanabildiler acaba? Özet yayın boyunca, ekranın köşesindeki bir kutucukta galibin tepkileri gösteriliyor. Önceki seneleri hatırlıyorum. Bazı yüzlerde zafer ifadesi olurdu; yumruklar havayı ve göğüsleri döverdi. Çoğu sadece şaşkın bakardı. Tek bildiğim, beni bu aşk koltuğunda tutan tek şeyin, Peeta'nm omzuma attığı kolu ve elimi tutan eli olduğu. Tabii ki, bizden önceki galipler, Capitol tarafından yok edilme riskiyle karşı karşıya değillerdi.

Birkaç haftayı, üç saatlik bir zaman dilimine sıkıştırmak büyük marifet doğrusu. Özellikle de ortalıkta onlarca kamera olduğu düşünülürse. Görüntüleri bir araya getiren kişilerin, ne tür bir hikaye anlatacaklarına önceden karar vermeleri gerekiyor. Bu sene, ilk defa bir aşk hikayesi anlatılıyor. Peeta'yla benim kazandığımızı ben de biliyorum fakat bana sorarsanız, daha en başından itibaren bize gereğinden fazla zaman ayrılıyor. Gerçi buna memnunum. Zira, bu sayede, Capitol'u ters köşeye yatırmama gerekçe olarak öne süreceğim delicesine aşık genç kız bahanesi desteklenmiş oluyor. Ayrıca, böyle giderse, ölümleri çok uzun süre izlememiz gerekmeyecek.

Programın ilk yarım saatlik kısmı, arena öncesi olaylara, toplama kuraları, Capitol'deki resmi geçit, eğitim puanları-

mız ve mülakatlarımıza ayrılmış. Ekranda beliren yüzlerin hemen hepsi artık ölü olduğu için, görüntülere neşeli sayıla-bilecek bir müziğin eşlik etmesi durumu iyice berbat bir hale sokuyor.

Arenaya çıkışımızdan sonra, kan banyosuna ayrılan geniş zamanının ardından, ekrana dönüşümlü olarak ölümler ve bizden görüntüler yansıyor. Aslında daha çok Peeta'yı görüyoruz çünkü bu aşk hikayesini onun omuzladığma hiç şüphe yok. Şimdi, seyircilerin daha önce gördüğü şeyleri ben de görebiliyorum. Peeta'run Kariyerleri benim hakkımda nasıl yanlış yönlendirdiğini, arı kovanı olayının yaşandığı ağacın altında sabaha kadar gözünü kırpmadan nöbet tuttuğunu, kaçmama imkan yaratmak için Cato'yla nasıl dövüştüğünü, o çamur batağının içinde yatarken bile; uykusunda benim adımı fısıldadığını. Buna karşılık ben kalpsiz bir görüntü sergiliyorum: Ateş toplarından ustalıkla kaçıyor, ağaçtan aşağı kovan atıyor, erzakları havaya uçuruyorum. Ta ki Rue'nun peşine düşene kadar. Rue'nun ölümünü hiç kesmeden yayınlıyorlar: Mızrağın saplanmasını, benim onu kurtarma çabalarımı, 1. Mıntıka'daki çocuğun boynunu delen okumu ve Rue'nr \ son nefesini kollarımın arasında verişini. Ve o şarkı. Şark '.am bütün notalarım söyleyebiliyorum. Sanki içimde bir /ler kapanıyor ve hiçbir şey hissetmeyecek kadar uyuşu-jrum. Başka bir Açlık Oyunları'ndaki yabancıları seyreder gibiyim. Buna rağmen, Rue'yu çiçeklerle kapladığım kısmı es geçtikleri gözümden kaçmıyor.

Doğru ya... O hareketim de başkaldırı kokuyordu.

Aynı mıntıkadan iki haracın hayatta kalabileceğinin ilan edilmesiyle, olaylar lehime çevriliyor. Peeta'run^adını haykırdıktan sonra, ellerimle ağzımı kapatıyorum. Daha önce Peeta'ya karşı kayıtsız bir görüntü çizmişsem bile, durumu telafi eder hale geliyorum. Onu buluyor, sağlığına kavuşması

için elimden geleni yapıyor, ilaç bulmak için ziyafete gidiyor ve öpücüklerimi esirgemiyorum. Objektif olarak bakınca mut-taların ve Cato'nun ölümünün dehşet verici olduğu doğru. Fakat ben, o görüntüleri de hiç tanımadığım insanların başına gelen bir şeyi izler gibi izliyorum.

Ve sonra, orman meyveleri zamanı geliyor. İzleyicilerin hiçbir şey kaçırmamak isteğiyle, birbirlerini susturduklarını görüyorum. Film yapımcıları, programı, zaferimizin ilanı yerine, benim gökyüzü aracının cam duvarını döverek, Peeta'nın adını haykırdığım sahneyle kapatırken, büyük bir minnet duyuyorum.

Hayatta kalmak adına, bu gece yaşadığım en güzel an bu oluyor.

Bir kez daha marş yankılanırken, ayağa kalkıyoruz. Başkan Snow, hemen arkasında, bir yastığın üzerine yerleştirilmiş tacı taşıyan küçük kızla, sahneye çıkıyor. Yastığın üstünde tek bir tacın olması seyirciler arasında kargaşaya neden oluyor: Tac kime verilecek acaba? Fakat Başkan, tacı ortadan ikiye ayırıyor. îlk parçayı, Peeta'nın alnına yerleştirirken gülümsüyor. İkinci parçayı bana takdim ederken de gülümsemeye devam ediyor; fakat bakışları, en az bir yılamnki kadar soğuk ve bağışlamaktan uzak.

İşte o zaman, her ikimizin de meyveleri yememize ramak kalmasına rağmen, fikir benden çıktığı için, kabahatin de bana ait olduğunu anlıyorum. Kışkırtıcı olan benim. Cezalandırılması gereken de...

Bunu yeni selamlar ve alkışlar izliyor. Kolumun, izleyicileri selamlamaktan kopma noktasına geldiğini düşündüğüm bir anda, Caesar Flickerman, nihayet, izleyicilere iyi geceler diliyor ve ertesi gün, son mülakatları izlemek üzere ekran başında olmalarını hatırlatarak -sanki başka şansları varmış gibi-programı kapatıyor. , :

Peeta'yla birlikte, Zafer Ziyafeti için Başkan'm konutuna sürükleniyoruz. Ancak, bizimle bir fotoğraf çektirmek için, neredeyse birbirlerini dirsekleyen Capitol'un resmi görevlileri ve cömert sponsorlar arasında, hemen hemen hiçbir şey yemeye fırsat bulamıyoruz. Sürekli yeni -ve hepsi de sırıtan- yüzlerle tanışıyor ve gecenin sonuna doğru zehirlenme noktasına geliyoruz. Arada sırada, Haymitch'le -bu bana güven veriyor- ya da Başkan'la -bu beni ürkütüyor- göz göze geliyorum. Fakat gülmekten, insanlara teşekkür etmekten ve fotoğraflarım çekilirken gülümsemekten bir an bile vazgeçmiyorum. Ve tabi Peeta'nm elini hiç ama hiç bırakmıyorum.

Eğitim Merkezi'nin on ikinci katma kapağı attığımız zaman, nihayet Peeta'yla iki çift laf edebileceğimizi sanıyorum. Fakat, Haymitch onu Portia'vla birlikte, mülakat için kıyafet ayarlamaya gönderiyor ve bana odamın kapısına kadar bizzat eşlik ediyor.
"Neden onunla konuşamıyorum?" diye soruyorum.

"Eve döndüğümüzde konuşacak çok vaktiniz olacak," diyor. "Git, yat. Saat ikide canlı yayın var."

Haymitch'in müdahalesine rağmen, Peeta'yla baş başa konuşmak konusunda kararlıyım. Birkaç saat boyunca yatağımda bir o yana, bir bu yana dönüp durduktan sonra, sessizce koridora çıkıyorum. İlk aklıma gelen, çatıya bakmak oluyor ama çatıda kimseyi bulamıyorum. Hatta dün geceki coşkulu kutlamanın ardından sokaklar bile bomboş. Yatağıma dönüp, bir süre daha uzanıyorum fakat sonunda dayanamayıp, doğruca odasına gitmeye karar veriyorum. Fakat kapının tokmağını çevirmeye kalkınca, kapımın dışarıdan kilitlenmiş olduğunu fark ediyorum. Önce Haymitch'ten şüpheleniyorum ama sonra içim, Capitol'un beni izliyor ve sınırlamaya çalışıyor olduğuna bir derin bir korkuyla doluyor. Açlık Oyunları başladığından beri, hiçbir zaman kaçma şansım olmadı. Fakat

içinde bulunduğum durum, bana çok daha şahsi ve farklı geliyor. Sanki bir suçtan dolayı hapsedilmiş ve hakkımda hüküm verilmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Aceleyle yatağıma dönüyor ve Effie Trinket odama gelip, yine 'Büyük, büyük, büyük bir gün'ün başlamak üzere olduğunu haber verene kadar uyuyor numarası yapıyorum.

Bir kase sıcak tahıl ve yahni yemek için sadece beş dakika bulabiliyorum. Hemen sonra, hazırlık ekibinin üyeleri tepeme üşüşüyorlar. Tek söylemem gereken, "Kalabalık size bayıldı!" oluyor. Sonrasında birkaç saat boyunca, konuşmama gerek kalmıyor. Cinna odama geldiği zaman, hepsini dışarı çıkarıyor ve bana l'eyaz tiril tiril bir elbise ve pembe pabuçlar giydiriyor. Ardından, makyajımın son rötuşlarını kendi elleriyle yapıyor ve çevreye pembabir ışıltı saçmamı sağlıyor. Bir süre havadan sudan sohbet ediyoruz. Ona gerçekten önem taşıyan herhangi bir şey soraftaya korkuyorum. Çünkü önceki geceki kapı meselesinden sonra, sürekli izlendiğim duygusundan kurtulamıyorum..

Mülakat, koridorun diğer ucundaki oturma odasmda yapılıyor. Odanın bir kısmı boşaltılıp, aşk koltuğumuza yer açılmış. Koltuğun çevresine, kırmızı ve pembe güllerle dolu vazolar yerleştirilmiş. Bu olayı sadece birkaç kamera görün-tüleyecek ve en azından yakınımızda seyirciler olmayacak.

İçeri girdiğim zaman Caeser Flickerman beni sevgiyle kn caklıyor. "Tebrikler, Katniss. Nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi. Sadece mülakat yüzünden biraz hey» ^-iliyim," diyorum.

"Endişelenme. Birlikte çok iyi vakit geçireceğiz," divert, yanağımı okşuyor.

"Kendimden bahsetmek konusunda hiç iyi değilimdir/' diyorum.
"Söyleyeceğin hiçbir şey yanlış olamaz," diyor Caesar.

İçimden, Ah, Caesar, keşke, diye geçiriyorum. Fakat biz şu anda seninle konuşurken, Başkan Snow bir tür "kaza" ayarlıyor olabilir.

Sonra Peeta, kırmızılı beyazlı kıyafeti içinde, her zamanki gibi son derece yakışıklı bir görüntüyle içeri giriyor ve beni kenara çekiyor. "Seni bir türlü göremiyorum. Sanki Haymitch bizi birbirimizden uzak tutmak için uğraşıyor."

Aslında Haymitch bizi hayatta tutmak için uğraşıyor ama bizi dinleyen çok fazla kulak olduğu için, "Evet," diyorum. "Son dönemde, iyice sorumluluk sahibi biri olup, çıktı."

"Neyse, bu da bitince, evimize gidiyoruz. O zaman da her dakika bizi izleyecek değil ya," diyor Peeta.

Ensemden aşağı buz gibi bir ürperti iniyor fakat nedenini analiz etmeye fırsatım olmuyor. Çünkü hazırlar ve bizi bekliyorlar. Ciddi bir tavırla, aşk koltuğuna yerleşiyoruz. Fakat Caesar "Ah, haydi durma. İstiyorsan yine Peeta'ya sokul," diyor. "Çok şeker görünüyordunuz." Bu yüzden ayaklarımı altıma topluyorum. Peeta da beni kendine çekiyor.

Birisi geriye doğru sayıyor ve bir anda, ülkenin dört bir yanına ulaşan yayın başlıyor. Caesar Flickerman tek kelimeyle muhteşem, şakalar yapıyor, gerekli anlarda hüzünleniyor. Peeta'yla aralarında, daha ilk gece temelleri atılan bir yakınlık var. Onlar gülüp, konuşurken ben sürekli gülümsüyor ve olabildiğince az konuşuyorum. Tabii ki arada konuşmam gerekiyor ama bir şekilde sohbeti Peeta'ya çevirmeyi başarıyorum.

Bir süre sonra, ne yazık ki, Caesar daha doyurucu cevaplar gerektiren sorular yöneltmeye başlıyor. "Pekala, Peeta. Mağarada geçen günlerden biliyoruz ki, seninki ilk görüşte aşk. Kaç yaşmdaydm, beş mi?"

"Onu gördüğüm ilk anda," diyor Peeta.

"Katniss, bu senin için heyecan verici bir yolculuk oldu. Sanırım, izleyicileri asıl heyecanlandıran, senin Peeta'ya aşık

olmanı izlemekti. Sen, ona aşık olduğunu ne zaman anladın?"

"Ah, bu çok zor bir soru," diyorum ve mahcup bir tavırla gülerek, ellerine bakıyorum. İmdat.

"İstersen, ben gerçeğin beni ne zaman vurduğunu söyleyeyim," diyor Caesar. "O gece ağaçtan adını haykırdığında..."

Teşekkürler, Caesar, diye düşünerek bu görüşün peşine takılıyorum. "Evet, sanınm o zamandı. Yani demek istediğim, o zamana kadar duygularımm ne olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü bu gerçekten kafa karıştırıcı bir durumdu ve Peeta'yı gerçekten önemsiyor olmam, sadece durumumu zorlaştırırdı. Fakat, o gece, ağaç tepesinde, her şey değişti."

"Neden dersin?"

"Belki de... İlk defa... Onu yanımda tutma ihtimalimin olduğunu anladım."

Kameramanlardan birinin arkasında duran Haymitch'in bir "Oh," çektiğini duyuyorum. Demek ki doğru bir şey söyledim. Caesar bir mendil çıkanyor ve çok duygulandığı için birkaç saniye izin istiyor. Peeta'nın alnını, şakağıma yaslayarak "Şimdi artık yanında olduğuma göre, benimle ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyor.

Yüzümü Peeta'ya çevirip, "Seni hiç zarar görmeyeceğin bir yere koymak istiyorum," diyorum. Peeta beni öpüyor ve odadaki herkes iç geçiriyor.

Caesar bu cümleden yola çıkarak, arenada zarar gördüğümüz anları irdelemeye başlıyor. Yanıklar, arı sokmaları yaralar. Fakat muttalar konusuna geldiğimiz zaman, kameraların önünde olduğumuzu unutuveriyorum. Çünkü Caesar, Peeta'ya yeni bacağının nasıl olduğunu soruyor.

"Yeni bacak mı?" Kendimi tutamayarak eğiliyorum ve pantolonunun paçasını kaldırıyorum. "Ah, hayır," diye fısıl-

diyorum. Karşımda etinin ve kemiğinin yerini alan metal ve plastikten yapılma bir protez duruyor.

"Sana kimse söylemedi mi?" Caesar'ın yumuşacık bir sesle sorduğu bu soru karşısında, başımı sallıyorum.

Peeta hafifçe omuz silkerek "Fırsatım olmadı," diyor.

"Benim hatam/' diyorum. "Turnike yüzünden..."

"Evet," diyor Peeta. "Hayatta kalmamın tek suçlusu sem sin."

"Adam haklı," diyor Caesar. "O turnike olmasaydı, kan kaybından ölürdü."

Bunun doğru olduğunu ben de biliyorum fakat kendimi o kadar kötü hissediyorum ki, ağlayacak gibi oluyorum. Sonra bütün ülkenin bizi seyrettiğini anımsayıp, yüzümü Peeta'nın gömleğine gömüyorum. Beni toparlamaları biraz zaman alıyor çünkü kimsenin beni göremeyeceği şekilde yüzüm gömleğe gömülüyken çok daha iyiyim. Nihayet doğrulduğum zaman, Caesar bir süre bana soru sormayarak toparlanmam için zaman tanıyor. Aslında meyve konusu açılana kadar bana hiç ilişmiyor.

"Katniss, büyük bir şok yaşadığının farkındayım. Fakat bunu sormak zorundayım. O meyveleri çıkardığın zaman... Aklından neler geçiyordu? Hımm?"

Cevap vermeden önce bir süre bekliyor ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Bu, ya Capitol'e kafa tutacağım ya da Peeta'yı kaybetme korkusuyla gözümün döndüğünü ve bu

yüzden, yaptığım şeyden sorumlu tutulamayacağımı izah edeceğim sahne olacak. Durumun, şöyle büyük ve dramatik bir konuşma gerektirdiği kesin. Fakat benden çıka çıka, zor duyulur bir sesle söylenen şu cümle çıkıyor: "Bilmiyorum. Ben sadece... Onsuz kalma fikrine dayanamadım."

"Peeta? Senin ekleyeceğin bir şey var mı?"

"Hayır. Sanırım söyledikleri ikimiz için de geçerli."

Caesar veda konuşmasını yapıyor ve yayın sona eriyor. Herkes kah ağlayıp, kah gülerek birbirine sarılıyor. Fakat, ben durumumdan Haymitch'e ulaşana kadar emin olamıyorum.

"Tamam mı?" diye fısıldıyorum. ' "Mükemmel," diyor.

Odama birkaç parça eşya toplamaya gidiyorum ve Madge'in bana verdiği alaycı kuş iğnesi dışında alacak bir şeyimin olmadığını görüyorum. Oyunlardan sonra birisi iğneyi odama bırakmış olmalı. Bizi, camları simsiyah bir arabayla Capitol sokaklarından geçiriyorlar. Tren bizi bekliyor. Cinna ve Portia'ya güçbela veda ediyoruz. Gerçi sadece birkaç ay sonra zafer törenleri için diğer mıntıkaları gezerken, onları yine göreceğiz. Capitol, insanlara Açlık Oyunları'nın sonunun hiçbir zaman gelmeyeceğini bu şekilde hatırlatıyor. Bize sayısız -ve hiç bir işe yaramayacak- plaketler verilecek ve insanlar bizi seviyormuş gibi rol yapacaklar.

Tren harekete geçiyor ve tünelden çıkana kadar zifiri karanlıkta yol alıyoruz. Ancak tünelden çıkıp, gün ışığını görünce, toplama gününden beri ilk kez, rahat bir nefes alıyorum. Effie de bu yolculukta bize eşlik ediyor. Ve tabi Haymitch. Müthiş bir akşam yemeği yedikten sonra, televizyonun karşısına geçip, mülakatın bant yayınını seyrediyoruz. Capitol, her geçen saniye biraz daha uzakta kalırken, evi düşünmeye başlıyorum. Prim'i... Annemi. Gale'i. Üstümü değiştirip, basit bir gömlekle pantolon giyiyorum. Yüzümdeki makyajı temizleyip, saçlarımı arkadan örerken, yeniden aslıma, Katniss Everdeen adlı kıza dönüşüyorum. Dikiş'te yaşayan, ormanda avlanan, Hob'da takas yapan... Aynaya bakarken, kim olduğumu ve kim olmadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Diğerlerine katıldığım zaman, Peeta'mn omzumu saran kolu bana yabancı geliyor.

Tren yakıt almak için kısa bir mola verince, biz de hava almak için iniyoruz. Artık kimsenin bize bekçilik etmesi ge-

rekmiyor. Peeta'yla birlikte, el ele, peron boyunca yürüyoruz. Yalnızız ve ben söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Peeta, benim için bir demet kır çiçeği topluyor. Buketi bana uzattığında, mutlu görünmek için kendimi zorluyorum. Çünkü bana verdiği çiçeklerin yaban soğanlarının tepeleri olduğunu ve bana Gale'le geçirdiğim saatleri hatırlattığını hiç bilmiyor.

Gale. Onu görmeme birkaç saat kaldığını düşününce, midem yanıyor. Ama neden? Nedenini çözmekte zorlanıyorum. Tek bildiğim, kendimi, bana güvenen birine yalan söylemiş gibi hissettiğim. Daha doğrusu iki kişiye... Bu noktaya kadar, Oyunlar sayesinde, bu işi sürdürebildim. Ancak eve döndüğümüz zaman Oyunlar diye bir şey olmayacak.

Peeta "Sorun ne?" diye soruyor.

"Hiç," diyorum. Yürümeye devam ediyoruz. Trenin sonuna geldiğimizde, artık bir yerlerde gizi kamera olmayacağını bilmeme rağmen, ağzımdan tek bir kelime çıkmıyor.

Haymitch'in elini sırtımda hissedince irkiliyorum. Burada, bu hiçliğin ortasında bile, sesini olabildiğince alçak tutuyor. "Aferin size, ikinize de. Mmtıkaya, kameralardan kurtulana kadar dişinizi sılan. Ondan sonra bir şey olmaz." Haymitch'in Peeta'yla göz göze gelmekten kaçınarak trene doğru yürümesini izliyorum.

Peeta "Bu da ne demek?" diye soruyor.

"Capitol," diyorum. "Orman meyvesi numaramızı pek sevmemişler."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Onlara fazla asice gelmiş. Haymitch son birkaç gündür bana bu konuda koçluk yapıyordu. Ortalığı iyice mahvetmeyeyim diye."

"Sana koçluk mu yapıyordu? Ama bana yapmıyordu," diyor Peeta.

"Senin doğru oynayacak kadar zeki olduğunu bildiği için," diyorum.

"Ben doğru oynanacak bir şeyler olduğundan bile habersizim," diyor Peeta. "Yani söylemeye çalıştığın, bu son birkaç günde olanlar... Ve arenadaki her şey... İkinizin birlikte kararlaştırdığınız bir stratejiydi, öyle mi?"
"Hayır. Yani demek istediğim, arenada onunla konuşamı-yordum, değil mi?" diye kekeliyorum.
"Ama senden ne yapmanı istediğini biliyordun, değil mi?" Dudağımı ısırıyorum. "Katniss?" Elimi bırakıyor. Dengemi sağlamaya çalışır gibi, arkaya doğru bir adım atıyorum. "Hepsi Oyunlar içindi," diyor. "Rol yapmanın nedeni buydu."
"Hepsi değil," derken elimdeki çiçekleri sımsıkı tutuyorum.
"Ne kadarı peki? Hayır, unut gitsin. Asıl soru şu olmalı: Eve döndüğümüz zaman, geriye ne kalacak?"
"Bilmiyorum. On İkinci Mmtıka'ya yaklaştıkça aklım karışıyor," diyorum. Daha fazla açıklama yapmam için bekliyor ama benden hiç ses çıkmıyor.
"O zaman, kafandakileri çözdüğün zaman bana da haber verirsin..." Sesinde hissedilir bir acı var.
Kulaklarımın tamamen iyileştiğinden artık eminim. Çünkü motor sesine rağmen, trene dönerken attığı her adımı duyabiliyorum. İçeri girdiğinde, Peeta'nm yatmaya gittiğini öğreniyorum. Ertesi sabah da ortalarda görünmüyor. Aslında, ortaya ancak, tren 12. Mmtıka'ya girerken çıkıyor. Bana başıyla selam verirken, yüzünde hiçbir ifade yok.
Haksızlık ettiğini söylemek istiyorum. İki yabancı olduğumuzu. Hayatta kalmak ve arenada ikimizi de hayatta tutmak için gerekeni yaptığımı. Gale'le aramızda ne olduğunu açıklayamayacağımı, çünkü bunu benim bile bilmediğimi. Beni sevmesinin anlamsız olduğunu çünkü evlenmeye hiç niyetimin olmadığını ve benden nefret etmesinin çok sürme-

yeceğini. Ona karşı bir şeyler hissediyorsam bile, bunun bir öneminin olmadığım çünkü benim, aile kurma ve çocuk sahibi olma yolunda ilerleyen bir aşk yaşamak gibi bir lüksümün olmadığını. Hem, o bunları nasıl düşünebilir ki? Yaşadığımız onca şeyden sonra, nasıl?
Onu şimdiden ne kadar özlediğimi de söylemek istiyorum. Ama bunun haksızlıktan başka bir şey olmayacağını biliyorum.
Öylece durup, kasvetli küçük istasyonumuzun önümüzde belirmesini bekliyoruz. Pencereden bakmca, istasyonvm kameralarla dolu olduğunu görüyorum. Herkes büyük bir hevesle eve dönüşümüzü izliyor olmalı.
Gözümün ucuyla, Peeta'nm bana elini uzattığını görüyorum. Ne yapacağımı bilemeyerek ona bakıyorum. "Son bir kez? İzleyiciler için?" diyor. Sesi öfkeli değil. Anlamsız... Bu çok daha kötü. Bana ekmek veren çocuk, daha şimdiden ellerimin arasından kayıp gidiyor.
Elini sımsıkı tutup, kendimi kameralara hazırlıyorum.
Bu eli bırakmak zorunda kalacağım o anm gelmesinden deli gibi korkuyorum.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

Yazar Suzanne Collins kitaplarında ağırlıklı
olarak felsefe, macera ve romans '
kullanmaktadır. Collins bu kitabında şimdi il gelecek arasında bir paralellik kurmaktadır.
Suzanne Collins, Gregor the Overiander ı
kitabının yanı sıra Underland Chronicles
bestseller kitaplarının yazarıdır. Bu |
kitaplarında da çağımızdaki savaş ve şiddetli
etkilerini keşfetmeyi sürdürmektedir.
Suzanne Collins ailesiyle birlikte
Connecticut'ta yaşamaktadır. I

Kapak Resmi: Tim O'Brien
Kapak Tasanrr Elizabeth B. Parisi & Phil Falcı
Kapak Uygulama Yunus Bora Ülke

ETRAFINIZDAKİ BAŞKA HERKES SABAHI
GÖREMEYECEĞİNİZDEN EMİNKEN
VAHŞİ BİR ORTAMDA KENDİ BAŞINIZA
HAYATTA KALABİLİR MISINIZ?

Bu kitaba o kadar bağımlı kaldım ki, yemeğe çıktığımda bile kitabı yanımda taşıdım ve masanın altında okumaya devam ettim. Hikayesi beni birçok gece uykusuz bıraktı çünkü bitirdiğimde bile, yatakta bu kitabı düşünmeye devam ettim. Açlık Oyunları kesinlikle büyüleyici alimden bir türlü bırakamadım... Bağımlısı oldum."
-» -Stephen King

?r zamanlar Kuzey Amerika olarak bilinen bir yerin yıkıntıları içinde Panem ulusu yaşamaktadır, Capitol'ün etrafında on iki bölge bulunmaktadır. Capitol şiddetli ve acımasızdır ve bölgeler bir hat boyunca sıralanmıştır. Onların her biri her yıl yapılan Açlık Oyunları'na katılmak zorundadır. Yarışma için her bir bölge yaşları on iki ve on sekiz arasında değişen birer erkek ve kız çocuğu göndermek durumundadır. Açlık Oyunları TV'den canlı olarak yayınlanan ve ölümüne bir kavgadır. ,
i

On altı yaşındaki Katniss Everdeen annesi ve kendinden daha küçük kız kardeşi ile yaşamaktadır. Oyunlarda kız kardeşinin yerine geçerek ölüm cezasını üzerine alır. Ancak Katniss daha önce de ölüme çok yaklaşmıştır ve bu kez kız kardeşi için ikinci kez hayatta kalma mü cadelesi verecektir. Gerçekten ne anlama geldiğini bilmeden bir yarışmacı olmuştur. Eğer bu mücadeleyi kazanırsa hayatta kalma seçeneğini başlatmış olacaktır.
KAZANMAK ÜN VE TALİH ANLAMINA GELİR. KAYBETMEK KESİN ÖLÜM ANLAMINDADIR